

Anastasija NOVIH

SENSEJS

I

no Šambalas

SENSEJS

ANASTASIJA NOVIH

SENSEJS NO ŠAMBALAS

ᲘᲚᲗᲟᲛ ᲘᲛᲛᲗᲗ
ᲘᲛᲛᲗᲗᲗᲗᲗᲗᲗ

ALLATRA

Ar pirmo mirkli jauneklīgais vēstījums par **Viedumu** liekas naivs. Bet tā ir ierasta uztvere – iluzora barjera un viltīgas lamatas, ko ir izlicis mūsu pašu Ego, ceļā uz pilnību **Garā**. Tas, kurš to pārvarēs, **atklās** krietni vairāk, nekā **viņš** bija cerējis. Lai slavēts uzvarētājs – īstenās **Zināšanas** viņam būs apbalvojums, un tās visas **apslēptās** viņam tiks atklātas.

Grāmata ir sastādīta pēc kādreizējās vidusskolnieces personīgās dienasgrāmatas piezīmēm, kas atspoguļo 1991. gada vasaras notikumus.

Anastasijas Novih daiļrades fenomens ir tajā, ka katrs tajā redz kā spogulī - kaut ko savu, tikai viņam vienam piemītošu. Grāmatā “Sensejs no Šambalas” atklājas sešpadsmitgadīgas meitenes iekšējā pasaule, pēkšņi tiekoties aci pret aci ar nāvi. Tas pamudināja viņu izvērtēt savu dzīvi un meklēt atbildes uz mūžīgiem jautājumiem – “Kādēļ cilvēks dzīvo, kāda ir viņa jēga? Kas es patiesībā esmu? Kāpēc lielākā daļa cilvēku uz zemes ir ticīgi? Jo, ja jau tic, tad uz kaut ko cer. Kādā veidā diženie iegūst savu iekšējo nemirstību? Kas slēpjas aiz cilvēciskās būtības veidola?”

Neapvaldītā iekšējo meklējumu enerģija aizved viņu pie neparasta, visai erudīta cilvēka, cīņas mākslu meistara un ļoti noslēpumainas Personības – Senseja.

Līdz dvēseles dziļumiem aizkustinošā Senseja pasaules uztvere, viņa aizraujošā filozofija, zināšanas par pasauli un cilvēku, dinamiskās cīņas mākslas, viedums sadzīves situācijās, netradicionālā medicīna, senās garīgās prakses (tajā skaitā arī tādas efektīvas metodes kā cīnīties ar negatīvajām domām), cilvēcisko iespēju fenomeni - to visu un vēl daudz ko citu iepazīst stāsta varone, saskaroties ar Senseja pasauli. Tomēr pats galvenais ir tas, ka viņa atrod atbildes uz svarīgākajiem iekšējiem jautājumiem un caur personīgo pieredzi uzzina, ka cilvēkiem no augšas ir dāvāts pats stiprākais radīšanas spēks – mīlestības un ticības spēks.

Prologs

Klusā un siltā vasaras nakts jau kādu laiku bija pārņēmusi vadības grožus, nomainot nemierīgo dienu ar tās svarīgajām raizēm un sīkumaino kņadu. Tās tumšais pārklājs nomierināja un saldi ieaijāja visu dzīvo, lēni iemidzinot dziļā miegā. Šim valdzinājumam spēja pretoties vien iemīlējušās sirdis, kurām mūžība palidoja kā mirklis. Vientuļā jūras krastā gailēja ugunskurs, metot brīnumainas, noslēpumainas ēnas. Pie tā vientuļi sēdēja bezformīga būtne. Par liecinieku tās eksistencei bija vien bezgalīgais Visums, zvaigžņu pasaulu spoži izgaismots, un Mēness, kas aicināja doties mūžībā pa sudrabi zaigojošo celiņu uz mierīgās ūdens virsmas. Apkārt valdīja tāds klusums, ka pat jūra ar savu liego viļņu šalkoņu neuzdrošinājās to pārtraukt. Likās, ka laiks ir apstājies un zaudējis savu nozīmi. Tas bija mirklis no pašas mūžības.

Būtne sakustējās, izdvešot nesaprotamas skaņas, un sāka lēnām dalīties divās kustīgās daļās. Gaisā varēja saklausīt cilvēcisku balsi:

- Ak, Dievs, cik labi dažreiz mēdz būt šajā grēcīgajā pasaulē.

- Ja godīgi, pat negribas doties prom no tās.

- Jā, tieši manas domas.

Ugunskura liesma spilgti iedegās, izmisīgi cenšoties atņemt naktij kaut daļiņu no tumsas. Reizēm tās gaišie uzplaisnījumi tika tumsas pārņemti, kad jau nākamajā mirklī tā apņēmīgi izrāvās augstu gaisā, izgaismojot dabu tās dabīgajos toņos.

- Tad kāds būs tavš lēmums, Rigden?

- Mani secinājumi, protams, ir bēdīgi. Un tomēr es domāju novilcināt laiku, lai izteiktu galīgo lēmumu... Ir vērts te vēl uzkavēties.

- Ne jau viss ir tik slikti. Turklāt ja jau tu nolēmi palikt, tad dod viņiem vēl vienu iespēju un ļauj man...

Šajā mirklī nez no kurienes pār jūru pārlaidās viegla vēja brāzma, atdzīvinot mēness celiņu. Tas ieņirbējās sudrabainā dejā, aicinot uz noslēpumaino tāli. Daba it kā tīšām viegli rotaļājās ar būtni, no vienas puses apņemot to ar savu mūžību, no otras – ar dabisko zemes skaistumu. Acīmredzot šajā neuzbāzīgajā izpausmē slēpās kāds apslēpts, tai vienai zināms noslēpums.

N

av šaubu, ka Liktenis ved cilvēku tikai pa viņam zināmu smalkāko likumsakarību un dabas parādību ceļu, pa viltīgi savītu atsevišķu nejaušību un sakritību taciņu. Galu galā tas aizved pie konkrēta gadījuma, izšķirīgām krustcelēm dzīves ceļā. Un te cilvēks atļaujas cerēt, ka viņam tiek piedāvāta izvēles iespēja. Bet tajā pašā laikā nepielūdzamais Likteņa spēks ar loģisku apstākļu sakritību nemanāmi palīdz cilvēkam veikt šo izvēli. Tā nodomu radītā notikumu virkne neizbēgami satuvina absolūti svešus cilvēkus, kuri, dzīvojot savā mazajā pasaulītē, tajā mirklī pat nenojauš par to. Un šī satuvināšanās liks viņiem apvienot pūles, ejot uz vienu un to pašu mērķi, tajā pašā laikā radot izšķirīgus notikumus citu cilvēku dzīvēs.

Šis process skāra arī mani. Es piedzimu tālajos krievzemes plašumos. Mani vecāki bija militāristi, kas godīgi un kārtīgi pildīja savus pienākumus. Tādēļ priekšniecība mūs tikpat godīgi un kārtīgi sūtīja uz dažādiem mūsu toreizējas Dzimtenes – Padomju Savienības nostūriem. Tā mūsu ģimene nokļuva Ukrainā - “ziedošo kastaņu valstī”. Tur

mēs apmetāties ogļraču apgabalā, kas smaržoja pēc rozēm.

Jāteic, ka es esmu diezgan komunikabla un ar daudzpusīgām interesēm. Man nesagādāja īpašas pūles atrast kopīgu valodu ar tikko satiktiem cilvēkiem. Tamdēļ mana persona jaunajā vietā ātri iekļāvās domubiedru kolektīvā. Mēs kopīgi apmeklējām dažādus pulciņus, tajā skaitā balles dejas, apmeklējām kino, kafejnīcas un teātri. Kā sacīt jāsaka, dzīve ritēja savu gaitu.

Viss bija brīnišķīgi, tikai... līdz vienam mirklim. Liktenim tomēr ir savi plāni. Pavisam negaidīti priekš maniem tuviniekiem un jo īpaši man - pašā jaunības plaukumā liktenis mani iemeta tik smagu pārbaudījumu purvā, ka es tajā gandrīz aizgāju bojā no pilnīgas bezcerības un dzīvnieciskām nāves bailēm.

I zlaiduma klases mācību gada sākumā man sāka uz mākties pastāvīgas galvassāpes, turklāt ilgstošas un spēcīgas. Vecāki aizveda mani uz izmeklēšanu. Lielākoties izmeklēšanas rezultātus ārsti apsprieda ar vecākiem bez manas klātbūtnes. Tas mani stipri satrauca. Neskaidras šaubas, viena pēc otras, sāka mākt manu dvēseli. Jo visbriesmīgākā bija pilnīga neziņa.

Līdz noteiktam mirklim visi šie apstākļi mani ļoti uztrauca, kamēr es nejauši nenoklausījos mammas un ārsta sarunu:

- Ir taču jābūt kādai izejai?

- Protams, izeju vienmēr var atrast. Saprotiet, šis nelielais audzējs ar laiku var pāriet progresējošā stadijā. Un tas ir ļoti bīstami. Vēlams operāciju veikt tagad, kamēr vēl nav par vēlu... Starp citu, Maskavā ir ļoti laba klīnika ar labiem speciālistiem, kas specializējas šajās problēmās. Tikai tur ir grūti tikt. Pieraksts ir vairākus gadus uz priekšu. Bet meitenei vajag pēc iespējas ātrāk, pati saprotiet. Savādāk... slimības gaitu ir grūti paredzēt, it sevišķi smadzeņu audzējam. Dažreiz cilvēks nodzīvo gadu, bet gadās arī, ka ilgāk... Jebkurā gadījumā

nevajag krist izmisumā. Varbūt jums izdosies tikt caur paziņām vai kādiem citiem sakariem.

Tālākie vārdi man palidoja gar ausīm. Galvā skanēja tikai viena frāze: “Gads... Un viss!” Apkārt jautās tukšums un nolemtība. Trokšņainā slimnīcas steiga sāka pakāpeniski attālināties, dodot vietu pieaugošam domu jūklim: “Nomirt pašā spēku plaukumā! Bet es taču vēl pat nepadzīvoju... Kāpēc tieši es? Ko es tādu sliktu dzīvē esmu izdarījusi?!” Tas bija izmisuma sauciens. Asaras straumēm ritēja pār vaigiem. Šajā slimnīcas ūķī kļuva neciešami sutīgs, un es skrēju uz izeju. Bet ausīs kā briesmīga atbalss skanēja profesora balss: “Viens gads! Viens gads... Viens!”

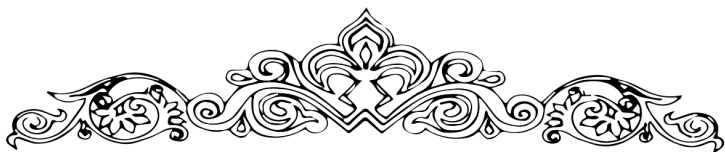
Svaigais gaiss ar savu reibinošo smaržu iesitās manā sejā. Pakāpeniski es atguvos un pavēros apkārt. Pēc lietus koki izskatījās kā pasakā - lietus lāses bija kā mirgojoši dimantu piekariņi. Apkārtne bija tīra un svaiga. No zemes nākošais siltums pārklāja asfaltu ar vieglu dūmaku, radot nereālu iespaidu. Ak Dievs, cik apkārt viss bija labi! Tas dabas skaistums, ko agrāk es neievēroju, tagad manās acīs ieguva citu jēgu, kādu īpatnēju daili. Visas sīkās problēmas, par kurām es tā katru dienu pārdzīvoju, tagad likās tik muļķīgas un nebūtiskas. Ar rūgtumu un skumjām lūkojoties uz spožo sauli, zālītes asniņiem, klausoties jautrajā putnu čivināšanā, es nodomāju: “Cik gan muļķīgi es iztērēju savu dzīvi! Cik žēl, ka neguvu paveikt šajā dzīvē ko

patiešām vērtīgu!” Visi agrākie aizvainojumi, steiga, tenkas – viss zaudēja jēgu. Tagad visi apkārtējie cilvēki manās acīs bija veiksminieki, bet es – Nāves gūstekne.

Kādu laiku es pavadīju dziļā depresijā. Mani pārstāja interesēt mācības, sadzīve, manas iepriekšējās aizraušanās. No vecāku neuzbāzīgajiem jautājumiem es vienkārši aizgāju, ieslēdzos savā istabā un apātiski šķirstīju žurnālus un grāmatas. Man tā gribējās izraudāties kādam uz pleca un pastāstīt, cik ļoti es baidos nomirt, kad es vēl neesmu sākusi pat dzīvot. Pats tuvākais cilvēks man, protams, bija mamma. Bet kuras gan mātes sirds spētu izturēt tādu sirdi plosošu grēksūdzi no sava bērna mutes. Kaut kā, sēžot pie galda un esot vienatnē ar savām drūmajām domām, paņēmu pildspalvu un uzrakstīju savas sajūtas uz papīra gabaliņa. Man kļuva daudz vieglāk. Kopš tās reizes es sāku rakstīt dienasgrāmatu. Ar laiku tā kļuva par manu labāko draugu, kura pazemīgi pacieta visas pārdomas, kas skāra manu neparasto likteni.

Vienīgais, kas vēl kaut cik mani novērsa no drūmajām domām, bija saziņa ar draugiem. Saprotams, ka par savu slimību es viņiem neko neteicu. Vienkārši negribēju arī viņus redzēt ar drūmām sejām un līdzjūtības pilniem skatieniem kā mani vecākiem. Tas mani piebeigtu pavisam. Mani uzjautrināja viņu komiskā pļāpāšana, problēmu apspriešana, kuras man šķita pilnīgi absurdas šajā dzīvē. Tagad es uz visu

skatījos caur tādu kā jaunu prizmu, ar tāda skaudīga cilvēka skatienu, kuram pašā jaunības plaukumā jāpamet šī noslēpumainā, tā arī neiepazītā pasaule. Kaut kas manī noteikti izmainījās, tā it kā iekšā kaut kas salūza.

Kad draugiem tomēr izdevās izvilkt mani no labprātīgā mājas aresta uz kino, tad es pārsteigta konstatēju, ka arī filmas tagad uztveru savādāk. Toreiz tieši modē nāca austrumu cīņas mākslas. Nesen atvērtajā kafejnīcā par rubli vai “trīnīti” pa video drillēja pašus populārākos “bojevikus”. Sportistu meistarība, viņu neparastie pašizdziedināšanās gadījumi, fiziskais un gara spēks mani ieintrigēja. Es zināju, ka tā ir aktierspēle. Tomēr mani nepameta doma, ka daudzi sižeti ir balstīti uz reāliem fenomenāliem gadījumiem no dzīves. Tas pamudināja manu personu meklēt atbilstošus rakstus, grāmatas un žurnālus. Mana acīmredzamā aizraušanās ar šiem fenomeniem skāra arī manus draugus. Viņi ar mednieka azartu sāka medīt šo “deficītliteratūru”, kur nu kurš varēja.

Apbrīnojot šo cilvēku neordinārās spējas un viņu dziļo pasaules uztveri, manī pamodās kāds iepriekš neapjausts iekšējs spēks... Cerība, miglains priekšstats par to, ka manas miesas nāve – tās vēl **nav manas beigas!** Šī atklāsmē mani tik ļoti pārsteidza un iekšēji iedvesmoja, ka es ne tikai ātri tiku galā ar depresiju, bet pat sajutu pavisam jaunu

dzīves garšu. Lai gan mans prāts, tāpat kā iepriekš, turpināja aptvert neizbēgamo nāvi, jo no vēža reti kurš izveseļojas. Bet ar jauno dzīves uztveri tas mani vairs nenomāca un nebaidīja. Kaut kas manī vienkārši atteicās tam noticēt. Un, kas ir pats interesantākais, šī mana neapjaustā daļa sāka neapzināti pretoties manām drūmajām un tumšajām domām.

Šī jaunā sajūta lika man vēlreiz pārskatīt manu nodzīvoto dzīvi, to, cik muļķīgi es to nodzīvoju. Es neko savā dzīvē sliktu neizdarīju. Bet tas bija pilnīgi acīmredzami, ka katru dienu, katru stundu es aizstāvēju savu egoismu, attaisnoju savu slinkumu, tiecos nevis iepazīt sevi, bet gan iegūt personīgo prestižu sabiedrībā, izmantojot iegūtās zināšanas. Vienā vārdā sakot, visā manā dzīvē, mācībās, sadzīvē slēpās tikai viena doma: “Es, par mani un tikai man”. Un tā aptveršana, ka šajā mazajā, šaurajā mana “es” impērijā pienāk lielās beigas, - īsta nāve, arī radīja manī visas šīs dzīvnieciskās bailes, šausmas, izmisumu un bezizeju, ko es tik smagi pārdzīvoju šajās pēdējās nedēļās. Es sapratu, ka nāve nav nemaz tik briesmīga, cik tās gaidīšana. Jo patiesībā tu gaidi nevis miesisko nāvi, bet gan savas egoistiskās pasaules krahu, to, uz ko ar tādām “grūtībām” tu iztērēji savu dzīvi.

Pēc tādas atklāsmes es skaidri sapratu, ka dzīve, ko nodzīvoju un tas, ko tajā izdarīju, - tā ir smilšu pils jūras krastā, kur jebkurš vilnis noskalos visas manas pūles vienā sekundē. **Un nekas nepaliks,** tikai tukšums, tas, kurš jau bija pirms manis. Man

likās, ka lielākā daļa cilvēku man apkārt, tāpat kā es, iznieko savas dzīves ņemoties ap smilšu mājām, muižām, pilīm, rūpīgi būvējot tās, - kurš tuvāk, kurš tālāk no krasta viļņiem. Bet rezultāts viņiem visiem nepārprotami viens – kaut kad tas viss tiks sagrauts ar laika vilni. Bet ir cilvēki, kas sēž krastā un vienkārši vēro visas šīs cilvēciskās ilūzijas no malas. Iespējams pat nemaz nevēro, bet lūkojas tālumā, pāri tam visam, uz kaut ko mūžīgu un nesatricināmu. Interesanti, par ko viņi domā, kāda ir viņu iekšējā pasaule? Ja jau viņi saprata šo nīcību, tātad, viņi iepazīna kaut ko patiešām svarīgu, kas patiesi ir tā vērts, lai tā dēļ iztērētu visu savu dzīvi?!

Šie jautājumi sāka mani mocīt vairāk par visu. Tomēr atbildes uz tiem es neatradu. Tad es pievērsos grāmatām par galvenajām cilvēces pasaules reliģijām. Tomēr, tādi varenie kā Buda, Jēzus, Muhameds – tie bija cilvēki, kas jau novēroja no krasta. Bet pa kādu ceļu viņi pie tā nonāca? Visur raksta: ar koncentrēšanos, ticību, lūgšanām. Bet kā? Viņu pēcteču paskaidrojumi bija tik saputroti, nesaprotami un neskaidri, ka manas smadzenes vienkārši “miga ciet”, kad redze centās lasīt vienas un tās pašas rindas desmitiem reižu. Pati šo cilvēces ģēniju mācība bija interesanta, bet tā atspoguļoja vien vispārcilvēciskās patiesības. Iespējams, galvenā zināšanu būtība bija paslēpta starp rindām. Bet diemžēl, es taču esmu tikai parasts cilvēks, nevis “iesvētītais”, un saprast to ar savu prātiņu es nespēju. Kaut gan, atsevišķu rindiņu

lasīšana tik tiešām izsauca manī kaut kādas iekšējas trīsas.

Tālāk man radās nākamais jautājums. Kāpēc tik liels daudzums cilvēku uz šīs zemeslodes ir ticīgi? Ja jau viņi tic, tātad nākotnē uz kaut ko cer. Visās pasaules reliģijās tiek vēstīts par dzīvi pēc nāves. Ja neņem vērā leģendas un mītus, tad varbūt patiešām pastāv **Kaut Kas**, bet kas? Kā tas izpaužas? Kādā veidā tas liek par sevi manīt?

Es centos iedziļināties šajās reliģiju problēmās, bet tās kļuva arvien sarežģītākas. Vienīgais, ko sapratu, bija tas, ka visas pasaules reliģijas apvieno viens – pašu cilvēku ticības spēks, viņu tieksme iepazīt Dievu un pašiem sevi. Un te es sev par pārsteigumu atklāju, ka to pašu savos meklējumos centās uzzināt arī cilvēki-fenomeni, kuri jau bija sasnieguši pirmos reālos rezultātus savā ceļā. Turklāt daudzi no viņiem nepiederēja nevienai reliģijai. Tās bija vienkārši gudras un talantīgas personības.

Tad “kur ir tas suns aprakts”? Kāpēc cilvēka dabā ir tāda parādība? Kas aiz tā visa ir? Bija milzum daudz jautājumu un niecīgs procents atbilžu. Tas mudināja turpināt meklējumus. Pakāpeniski ikdienas dzīve sāka normalizēties. Pat vairāk – mani pārņēma iepriekš nebijusi apņēmība. Jo manā stāvoklī man jau tāpat nebija ko zaudēt. Proti, vajadzēja steidzami realizēt visas savas vēlēšanās. “Ja katru dienu izmantot pilnvērtīgi, tad tās man spēs aizvietot veselu dzīvi,” izsakot šādu kaujas devīzi, es sāku pastiprināti meklēt sev

interesējošu literatūru, nodarboties ar sportu, atgūt iekavēto skolas mācībās, apmeklēt dažādus pulciņus. Visas dienas bija pilnībā aizņemtas, un nebija pat laika domāt par slikto. Lai gan galvas sāpju lēkmes atgādināja par briesmīgo faktu, tomēr, nepievēršot tam uzmanību, es cītīgi turpināju meklēt un iepazīt visu jauno, ko vēl nezināju un nemācēju.

Kamēr vecāki centās atrast kādas iespējas, lai tiktu uz pieņemšanu Maskavas klīnikā, mana nevaldāmā tieksme aizveda mani uz kung-fu nodarbībām. Mūsu kompānija nelaida garām nevienu kinolenti ar saviem austrumu cīņas mākslu elkiem, ar trīcošu sirdi sekojot līdzī sportistu trīskāršajiem salto, apgriezieniem, izklupieniem un lēcieniem. Un kad mūsu pilsētā sāka vērties vaļā ušu nodarbību sekcijas, kurās praktiski nodarbojās ar kung-fu, mūsu kompāniju pilnībā pārņēma cīņas azarts. Mēs sākām apmeklēt vienu sekciju pēc otras. Bet vienā sekcijā skolotājs bija pārāk ļauns un neizglītots, citā – uzskatīja sevi bez maz vai par Brūsu Lī, lai gan pasniedza vien parastu brīvo cīņu ar boksa elementiem, trešajā vispār bija kaut kāds šarlatāns un dzērājs. Mēs meklējām sev tādu Skolotāju, kura tēls mums bija izveidojies no filmām par austrumu cīņu mākslām. Un kā saka: “Kurš meklē, tas atrod”. Tas, ko mēs atradām, bija mums vairāk nekā negaidīti, jo pārspēja pat mūsu izsapņotos ideālus.

Mēs nesekmīgi apmeklējām vēl dažas vietas, līdz mums ieteica sekciju, kas atradās pašā pilsētas nomalē, kādas aizvēsturiskas šahtas rajonā. Mēs negaidījām, ka ieraudzīsim ko labāku par to, ko redzējām centrā, bet kaut kas mūs tomēr uz turieni vilka. Iztērējot pusi dienas meklējumos un apjautājot veselu bataljonu vietējo iedzīvotāju, mēs beidzot nonācām pie meklētā mērķa.

- Jā, - klusām atzinās mana draudzene Tatjana, - vieta, protams, briesmīga. Ja mēs šeit arī trenēsimies, es nomiršu no bailēm. Man jau tagad skudriņas skrien pār kauliem.

Es arī sajutu vieglas trīsas, lai gan laiciņš ārā bija diezgan silts. Pieejot pie apbružātas un laika zoba skartas ēkas, pat visu ceļu klusējošais Slaviks neizturēja:

- Ir nu gan! Man šķiet, ka mēs esam veltīgi izšķieduši laiku. Nevar būt, ka šajā “bedrē” kāds vēl arī trenējas? Visticamāk, ka šeit tikai peles pa naktīm sporto.

Andrejs, kura seja un figūra attālināti atgādināja krievu Švarcnēgera variantu, daudznozīmīgi noteica:

- Vispār jau parasti saka, ka forma atbilst saturam. Šķiet, ka tas šoreiz kārtējo reizi apstiprināsies.

Un parāvis uz sevi veco durvju rokturi, dzirdēja šķelmīgus vārdus, ko ar nožēlu izteica Kostja:

- O, cik acīmredzami vēl tevī

Sēž iekšā kabinetu zinātnieks.

Skanīgi smejojoties, mēs ievēlāmies sporta zālē. Bet mūsu jautrību momentāni nomainīja mēms pārsteigums, jo zālē atradās ap sešdesmit cilvēku.

- Oho, - iesvilpās Slaviks. – Tas gan ir negaidīti!

Bet es vairs nedzirdēju draugu pārsteigtās replikas. Mans skatiens apstājās pie gaišmataina vīrieša. Kaut gan šis blondīns ne ar ko neatšķīrās no citiem cilvēkiem, kas atradās pūlī, kaut kas viņā mani tomēr noteikti uztrauca. “Ak Dievs, cik pazīstama seja,” es nodomāju. Viņa izskats man atgādināja kādu, ko ļoti sen un ļoti labi pazinu. Bet ko? Es pastiprināti sāku rakņāties atmiņu dziļēs, cenšoties atcerēties daudzās paziņas dažādās pilsētās, visu savu daudzskaitlīgo radu saimi un visus manu vecāku draugus. Bet manas pūles bija veltīgas. No šīs drudzainās domu straumes mani izrāva Senseja (Skolotāja) melodiskā balss, kurš, kā izrādījās, bija tas pats noslēpumainais, jaunais cilvēks.

- Nu, ko, jauniesauktie, - viņš smaidot noteica, - stāvat kā meitene pēc pirmā skūpstā. Pie mums vai nu trenējas vai jādodas prom. Jūsu izvēle.

Šī balss!... Manam pārsteigumam nebija robežu. Es patiešām to kaut kur jau biju dzirdējusi. Bet kur un kad?

Mūsu mazā kompānija draudzīgi devās pārgērbties. Pa šo laiku uzmācīgās domas nekaunīgi turpināja pieprasīt, lai es apmierinu savu neizmērojamo ziņkārību. Gatavojoties nodarbībai, es centos iztaujāt apkārtējos par Senseju, uzzināt, no kurienes viņš ir. Bet izrādījās, ka neviens tā īsti neko nezina. Tas mani vēl vairāk ieintriģēja.

Salīdzinot ar lēno Tatjanu, es ātri pārgērbos baltā kimono un devos uz sporta zāli, kur cerēju rast atbildes. Taču tur radās tikai jauni jautājumi. Pirmkārt, kas mani pārsteidza, bija tas, ka šeit cilvēki bija dažāda vecuma, aptuveni no četrpadsmit līdz piecdesmit gadiem, kas pats par sevi bija dīvaini. Tādu savādumu mana persona nebija redzējusi nevienā no iepriekšējām sekcijām. Es nodomāju: “Kas gan var apvienot tik dažādus cilvēkus, kas atšķiras gan pēc domāšanas, gan vecuma un dzīves pieredzes? Ja tikai cīņas māksla, tad kādam gan jābūt meistaram un psihologam, lai spētu ieinteresēt un likt sajust viņiem visiem azartu?”

Sākoties treniņam, otra lieta, ko es ievēroju, bija ideāla disciplīna un draudzīga atmosfēra, kas valdīja zālē. Te neviens neko nespieda darīt, tomēr nevienam nebija pat prātā pārkāpt disciplīnu. Katrs bez jebkādas tēlošanas centās darboties ar pilnu atdevi, kas, salīdzinot ar mūsu iepriekšējo neveiksmīgo pieredzi, bija patiešām pārsteidzoši.

Skatoties uz tādu masveidīgu darbu pār saviem ķermeņiem, arī mūsu kompānija centās parādīt sevi no labākās puses, pastiprināti pūšot, elšot un svīstot. Bet pat šī akta laikā (kas bija ciešanu pilns manu vāji trenēto locītavu dēļ) mani turpināja vajāt doma: “Kā gan varēja izveidot šādu disciplīnu, tā teikt, bez pātagas un cepuma? Ko gan visi šie tik dažādie cilvēki šeit varēja atklāt un ieraudzīt, lai pēc tam ar tādu entuziasmu spētu trenēt savas miesas?” Beigās mans satrauktais sievietes prāts vēl iesaucās: “Un kāpēc visi trenējas klusējot?!” Manai ziņkārīgajai un pļāpīgajai dabai tā patiešām bija katastrofa. Jo es cerēju treniņa laikā uzzināt kaut pavisam nedaudz, lai apmierinātu savu pārmērīgo ziņkāri.

Iesildīšanās beigās sempajs (vecākais skolnieks) trīs reizes skaļi sasita plaukstas. Tas skaitījās tāds kā īpatnējs signāls. Cilvēki sāka veidot apli, pietupjoties ar ceļiem uz grīdas. Kad visi bija apsēdušies, centrā pavisam vienkārši un viegli izgāja Skolotājs. Viņš sāka stāstīt stila “Tīģeris” rašanās vēsturi un darīja to tā, it kā stāstītu nevis veselam baram neaptēstu skolnieku, bet gan veciem, labiem paziņām. Es pirmo reizi uzzināju, ka “Tīģera” stils – tas ir vienīgais stils, kas ir saglabājis savu sākotnējo cīņas garu un nav cietis no izmaiņām. Tas ir radies Ķīnā. Viens no Šaoliņ meistariem, vērodams tīģeru uzvedību, izveidoja savu cīņas stilu, kas atšķīrās no citiem ar paaugstinātu agresivitāti un bīstamību. Stilam nav sportisku sakņu. Tā cīņas gars tiek nodots no Skolotāja skolniekam, kura apziņas stāvoklis tiek

novests līdz tam, ka viņš sāk just un “domāt” kā tīģeris. Vienīgais, kam šis stils piekāpjas savā viedumā, ir daudz vecākais “Drakona” stils.

- Labi, teorija ir teorija, bet, nu, laiks nedaudz arī pastrādāt, - noteica Sensejs.

Viņš izsauca uz tatami trīs cīkstoņus, stiprus, augumā padevušos puisi ar sportisku miesasbūvi, un nodemonstrēja šī stila dažus aizsardzības un uzbrukuma paņēmienus. Sākumā viņš tos nodemonstrēja tādā tempā, kādā, pēc viņa domām, tiek veikti īsti sitieni. Godīgi sakot, es tāpat kā daudzi citi pat nepaspēju pamanīt, kā Skolotājs veica šos sitienus. Viss, ko paspēja piefiksēt manas acis, bija tas, ka Sensejs pagāja garām visiem trim cīkstoņiem, uz kādu sekundes simtdaļu novicinot ar rokām. Es pat nesapratu, kurā brīdī puisi paspēja nokrist. Tas pats notika arī aizsardzības paņēmieni demonstrēšanas laikā. Šis sitienu ātrums šķita vienkārši nereāls. Un manas smadzenes, nevēlēdamās tam ticēt, viltīgi nosprieda: “Varbūt viņi paši nokrita, vienkārši tēlo”. Bet puisi grimases, izķēmotas no neciešamām sāpēm, nebija iespējams notēlot. Sensejs mierīgi pienāca pie viņiem un palīdzēja atjaunot elpošanu, iedurot viņiem ar pirkstu noteiktos ķermeņa punktus. Pēc tā puisi ātri spēja atjēgties no sāpju šoka un turpināt treniņus. Turklāt visu šo scēnu pavadīja pārsteigtā pūļa mēma klusēšana.

Vēlāk Skolotājs sāka detalizēti stāstīt “Tīģera” stila tehniku, lēni parādot katru kustību un sitiena veikšanas vietu. Es klusībā nodomāju, ka šīs

kustības bija pārāk sarežģītas, lai paspētu tās veikt dažās sekundes daļās.

Sadalījušies pa pāriem, cilvēki mērķtiecīgi sāka apgūt tikko redzēto cīņas tehniku, kā nu kurš mācēja. Netālu no manis, smieklīgi vicinot savas īsās kājiņas un rociņas, elsa apaļīgs vīrietis ap gadiem piecdesmit. Viņa seja ar lielo un izvirzīto apakšlūpu, kas atgādināja lielu vareņiku, bija akurāti noskūta. Caur biežajām brillēm lūkojās gudras acis. Uz galvas vīdēja neliela plikpaurība ar retiem, iesirmiem matiem. “Kas gan viņu uz šejieni ir atdzinis?” es nodomāju. “Pēc izskata nepateiksi, ka viņš visu dzīvi aizraujas ar cīņas mākslu... Kas gan viņam šeit ir meklējams? Vai tiešām uz vecumdienām nolēmis apgūt kung-fu?”

Manas pārdomas pārtrauca Senseja balss, kas tepat blakus pielaboja sitiena tehniku pāris jauniem, spēcīgiem puisiem.

- Nu kurš tā sit? Nu ko gan jūs darāt, Valentīn Leonidovič! Jūs taču esat topošais ārsts. Tev taču jāsaprot, kāpēc tu sit, kur tu sit un kas pie tā visa notiek. Tavs uzdevums – radīt sāpju šoku, nevis pa tukšo vicināties ar rokām. Sitienam jānonāk noteiktā vietā, kur iet nervs vai nervu pinums. Tam jābūt momentānam, zibenīgam. Jo ātrāk, jo labāk. Kāpēc? Tāpēc, lai izsauktu spazmas muskuļaudos. Radītais nervu impulss savukārt pa nervu sistēmas refleksu kanāliem izsauks spēcīgu nervu mezgla kairinājumu, kas neizbēgami novedīs pie traucējošām darbībām noteiktā galvas smadzeņu

zonā. Vienā vārdā sakot, cilvēks no sāpju šoka uz laiku tiks izsists no ierindas...

Sarunas laikā apkārt izveidojās bariņš ziņkārīgo. Sensejs turpināja skaidrot:

- Veicot sitienu, jāņem vērā fakts, ka katram cilvēkam ir savas anatomiskās īpatnības. Tāpēc ne visiem parasts sitiens noteiktajā punktā spēj izsaukt šādu reakciju. Lai gūtu simtprocentīgu rezultātu, vajag sist nevis ar taisnu “cki”, bet pieskaršanās brīdī jāpagriež plaukstas locītava, lai sitiens ieietu dziļāk. Tad izveidosies plaša “sakāves” zona...

Šī sitiena punkts ir starp diafragmu un saules pinumu. Kāpēc tieši tur? Jo tur atrodas viens no divpadsmit galvas smadzeņu nerviem, tā sauktais, - nervus Vagus jeb klejotājnervs. Tas ne tikai šķērso šo vietu, bet arī veido šeit nervu pinumu, kas diafragmas barības vada atveres tuvumā veido divus klejotājstumbrus. Bet kas ir klejotājnervs? Tā pirmkārt ir elpošanas orgānu, gremošanas sistēmas, vairogdziedzera, epitēlijķermenīšu, virsnieru un nieru inervācija. Tāpat tas piedalās arī sirds un asinsvadu inervācijā. Tādējādi, precīzi veicot sitienu šajā vietā, tiek ļoti spēcīgi kairināta nervu sistēma, kas uz laiku pārtrauc galvas smadzeņu sastāvdaļas – smadzenīšu – darbības funkcijas. Bet smadzenītes, kā jau tu zini, atbild par visu kustību funkciju koordināciju. Cilvēks momentāni tiek dezorientēts. Tas nozīmē, ka tev ir laiks, lai pieņemtu kādu lēmumu. Piemēram, iesist vēlreiz vai arī aizbēgt.

Pēdējie vārdi izsauca veselu gūzmu pašpārliecinātu smīnu apkārtējo sejās, tajā skaitā arī man.

-Kā tad, aizbēgt, tūlīt! – es nodomāju aizfantazējusies, - Ja es prastu veikt tik graujošu sitienu, es jau nu gan, nu gan... nu, baidīties jau nu tiešām nebaidītos!

Šajā brīdī Skolotājs paskatījās uz smīkņājošo bariņu un nopietni teica:

- Kāpēc gan neaizmukt, ja tā ir pati labākā izvēle... šādās reizēs. Citos gadījumos ir daudz labāk desmit reizes dabūt pa personīgo fizionomiju, nekā kādu nosist... atņemt dzīvību.

Šie vārdi lika man notrīcēt, un es no kauna nosarku par savām egoistiskajām domām un iedomību. Tie lika man ar rūgtumu atgriezties pie manas eksistences skarbās realitātes.

- Cilvēka dzīvība ir nenovērtējams dārgums, - turpināja Sensejs, - Jūsu uzdevums ir tikai izraisīt muskuļu spazmas, sāpju šoku, lai novērstu nevēlamas situācijas attīstību. Bet nekādā gadījumā sabojāt iekšējos orgānus, salauzt ribas vai ko citu, vispār neradīt cilvēkam smagas traumatiskas sekas. Tādēļ jau mēs arī pavadām šeit tik daudz laika, lai iemācītos pareizu sitienu tehniku. Pretējā gadījumā, ja tiek izdarīts spēcīgs, nekontrolēts sitiens, tas var izraisīt organismam smagus bojājumus vai pat nāvi. Bet kāda jēga?

...Cilvēka dzīvība ir jāciena, jo viņa vietā vari nonākt tu pats... Iespējams, kādreiz šis cilvēks izglābs tavu dzīvību. Nav taču izslēgts, ka ar tevi

var notikt nelaime un tajā brīdī tieši šis cilvēks var atrasties līdzās, lai sniegtu tev palīdzīgu roku un izglābtu tevi. **Jo dzīve ir neparedzama un tajā var notikt jebkas, pat pats neticamākais, tas, ko tu pat iedomāties nevari.**

Visu atlikušo treniņa laiku mana persona atradās šīs neuzbāzīgās lekcijas par padziļināto anatomiju un man neizprotamās filozofijas iespaidā. Tā pilnībā pārņēma manas domas un es atkal un atkal pārdomāju dzirdēto.

Vecākā sempaja trīs aplausi paziņoja par nodarbības beigām. Kad visi pēc tradīcijas nostājās, viņš paziņoja:

- Dodze, rei (kas nozīmē paklanīšanos sporta zāles cīņas garam)!

- Sensejam, rei!

Atbildot Skolotājs tikpat pieklājīgi paklanījās un noteica:

- Tiksimies kā parasti šajā pašā laikā. Bet tagad, kam vajag tas pārgērbjas, bet kam vajag, tas paliek.

“Nu, lūk! Bet kuram uz kuriem vajag? Kas paliks? Es arī gribu,” es nodomāju. Grupas vairākums tecīņiem aizskrēja uz ģērbtuvēm, pa ceļam paķerdami mani sev līdzī. Skrienot garām Sensejam, es pamanīju, ka pie viņa piegāja tas pats apaļīgais vīrietis, kuru es ievēroju jau treniņa laikā.

- Igor Mihailovič, - ar cieņas pilnu izteiksmi viņš vērsās pie Skolotāja. – Es sakarā ar mūsu iepriekšējo sarunu. Lūk, es te atnesu šo to, lai jūs...

Tālākos vārdus es jau vairs nevarēju saklausīt, par cik man apkārt valdīja blakus skrienošo biedru

smieklu un joku radītais troksnis. Sieviešu ģērbtuvē jau pilnā sparā plosījās emociju vētra, apspriežot īpaši spilgtus treniņa momentus un Senseja replikas. Tas viss notika pastiprinātā drēbju kārtu stīvēšanas procesā uz slapjajiem augumiem.

Man blakus pārgērbās meitene ar gaišām matu cirtām. Iepazinusies ar viņu, es pajautāju:

- Vai tu jau ilgi šeit trenējies?

- Vispār nē. Tikai trīs mēnešus.

- Un kā, vai bieži Sensejs ko tādu rāda un stāsta?

- Nu, laikam tad, kad tas ir nepieciešams... Kad viņam ir labs garastāvoklis, tad ne to vien var ieraudzīt... Šodien bija vēl tikai ziediņi.

“Neko sev ziediņi,” es nodomāju, “kādas tad ir odziņas?!”

- Un kādu stilu viņš pārvalda, vai “Tīģeri”?

- Ne tikai. Esmu dzirdējusi no vecākajiem grupas biedriem, kas te jau sen trenējas, ka Sensejs pilnībā pārvalda “Drakona”, “Čūskas”, “Viņ-čuņ”, “Kaķa”, “Dievlūdžēja”, “Pērtiķa” un vēl veselu rindu citu stilu, kurus visus es vienkārši nespēju atcerēties.

Es neticīgi pašķielēju uz sarunu biedreni:

- Kad gan viņš paspēja to visu apgūt? Pēc izskata vēl jauns vīrietis. Citi dažkārt pat visu dzīvi pavada, lai apgūtu tikai vienu stilu.

- Es pati sākumā biju tikpat pārsteigta, - viņa turpināja, - bet puisī saka, ka pēc Skolotāja vārdiem: **“Jauns ķermenis – tas vēl nebūt nav dvēseles vecuma rādītājs.”** - paraustot plecus, atteica mana jaunā paziņa.

- Kas gan viņš tāds ir?! – es sāku nervozēt, un vecās domas, mijoties ar jauniegūto informāciju, atkal sāka urdīt manu neapmierināmo ziņkāri.

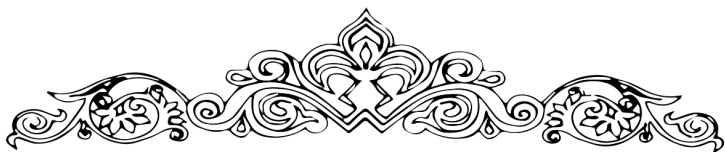
- Vienkāršs cilvēks, - atskanēja atbilde.

Pārgērbusies mūsu kompānija drūzmējās pie izejas, sajūsmā raugoties uz neparasto tehniku, ko demonstrēja daži sportiskas miesasbūves puīši, kas turpināja strādāt zālē ar citiem palicējiem. Tādus neviltotus un dabiski skaistus paņēmienu, izveicīgu un plastisku izvairīšanos mēs nebijām redzējuši pat filmās. Bet visvairāk pārsteidza viņu kustību ātrums. “Vai tiešām pie tāda ātruma ir iespējams vēl arī tik labi orientēties,” es nodomāju. “Lieliski! Kur gan starp viņiem ir Sensejs?”

Bet Sensejs, kā izrādījās, mierīgi sēdēja maliņā, pārcilādams kādu papīru žūksni un grāmatas ar piezīmēm, ko viņam pasniedza “Vareņiks”. Blakus sēdēja vēl divi vīrieši, uzmanīgi klausoties Skolotāja skaidrojumos. Tālāk “Vareņiks” izrullēja karti, kas no vecuma bija pavisam sadzeltējusi, un visi četri pārlicās pār to, kā pār kādu neizsakāmu dārgumu. Sensejs sāka ar zīmuli kaut ko uz tās atzīmēt, pastāvīgi visu to komentēdams un skaidrodams. Man tik ļoti gribējās iebāzt arī savu ziņkārigo degunu šajā kartē, bet tajā brīdī mūs vieglītiņām no aizmugures pastūma liela auguma puīši, kuri vēlējās tikt ārā.

- Ei, draugi! Ko jūs šeit stāvat? Vai nezināt zāles likumu: “Šeit vai nu trenējas vai dodas prom”. Ja gribat, ejiet atpakaļ, trenējaties, bet, ja ejat ārā, tad ejiet, netraucējiet citiem.

Mēs visi draudzīgi izvēlāmies uz ielas. “Aha”, skaudīgi nodomāja mana persona, “tie tur tā arī palika, bet kas mums, nedrīkst, vai?” Bet skaļi, protams, es neko neteicu.

Mēs gandrīz veselu stundu pavadījām, gaidot tās apkaimes vienīgo autobusu, pastiprināti mīdot apkārtējo zemes pleķīti, kas saucās “pietura”. Bet tā arī nesagaidījām. Nācās iet uz tramvaju, kā galapunkts, pēc vietējo iedzīvotāju mērauklas, atradās pavisam netālu, tik vien kā trīsdesmit – četrdesmit minūšu gājiens ar kājām. Jāteic gan, ka ņemot vērā mūsu neveiksmīgo pieredzi vietējās apkārtnes iepazīšanā, mums ceļā pagāja vismaz stunda pusotra. Bet šīm sīkajām nebūšanām gandrīz neviens nepievērsa nekādu uzmanību. Visi aizgūtnēm dalījās savos iespaidos par redzēto.

- Nu, ko, - smaidot teica Kostiks, - ejam uz nākamo nodarbību?

Visi, kā iepriekš sarunājuši, draudzīgi atbildēja “Jā!”.

- Es nezinu, kā jūs, - sajūsmināti noteica Andrejs, kurš starp mums bija visvairāk aizrāvis ar cīņas mākslām, - bet man šķiet, ka es esmu atradis to, ko gribēju, vismaz šajā etapā noteikti. Vienreizējs treniņš!

- Jā, - viņu pārtrauca Kostiks, - arī es pa šo dienu uzzināju daudz vairāk, nekā veselu mēnesi blandoties pa sekcijām.

Draugi piekrītoši māja ar galvām. Pēkšņi Slaviks apstājās un, iesitis sev ar roku pa pieri, ar šausmām sacīja:

- Bļāviens! Mēs taču aizmirsām paprasīt, cik maksā treniņi?!

Andrejs uzlika viņam roku uz pleca un augstsirdīgi mierināja:

- Nepārdzīvo, vecīt. Es pajautāju Sensejam. Vai zini, ko viņš atbildēja? “Jo vairāk, jo labāk. Bet ne vairāk kā piecus rubļus, vēlams tīrās zelta monētās no cara kases”. Visi sasmējās, bet Slaviks pat atviegloti nopūtās. Tas arī bija saprotams. Viņš bija labs puisis, tikai nāca no nelabvēlīgas ģimenes. Nodarbības citās sekcijās viņam faktiski bija finansiāli nerasniedzamas. Viņam dabūt piecpadsmit – divdesmit rubļus mēnesī, bija tas pats, kas sadabūt veselu kapitālu. Tā, skaļi atceroties atsevišķus treniņa momentus un Skolotāja jautros jokus, mēs pat nepamanījām, kā bijām nokļuvuši līdz pieturai.

Pienāca skolas laiks. Mūs bija ļoti ieinteresējis stāsts par klejojošo nervu un organisma inervāciju. Tādēļ visas turpmākās dienas mūsu kompānija centās pie bioloģijas un anatomijas skolotājiem uzzināt jebkuras detaļas par to visu. Bet viņi neko konkrētu atbildēt nevarēja, pasakot vien to, ka tas visdrīzāk attiecas uz padziļināto anatomiju, ko studē augstākajās medicīnas iestādēs. Tas vēl vairāk uzkurināja mūsu interesi par šo tēmu un pamudināja attiecīgo literatūru meklēt caur paziņām.

Tikmēr mana atmiņa cītīgi centās aizrakties līdz patiesībai, kur gan es biju redzējusi Senseju. Tādēļ pat nepaslinkoju pāršķirstīt visus ģimenes fotoalbumus. Katram gadījumam. Tomēr manas pūles bija veltīgas. Vispār dzīve turpināja kūsāt atbilžu meklējumos uz neizzinātajiem jautājumiem. Knapi sagaidījuši nākamo treniņu, mēs ļoti apdomīgi izbraucām divas stundas iepriekš, lai nenokavētu. Kad mūsu kompānija nokļuva līdz sporta zālei, tad ar izbrīnu konstatējām, ka nebijām ieradušies pirmie, kaut gan līdz nodarbības sākumam bija vēl krietna

pusstunda. Tur jau stāvēja kādi trīsdesmit cilvēki, acīmredzot tādi paši kā mēs, kas nevēlējās palaist garām ko interesantu jau no paša sākuma. Mūsu zēni, iepazinušies ar dažiem no klātesošajiem, ar humoru vēlāk konstatēja, ka, salīdzinot ar šiem bēdubrāļiem, mēs vēl samērā veiksmīgi tiekam, jo viņiem ceļā nākas pavadīt gandrīz vai pusi dienas, pārsēžoties vairākos transporta veidos un vēl krietni nodeldējot zoles, mērojot ne vienu vien kilometru kājām. Un tikai daži veiksminieki ierodas ar personīgo auto.

- Nu ko, draugi, - konstatēja Andrejs, - varat droši izriezt krūtis un pilnā rīklē aurot, ka mēs esam vietējie!

Drīz vien pienāca arī pats Sensejs, puisi grupas ielenkts. Cilvēku sejās parādījās draudzīgi smaidi. Un iepriekšējās mazās grupiņas saplūda vienotā kolektīvā, kas draudzīgi sveicinājās ar Skolotāju un devās iekšā atvērtajā zālē. Arī mums pielipa šī labā noskaņojuma vilnis. Bet mūsu prieki neturpinājās ilgi.

Tikko kā bijām sākuši iesildīties, kā zālē ienāca divi solīdi ģērbti vīrieši un, pieejot klāt pie Senseja, sāka ar viņu kā ar vecu čomu sačukstēties par tikai sev zināmām lietām. Skolotājs norīkoja vecākajam sempajam vadīt treniņu, bet pats, uzmetis mēteli virs kimono, kopā ar atnācējiem izgāja ārā. Un te arī sākās mūsu nebeidzamās locītavu mocības.

Vecākais sempajs, acīmredzami pielāgojis slodzi savam muskuļotajam ķermenim,

iesildīšanos novadīja tik intensīvā tempā, ka likās - mēs tiekam gatavoti Olimpiskajām Spēlēm. Te mēs, kā sacīt jāsaka, uz savas ādas izbaudījām milzīgo starpību starp Senseju un viņa dozēto slodzi un vecāko sempaju, kurš līdz Skolotāja atnākšanai centās no mums izveidot olimpiskos čempionus ar pilnu medaļu komplektu. Tā vai citādi, bet kad iesildīšanās beigās atskanēja komanda atslābināties, ko sempajs nez kāpēc nosauca par “līķa pozu”, cilvēki zālē krita uz grīdas ar tādu troksni, tajā skaitā arī mana persona, ka patiešām likās, ka apkārt mētājas nespējīgi miroņi. Vēlāk es uzzināju, ka vecākā sempaja dažu komandu neparastais formulējums bija saistīta ar viņa darbību iekšlietu sistēmā.

Pēc šī nogurdinošā darba mēs, sekojot vecākā sempaja rīkojumam, sākām atkārtot pamatvingrojumus: sitienu, blokus un stāju. Man radās tāds iespaids, ka es atrados japāņu armijā, kur zaldāti vienlaicīgi un precīzi izpildīja komandas ar skaļiem atskaites saucieniem viņu dzimtajā valodā.

Kad zālē ienāca Sensejs, mana persona atviegloti nopūtās. Viņš, it kā nekas nebūtu noticis, novilka mēteli un turpināja treniņu. Ievērojis kļūdu jauniešiem, kas stāvēja pirmajā rindā, viņš korekti pielaboja:

- Pareizs sitiens jāveic, lūk, ar šo daļu, - viņš norādīja uz vidējā un rādāmā pirksta sākuma kauliņiem. – Lūk tā... Nedrīkst izmantot šos

divus blakus pirkstus (IV un V), jo, nepareizi veicot sitienu, var nopietni savainot delnu.

Un, vēršoties jau pie visas grupas, piebilda:

- Nepieciešams ilgi un pamatīgi strādāt ar sevi, lai ne tikai pareizi veiktu sitienus, bet arī nenodarītu sev pāri un neradītu sāpes. Taisns sitiens ar dūri – kā jau esmu agrāk pieminējis – ir viens no cīņas mākslu pamatpaņēmiem. Dūri var viegli savainot, ja nav bijusi pienācīga sagatavošanās. Ja jūs katru dienu trenēsiet pareizu sitienu, tad varat panākt to, ka plaukstas pirkstu saliecējmuskuļa cīpslas, kas atrodas, lūk, šeit, pārvietosies uz sāniem no II un III pirkstu pamatfalangu locītavām tādā veidā, ka kauliņi kļūs aizsargāti un noslēgti. Tad jūs droši varēsiet izdarīt sitienus, nenodarot sev pāri.

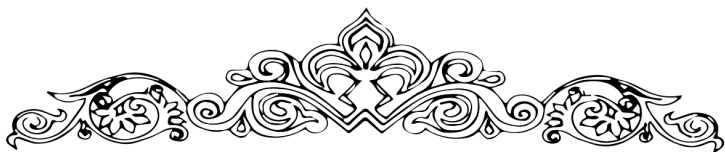
Kāds pajautāja:

- Lai locītavas tā uztrenētu, vajag uzreiz sist pa kaut ko ļoti cietu?

- Nu, kāpēc tā jāupurējas? - iebilda Igors Mihailovičs. - Sākumā sitienus veiciet uz boksa maisa. Vai arī, kuram tāda nav, vienkārši uz smilšu maisa. Es domāju, ka tādu uzparikti katrs var sev mājās uztaisīt. Bet galvenais ir pilnveidot sitienu katru dienu, pakāpeniski palielinot ātrumu. Un neslinkot, bet strādāt godprātīgi un ar pilnu atdevi. Tad arī rezultāts neliks sevi gaidīt.

Treniņš beidzās ar “Tīģera” stila iepriekš apgūto sitienu veikšanu un kārtējo jauno paņēmienu demonstrēšanu. Un atkal jau pēc nodarbības pie Senseja “pielipa” (savādāk to

nenosauksi) šis apaļīgais “Vareņiks”. Jāteic, ka apkārt bija daudz gribētāju papļāpāt ar Senseju un paklausīties viņā. Bet šis vīrelis nekaunīgi izlauzās cauri pūlim ap Senseju, kurā, starp citu, stāvējām arī mēs, un aizveda Skolotāju maliņā, acīmredzot uzskatot savu jautājumu svarīgāku par visu. Zaudējuši visas cerības sagaidīt viņu sarunas beigas, mēs devāmies mājās.

Dažas dienas vēlāk mūs pārsteidza patīkama ziņa - Kostja iemanījās no savu vecāku paziņām dabūt anatomijas mācību grāmatu, paredzētu augstākajām mācību iestādēm. Mūsu priekiem nebija gala. Sākumā mēs, saprotams, apmierinājām savu ziņkāri par klejotājnervu un uz saviem ķermeņiem mēģinājām atrast tā aptuveno atrašanās vietu organismā. Kostiks, nekautrēdamies veica savus diagnostiskos eksperimentus tieši uz Tatjanas, līdz ar to izsaucot viņas spiedzienus un veselu gūzmu joku no mums. Tālāk mēs ļoti rūpīgi pētījām plauktu uzbūvi. Un pēc tam ar acīmredzamu interesi sākām padziļināti pētīt kaulus, muskuļus, cīpslas, nervus, orgānus un galvas smadzenes. Nevarētu teikt, ka es agrāk to nezināju. Vispārējos vilcienos mums to pasniedza anatomijas stundās. Bet pirmo reizi es palūkojos uz to ar citām acīm. Un pirmo reizi man bija interesanti to uzzināt ne jau priekš atzīmes skolā, bet pašai priekš sevis.

Es vēlējos izzināt savus muskuļus, locītavas un saprast, kā un kāpēc notiek kustības. Kā muskuļi piedalās mūsu iesildīšanās procesa laikā un kā tas

ietekmē mūsu orgānus? Kas notiek sitiena laikā? Kas ir sāpes, skatoties no fizioloģijas skatupunkta? Un kas galu galā notiek manis pašas smadzenēs? Jāatzīst, ka pēdējā doma bija svarīgāka par visu pārējo, jo zemapziņā tā tomēr pastāvīgi man sekoja.

Arī mani draugi bija tikpat sajūsmināti, un, vadoties pēc savas saprašanas, steidza komentēt redzēto. Mēs vienbalsīgi nolēmām, ka šajā jomā esam pilnīgi profāni un ir nepieciešams ar kolektīvām pūlēm steidzīgi panākt iekavēto. Tam mēs pat zibenīgi izdomājām savdabīgu kartiņu spēli. Lai varētu vieglāk atcerēties, mēs uzzīmējām atsevišķas kartiņas ar kauliem, muskuļiem, asinsvadiem, nervu sistēmai, limfai, orgāniem un atsevišķi vēl galvas smadzenēm. Bet pēc tam centāmies salikt šo mikslī kopā, vienu uz otras, konkrēti nosaucot ne tikai attiecīgo nosaukumu, bet arī atbilstošās funkcijas. Sākumā, protams, bija grūti. Bet mums tas viss notika ar tādiem jokiem un tik azartiskā atmosfērā, ka gribi, negribi, iegaumēsi. Pirms nākamā treniņa mēs noformulējām pāris jautājumus saistībā ar biomehāniku sitiena laikā. Nolēmām tos pavaicāt Sensejam pēc treniņa, lai rastos iemesls palikt. Bet tajā dienā dzīve pati sagādāja mums šo iespēju, iztiekot bez mūsu slepenā “sazvērestības” plāna.

Treniņa beigās Sensejs bija noorganizējis sparingus. Cilvēki apsēdās uz grīdas un izveidoja lielu apli, kura centrā pēc Senseja izvēles iznāca

divi dalībnieki. Mūsu Andrejam arī dalība nepagāja secen. Viņam pretiniekos Skolotājs izvēlējās kādu jauniņo, tikpat muskuļotu un ar tādu pašu ķermeņa uzbūvi. Veikuši rituālo paklanīšanos, zēni uzsāka cīņu. Kādu brīdi cīņa bija līdzīga. Tomēr Andrejs izrādījās nedaudz izveicīgāks un ātrāks, kam pateicoties arī spēja uzvarēt. Senseja piekrītošais plaukšķis nozīmēja sparinga beigas. Mūsu puisis palīdzēja piecelties nesenajam pretiniekam. Paklanījušies viens otram un Skolotājam, viņi ieņēma savas vietas.

Bet, kad uz improvizētā ringa sāka nākt krietni spēcīgāki puisi, Andrejs neizturēja. Savas tikko iegūtās uzvaras spārnots, viņš labprātīgi pieteica savu kandidatūru. Un... gandrīz uzreiz zaudēja. Šis apstākļi tikai vēl vairāk palielināja viņa neapmierinātību ar sevi. Ar viņa emocionālo stāvokli uzlādēta, mūsu kompānija saņēma drosmi un uzprasījās pie Senseja uz papildus nodarbībām. Uz ko Skolotājs bez iebilduma ar smaidu atbildēja: - Jūs taču zināt zāles likumu: “Kas vēlas trenēties, tas paliek un trenējas”.

Šajā dienā fortūna acīmredzami bija mūsu pusē, turklāt uz nodarbību nebija ieradies “Vareņiks”, kas mums visiem bija apnicis ar savu uzbāzību. Ceļš pie Senseja bija brīvs, un mēs varējām mierīgi izjautāt viņu par sev interesējošiem treniņa momentiem.

Kamēr pamatgrupa jau devās mājup, katrs no palikušajiem trenējās pie savām sitienu nepilnībām. Tie puisi, kurus mēs iesaucām par

“fiksajiem zēniem”, strādāja savā līmenī, mēs pārējie – savā. Bet Sensejs sekoja līdzī visiem un koriģēja pamanītās nepilnības. Jau patukšajā zālē viņš parādīja mūsu kompānijai jaunus kata (cīņa ar ēnu), kurā ātrums apvienojās sitienos, blokos, apgriezīenos un straujos atkāpšanās manevros. Kad es patstāvīgi sāku tos pildīt, negaidīti Sensejs man pienāca klāt no mugurpuses un, uzlicis roku uz pleca, teica:

- Tev šo nevajag darīt.

Es pārsteigta apgriezios:

- Kāpēc?

Un šajā brīdī, esot pavisam tuvu, mūsu skatieni krustojās. Man radās tāda sajūta, it kā mani pēta no iekšienes, no galvas līdz papēžiem, kā caur rentģenu. Tādu skatienu es vēl nebiju sastapusi. Tas bija dīvains, neparasts un visu redzošs.

- Tāpēc.

Šī atbilde mani nedaudz satricināja. Es stāvēju pavisam apjukusi un nezināju, ko lai saka.

Nedaudz paklusējis, viņš piebilda:

- Pildi labāk šos kata. Sensejs parādīja sākumu kustībām, kas līgani pārgāja no vienas nākamajās, un to laikā bija dziļi jāelpo. Visu šo laiku es tās atkārtāju pēc viņa gandrīz automātiski. Bet, kad viņš aizgāja palīdzēt citiem, man galvā uzradās vesela jautājumu gūzma: “Ko gan viņš ar to domāja? Vai tiešām viņš zina par manu diagnozi? Bet kā?! Es nevienam no draugiem par to nebiju teikusi, un līdz šim arī treniņos nekādi neliku sevi manīt”. Un šajās

pārdomās, sev par pārsteigumu, veicu šokējošu atklājumu. Ja skolā, mājās, balles dejās, man mēdza uznākt pēkšņas, ilgstošas galvas sāpes, tad šeit, lai kā arī es “spīdzinātu” savu ķermeni, vēl ne reizi sāpes nelika par sevi manīt. Kāpēc? Kas tam ir par iemeslu?

Tā, iegrimusi savās pārdomās un darba procesā, apgūstot jaunus vingrinājumus, es pat nepamanīju, kā ap Skolotāju sanāca pārējie grupas biedri, kuri bija pārtraukuši savas nodarbes. Un, kad mana persona beidzot to ievēroja, tad pasteidzās pievienoties klausītājiem, lai nepalaistu garām sev ko ļoti svarīgu. - Sakiet, kā tiek panākta īsta sitiena tehnika, tikai ar muskuļu treniņu? – pajautāja Andrejs.

- Nē. Tas galvenokārt ir smadzeņu treniņš, - Sensejs atbildēja.

- Kā tas ir?

- Nu, lai jums būtu vieglāk saprotams, teiksim tā... Muskulis – tas ir tāds mehānisms, kas pilda savu funkciju. Tam ir attiecīga programma, kas nāk no smadzenēm neiropulsu veidā. Tādu programmu darbības rezultātā galvas smadzenēs rodas signāli, kas izsauc muskuļu grupas saraušanos. Tādā veidā notiek ne tikai ekstremitāšu kustināšana, bet arī sarežģīti kustību akti. Līdz ar to mūsu treniņš ir nekas cits, kā mērķtiecīga mūsu smadzeņu pilnveidošana, sekojoši – arī mūsu muskuļu. Jēga tam visam slēpjas tajā - jo labāk un ātrāk strādā “uztrenētās” smadzenes, jo labāk un ātrāk strādā muskuļi.

- Bet, runājot par sportistu augstāko meistarību cīņas mākslā, - sarunā iesaistījās Kostja, – es kaut kur lasīju, ka meistari pat nepaspēj padomāt, kad sitiens jau ir veikts. Kā tas notiek un kāpēc?

- Jā, draugi. Jūs esat skāruši ļoti nopietnu tēmu, tomēr īsumā centīšos paskaidrot... Visa sāls ir nevis tajā, lai vienkārši uztrenētu savus muskuļus, bet gan lai iedomātos konkrēto situāciju, pretinieka tēlu. Un pats galvenais – skaidri zināt, kur tu sit, kādos audos, kas pie tā notiek organismā, kāds ir sitiena spēks un tā tālāk. Ja cilvēks izdara sitienu vienkārši tāpat, lai to uztrenētu, tad visas viņa pūles ir kaķim zem astes! Īsts cīnītājs, strādājot ar makivaru, pirmkārt, strādā ar iztēli. Viņš pavisam reāli iedomājas, kā pretinieks uzbrūk, un šajā momentā veic sitienu, pilnībā apjēdzot tā iespējamās sekas. Līdz ar to viņš trenē savas smadzenes.

- Un kas tobrīd notiek smadzenēs? – pajautāja kāds no vecākajiem puisiem.

- Smadzenes caur redzes uztveri novērtē situāciju, analizē to un pieņem lēmumu. Tālāk tās nodot šo informāciju uz smadzenītēm, tas ir, uz kustību centru. Bet no tām jau caur nerviem aiziet atbilstošs signāls uz muskuļiem. Visas šīs darbības piefiksē atmiņa. Pēcāk cīņā cīnītājam neapzināti nostrādā šī atmiņa, bet jau bez visām sarežģītajām analīžu un komandu ķēdītēm smadzenēs. Sanāk, tiklīdz kā pretinieks uzbrūk, tā no meistara jau seko neapzināta kustība.

Teiksim tā, tā jau ir cita psihe darbība, cita inervācijas darbība un cita galvas smadzeņu darbība.

- Tas jau notiek zemapziņas līmenī, skatoties no fizioloģijas viedokļa. – Kostjiks paspīdēja ar savu erudīciju.

- Pilnīgi pareizi. Sarežģītās reflektorās kustību reakcijas notiek jau beznosacījumu refleksu līmenī, - ar smaidu noteica Sensejs un vēlāk piebilda, - Skolas anatomijas programmā ir tādi jēdzieni kā nosacījuma un beznosacījuma refleksi. Beznosacījuma – tie ir ģenētiski mantoti refleksi no pašas dabas. Tieši pateicoties tiem, notiek organisma iekšējās vides regulācija, subjekta saglabāšana. Bet pie nosacījuma refleksiem attiecas iegūtie refleksi, pieredzes uzkrājuma un jaunu iemaņu rezultātā. Bet arī tie veidojas uz beznosacījumu refleksu bāzes. Vispār cilvēkā eksistē milzums beznosacījuma refleksu, sakaru, reakciju, kas tiek realizēti ar muguras, priekšējo un vidējo smadzeņu daļību, kā arī ar lielo smadzeņu pusložu un smadzenīšu zemgarozas apgabaliem... - Tad tas, ko Jūs mums sākumā stāstījāt, arī ir tā lielā Māksla? – Andrejs joprojām nekādi nespēja rīties.

- Nē. Tas vien ir tikai īstas meistarības sākuma pakāpiens... Lielajā Mākslā galvenais darbs ir paredzēšanā. Tas ir epifīzes darbs, kas atrodas virs smadzenītēm, starpsmadzeņu četrkalnes apgabalā.

- Epifīze – vai tas ir vienkārši baltās vielas apgabals? – pajautāja Kostja.

- Nē. Tas ir tā sauktais čiekurveida dziedzeris, kas sver tikai vienu karātu. Bet tas spēlē milzīgu lomu organisma funkcionēšanas spējās. Tā ir viena no noslēpumainākajām galvas smadzeņu daļām un cilvēkā vispār. Diemžēl pagaidām zinātnei par tās patiesajām funkcijām nekas nav zināms.

- Bet kam ir zināms? – painteresējās Kostja.

- Kam vajag, tam arī ir zināms, - ar viltīgu smaidu atbildēja Sensejs un turpināja, - Tad lūk, strādājot ar paredzēšanu, meistars zemapziņā iegūst spēju notvert pretinieka domas. Tas nozīmē, ka pretinieks tikai padomāja, ka vajag izdarīt sitienu, lūk, tur, kad meistars jau veic kontrpasākumu, un tieši tādu, kāds ir nepieciešamas. Tas viss notiek neapzināti un vienā mirklī.

- Interesanti, vai ar tādām neapzinātām “zibenīga ātruma” izpausmēm saskaras tikai cīņas mākslu meistari? – domīgi pajautāja Andrejs.

- Kāpēc? Ne tikai. Daudzi cilvēki ļoti bieži saskaras dzīvē ar šīm psihes parādībām. Vieniem tas notiek, pateicoties ilgiem speciāliem treniņiem. Pieņemsim, cirka mākslinieki, kas ķer milzīgā ātrumā lidojošus nažus, bultas un tamlīdzīgas lietas. Citi uz savas ādas dzīvē izbaudījuši šādu beznosacījuma refleksu darbību. Piemēram, kad cilvēku kaut kas stipri nobiedē,

kaut vai suns. Viņš var momentāni izpildīt veselu sēriju kustību. Un tikai pēc tam, kad briesmas jau ir garām, aptver, cik ātri viņš to ir izdarījis. Šī spēja jau sākotnēji ir ielikta cilvēkā. Jo savādāk viņš nebūtu izdzīvojis tajos tālajos laikos, kad glābās bēgot no mamuta, zobenzobu tīģera vai cita plēsoņas.

Mēs stāvējām klusēdami, Senseja stāstītā iespaidoti. Šajā mirklī pie durvīm kāds piekļāvēja. No pārsteiguma man iekšā uz kādu sekundi viss sarāvās. Laiks jau bija par vēlu vakara pastaigām. Sensejs, mūsu kompānijas uzmanīgo skatu pavadīts, mierīgi piegāja pie durvīm un atvēra tās.

- O, cik labi, ka es tevi vēl sastapu, - paspiedis roku, viņu sveicināja kāds vīrietis. – Es jau taisījos braukt pie tevis uz mājām. Te tāda lieta...

- Tūlīt, pagaidi mirklīti, - noteica Sensejs un, jau vērsdamies pie mums, teica, - Draugi, pastrādājiet vēl piecpadsmit minūtes un tad pa mājām!

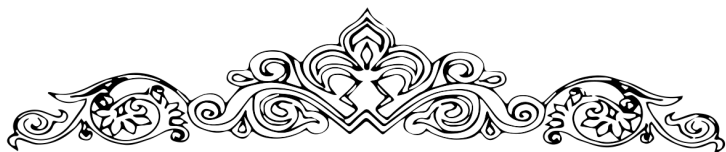
Jau pēc pusstundas mēs stāvējām uz ielas, gaidīdami pārējos. Igors Mihailovičs aizslēdza sporta zāli un, steidzīgi no mums atvadījies, kopā ar šo vīrieti aizbrauca mašīnā.

“Nu lūk,” es dusmojos pati uz sevi, “gribēju Senseju izjautāt par viņa noslēpumaino “Tāpēc”, bet nesanāca. Vajadzēja jau sporta zālē to izdarīt. Bet tur visapkārt bija ziņkārīgi klausītāji. Ak, neraža!”

Kad braucām mājās, katrs domāja par kaut ko savu. Un tas nebija nekas neparasts, pēc tādiem treniņiem ir par ko padomāt. Kāds domāja klusējot, bet kāds izteica savas domas skaļi. Andrejs gandrīz pusceļu centās mūs pārliecināt, bet drīzāk gan pats sevi, ka šīsdienas zaudējums sparingā bija vistīrākā nejaušība.

- Žēl, ka man nebija līdzī nuncaku. Nu nekas, es tos paķeršu līdzī uz nākamo treniņu. Tad gan parādīšu īstu klasi!

Skats patiešām solījās būt iespaidīgs, jo mēs zinājām, cik labi Andrejs strādāja ar nuncakiem. Tas bija viņa jājamzirdziņš.

Šo treniņu mūsu kompānija gaidīja kā vēl nekad. Mēs atbraucām krietni agrāk. Sporta zāle bija vaļā. Daži puīši, jau pārgērbusies, viegli iesildījās. Sensejs stāvēja maliņā, aizrautīgi sarunādamies ar kādu garu, pavecu vīru. Šis večuks bija tik tievs, ka kimono uz viņa karājās kā uz pakaramā. Netālu, kopā ar vīriešu grupiņu stāvēja “Vareņiks”. Bet viņa sejas izteiksme norādīja uz to, ka viņš pat nedzirdēja savu sarunas biedru jokus. Likās, ka viņa ausis bija pārvērtušās vienotā eholatorā, kas uzķēra vissmalkākās skaņas no Senseja un izstīdzējušā večuka puses. “Uh,” es sašutusi nodomāju, “atkal viņš te!”.

Aiz mums skaļi ienāca daži puīši pacilātā garastāvoklī, kas trenējās mūsu sekcijā. Ar viņiem kopā lepni iesoļoja nekopta izskata vīrietis, ap gadiem četrdesmit, nosmulētā apgērbā un ar nedēļu veciem bārdas rugājiem uz sejas. Puīši sasveicinājās ar Senseju un ar acīmredzamu labpatiku paziņoja:

- Mēs te satikām tādu interesantu cilvēku, ekstrasensu... Iepazīstieties, Vitālijs Jakovļevičs.

Pēc šiem vārdiem pinkainais vīrietis cēli paklanījās un atkal ieņēma savu pašapmierināto pozu.

- Viņam piemīt neparastas spējas, kuras viņš labprāt piekrita nodemonstrēt mūsu kolektīvam...

Sensejs, atbildot šim žestam, arī pieklājīgi paklanījās:

- Būtu diezgan interesanti to paskatīties.

- Un diezgan pamācoši, - daudznozīmīgi piebilda Vitālijs Jakovļevičs, kā zīmi paceldams rādītājpirkstu. Apkārt sarosījās viss mūsu milzīgais ziņkārīgo pūlis. Tikmēr “ekstrasenss”, kurš izskatījās ļoti pārliecināts par savām spējām, no jakas ieplēstās kabatas izvilka parastas galda karotes, pārsietas ar netīru lupatas gabalu.

- Kā tu domā, - Kostja klusi pavaicāja Andrejam, - no kurienes šis neandertālietis dabūja cilvēku civilizācijas priekšmetus?

- Nospēra laikam kaut kur, - vienaldzīgi atbildēja Andrejs.

- Interesanti, vai viņš vispār zina, kā tie jālieto? – nosmīkņāja Kostjiks.

Šajā mirklī Vitālijs Jakovļevičs, noģērbies līdz jostasvietai un atkailinājis savu ar tauku krokām apaugušo vēderu, cītīgi sāka lipināt karotes ar muguriņām sev uz krūtīm. Mūsu puīši no smiekliem iespurdzās, bet Kostja vēl noteica:

- Ir nu gan! Ne velti saka, ka mežoņa rokās tehnika – vien metāla kaudze!

Pūli pāršalca viegls pārsteiguma vilnis. Karotes tik tiešām pielipa, un “ekstrasenss” jau

svarīgi pastaigājās, izgriezis krūtis tā, it kā tās būtu nokarinātas ar medaļām “Par varonību”.

Kāds no puisiem pajautāja:

- Kā Jūs to darāt? Kā to var izskaidrot?

Likās, ka tieši šo jautājumu Vitālijs Jakovļevičs arī gaidīja. Viņš ar acīmredzamu labpatiku sāka pamācoši stāstīt par bioenergoinformatīvajiem laukiem, cilvēka bioloģisko magnētismu, par tā fenomenālajām izpausmēm, kas atklājas tikai izredzētiem cilvēkiem, un par visuvareno tā iedarbības spēku. Viņa runa pakāpeniski sasniedza apogeju. Staigādams pret pārsteigto publiku ar pliku torsu, nokarinātu ar karotēm un pārliecinoši vicinot rokas, “ekstrasenss” uzbudināts deklamēja:

- Šis spēcīgais pulsējošais fluīds, radīts ar Pasaules Kosmisko Saprātu, iemieso sevī pēdējo gara pilnveidošanās pakāpi. Tas spējīgs ar savas auras spēku aptvert cilvēka apziņu. Un var ne tikai atdalīties no cilvēka ķermeņa, bet arī eksistēt ārpus ķermeņa, kopā ar viņa dvēseli. Es pat teiktu, eksistēt ārpus realitātes, turklāt pilnīgi apzināti. Akumulējis šī kosmiskā fluīda enerģiju, es sevī atklāju nebijušas pārdabiskas spējas. Es saņēmu nenovērtējamu magnētisma, gaišredzības un dziedināšanas dāvanu. Manai brīnumainajai dziedināšanai pa spēkam ir uzveikt visas slimības. Es ārstēju ar visuresošo un visur iekļūstošo dubulto fluīdu plūsmu, kas ir visa varenā Kosmosa energoinformatīvā lauka pirmatnējais avots. Ar savu pozitīvo polu es

atjaunoju spēkus, ķermeni, cilvēka auru, kā arī noņemu lāstus, “ļauņu aci”...

Es ievēroju – kaut gan šī savdabīgā lekcija man bija ne visai saprotama, tomēr domas sāka meklēt tajā manas iespējamās izveseļošanās variantus. “Bet ja nu viņš spēs mani izārstēt?! Lai gan tam ir grūti noticēt, bet tomēr...” Šīs miglainās cerības spārnota, es sāku ar lielu uzcītību klausīties “ekstrasensa” pārliecinošajā runā, jau vairs nepievērsdama uzmanību viņa ārējam izskatam.

- Mans spēks atbilstoši manai pilnveidei kļuva milzīgs... Lūk, pārliecinieties paši. Tā ir viena no tā izpausmēm, - viņš norādīja uz pielipušajām karotēm.

Turklāt varēja novērot dīvainu skatu. Ar katru noieto apli ap klausītāju pūli, viņš arvien vairāk un vairāk izgāza vēderu, viegli atliecoties atpakaļ kā pingvīns. Es paskatījos uz Senseju, viņš stāvēja ar sakrustotām rokām uz krūtīm un nedaudz noliektu galvu, šķiet, jau noguris klausīties. Viņa sejā bija ironisks smīns.

- Es sasniedzu šo pilnību, pateicoties slepenām zināšanām, kuras virs Zemes nevienam nav pieejamas, izņemot izredzētos. Uz šīs slepenās informācijas pamatiem es izveidoju savu personīgo garīgās izaugsmes sistēmu. Tomēr tā ne katram parastam mirstīgajam ir pieejama. Pat tas, kurš ar milzīgām savu grēku izpiršanas pūlēm un atteikšanos, nonāks līdz manas pilnības kāpņu desmitajam pakāpienam, nevarēs

patstāvīgi atklāt šo vareno zināšanu noslēpumu. Tāpēc ka tas atklājas tikai izredzētākajiem no izredzētajiem. Jo tikai tādiem cilvēkiem kā es, kas mācējuši savienot mirstīgo miesu ar vareno garu, Visuma Saprāta garu, piemīt Dieva visvarenība!!!

Liekas, pie šiem vārdiem Senseja nervi nezturēja. Spriežot pēc viņa vieglajām ķermeņa trīsām, man likās, ka viņš tūlīt nezturēs un iekraus viņam no visas sirds tā, ka šo “atsūtīto” neglābs pat viņa izlielītais spēks. Bet pretēji manām prognozēm, Sensejs vien ļoti skaidri, uzsvērdams katru vārdu, noteica:

- Cienītais, vai jūs neuzņematies pārāk lielu atbildību? Pagaidām jūs vēl nenodemonstrējāt neko tādu, kas apstiprinātu jūsu vārdus.

- Kā nenodemonstrēju?! – ar sašutumu uzklupa Vitālijs Jakovļevičs. – Tu ko, šito neredzi?!

- Tas viss ir nieki, - turpināja Sensejs. – To var jebkurš un katrs. Un nekā šeit tāda neordināra un pārdabiska nav... Vienkārši mazgāties biežāk vajag.

Viss bars uzsprāga smieklos. Bet Kostjiks, iesitis sev pa pieri, iesaucās:

- Tiešām! Atcerējos, es lasīju par šo triku. Viņam vienkārši miesa ir slapja un lipīga, tāpēc arī karotes pielipa.

“Visa Kosmosa un šīs Zemes Turētājs” vēl vairāk iekarsa no niknuma un gandrīz vai iekliedzās pa visu zāli, vēršoties pie Senseja:

- Tu vēl esi pārāk jauns, lai spriestu par tādām varenām zināšanām! Ko gan tu vispār māki, izņemot kā ar kājām vicināties...

Sensejs cieši paskatījās uz viņu. Tad piegāja un viegli noņēma vienu no karotēm, kas slīdēja pa viņa krūtīm. Visi apkārt pamira. Skolotājs izstiepa uz priekšu roku, turot aiz karotes šaurā galiņa, un sāka veikt dziļu elpošanas vingrojumu sēriju. Pēc minūtes viņa seja atslābinājās, emocijas pazuda. Acis izmainījās un, kā man likās, kļuva tik dziļas kā bezdibeņi. Viņš uz dažām sekundēm sastinga, uzmanīgi lūkodamies uz karoti. Viņa siluets kļuva līdzīgs varenam skulptūras tēlam. Un šajā mirklī karote sāka ātri liekties kā mīksts, vīstošs stiebrs. Radās iespaids, ka tā bija taisīta nevis no cieta metāla, bet gan no kādas plastiskas struktūras. Es neticēju savām acīm. Neticami, bet fakts!

Sensejs dažās sekundes daļās atkal atgriezās savā iepriekšējā veidolā un mierīgi sacīja apstulbušajam Vitālijam Jakovļevičam, atdodot saliekto karoti:

- Kad jūs spēsiet mums nodemonstrēt kaut vai šo triku, tad mēs labprāt paklausīsimies jūs tālāk.

Un strauji pagriezies pret grupu, Sensejs piebilda:

- To zināšanai, kuri vēl nav pārgērībušies, - treniņš sākas pēc divām minūtēm. Kurš nepaspēs, tas pildīs sodiņu (tā pie mums saucās divdesmit atspiedieni no grīdas par nokavēšanos).

Izdzirdot šos vārdus, mēs aizsteidzāmies uz ģērbtuvēm, apdzenot cits citu, tā arī nenoskatoties līdz galam pašu interesantāko, kā gan atjēdzās no šoka šis “bomzītis-dieveklītis”.

- Vecākais sempaj! Kāpēc zālē nepiederošas personas?! – aizmugurē atskanēja Senseja balss.

Visu iesildīšanās laiku es domāju: “Kā gan es varēju pieļaut tādu domu, ka šis bomzis var man kā palīdzēt?! Eh... Bet no otras puses, manā bezizejas situācijā atliek tik vien, kā ticēt brīnumam un cerēt uz labu laimi. Te jau ķeries pie jebkura salmiņa, lai tikai izdzīvotu. Tāpēc arī panisko un iekšējo baiļu dēļ rodas tik muļķīgas domas. Nē. Jāsaņem sevi rokās. Es tik un tā atradīšu šķirbiņu, pa kuru izglābties. Es pacentīšos izdzīvot. Tikai nevajag zaudēt cerības un ir jācīnās līdz pašam galam!” Pats dīvainākais bija tas, ka mana ciešā pārlicība balstījās uz kādu dziļu sajūtu zemapziņā, uz to kaut ko, ko es tik ļoti meklēju. Bet tas viss balstījās uz miglainiem minējumiem.

Šajā laikā beidzās iesildīšanās un mēs ķērāmies atstrādāt “bāzi” vecākā sempaja vadībā. Sensejs sēdēja uz sporta soliņa un kaut ko apsprieda ar izstīdējušo večuku. “Ak, ja varētu paklausīties, par ko gan viņi runā,” nodomāja mana persona. Acīmredzot tādas ziņkārīgas domas bija ne tikai manā galvā. “Vareņiks”, lai gan jau sirms vīrietis, bet visu laiku treniņa procesa gaitā it kā netīšām centās ieņemt vietu tuvāk Sensejam. Katru reizi tā rīkojoties, viņš

manī izsauca neapraktāmas skaudības un greizsirdības jūtas. Un, spriežot pēc manu biedru pārmetošajām sejmām, ne tikai man vienai.

Troksnī un monotonajā pamatbāzes sitienu izpildīšanā un to skaļajā uzskaitīšanā, es atkal iegrimu savās domās. “Kā gan Sensejs iemanījās saliekt karoti? Un kāpēc viņš šo fenomenu nosauca vienkārši par triku? Jo, ja tas bija triks, tad, pēc manas saprašanas, tam vajadzēja pamatīgi sagatavoties. Bet viņš ar vienu skatienu vienkārši paņēma un salieca to”.

Varētu teikt, ka es tam vienlaicīgi gan ticēju, gan neticēju. Ticēju, jo biju kaut kur lasījusi par tādiem cilvēkiem-fenomeniem, kuriem piemita tādas spējas. Es atcerējos aprakstu par cilvēkiem – magnētiem. Bet pie viņiem lipa klāt jebkuri priekšmeti, neatkarīgi no kāda materiāla tie bija izgatavoti: koka, metāla, plastmasas. Atceros, ka mani izbrīnīja tas, kādu svaru šie cilvēki spēja piekļaut – vairāk par desmit kilogramiem!

Paradoksāli, bet es neticēju tieši pati savām acīm, neticēju tam, ko redzēju, tā teikt, “dzīvajā”. Precīzāk, šī neticība vairāk attiecās uz paša šī fakta realitātes pieņemšanu. Visapkārt bija vieni vienīgi minējumi. Es saprastu, ja visu mūsu pūli būtu nohipnotizējuši, iepriekš iegalvojot, ko mēs tūlīt ieraudzīsim. Bet Sensejs vienkārši klusējot ņēma un to izdarīja. Kā?! Neskatoties uz to visu, pats šādas parādības iespējamais fakts man bija ļoti svarīgs. Tā bija Senseja zināšanu izveidota stingra un pagaidām man neizzināta platforma.

Pie tās tad arī mana zemapziņa stingri turējās, visādi pretojoties atgrūdošajām domām. Es nezinu kāpēc, bet es sāku uzticēties šim interesantajam cilvēkam. Jebkurā gadījumā, viņš skaidri zināja, kur ir patiesība un kur - izdomājums

Pēc “bāzes” beidzot iestājās mūsu kompānijas ilgi gaidītais moments. Šo treniņa daļu mēs nosacīti dēvējām par “brīvo programmu”, tā kā šeit cilvēki, sadalījušies pāros, pēc savas vēlēšanās pildīja vecos paņēmienus vai arī kādus īpašus paņēmienus no iepriekšējās nodarbības. Andrejs paņēma nunčakus un, mūsu ziņkārīgo skatu pavadīts, piegāja pie Skolotāja.- Vai var kaut ko pasākt pret nunčakiem?

- Un tu māki ar viņiem rīkoties? – ar smaidu atjautāja Sensejs?

- Un kā vēl! – pašapmierināti palielījās Andrejs. – Es jau četrus gadus tos no rokām neizlaižu. Varētu teikt guļu un ēdu ar tiem.

Un Andrejs demonstratīvi pagrieza dažas, pēc mūsu domām, sarežģītas kustības.

- Nav slikti, - atteica Sensejs.

- Un tomēr, vai var kaut ko pasākt pret nunčakiem? – atkārtoja savu jautājumu Andrejs, acīmredzami provocēdams Skolotāju.

- Protams... Uz katru Vidžaju atradīsies Radža.

- Ko, ko? – nesapratis pārjautāja Andrejs.

- Es saku, ka pret katru spēku atradīsies pretspēks. Nunčaki arī nav izņēmums.

- Bet vai jūs varat to parādīt?

- Varu... Bet tā nebūs godīgi, ka tu ar nunčakiem pret mani... Atrodi sev vēl kādu.

Mēs pārsteigti saskatījāmies. Tomēr, neskatoties uz to, Andrejs aizgāja meklēt sev pārinieku, bet mūsu kompānija devās sadabūt vēl vienu cīņas ieroci. Diemžēl nunčaku nevienam vairāk nebija. Toties sporta inventāra telpā mēs atradām daudz divmetrīgu šķēpu.

Ja ieroci atradām viegli, tad ar pārinieka meklēšanu Andrejam veicās daudz grūtāk. Vecākie puisi kategoriski atteicās no piedāvājuma piedalīties šajā cīņā, klusībā pajokojot: “Nē, puis. Tu labāk kaut kā pats tiec galā”.

Beigās Andrejam izdevās pierunāt kādu vīriņu, kurš bija no jauniņajiem. Tajā laikā Sensejs joprojām mierīgi sarunājās ar tievo večuku baltajā kimono.

- Lūk, atradu! – Andrejs priecīgi paziņoja Skolotājam.

- Atradi, labi. Lai vecākais sempajs ir mūsu sekundants... Pēc viņa signāla sāciet pilna kontakta uzbrukumu. Viss skaidrs?

Andrejs tikai to vien gaidīja. Viņš acīmredzamā labpatikā pamāja ar galvu. Sensejs izgāja vidū. Andrejs nostājās Sensejam pretī, bet vīrietis ar šķēpu ieņēma pozīciju no Skolotāja pa labi aizmugurē. Iestājās aizraujoša pauze. Visi dalībnieki bija kaujas gatavībā, izņemot Senseju. Viņš stāvēja atslābinājies, domājot par kaut ko

savu, un vieglītēm spēlējās ar melnās jostas galiņiem, kas bija izšūti ar zelta hieroglifiem.

Pēc vecākā sempaja dotā signāla, Andrejs strauji devās tiešā uzbrukumā, griežot nunčakus tik ātri kā iedarbināts propellers savus spārnus. Tajā mirklī vīriņš strauji pieskrēja un, atvēzējis šķēpu, bija gatavs veikt sitienu. Tālākie notikumi risinājās vien dažus mirkļus. Sensejs no uzbrukuma brīža vispār nebija mainījis pozīciju - kā stāvēja dziļa domātāja pozā, tā arī stāvēja. Bet, tiklīdz kā abi pretinieki sasniedza kritisko punktu attiecībā pret viņa ķermeni, viņš, nemainot pozu, strauji pacēla roku uz priekšu. Ja to tā var saukt – “pacēla”, jo patiesībā roka izlidoja kā uzbrūkoša čūska. Nunčaki apgriezās, tad pagriezās ap roku un aizlidoja uz otra pretinieka pusi. Skolotājs pavadīja tos ar plaukstu locītavas pagriezienu, nedaudz pamainot lidojuma trajektoriju. Nunčaki gaisā veica pusapgriezienu, iztaisnojās kā koks un ar galu trāpīja tieši pa pieri aizmugurē uzbrūkošajam vīrietim. Otra nunčaku daļa, turpinot lidojumu, atsitās pret šķēpu. Un šķēps, atbilstoši mainījis savas kustības trajektoriju, trāpīja tieši Andrejam pa galvu. Kā rezultātā abi bēdu brāļi neveikli novēlās uz grīdas, pat nesaprotot, kas notika. Bet Sensejs turpināja domīgi stāvēt, tā it kā apkārt notikušī jezga viņu nemaz neskartu. Pēcāk noskurinājies viņš gādīgi pajautāja saviem bijušajiem “pretiniekiem”:

- Nu kā, puisi, stipri sasiņāties?

- Nē, - apjucis atbildēja Andrejs, pastiprināti berzējot uztūkušo punu uz pieres. – Normāli...

Vīrietis arī pamāja.

- Atvainojiet, es nedaudz neaprēķināju.

Un, pieejot pie sava nesenā sarunu biedra, teica tā, it kā nekas nebūtu noticis:

- Jūs zināt, man radās grandioza ideja! Bet kā būtu, ja...

Šajā mirklī cīņu vērojošais pūlis iedūcās joku, pārsteiguma un pārspriešanas troksnī par tik ātro cīņu. Bet viens no vecākajiem puisiem, kuram Andrejs piedāvāja būt par pārinieku, ar smiekliem noteica:

- Kā tad, Sensejs neaprēķināja, gaidi vien! Nekas, vīri, turieties! Mēs caur tādiem “nepareiziem” aprēķiniem, pateicoties savai muļķībai, jau ne reizi vien esam gājuši cauri.

Kad Andrejam beidzot pielēca, kas notika, viņš vienkārši nobeidza Kostjiku un Slaviku ar vienu un to pašu jautājumu: “Kā gan tas var būt? Hops... un ar vienu kustību, pat ne ar sitienu?!” Uz ko Kostjiks apmulsis atbildēja:

- Kā lai mēs zinām? Lūk, Sensejs, viņam arī paprasi.

Bet Sensejs līdz treniņa beigām bija aizņemts vai nu ar jaunu paņēmienu demonstrēšanu, vai strādājot ar vecākajiem puisiem pie sarežģītiem sitieniem, vai arī atbildot uz nebeidzamajiem jautājumiem, bet treniņa beigās - sarunai ar

večuku. Tomēr Andrejs uzstādīja sev mērķi, lai ko tas maksātu, noskaidrot visu tieši šodien.

Tāda iespēja mūsu kompānijai radās tikai tad, kad beidzās papildus nodarbība. Mēs ātri pārgērbāmies un nostājāmies pie durvīm kā sargi, stingri nolēmuši panākt savu. Bet izrādījās, ka mums ar Igoru Mihailoviču un viņa puisiem ir pa ceļam līdz pašai pieturai. Ejot mēs tad arī ķērāmies pie iztaujāšanas.

- Kā jūs tā varējāt ar vienu kustību uzvarēt divus pretiniekus, turklāt vēl ar tādiem ieročiem? – Andrejs uzdeva savu izciesto jautājumu.

- Ieročiem nav nozīmes. Tā ir tehnika, kas izmanto pretinieka spēku. Starp citu, tā tiek izmantota daudzos stilos, piemēram, “Aikido”, “Džiu-džitsu”, “Viņ-čuņ” un citos. Vajag tikai noķert mirkli un tūlīt to izmantot.

- Tas tā kā būtu skaidrs. Bet šajā gadījumā, kādu stilu jūs izmantojāt?

- Nu, tā, - paraustījis plecus, viltīgi atbildēja Sensejs, - no visa pa druskai.

- Un tomēr? – nevarēja rīties Andrejs.

- Nu, šeit tik vien kā vajag zināt fizikas inerces likumu, smaguma centra sadalīšanu biomehānikā un nedaudz no “Čūskas” stila.

- Oho! – nosvilpās Andrejs.

- Bet tu kā gribēji? **Viss diženais ir līdz smieklīgumam vienkāršs, bet tiek sasniegts ar smagām pūlēm.**

Kamēr Andrejs apdomāja šo frāzi, Slaviks ātri pajautāja:

- Bet efektu ar karoti var kaut kā izskaidrot?
- Protams, ka var, - smaidot sacīja Sensejs. –
Neviens noslēpums uz zemes nav tāds, lai
kādreiz netiktu atklāts.

- Un kas tas bija?

- Tas viss ir nieki. Nav šeit nekā neparasta,
parasts cigun, precīzāk, viena no tā
modifikācijām.

- Bet kas ir cigun? – savukārt es painteresējos.

- Es kaut kur lasīju, ka tā ir vienkārši
elpošanas vingrošana, - iespraucās Kostja.

- Jā, daudzi tā uzskata, - atbildēja Igors
Mihailovičs. – Bet patiesībā cigun – tā ir
meditatīva elpošanas sistēma, ar kuras palīdzību
cilvēks spēj vadīt savas apslēptās psihofiziskās
iespējas. Kaut gan patiesībā tas ir viens no
visvienkāršākajiem elpošanas prakšu veidiem.

Šī frāze ieinteresēja visu mūsu kompāniju.
Man iekšēji pat kaut kas sāka kņudēt, izdzirdot
šos vārdus. Bet tikko kā atvēru muti, lai
pajautātu, kā gan to var iemācīties, kā sarunā
iejaucās Kostja ar savu iemīļoto tukšvārdības
manieri.

- Jā,

Sasniegt varētu es daudz,

Ja tik stingrs pamats būtu.

- O, aizraujies ar Johanu Volfgangu Gēti, -
Igors Mihailovičs uzķēra. – Tad, ja tu lasīji, tur ir
arī tādas rindas:

...viedais teica:

**Garu valstība ir blakus, durvis aizslēgtas tai
nav,**

Bet pats tu akls un miris tevī viss.

Kā jūrā nomazgājies rīta ausmā,

Mosties - šī valstība tepat, vien ienāc tajā.

Šajā brīdī vajadzēja redzēt Kostjika izbrīnīto sejas izteiksmi. Viņš bija tik pārsteigts par dzirdēto, ka uzreiz pat neattapa, ko lai saka. Jo tas bija pirmais cilvēks viņa dzīvē (pēc vecākiem, protams), kurš deva prettriecienu viņa paša “augsti intelektuālajam” līmenim. “Tā viņam arī vajag,” es ļauni nopriecājos savās domās, “savādāk stumda ar degunu mākoņus, domā, ka viņš vienīgais tāds erudīts”.

- Es esmu izlasījis ne mazums grāmatu, - “Filozofs” jebšu Kostjiks sāka aizstāvēties. Vairāk gan viņš aizstāvēja savu lepnību nekā sarunas tēmu. – Tajās aprakstītā garu pasaule – tā ir tikai pasaka bērniem.

- Kas zina, - vienaldzīgi atbildēja Sensejs, turpinot citēt Gēti:

Slāpes neremdina pergamenti.

Starp grāmatu lapām gudrības atslēgas nav.

**Kas ar ikvienu domu pēc dzīves
noslēpumiem tiecas,**

Tas dvēselē savā šo avotu rod.

- Hm, viegli teikt “avotu rod”, - noteica Kostjiks un, nedaudz paklusējis, piebilda – Kā teica Moljērs:

**Ne viss tiek piepildīts, ko gribējusi dvēsele,
Starp iecerēm un darbiem nav ceļa īsa.**

- Ko es dzirdu? – jokodamies teica Sensejs, -

No galējībām saprātība bēg

Pat gudrajam būt pieticīgam vēl.

- Kaut kas pazīstams...

- Tas arī ir Poklēns, viņa izteikumi no
“Mizantropa”.

- Kas, kas?

- Nu, Žans Batists Moljērs. Viņa īstais uzvārds
ir Poklēns.

Pat ielas laternu gaismā bija redzams, kā
Kostjiks nosarka līdz pat ausu galiem.

- Bet... bet... Austrumu gudrība vēsta, ka
patiesa saprātība sastāv no tā, ka pie jebkuras
lietas sākuma, jāparedz tās beigas.

- Pilnīgi pareizi. Tas nozīmē, ka runa ir par to,
ka **cilvēks ir domājoša būtne un viņa galvenais
spēks slēpjas domās.** Pat mūsdienu pasaulē,
runājot zinātnieku vārdiem, piemēram, tā paša
Ciolkovska, var atrast tam apstiprinājumu:
“Izpildījuma priekšgalā ir doma, bet pareiziem
aprēķiniem - fantāzija”. Kā tu redzi, cilvēciskajā
faktorā gadsimtu gaitā nekas nav mainījies. Un
kāpēc? Kā trāpīgi atzīmēja Valentīns Sidorovs:

Domu daba ir tava

daba.

Izpratīsi domas – sevi

izpratīsi tu.

Un būs vara tev pār sevi

pašu.

Visa lieta saprāta spēkā.

- Jā, “Galva bez prāta kā lukturis bez sveces”, - Kostja daudznozīmīgi nobeidza.

- Brīnišķīgi Ļeva Nikolajeviča Tolstoja vārdi, - piekrita Igors Mihailovičs, pavisam negaidīti “Filozofam”. – Ja tu atceries, tad viņam ir arī tāds brīnišķīgs izteiciens: “Doma – sākums visam. Un domas var vadīt. Tāpēc pilnveidošanās galvenais darbs – strādāt ar domām”.

Kostjiks nepārliecināti pamāja ar galvu. Šie pēdējie Senseja citētie vārdi, kā izrādījās, vēl vairāk aizskāra puīša patmīlību. Vispār turpmākās divdesmit minūtes mēs kļuvām par lieciniekiem grandiozai ārzemju un pašmāju rakstnieku, dzejnieku, filozofu, zinātnieku aforismu, citātu un izteicienu kaujai, kur lielākā daļa no uzvārdiem man pat nebija zināmi. Tikmēr mana persona centās kaut kā iespraukties šajā dialogā ar savu tik ārkārtīgi svarīgo jautājumu, kuru es nespēju paturēt pie sevis. Bet Senseja polemika ar mūsu “Filozofu” turpinājās bez pārtraukuma, pakāpeniski sasniedzot savu apogeju. Es jau galīgi biju sadusmojusies uz Kostjiku par to, ka viņš izšķērdē tik vērtīgo laiku, lai apmierinātu savu spīdošā erudīta patmīlību. Bet viņš bija tik ļoti pārņemts ar šo procesu, ka likās, viņam uz pasaules nekas vairāk neeksistēja.

Beigu beigās, kad jau bijām pietuvojušies autobusa pieturai, Kostjiks acīm redzami atmiņā bija pārcilājis visu, ko vien varēja, un tad pateica savu kroņa frāzi:

- Jā, runājot Vijona vārdiem: **“Es zinu visu, bet tikai ne sevi”**.

- Tad

...atskaties uz sevi un padomā par to,

Kas tu esi, kur tu esi un – kur gan pēc tam?

- Kas tas vēl tāds?! – jau vairs nevaldīdams pār sevi, Kostja gandrīz iekliedzās.

- O, - ar baudu novilkta Sensejs, - tas ir Omārs Haijams. Slavens persiešu dzejnieks un filozofs. Dižens zinātnieks, kas krietni apsteidza savu laiku. Viņa pilnais vārds Gijasadīns Abu-el-Fath Omārs ibn Ibrahimis Haijams Nišapuri. Dzejnieks dzīvoja XI gadsimtā, un viņa gudrībā ieklausījās pat vairāki Irānas seļdžuku valdnieki, kaut gan viņš bija dzimis Horasonā, ciematā netālu no Nišapurā. Haijamam bija ļoti interesantas filozofiskas domas. Pēc viņa uzskatiem, dvēsele ir nemirstīga. Tā ienāca cilvēka ķermenī no Nebūtības un atgriezīsies Nebūtībā pēc nāves. Dvēselei šī pasaule ir sveša.

- Interesanti, - sarunā iesaistījās Tatjana, - bet kur cilvēka ķermenī atrodas dvēsele? Kā šis filozofs domā, sirdī vai tomēr nē?

- Nē. Viņš uzskata, ka sirds ir dzimusi uz zemes un ir tikai daļa no cilvēka mirstīgās miesas, kaut arī ir labākā un “visapgarotākā” tās daļa. Tieši caur Sirdi Dvēsele kontaktējas. Bet Sirds, pēc viņa domām, pazīst tikai šo pasauli, Materiālo... Viņam ir tādas interesantas rindiņas kā Sirds jautā Dvēselei par Nebūtības noslēpumiem.

Sensejs nedaudz aizdomājās un iesāka:

- Un teica Sirds man: “Tu mani mācīt sāc.

Zinātnes noslēpumi, ko gan tie mums māca?”

Es iesāku ar ābeci: “Alef...” Un dzirdu:

“Gana!

Savējais savējo sapratīs, pat no burta viena”.

- Ko nozīmē “Alef”?

- “Alef” – tas ir pirmais burts viņa dzimtajā valodā, tas arī – cipars “viens”. Kā Omārs Haijams uzskata, tas ir Vienotās Būtības simbols un pasaules uzbūves simbols, un, paskatījies uz Kostjiku, Sensejs ironiski piemetināja: “Par ko gan vēl šeit var runāt?!”

Kostjiks galīgi sapūtās, patiešām nezinot, ko lai tādu atbild. Es paspēju to izmantot, izšaudama vienā elpas vilcienā:

- Kā var iemācīties to vingrojumu sistēmu, ar kuru var vadīt apslēptās psihofiziskās spējas?

- Ļoti vienkārši. Te nav nekāda noslēpuma. Galvenais, kā saka, lai būtu liela vēlēšanās, bet iespējas tiks dotas.

- Pie jums var to iemācīties?

- Protams.

- Kad var sākt? – uzdeva jautājumu Andrejs, acīmredzot mans domubiedrs.

- Nu, ja ir tāda interese, tad lūdzu. Es veltu pusotru stundu šīm nodarbībām, divas reizes nedēļā.

- Bet cik tas maksā? – painteresējās Slaviks.

- Vai tad garīgās zināšanas var izmērīt naudā?
– Sensejs izbrīnījās. – Jūs, draugi, esat kā ieciklējušies uz šiem papīrīšiem. Mēs trenējamies vienkārši sev un savai garīgajai izaugsmei. Ja gribat nodarboties – nodarbojaties.

Mūsu kompānija norunāja sīkāk, kad un kur nākamreiz tikties.

- Žeņa jūs sagaidīs, - piepilda Skolotājs.

Žeņa izrādījās garš, sportiskas miesasbūves, gaišmatains puisis, viens no tiem “fiksajiem” zēniem, kas pavadīja Senseju.

- Mēs noteikti atnāksim, - atbildēja par visiem Andrejs.

Uz šīs nots mēs atvadījāmies. Es no priekiem nezināju, kur likties. Beidzot mana persona pietuvojās tam, ko tik ilgi meklēja. Likās, ka ir jāizdara tikai viens solis un, iespējams, man izdosies pārvarēt šo bezdibeni un izrāpties uz Esamības cietā pamata. Es to intuitīvi jutu ar tādu kā sesto maņu. Kaut gan mans prāts tajā nesaskatīja nekādu reālu iespēju uz glābiņu. Neskatoties uz to, mana dvēsele, kā saka, dziedāja.

Visu ceļu draugi sajūsmināti pārsprida šīs dienas treniņu un to, kas mūs sagaida aiznākamās dienas garīgajās nodarbībās. Entuziasms bija pārņēmis visus, izņemot Kostjiku. Viņš bija sapūties kā tītars, drūmi savilcis uzacis.

- Kostjik, tu brauksi? – iedunkāja viņam pie sāniem Andrejs.

- Es te tā padomāju, varbūt mums visiem labāk nemaz nebraukt uz turieni, - neapmierināti norūca “Filozofs”. – Kas mēs kādi, cirka mākslinieki, lai kaut kādus trikus mācītos? Tikai velti laiku izšķiedīsim!

- Tu ko, Kostjik, muļķis esi?! – “laipni” iesaucās Andrejs. – Kur tu atradīsi kādu cirka mākslinieku, kas ar skatienu karotes loka?!

- Pie tam apmācītu mūs bez maksas, - dzelžaini argumentēja Slaviks.

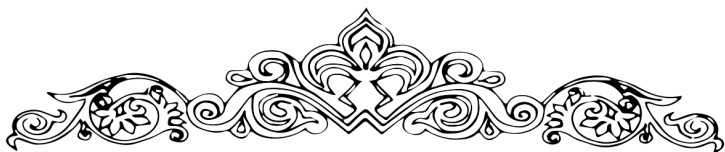
- Tieši tā! Nu gan tu esi nejēga!

- Es lūdzu piedošanu. Tiešām muļķis esmu. Un, cik manos spēkos, novērtēju jūsu mīlestību, - dzelīgi noteica neapmierinātais “Filozofs”.

- Labi, draugi, nestrīdaties, - teica Tatjana. – Labāk iesakiet, kā lai es pierunāju vecākus, lai palaiž uz šīm nodarbībām.

- Kā - kā, - visu vietā atbildēja Andrejs, - kā tajā anekdotē: “Meita atnāk vēlu mājās. Tēvs jautā: “Kā tas saucās?” Un meita atbild: “Es nezinu, kā tas saucās, bet tagad tas būs mans hobijs”.

Visi mīļuprāt iesmējās. Un, norunājuši par nākamo tikšanās reizi, mūsu kompānija devās mājup.

Mēs ar nepacietību gaidījām ceturtdienu, un, kad beidzot tā diena pienāca, mūsu kompānija lieliskā noskaņojumā ieradās pilnā sastāvā norunātajā vietā. Tuvojoties pieturai, mēs saskatījām tumsā divus vīriešu siluetus.

- O, lūk, kur arī Žeņa, - jautri teica Andrejs.

Kā izrādījās, Žeņa bija kopā ar savu draugu Stasu. Sasveicinājušies mēs devāmies nezināmajā, precīzāk, necaurredzamā tumsā.

- Te gan varēja vismaz laternas uzstādīt, - ieteicās Tatjana, kad kārtējo reizi bija paklupusi.

- Tas gan, - piekrita Kostjiks, - nevis apdzīvota vieta, bet kaut kāda šķēršļu josla.

- Kāpēc velti tērēt valsts elektrību? – pajokoja Žeņka. – Mēs tāpat te visu zinām pēc taustes kā savus piecus pirkstus... Bet svešinieki diez vai gribēs te nokļūt, turklāt vēl labprātīgi.

- Kāpēc gan? – piesardzīgi pajautāja Slaviks.

- Vieta te tāda neparasta, tumšs kakts. Šeit ne kurš katrs zvērs iemaldīsies, kur nu vēl cilvēks. Un suņi arī, dzirdat, kā gaudo.

Patiešām kaut kur netālu, privātmāju rajonā, gari gaudoja pāris suņi. Tatjana viegli noskurinājās, pieķerdamās man pie rokas.

- Bet suns – tāds lopiņš, - turpināja puisis, - jūt nelabo.

- Nu, ko tu tautu ar pasakām baidi! – Andrejs mēģināja pajokot.

- Tās nebūt nav pasakas. Padzīvosi šeit, uzzināsi, kādas te briesmu lietas notiek... Protams, ja vien izdzīvosi.

Pēc šī paziņojuma mūsu labais noskaņojums pazuda kā bez vēsts. Kādu laiku mēs gājām klusēdami, bailīgi veroties pa malām. Bet šajā melnajā tumsā, lai kā arī centāmies kaut ko saskatīt, tāpat neko neredzējām. Vien vecu māju neskaidrus siluetus. Un kas bija dīvaini - nekur nebija gaismas. Tikai suņu žēlabainās gaudas norādīja uz jel kādām dzīvības pazīmēm šajā nomalē.

- Bet kur mēs ejam? – Kostjam iestājās neliela panika.

- Kur – kur, - Žeņka viņu kacināja. – Kur pasūtījāt... uz melno pļavu.

- Uz kurieni?! – šausmās mēs gandrīz visi reizē iesaucāmies.

- Nu, taču, neblaujiet tā, - noteica Žeņka, berzējot no mūsu mežonīgajiem saucieniem aizkritušās ausis. – Saku jums - uz pļavu... melno.

Un, paklupis pār kārtējo izcilni, viegli nolamājās:

- Jidritvai kociņ! Nešķīstie spēki pilnīgi jau no kājām gāž. Tik skaties, ka kādu no atpalicējiem neaizvelk.

Tatjana, turoties man pie elkoņa, ar otru roku drošības pēc pieķērās pie Kostjika. Viņa sāka viegli trīcēt, un tas pārņēma arī mani. Izdzirdot šos

vārdus, nedaudz atpalikušais Slaviks pēkšņi nokļuva mums visiem priekšā. Savukārt Andrejs gāja klusēdams un lūkodamies pa malām.

- Nu, kādi šeit nešķīsteņi, kāda vēl melnā pļava?
- nedroši teica Kostjiks. – No kurienes lai viņi te būtu? Murgs kaut kāds...

- No kurienes, no kurienes? No turienes, - Žeņka pārliecināti pamāja ar roku kaut kur malā.

- Kāpēc mēs vispār uz šejieni nācām?! - bailēs iepīkstējās Tatjana. – Būtu sēdējuši tagad mājās, bēdu nezinātu.

- Paši taču vēlējāties ar melno maģiju iepazīties, bet tagad - “Kāpēc atnācām?”, - paraustījies plecus, atbildēja Žeņka.

- Ar ko? – izbrīnīti mēs atkal korī jautājām.

- Nu gan! – Žeņka sataisīja izbrīnītu seju. – Jūs ko, nezinājāt, ka Sensejs ir pats spēcīgākais burvis, tā teikt, Lucifera labā roka?!

Tagad pienāca mūsu kārta izbrīnā ieplest acis.

- Kā labā roka? Kāda Lucifera? Kas tas tāds? – sāka gāzties jautājumu lavīna.

- Tā, - jaunizceptais gids diplomātiski apstādināja mūsu vārdu straumi. – Paskaidroju konkrētāk. Pirmkārt, Lucifers tulkojumā ir Gaismas eņģelis, Dieva labā roka. Lielākajai daļai cilvēku viņš ir pazīstams aiz daudziem vārdiem. Piemēram, Sātans vai Velns, kā jums labāk patīk. Viņš ir valdnieks uz Zemes. Otrkārt, vēlreiz uzsveru, Sensejs ir viņa labā roka. Un viņa varenībai nav robežu. Viņam tāda karošu locīšana – tas tā, tpfu, sīkums. Viņš uz tādām lietām ir spējīgs, kas jums

pat briesmīgākajos murgos nav rādījušās! Un, treškārt, jums ir ļoti paveicies. Pārdabiskās spējas, ko jūs tik ļoti vēlaties iegūt, jūs varat šeit dabūt gandrīz par velti... Apmaiņā par kaut kādu tur dvēseli, par kuru jūs tāpat neko nezināt un pat nejūtat... Kāpēc gan es vispār jums to stāstu? Lūk, tūlīt paši visu ieraudzīsiet.

- Ir nu gan! Nu gan iekritām, - Tatjana pa īstam sāka krist panikā.

- Lūk! – gandrīz aizrīdamies, klusi iesaucās Kostjiks. – Ko es jums teicu! Nevajadzēja šurp nākt, nepaklausījāt mani. Bet es jums uzreiz teicu, ka kaut kas te nav tīrs. Pats arī labs, muļķa desa, paklausīju jūs. Un ko nu lai tagad dara?

Šīs Kostjika paniskās šausmas pārtvēra Slaviks, un viņš sazvērnieciski čukstēja:

- Man liekas, jāņem kājas pār pleciem.

- Uz kuriem? – iešņācās Kostjiks. – Tu atceries, cik reizes mēs pagriezāties? Cik reizes mēs metām cilpas pa visādām vārtrūmēm?

- Man pie kājas! – paziņoja Andrejs. – Nu un tad, ka Sensejs ir burvis, tā ir viņa personīgā problēma. Galvenais, ka viņš zina desmit reizes vairāk nekā es. Un es nelaidīšu garām izdevību to iemācīties.

- Un es arī, - atbildēja mana persona.

Bet pie sevis nodomāju: “Man jau nu vispār pie kājas, ja vien tā ir mana iespēja izdzīvot. Un ja nē, tad tik un tā nav ko zaudēt. Bet ja nu palīdzēs...”

Mēs nokļuvām uz nomīdītas taciņas, kas veda gar garu un vientuļu žogu. Šajā brīdī starp sabiezējušo mākoņu starpām izspraucās mēness

gaisma. Pēkšņi mums tieši priekšā uz žoga uzlēca liels melns kaķis, tā dzeltenzaļās acis gailēja kā divi gaismas lukturi. No pārsteiguma mēs ar Tatjanu iekliedzāmies un noslēpāmies aiz puīšu mugurām. Savukārt mūsu “aizstāvji” bija tā apstulbuši, ka sastinga kā ledus kluči. Un tikai mūsu pavadoņi mierīgi turpināja ceļu. Žeņka, ieraudzījis mūsu sastingumu, noslēpumaini noteica: “Viss vēl tikai priekšā”. Kaķis, nepievēršot mums nekādu uzmanību, svarīgi devās tālāk pa vientuļo žogu, kā par spīti – tajā pašā virzienā uz kurieni veda mūs.

- Tpfu, tpfu, tpfu, - Slaviks nospļāvās pār kreiso plecu.

- Tu vēl krustu pārmet, - ironizēja Andrejs.

- Nebūtu slikti, - nolaizīja pārkaltošās lūpas Tatjana – Saka, ja melns kaķis pārskrien ceļu, vajag turēties pie pogas. Tad nešķīstie spēki neskars.

Es tā, visādam gadījumam, ar trīcošiem pirkstiem sataustīju pogu. Mūsu kompānija steidzās panākt savus pavadoņus, pastāvīgi šķielējot uz melnā kaķa ēnu.

Ejot pa taciņu, mēs nonācām nelielā pļavā. Caur tumšajiem mākoņiem draudīgi parādījās liels pilnmēness. Tas, ko mēs tālāk ieraudzījām, satracināja mūsu iztēli līdz dvēseles dziļumiem. Pļavas vidū, pagriezis mums muguru, stāvēja melnās drēbēs tērpts cilvēks ar uzvilktu kapuci galvā. Viņa figūra fosforicēja bāli-aukstajā mēness gaismā. Bet virs tās cēlās viegla dūmaka. Apkārt valdīja baiss un nospiedošs klusums. No tāda skata mēs pavisam zaudējām valodu. Šajā mirklī lielais

melnais kaķis nolēca mums tieši pie kājām, no pārsteiguma apstādinot visas mūsu kustības. Pēdējais, ko paspēja izdarīt mūsu pārbiedētais bariņš, bija instinktīvi satvert savas glābējpogas. Nolēcis tik nekaunīgā veidā, tas nešķīstenis taisnā ceļā aizjoza pie šī tumšā cilvēka stāva, un mēs neapprakstāmās šausmās novērojām, kā tas sāka trīties gar viņa kājām.

No tik šausminoša skata man izkalta visa mute un aukstas tirpas pārskrēja pār visu ķermeni. Par spīti vēlmei skriet no šejienes tālu prom, mana persona stāvēja, pat nespējama pakustēties. Es pašķielēju uz draugiem. Tatjana bija uzrāpusies Kostjikam gandrīz vai virsū un ieķērusies viņā ar dzelžainu tvērienu. Slaviks stāvēja ar atvērtu muti un izvalbītām acīm. Pat Andrejs, neskatoties uz savu neseno optimismu, nervozi klabināja ar zobiem. Viņa seja kļuva pavisam bāla.

Žeņa, atskatījies uz mums un padevībā noliecis galvu, piegāja pie tumšās figūras. Viņš pacēla rokas uz augšu un svinīgi teica:

- Ak, varenais burvi un mag, visu tautu pavēlniek, kura varenība pār zemēm, ūdeņiem, gaisu un uguni pārklāj visu Visumu. Tavi uzticamie skolnieki izpildīja savu svēto pienākumu. Pieņem savā pakļautībā šos apmaldījušos bērnus, lai atjaunotu uz Zemes vienīgo tavu taisnīgo varu un dižēnību!!!

Žeņa paklanījās līdz jostasvietai. Jau puiša runas laikā, Sensejs ar izbrīnu pagriezās uz viņa pusi.

- Ko, ko?- viņš teica. – Kādu dižēnību, kādu varu? Ko tu muldi?

Žeņka kopā ar Stasu, kurš arī vairs nespēja valdīties, uzsprāga no smiekliem

- Kas par lietu? Ko jūs tik traki priecājaties? – pajautāja Sensejs, aizpīpēdams cigareti. – Bet kur jaunieši, jūs viņus satikāt?

No smiekliem rīstīdamies, Žeņka pamāja ar roku uz mūsu pusi:

- Lūk, kur viņi stāv... Vēl aizvien nevar atjēgties.

- No kā nevar atjēgties? – nesaprata Sensejs, lūkojoties tumsā. - Ko jau tu paspēji sastrādāt?!

Bet Žeņka, nevarēdams vien beigt smieties, bezcerīgi atmeta ar roku.

- Ir nu gan āksts!

- Sensej, tu ko, Žeņku nezini, - smējās no visas sirds Stass.

Skatoties uz visu šo traci, pirmais aptvēra Andrejs, kas par lietu. Ar kaunu atrāvis roku no pogas, viņš ar acīmredzamu atvieglojumu nopūtās.

- Nu, puiši, - iznākdams no tumsas, teica Andrejs. – Nu jūs gan dodat! Labs joks, tikai kurš gan tagad bikses mazgās?

Šie abi no tā vēl vairāk sāka kratīties smieklos. Bet Sensejs smaidot jautāja:

- Un ko šis klauns šoreiz tādu sastrādāja?

Andrejs visos sīkumos sāka klāstīt, kā šitais Susaņins vadāja mūs pa ciematiņu, kas, pateicoties viņa stāstiem, pārvērtās par īstu Šausmu mežu. Mēs arī pievienojāmies viņa stāstītajam, papildinot to ar savām sajūtām. Galu galā visa mūsu kompānija

kopā ar Senseju laida vaļā nebeidzamus smieklus, atceroties savus nesenos iespaidus.

- Šodien es atnācu tā agrāk, - skaidroja Sensejs, smeļoties caur asarām. - Mums ciematā gaismu atslēdza, droši vien kaut kur vadu pārrāvums.

- Ir nu gan notikums, - savā skanīgajā balsī noteica Tatjana. – Nepietika jau, ka mēs no Žeņas dabūjām ciest, tad vēl šis kaķis!

Pa šo laiku mūsu lielo baiļu mazais kamolītis mierīgi sēdēja maliņā, cilvēku smieklus sabiedēts.

- Tas taču Samurajs, - pamāja ar roku Stass. – Senseja kaķis. Viņš vienmēr Sensejam pakaļ staigā.

- Stas, nu tu vismaz varēji ar mīmiku parādīt, kas par lietu, - smaidot teica Andrejs.

- Kā? – viņš paraustīja plecus. – Jūs jau tā no katra staba raustījāties, ja es vēl sāktu ģīmi šķobīt, mums vēl ilgi pēc tam jūs pa visu ciematu vajadzētu meklēt.

Draugi nosmējās, kopīgi iedomājoties šo skatu.

- Un kas, - taisnojās Žeņka, - joks kā joks. Kā teica Ostaps Benders: “Pats galvenais – radīt apjukumu pretinieka nometnē... Jo cilvēki visvairāk baidās no nesaprotamā”.

- Jā, - noteica Sensejs, - **bailes, ko radījusi iztēle, saskata briesmas pat tur, kur to vispār nav...** Ir viena tāda sena austrumu prītča par bailēm. “Kāds Viedais satika savā ceļā Mēri un jautāja: “Uz kurieni tu dodies?” Tas atbildēja: “Uz lielu pilsētu. Man tur vajag nomērdēt piecus tūkstošus cilvēku”. Pēc pāris dienām tas pats Viedais atkal satika Mēri. “Tu teici, ka nomērdēsi piecus tūkstošus cilvēku,

bet nomērdēji visus piecdesmit,” viņš tam aizrādīja. “Nē,” tas iebilda, “es nomērdēju tikai piecus tūkstošus, pārējie nomira no bailēm”...

Kad bija noskaidroti visi šī piedzīvojuma pikantie sīkumi un mūsu nepamatotās bailes izklidētas ar humoru un jokiem, mēs nonācām pie nopietnākām tēmām. Grupai pievienojās vēl trīs atnācēji – Ruslans, Jura un Viktors (vecākais sempajs). Un nedaudz vēlāk arī Nikolajs Andrejevičs, kā vēlāk noskaidrojās, psihoterapeits. Tajā laikā mēs runājām par cigunu.

- Ko nozīmē pats vārds “cigun”? – Slaviks pajautāja Sensejam.

- Nu, ja tulko burtiski no ķīniešu valodas, tad cigun nozīmē “darbu ar gaisa enerģiju”, jo “Ci” – tas ir “vējš”, “gāze”, “elpošana”, bet “gun” – “darbs”, “darbība”, “veikums”.

- Un atkal jau šo sistēmu izdomāja ķīnieši, - ar nopūtu noteica Andrejs.

- Ne pavisam, - atbildēja Skolotājs. Tā ir indiešu pašregulācijas sistēma, kas pārceļoja uz Ķīnu jaunās ēras sākumā.

- Bet es lasīju, ka cigun mēdz būt dažāds, - kā vienmēr iesprauda savu vārdu Kostja. – Man šķiet, tur gāja runa par divām dažādām skolām.

- To ir daudz vairāk, - teica Igors Mihailovičs. – Mūsdienu pasaulē eksistē vesela kaudze dažādu cigun skolu. Piemēram, konfūciešu, budistu, medicīnas, kara...

- Medicīnas? – es ieinteresējos. – Un ko tā ārstē?

- Ļoti daudzas saslimšanas.

- Sanāk, ka vajag tikai pareizi elpot? – manu kārtējo jautājumu pārtrauca Andrejs.

- Ne tikai. Vajag vēl arī **pareizi domāt**. Ir tāds teiciens “Doma vada Ci, bet Ci vada asinis”. Bet asinis, kā zināms, - ir organisma ātrā palīdzība ar visu vajadzīgo medikamentu komplektu. Senajā medicīnas traktātā “Huandi Neidzin” tiek teikts - “Kad doma atrodas miera stāvoklī un ir brīva – tas nozīmē, ka tad jūs spēsiet pakļaut sev Ci. **Cilvēkā, kurā valda veselās domas, tajā valda veselība.**”

- Īsāk sakot, veselā miesā ir vesels gars, - izsecināja Kostja.

- Nepavisam. Es teiktu, ka **veselās domās - vesels gars, bet veselā garā – vesela miesa**.

- Sakiet, jūs visu laiku uzsverat to, cik svarīgi ir pareizi domāt. Gan fiziskajos treniņos, gan tagad, - pievērša uzmanību Andrejs. – Bet es nez kāpēc agrāk domāju, ka atliek vien vienmēr pareizi rīkoties. Bet pie darbības izvēles domas var būt dažādas: gan labas, gan sliktas.

- Lūk, šeit, cīņā pašam ar sevi, tu arī iztērē sev tik dārgo laiku. Tev nevajadzētu būt izvēlei starp labu un sliktu domu. Tāpēc, ka tavā galvā vispār nevajadzētu būt negatīvai domai. Pašas augstākās Mākslas jēga, Lotosa Mākslas jēga, arī slēpjas tajā, lai iemācītos pareizi domāt, proti, “nogalināt sevī Drakonu”, “uzvarēt Drakonu”. Esi dzirdējis šādu izteicienu?

- Jā.

- Lūk, tajā arī ir visa jēga. **Pati diženākā uzvara – tā ir uzvara pašam pār sevi. Ko tas nozīmē?**

Tas nozīmē uzvarēt savas negatīvās domas, iemācīties tās kontrolēt, iemācīties kontrolēt savas emocijas. Es vēlreiz atkārtoju, *tavā galvā nav jābūt nekam negatīvam. Tikai pozitīvais faktors! Tad tev nebūs nepieciešams tērēt laiku cīņai pašam ar sevi un tavi darbi vienmēr būs pozitīvi. Mieram, pirmkārt, jābūt tevī. Mieram un saskaņai.*

- Tad, sanāk, ka jebkurā cilvēka darbībā atspoguļojas viņa doma? – domājot par kaut ko savu, pajautāja Andrejs.

- Tā ne tikai atspoguļojas, tā vada viņa darbības. Jo doma ir materiāla.

- Materiāla? – savukārt izbrīnījās Nikolajs Andrejevičs.

- Protams, tā ir daudz smalkāka matērija, kas pagaidām gan vēl nav pietiekami izpētīta. Bet tā tomēr pastāv, tā ir reāla un tās kustības tiek fiksētas. Pat uz šodienu ir vesela masa rezultatīvu eksperimentu saistībā ar domas fenomenu. Piemēram, kaut vai mūsu tautiešu fenomenu eksperimenti, piemēram, Nineles Kulaginas, Jūlijas Vorobjovas un citi. Es pat nerunāju par milzīgo pasaules praksi. Šie pētījumi notiek visā pasaulē, kaut gan dēvē tos dažādi. Piemēram, Anglijā tie ir psihiskie pētījumi, Francijā – metapsihika, ASV – parapsiholoģija, Ķīnā – cilvēka ķermeņa neparasto funkciju izpēte un tā tālāk.

Bet, ja jūs paraksieties dziļāk cilvēces vēsturē, tad atradīsiet tur veselu lērumu pierādījumu tam, ka par to zināja jau senatnē. Visos mitoloģiskajos, maģiskajos un reliģiskajos uzskatos un mācībās

eksistē nesatricināma ticība iespējai ar domu spēku veikt ietekmi uz kaut ko vai uz kādu, neatkarīgi no attāluma, laika un telpas. Tātad lielākoties šīs zināšanas ir eksistējošas vienmēr.

Nikolajs Andrejevičs atkal iesaistījās polemikā:

- Labi, jūs minējāt kā piemēru tēvzemes fenomenus, kuri kļuva zināmi teju pēdējā laikā. Kāpēc tad agrāk Padomju Savienībā šādu cilvēku nebija? Es nodarbojos ar psihoterapiju jau ne vienu vien gadu. Bet, pētot dažādu cilvēku psihi, es un mani kolēģi ne reizi neesam saskārušies ar fenomeniem. Jā, pēdējā laikā mums “trāpās” cilvēki, kuri stāsta dažādus brīnumus un uzskata sevi par ekstrasensiem. Un centās mums pat kaut ko nodemonstrēt. Lai gan patiesībā tā bija tikai viņu lielās iztēles spēle. Bet tādu īstenu fenomenu Savienībā nebija.

- Kā tas ir, nebija? – izbrīnījās Igors Mihailovičs. – Bija un vēl kā bija! Gadsimtiem Krievijā eksistēja krietns daudzums tādu ļaužu. Tikai kā pret viņiem izturējās? Senajos, tumšajos laikos viņus reizēm uzskatīja par svētajiem, bet vairumu no viņiem, - tos, kuri atteicās pakļauties baznīcai, - dedzināja uz sārtiem un sēdināja uz mietiem, atkarībā no tā laika cara iegribām.

Tikai XVIII gadsimta otrajā pusē, kad tika atvērta Zinātņu akadēmija, no medicīnas viedokļa sāka pastiprināti pētīt cilvēka dzīves psihiskās parādības. Un jau pēc kādiem simts gadiem daudzi ievērojami zinātnieki bija veikuši pētījumus šajā jomā. Piemēram, jūsu pašu zinātnes pamatlicējs

Vladimirs Mihailovičs Behterevs. Būdams Pēterburgas Karaliskās Kara-medicīnas akadēmijas priekšnieks, viņš par saviem personīgajiem līdzekļiem uzbūvēja veselu izpētes institūtu, kas darbojās ar smadzeņu un psihisko darbību pētījumiem.

Un padomju varas laikā? Praktiski jau no tās pašas pastāvēšanas sākuma eksistēja smadzeņu psihisko fenomenu izpēte, un vienai no tās galvenajām mīklām – domām, tika pievērsta galvenā uzmanība. Par to liecina kaut vai tāds vēsturisks fakts, ka šos pētījumus veica pēc Vladimira Iljiča Ļeņina pavēles un Fēliksa Edmundoviča Dzeržinska personīgā vadībā pirmā Apvienotā valsts politiskās pārvaldes specnodaļa, kas slepenības režīmā nodarbojās ar valsts noslēpumu aizsardzību. Šajā nodaļā bija pat speciāla neuroenerģētiska laboratorija. Šī elitārā specnodaļa savā darbā izmantoja visdažādākos vārdotājus, mediusus, šamaņus un hipnotizētājus.

- Ak Dievs, bet šie “tautas dziednieki” kādēļ viņiem bija vajadzīgi? – patiesi izbrīnījās Nikolajs Andrejevičs.

- Viss tā paša iemesla dēļ – šo personu neordināro spēju dēļ. Viņi mācēja manipulēt ar tādiem cilvēkos apslēptiem spēkiem, kas krietni pārsniedz jebkuras tehnikas iespējas. Visas šīs parādības tika pētītas, ļoti nopietni pētītas! Tika aizvadītas veselas zinātniskas ekspedīcijas šo zināšanu meklējumos, sākot no seno civilizāciju

noslēpumu izzināšanas līdz leģendārās Šambalas meklējumiem.

- Šambala... Kaut kur dzirdēts nosaukums...

- Kas tas ir? – Andrejs nepacietīgi vēlējās noskaidrot.

- Šambala? Nu, tā ir tāda savdabīga mītne, kas ir izvietota augstu kalnos. Slavēna tā ir, pateicoties tur dzīvojošajiem zinātniekiem, kas ar savu garīgo un zinātniski-tehnisko līmeni sen jau kā ir apsteiguši mūsdienu cilvēci.

- Atcerējos, - noteica Nikolajs Andrejevičs. – Es lasīju, ka balstoties uz nostāstiem, Šambala ir Viedo mājoklis. Bet kāds tiem ir sakars ar zinātņi? Vai šie Viedie pēta kaut ko konkrētu: astronomiju vai matemātiku, vai vienkārši filozofiju?

- Šambalā tiek studēta kāda sena un sākotnēja zinātne – “Beļao Dzi” jeb “Baltā Lotosa” zinātne, kas ietver sevī visu, tajā skaitā arī precīzās zinātnes. Pat vairāk, - tieši šī zinātne ir vienīgais visu zinātņu avots, ko jebkad ir studējusi cilvēce.

Nikolajs Andrejevičs neuzticīgi paskatījās uz Senseju.

- Ko nozīmē vecākā un vienīgā? Vairums no precīzajām zinātnēm taču parādījās pavisam nesen, kādus divsimts, nu trīssimts gadus atpakaļ.

- Jūs kļūdāties. Visas šīs zināšanas ne vienu vien reizi tika nodotas cilvēkiem, lai attīstītu viņu civilizācijas tālajā senatnē. Bija arī citas cilvēku civilizācijas līdz jums zināmajai vēsturei, kuras bija sasniegušas daudz augstāku līmeni nekā tagad. Dažas no tām tika iznīcinātas, dažas nonāca līdz

Absolūtam. Taču viņu eksistences pēdas tiek atrastas vēl šobaltdien. Palasiet par noslēpumainajiem arheoloģiskajiem atradumiem, pētījumiem. Un jūs pats pārlicināšities. Bet nākotnē cilvēki atradīs vēl vairāk interesantu lietu no tā, kas notika uz Zemeslodes ļoti sen atpakaļ. Par šo zināšanu eksistenci daudz rakstīts senajā literatūrā. Piemēram, par kodolsprādzieniem, kuru sekas zinātnieki tagad atrod senākajos slāņos, par precīzām zvaigžņu kartēm, uz kurām atzīmētās planētas vēl joprojām nav atklātas, par “vimanām” – lidojošiem objektiem un tamlīdzīgām lietām. Visas šīs zināšanas tika nodotas cilvēkiem arī agrāk. Un tās nāca no viena avota – Šambalas zinātnes.

- Nu, un cik tad krietni šī zinātne apsteidz mūsdienu cilvēci? – augstprātīgi pajautāja Nikolajs Andrejevičs, sakrustojis rokas uz krūtīm.

- Daudzkārt, - vienkārši atbildēja Sensejs. – Daudz vairāk nekā jūs spējat iedomāties. Lai jūs gūtu kaut mazāko priekšstatu, došu jums kādu piemēru. Tajā laikā, kad cilvēki vēl svēti ticēja, ka Zeme stāv uz trim vaļiem, bet Saule griežas ap to, Šambalas zinātnieki jau veica zinātniskus eksperimentus un dažādus izmēģinājumus uz Saules. Bet mūsdienu civilizācijai līdz tam vēl ir ļoti tālu, un, vai vispār tā nonāks līdz tādām līmenis, tas vēl nav zināms... Kā jūs domājat, kāpēc Šambalu tik cītīgi meklēja cilvēki, kas atradās varas virsotnē? Kaut vai no jums zināmā cilvēces vēstures laika posma, teiksim, Maķedonijas

Aleksandrs, Napoleons, Hitlers, Musolīni, Staļins un tā tālāk. Tāpēc ka, balstoties uz visām senajām leģendām un dažādu tautu mitoloģijām, Šambalā ir apslēptas visas pasaules zināšanas un zudušo civilizāciju kultūru dārgumi.

- Interesanti, kāpēc to meklēja tikai vieni tirāni?

- Nevis tirāni, bet cilvēki, kas tiecās pēc neierobežotas varas pār visu pasauli. Visi, kas atrodas augšā un kuriem pieder patiesā informācija, zināja un zina par šī mājokļa esamību, par to vareno zināšanu eksistenci, kas tajās ir ietvertas. Viņi labi saprot, ka Šambalā ir koncentrēta reāla vara pār pasauli, tāpēc arī daudzi to meklēja un joprojām meklē... Bet pati Šambala nevienam nedeva iespēju pakļaut visu pasauli. Tā pat it kā līdzsvaroja spēku samēru. Un, ja cilvēks, būdams savas milzīgās varas virsotnē, kaislīgi centās realizēt savu vēlmi valdīt pār pasauli, viņš vienkārši pārtrauca savu eksistenci... Daudzi, kas atradās varas virsotnēs, savas darbības gaitā paši saskārās ar Šambalas ļaudīm, izpildot viņu "lūgumus". Visi centās palīdzēt, jo nav iespējams atteikties no valdzinājuma uzzināt vairāk, nekā zina cilvēce... Tāpat, izņemot sabiedrības līderus, arī daudzi parasti ļaudis atradās Šambalas zināšanu meklējumos.

- Un kā, vai to tā arī neviens neatrada? –
painteresējās Kostja.

- Kāpēc gan... Paradoksāli, bet Šambala nekad nav slēpusi savu eksistenci. Tā gan aktīvi neiesaistās cilvēku darīšanās, ja vien tas neskar kaut

ko globāli svarīgu cilvēcei vispār un konkrēti pašai Šambalai. Bet, ja vajag, tās zinātniskā sabiedrība pati pieņem lēmumu, ar ko ir jēga veidot kontaktu.

- Labi, pieņemsim. Bet, ja jau šis Viedo mājoklis neslēpj savu eksistenci, tad kāpēc to nespēja atrast cilvēki, kas atradās varas zenītā? Viņu rīcībā taču bija viss: tehnika, finanses, cilvēciskie resursi? – Nikolajs Andrejevičs bija neizpratnē.

- Jā, jūs uzskaitījāt visu, izņemot viņu nelietīgās sirdis un alkatīgās domas. Par obligātu noteikumu kontaktam ar Šambalu, to meklējošajiem cilvēkiem, ir viņu augstā tikumība un nodomu tīrība. Tikai tad, ja cilvēkam ir šīs īpašības, viņš var iegūt sev interesējošās zināšanas.

Redziet, un te mēs atkal atgriezīamies sākuma punktā. Kāpēc cilvēks nevar apzināti attīstīt sevī visas tās fenomenālās spējas, lai gan tas ir viņa spēkos? Tāpēc ka viņā ir pārāk daudz egoisma, godkāres, skopuma, ļaunuma, skaudības. Pārāk daudz īpašību, kas raksturīgas zvērīgajam, dzīvnieciskajam sākumam. Un, ja viņš saskaras ar šīm viņam neizprotamajām psihes fenomenālajām izpausmēm, tad dzīvnieciskā sākotne ieslēdz savu loģiku, baidoties pazaudēt varas impēriju, kas radīta cilvēka prātā uz parazitējošām domām. Sanāk, ka, lai saglabātu savu varu pār cilvēku, tas cenšas atrast kaut kādu veselo saprātu vai izprast kritiski tur, kur vajadzīga vienkārša bērna ticība.

Notiek, protams, gadījumi, kad cilvēkā spontāni atklājas fenomenālās spējas, piemēram, gūstot kādu traumu, spēcīga stresa dēļ un tamlīdzīgos

gadījumos. Bet... ja cilvēka apziņā valdīs negatīvais pārsvars, tad tas būs pielīdzināms neandertālietim, kurš, atradis stellatslēgu un, nezinādams tās patieso pielietojumu, izmantos to pret saviem ciltsbrāļiem, izejot no sava negatīvā skatupunkta.

Puiši sasmaidījās, bet Žeņka šķelmīgi pajautāja:

- Kā, pa galvu sitīs?

- Vēl sliktāk, pa kājas lielo pirkstu. Tad ciltsbrālis par galvu vispār aizmirsīs.

- Bet ja cilvēkā tajā brīdī valda labais, pozitīvais sākums? – es painteresējos.

- Ja cilvēkā valda garīgā sākotne, tad viņš zemapziņas līmenī uztvers pareizi šo jauno informāciju, pielietojot savas fenomenālās spējas cēliem mērķiem. Jo šajā gadījumā **ticība rada zināšanas, bet zināšanas pastiprina ticību. Bez ticības nav arī brīnumu pasaulē.**

- Interesanta doma, - noteica Nikolajs Andrejevičs un, nedaudz paklusējis, piebilda: - Interesanti, vai Staļinam nākot pie varas, mūsu valstī fenomenu pētījumi tika pārtraukti?

- Tieši pretēji, šie pētījumi tieši vēl vairāk aktivizējās. Pat pēc viņa tie turpinājās. Un šī interese nerimst arī šodien. Pie šīs tēmas strādā daudzi zinātniskie institūti.

- Hm, es esmu studējis diezgan slavenu autoru darbus no dažādiem institūtiem šajā specialitātē, bet kaut kā nesaskāros ar tamlīdzīgu tematiku.

- Tas nav nekāds pārsteigums, jo šī tēma attiecas uz pētījumiem par masu pārvaldīšanas apslēptajiem veidiem. Es domāju, jūs pats labi saprotat, cik šie

darbi ir slepeni. Kā piemēru varu minēt kaut vai Vladimira Mihailoviča Behtereva Ļeņingradas institūtu. Starp citu, Behtereva darbu turpināja viņa mazmeita Natālija Petrovna Behtereva. Tur ļoti nopietni nodarbojas ar smadzeņu izpēti. Un viens no prioritārajiem virzieniem ir tieši cilvēku psihes fenomeni.

- Bet Ļeņingradas institūts – tas taču ir viens no līderiem, kas...- Nikolajs Andrejevičs aplūsa pusvārdā, jo acīmredzami sajūtās satriekts par kādu savu minējumu.

Ticis galā ar saviļņojumu, viņš turpināja:

- Nu labi, ja jau tas tik ilgi pētīts, ja tam pievērta tādu uzmanību militāristi un uz to tika tērēti kolosāli līdzekļi, tad psihes fenomenu izpēti sfērā vajadzētu būt grandiozām zinātniskām izrāvienam.

- Izrāvienam?! – Sensejs pavīpsnāja. – Nu kāds gan var būt izrāviens ar tādiem mērķiem? Viņu institūts joprojām nevar izskaidrot šīs biomasas, kas sver vien nedaudz vairāk nekā kilogramu, fenomenālās spējas un saucas par smadzenēm. Vispār to nevar arī citi pasaules zinātnieki. Neskatoties uz visām pūlēm, tā joprojām ir neatminama mīkla. Cilvēki kosmosu ir vairāk izpētījuši nekā cilvēka smadzenes.

- Piekrītu... Jūs, lūk, apgalvojat, ka apslēptās zināšanas ir pieejamas augsti attīstītiem cilvēkiem. Bet ne jau visi zinātnieki ir vieni vienīgi egoisti ar uzpūstu lielummāniju. Teiksim, kaut vai tā pati Behtereva...

- Pilnīgi pareizi. Ja jūs uzmanīgi sekojat līdzī akadēmiķes Behterevas darba un personīgajām gaitām, tad ievērosiet, ka, visu mūžu studējot cilvēka smadzenes, viņa ir nonākusi pie slēdziena, ka no tām un to iespējām zina tikai praktiski mikroskopisku daļiņu. Un, neskatoties uz to, jo vairāk viņa iedziļinās smadzeņu izpētē, jo vairāk un vairāk, bāzējoties uz smadzeņu ārkārtējo sarežģītību un milzīgo resursu, sliecas par labu to ārpuszemes izcelsmei, līdz ar to pietuvojoties patiesajam pirmavotam. Es esmu vairāk nekā pārliecināts, ka viņa drīz par to paziņos publiski. Tāpat kā to ir paziņojuši diženi zinātnieki visā pasaulē, un ne tikai psihes izpētes sfērā, bet arī citās dabas zinātnēs. Piemēram, Einšteins, Tesla, Vernadskis, Ciolkovskis un pārējie zinātnieki ar lielo burtu. Šis saraksts ir milzīgs, un to var ilgi uzskaitīt. Visi šie cilvēki ir secinājuši, ka cilvēks ir unikāla un ļoti noslēpumaina būtne, kas, evolucionējot uz Zemes no kaut kādas tur infuzorijas-tupelītes, nu nekādi nevarēja rasties!

Mēs stāvējām klusēdami, nedaudz apstulbuši no dzirdētā.

- Tad ko, sanāk, ka cilvēku neordināro, fenomenālo spēju spēks slēpjas tik vien kā viņu domās? – pārjautāja Kostja.

- Pilnīgi pareizi. **Doma – tas ir reāls spēks. Daudzkārt lielāks, kā cilvēks spēj iedomāties.** Doma spēj pārvietot planētas, radīt un iznīcināt veselās galaktikas, ko sākotnēji pierādīja pats Dievs.

Nikolajs Andrejevičs pasmaidīja un ironiski noteica:

- Ļoti pārlicinoša atbilde, galvenais, pat neapstrīdēsi.

- Patiesi?! – mūsu kopīgo izbrīnu izteica Andrejs. – Bet kāpēc tad mēs neapjaušam sevī šo milzīgo spēku?

- Jo jūs tam neticat.

- Lūk, kā! Viss iesākās tik sarežģīti, bet tādas vienkāršas beigas, - konstatēja Kostja.

- Ko lai dara, tāda ir tā izzināšanas būtība, - smaidot atbildēja Sensejs.

- Nē, nu kā tas ir, - nevarēja saprast Slaviks, - ja es sajūtīšu tādu spēku, tad es tam nenoticēšu, tā sanāk?

- Viss triks slēpjas tajā, ka sākumā vajag noticēt, lai sajustu.

- Un ja es noticēšu, bet nesajūtīšu, - nevarēja rīmties Slaviks. – Kas tad?

- Ja tu patiesi noticēsi, tad noteikti sajūtīsi, - atbildēja Sensejs un piemetināja: - Nu labi, var pietiekami ilgi diskutēt, bet laiks ir ķerties pie meditācijas.

- Bet kas ir meditācija? – pajautāja Tatjana. – Es lasīju, ka tas ir psihes treniņš, atrodoties transā. Bet, ko tas nozīmē, tā arī nesapratu...

- Īsāk sakot, vienkārša meditācija – tas ir domu treniņš, bet jau dziļākā garīgā prakse – tas ir gara treniņš.

- Vai tad gars un domas nav viens un tas pats? – atkal iespraucās Kostja.

- Nē.

Es ievēroju, ka turpat sēdošais kaķis sāka mīdīties uz vietas tā, it kā iekārtodamies ērtāk.

- Tagad mēs izdarīsim pašu vienkāršāko meditāciju uzmanības koncentrēšanai, lai iemācītos pārvaldīt Ci enerģiju. Bet pirms tam es gribētu nedaudz atkārtot tiem, kas ieradās vēlāk. Atskaitot materiālo ķermeni, cilvēkam ir arī enerģētiskais. Enerģētiskais “ķermenis” sastāv no auras, čakrāniem, enerģētiskajiem kanāliem, meridiāniem, īpašiem enerģijas uzkrāšanās rezervuāriem. Katram no tiem ir savs nosaukums. Es jūs ar tiem iepazīstināšu tuvāk nodarbību gaitā, atkarībā no meditācijas.

- Kas ir čakrāns? – es pajautāju.

- Čakrāns – tas ir tāds sīks punktiņš cilvēka ķermenī, caur kuru ienāk un iznāk dažādas enerģijas. Tas strādā... nu, lai jums būtu labāk saprotams... pēc fotoaparāta diafragmas principa, esat redzējuši?

Mēs piekrītoši pamājām ar galvām.

- Tāpat arī čakrāns, zibenīgi atveras un zibenīgi aizveras.

- Un ko, visa enerģija pa šo laiku paspēj aizplūst? – izbrīnījās Slaviks.

- Nu, tas nav tas pats, kas ūdens spaini izliet. Jo cilvēks – tā ir energomateriāla būtne, kurā enerģija un matērija eksistē pēc saviem likumiem un laikiem. Tomēr tās ir atkarīgas viena no otras un ir nesaraujami saistītas..... Vai ir vēl kādi jautājumi? – Visi klusēja. – Tad sāksim. Pašlaik jūsu uzdevums

ir iemācīties sajūst sevī gaisa kustību jeb Ci kustību. Jūs visi uzskatāt, ka lieliski sevi sajūtat un saprotat. Bet es esmu vairāk nekā pārliecināts, ka jūs pašlaik nevarat ieraudzīt, piemēram... savu kāju pirkstus. Kāpēc? Tāpēc, ka jums nav iekšējās redzes. Bet iekšējā redze, tāpat kā iekšējā jušana, tiek izstrādāta ar laiku, katru dienu trenējoties. Tāpēc mēs iesāksim ar pašu vieglāko un pašu elementārāko. Pacentīsimies iemācīties kontrolēt domas un sajūtas: izsaukt tās un vadīt.

Tagad nostājaties ērtāk, atslābinieties... Nomieriniet savas emocijas. Varat aizvērt acis, lai jums nekas netraucē. Visas savas domas un sadzīves problēmas izšķīdiniet tukšumā...

Tikko kā atskanēja šī frāze, tā es uzreiz atcerējos veselu kaudzi ar sīkiem mājas darbiņiem. “Tpfu tu! Ir nu gan nekaunīgas domas,” es nodomāju. “Saku jums taču - izšķīstiet”. Mana persona atkal centās neparko nedomāt.

- Koncentrējaties uz savu degungalu...

Ar aizvērtām acīm es centos “ieraudzīt” savu degungalu, vairāk gan vadoties pēc savām iekšējām sajūtām. Acīs sajūtās viegls saspringums.

- Lēnītēm dziļi ieelpojam. Sākumā ar vēdera lejasdaļu, pēc tam ar vēderu, krūtīm, piepaceļot plecus... Nedaudz aizturam elpu... Lēna izelpa... Ar iekšējo redzi koncentrējamies tikai uz degungalu... Jums vajag sajūst, iztēloties, apjaust, ka jūsu degungals ir kā maza lampiņa vai kā maza uguniņa, kas pie katras jūsu izelpas iekvēlojas...

Ielpa... izelpa... Ielpa... izelpa... Uguntiņa deg aizvien stiprāk un stiprāk...

Sākumā es sajutu vieglu dedzināšanu un kņudoņu aizdegunē. Bija tāda sajūta, it kā mani piepildītu ar kaut ko materiālu - tā kā trauku ar ūdeni. Pēc tam man likās, ka vietā, kur aptuveni atradās degungals, parādījās tumša kontūra ar attālinātiem tā iekšējiem fragmentiem, tāds kā tumšsarkans mazs pleķis. Sākumā es to nevarēju skaidri nofokusēt. Beidzot, kad man izdevās to nofokusēt, tas sāka no iekšpuses spīdēt. Turklāt ieelpojot gaismiņa sarāvās, bet izelpojot izpletās. Tikko kā es iemanījos tā elpot, tā atskanēja Senseja vārdi.

- Tagad pārslēdziet savu uzmanību uz citu meditācijas daļu. Nedaudz paceliet rokas uz priekšu, lai plaukstas tiktu vērstas lejup. Ielpu veicam kā parasti: caur vēdera lejasdaļu, vēderu, krūtīm. Bet izelpu vadām caur pleciem, rokām uz jūsu plaukstu centriem, kur atrodas roku čakārni. Un caur tiem izvadām zemē. Iedomājaties, ka jums kaut kas līst pa rokām - Ci enerģija vai gaisma, vai ūdens un pēc tam izlīst zemē, iziet ārā. Šī plūsma paceļas no vēdera lejasdaļas līdz jūsu krūtīm, bet krūtīs sadalās divās straumītēs un caur pleciem, rokām un plaukstām izlīst zemē. Koncentrējiet visu savu uzmanību uz šīs kustības sajūtām... Ielpa... izelpa... Ielpa... izelpa...

Man pazibēja doma: “Ko nozīmē elpot caur rokām? Kā tas ir?” Es pat nedaudz kritu panikā. Sensejs acīmredzami sajutis manu samulsumu,

pienāca un pievirzīja savas plaukstas pie manējām, nepieskaroties ādai. Pēc kāda laiciņa manas plaukstas sakarsa kā krāsns, izplatot siltumu no sava centra uz perifēriju. Un kas pats pārsteidzošākais, es reāli sajutu, kā pār maniem pleciem tek mazi silti avotiņi. Elkoņu rajonā tie izzuda, bet atkal labi bija jūtama to izeja no plaukstām. Pārņemta ar jaunajām un neparastajām sajūtām, es pat nepamanīju, kā Skolotājs aizgāja. “Tas ir kaut kas,” mana persona nodomāja un uzdeva pati sev jautājumu, “un kā es to daru?” Kamēr krāmējos ap savām domām, strauņīšu sajūta pazuda. Nācās atkal koncentrēties. Vispār sanāca ar mainīgiem panākumiem. Es mēģināju vēlreiz un vēlreiz un tad izdzirdēju Senseja balsi.

- Sakļaujam roku plaukstas sev priekšā. Stipri, stipri tās saspiežam, lai aizvērtu roku čakrānus un tiktu pārtraukta enerģijas plūsma. Veicam divas dziļas un ātras ieelpas – izelpas... Rokas nolaižam, atveram acis.

Pēc meditācijas, kad sākām dalīties iespaidos, es sapratu, ka katra sajūtas bija atšķirīgas. Tatjana, piemēram, neredzēja “uguntiņu”, toties sajuta tādu vieglu kustību rokās. Andrejam tirpa kājās un viegli sareiba galva. Kostja, paraustījis plecus, atteica:

- Neko tādu īpašu es nesajutu, ja nu vienīgi tādas kā tirpiņas. Nu, bet tā ir pilnīgi normāla organisma reakcija pēc pārsātināšanās ar skābekli.

- Pēc trešās, ceturtās ieelpas – jā, - atbildēja Skolotājs. – Bet sākumā notiek domas fiksācija smadzenēs, tieši pirms Ci kustības. Un, ja ieklausās

sevi, atslābinās un izdara dziļu ieelpu, tad cilvēks uzreiz sajūt izplešanos vai tirpoņas sajūtu galvā, tas ir to, ka tur sāk veidoties noteikts process. Tas arī ir tas, ko jums vajadzētu saprast, kas tur kustās, un iemācīties to vadīt.

- Un kāpēc man nekas nesanāca? - sapīcis jautāja Slaviks.

- Par ko tu domāji? – puspajokam jautāja Sensejs.

Kā izrādījās no puīša sacītā, viņš pats īsti nesaprata, ko gaidīja, kaut kādu brīnumu. Uz ko Sensejs atbildēja:

- Pareizi, tāpēc arī nesanāca, jo tu koncentrēji domas nevis uz to, lai strādātu ar sevi, bet gan uz kāda pārdabiska brīnuma gaidām... Bet brīnumi nenotiek, kamēr pats tos neradīsi... Nevajag gaidīt neko pārdabisku no tā, ka tu pareizi elposi vai kaut kur, uz kaut ko koncentrēsies. Nē. **Pats galvenais brīnums – tas esi tu pats, tieši kā Cilvēks!** Jo pie kā ved visa lielā garīgā Māksla? Pie tā, lai cilvēks kļūtu par Cilvēku, lai viņš pakāpeniski pamostos un atcerētos tās zināšanas, kuras tam sākotnēji tika dotas. Šī meditācija – ir tik vien kā veids, lai pamostos no garīgās snaudas un atcerētos to, kas viņā sen tika noslēpts un aizmirsts, to, ko viņš kaut kad mācēja un zināja, kā to izmantot.

- Kā tā zināja? – nesaprata Slaviks.

- Nu kā. Piemēram, jebkurš cilvēks māc lasīt, rakstīt, rēķināt, protams, ja viņš ir normāls, bez psihiskām nobīdēm. Vai tā?

- Tā.

- Pirms tam viņam to vajag iemācīt. Un tad viņš jau elementāri pratīs lasīt, rēķināt un tā tālāk. Tas ir, viņš jau skaidri zina, ka, piemēram, viens plus viens – būs divi, bet divi reiz divi – četri. Tas viņam pēc tam šķiet tik vienkārši un saprotami! Jo viņam, redziet, tas reiz tika iemācīts, kaut gan patiesībā viņš to tikai atcerējās. Tās ir apslēptās zemapziņas spējas. Vai cits piemērs, nedaudz vienkāršāks, saistīts ar fizioloģisko līmeni. Cilvēku, kurš neprot peldēt, iemet ūdenī un viņš slīkst. Bet jaunpiezimis mazulis, un tas jau daudzkārt ir pierādīts un apstiprināts ar dzemdībām ūdenī, kad tiek iegremdēts baseinā, peld kā jebkurš dzīvnieciņš. Tātad šie refleksi viņam ir? Ir. Bet pēc tam tas vienkārši tiek *aizmirsts*. Tā arī cilvēkam, viņā ir tik daudz kā, par ko viņš pat nenojauš.

Tas viss darbojas *tikai pozitīvajā faktorā*. Tomēr, ja viņā valda kādas merkantilas intereses, piemēram, iemācīties tādēļ, lai varētu kādu apkrāpt vai arī attālināti kādam nodarīt fiziski pāri, vai arī locīt karotes, bet viņam naudu metīs par to, tad *viņam nekad nekas nesanāks*. Tikai tad, kad cilvēks iemācīsies kontrolēt savas domas, kad viņš izveidos no sevis Cilvēku ar lielo burtu, tikai tad viņš kaut ko spēs.

- Tad sanāk, ka garīgās prakses – tas ir līdzeklis, lai cilvēku atmodinātu? – pārjautāja Andrejs.

- Pilnīgi pareizi. Garīgās prakses – tas ir tikai instruments, lai salabotu savu saprātu. Un kā tu šo instrumentu lietosi, tāds arī būs rezultāts. Tātad viss ir atkarīgs no paša meistara vēlmes un prasmes.

Bet, lai iemācītos turēt šo instrumentu rokās, nepieciešams iemācīties kontrolēt savu domu, to koncentrēt, redzēt ar iekšējo redzi. Mūsu gadījumā - iemācīties kontrolēt savu elpošanu, sajust, ka tu izelpo caur roku čakrāniem. Vajag iemācīties izsaukt noteiktas sajūtas, lai pēc tam vadītu iekšējo, apslēpto enerģiju.

- Manuprāt, tā ir halucinācija, - iebilda Kostjiks.

- Jā, halucinācija, ja uztversi to kā halucināciju. Turpretī, ja tu uztversi šo enerģiju kā reālu spēku, tad tas arī būs reāls spēks.

- Dīvaini, kāpēc?

- Es vēlreiz atkārtāju, doma kontrolē darbību. Bet enerģija – tā arī ir darbība. Tas arī viss. Viss ir ļoti vienkārši.

Mēs nedaudz paklusējām, kad Nikolajs Andrejevičs ievaicājās:

- Bet raugoties no psiholoģijas viedokļa, tas ir objektīvs faktors vai tomēr subjektīvas sajūtas? Es, piemēram, skaidri sajutu koncentrāciju uz degungalu. Bet kustību rokās jutu daļēji - tikai tur, kur fokusēju uzmanību.

Sensejs sāka psihoterapeitam skaidrot, izmantojot sarunā specifiskus, man nesaprotamus, terminus, acīmredzot viņi runāja savā profesionālajā valodā. Un, kā es nopratu no runātā, viņi tās gaitā skāra ekstrasensorikas problēmas tēmu, iekļaujot tajā visā dažādu slimību ārstēšanu un diagnosticēšanu. Pēdējais mani ļoti ieinteresēja.

Šīs diskusijas laikā, kamēr citi klausījās, Slaviks uzmanīgi pētīja savu roku delnas. Un tikko kā

sarunā parādījās garāka pauze, puisis paspēja pajautāt:

- Es kaut kā līdz galam nesapratu attiecībā par čakrāniem. Jūs teicāt, ka tur jābūt punktiņiem, kas atveras. Bet tur taču nekā nav!

Vecākie puīši nosmīnēja.

- Dabiski, - atteica Sensejs. – Vizuāli tur nekā tamlīdzīga nav.

Žeņka, kas stāvēja Slavikam blakus, nenoturējās un kā dakteris, pagrozījis viņa rokas, pajautāja:

- Tā, pacient. Bet vai kaulus un cīpslas jūs tur redzat?

- Nē, - vēl joprojām nesaprazdams, atbildēja Slaviks.

Žeņka nošmakstināja un sērīgi noteica:

- Bezcerīgs!

Draugi nosmējās.

- Saproti, čakrāni – tās ir noteiktas zonas cilvēka ķermenī, - Skolotājs pacietīgi skaidroja, - kur ir paaugstināts jūtīgums pret siltumu. Tos, protams, nevar redzēt, bet tos var reāli reģistrēt ar mūsdienu ierīcēm. Pagaidām zinātniekiem, tāpat kā tev šīs zonas ir mīkla: šūnas tās pašas, saites tās pašas, bet jūtīgums augstāks. Kāpēc? Tāpēc ka te atrodas čakrāni. Bet čakrāni – tas jau attiecas uz astrālo ķermeni, tas jau ir pie citas, krietni dziļākas fizikas. Doma ir savienojošais elements starp astrālo un materiālo ķermeni. Tāpēc ir ļoti svarīgi iemācīties kontrolēt domas... Tieši tad tu arī varēsi radīt dzīvē Ci kustību pa savu ķermeni.

Tālākā sarunā iesaistījās arī vecākie puīši, apspriežot savas pārdzīvotās sajūtas meditācijas laikā. Mūsu tikšanās beigās Sensejs piekodināja Žeņku un Stasu, lai pavada mūs līdz pieturai un iesēdina transportā.

- Un bez visādiem pigoriņiem, - Sensejs jokojot piedraudēja Žeņkam.

- Tieši tā, - šis noziņoja kā zaldāts, pieliekot roku pie deniņiem, - bez visādiem cigoriņiem!

Sensejs bezcerīgi atmeta ar roku. Kad visa kompānija smiedamās jau devās uz taciņas pusi, Skolotājs pasauca kaķi, bet tas svarīgi aizcāpoja uz pretējo pusi. Sensejs centās to panākt un notvert, bet te tev nu bija. Šis blēņdaris iespruka tuvējos krūmos. Pietupies Sensejs centās to no turienes izdabūt ārā. Es izmantoju šo situāciju un piegāju Sensejam klāt, lai it kā palīdzētu viņam noķert kaķi.

- Vai jūs varat diagnosticēt...- es nepaspēju pateikt līdz galam, kad Sensejs atbildēja.

- Tu par savu bumbuli galvā, saulīt manu... Samuraj! Tu vēl izdomāji skrāpēties?! Skat, cik nešpetns! Nu mudīgi, lien ārā!

“No kurienes viņš zina!” es biju vienkārši šokā. Un, cerību spārnota, nodomāju: “Ja jau zina par to, tad varbūt arī palīdzēs cīnīties pret to!” Pa to laiku Igors Mihailovičs pajautāja:

- Un kādu diagnozi tev uzstādījuši eskulapi?

- Vecāki saka, ka nekas briesmīgs - kaut kas ar asinsvadiem. Bet kā es sapratu, noklausoties mātes un profesora sarunā, man ir ļaundabīgs veidojums

galvas smadzenēs. Un nav zināms, kā tas uzvedīsies tuvākajā laikā.

- Nopietns arguments, - teica Sensejs, nopurinot rokas un paskatījies uz krūmu pusi, noteica: - Nu labi, sēdi šeit, cik vien vēlies. Nosalsi, pats atnāksi!

Bars, ievērojis Senseja “ķīviņu” ar kaķi, sāka griezties atpakaļ, piedāvājot notveršanā savus pakalpojumus.

- Lai paliek! – Sensejs atmeta ar roku. – Pats atskries mājās.

Man par lielu vilšanos, to nelielo laika sprīdi, ko varēja izmantot sarunai, mēs ar Senseju nogājām klusējot, līdz pievienojāmies pārējiem. Es gaidīju no viņa kādu reakciju, kādu līdzjūtību, kādu cerību uz veiksmīgu izārstēšanos. Domāju, ka tūlīt-tūlīt viņš man kaut ko teiks. Bet sagaidīju tikai klusumu. Manī bija neliels cerību stariņš, ka, pievienojoties pārējiem, es izdzirdēšu vismaz kādu mājienu uz padomu vai morālu atbalstu. Bet viņš vienkārši gāja un ar pārējiem jokojās, stāstot kaut kādas anekdotes. Visi smējās. Tas mani piebeidza līdz galam.

Visu ceļu es šausmīgi dusmojos. Bet atbraucot mājās, vispār nespēju rast sev vietu. “Viss ir zudis, viss ir zudis!” es atkārtoju sev domās. “Tikko kā parādījās vismaz kaut kāda reāla cerība, tā atkal viss sabrūk. Kā man tas viss ir piegriezies, kā man tas viss ir apnicis. Viss šajā pasaulē ir bezjēdzīgs! Es vairs tā nevaru, vienkārši nav vairāk spēka. Lai rauj jods to visu, to cīņu par dzīvību ar visu to muļķīgo mācību, bezjēdzīgajām nodarbībām un vienaldzīgo Senseju. Tik un tā visam būs beigas!”

Pagāja vēl neilgs laika sprīdis, un mana iztēle jau zīmēja šausminošu un biedējošu manis pašas bērū ainu, mātes, tuvinieku un draugu rūgtās asaras. Es skaidri iztēlojos, kā aiznaglo manu zārku un, ielaižot to mitrajā bedrē, apber ar zemi. Apkārt bija viena vienīga tumsa, tukšums un bezizeja. Tas arī viss!

Un kas būs tālāk tur, augšā, kur platā straumē plūst dzīve? Un te manā iztēlē parādījās cita aina. Viss bija kā parasti, kā iepriekš - nekas nebija mainījies. Vecāki turpināja iet uz darbu. Draugi apmeklēja nodarbības, to sejās bija tas pats dzīvesprieks, viņi jautri smējās par saviem

nebeidzamajiem jokiem. Un Sensejs, tāpat kā iepriekš, vadīja savus interesantos treniņus, demonstrējot un stāstot pārsteigtajiem biedriem par viņu pašu spējām.

Nekas šajā pasaulē nebija mainījies! Vienīgi manis vairs nebija. Lūk, kur tas sāls, aizvainojums un sāpe. Tā bija tikai mana personīgā traģēdija. Un kopumā manas domas, mani pārdzīvojumi, mana dzīve, manas zināšanas nevienam nav vajadzīgas un nevienu tas neuztrauc, izņemot mani pašu. Es piedzimu vienatnē un mirstu vienatnē. Tad kāda gan jēga šai bezjēdzīgajai eksistēšanai? Kāpēc cilvēki vispār piedzimst? Kādēļ tiek dāvāta dzīvība?

Manā galvā vārījās tāda, lūk, “putra”, kas lielākoties sastāvēja no nāves baiļu filozofijas un nedaudz no filozofijas par dzīvi. Man uznāca milzīga grūtsirdība, kas ātri pārgāja depresijā. Pēc pāris diennaktīm, mokoties zem smago domu spiediena, es “sašļuku” pavisam. Mana veselība strauji pasliktinājās, atkal parādījās šausmīgās galvassāpes, kuru dēļ izlaidu mācības un visas nodarbības skolas pulciņos, tajā skaitā arī iemīļotās dejas. Man jau nekas nebija vajadzīgs šajā pasaulē. Bet...

Tuvojās nākamā treniņa laiks. Un, neskatoties uz negatīvo emociju vētru, kaut kur dziļi manī saglabājās pastāvīga un nemainīga pārliecības sajūta par saviem spēkiem un pilnīgs miers. Tieši šīs sajūtas dēļ es strīdējos pati ar sevi, iet man vai neiet. Un tieši šī iekšējā sajūta mani nez kāpēc arī visvairāk tracināja.

Izšķirošo punktu manām šaubām pielika draugi, kas visi masveidīgi ieradās pie manis mājās. Līdz tam es pat negrasījos taisīties. Viņu lipīgie smieklī, prastu problēmu apspriešana, kā arī iespaidu apmaiņa par to, kā mājās veicās ar meditāciju, novērsa mani no drūmajām domām, nedaudz uzlabojot garastāvokli. Beigu beigās draugiem izdevās izvilkt mani no maniem “kapiem” uz treniņu, nodēvējot mani par nelabojamu simulanti. Bet Andrejs turklāt vēl šajā sakarā nolasīja veselu lekciju ar saviem spilgtajiem piemēriem, beigās vēl izsecinādams:

- Es saprotu, labi, - var mācības neapmeklēt. Tas viss ir skaidrs, garlaicīgi. Bet treniņu?! Tas taču ir īsts piedzīvojums, kādu nevienā grāmatā neizlasīsi un nevienā filmā neieraudzīsi! Tas taču ir tik interesanti un pamācoši! Bet tu, gulšņa, “negribu, neiešu”. Tā arī nogulēsi savus labākos dzīves gadus un nebūs pēc tam ko atcerēties.

“Aha,” drūmi nodomāja mana persona, “ja šis “pēc tam” vēl kaut kad pienāks”.

Mēs kā parasti atnācām agrāk. Draugi sasveicinājās ar Senseju un aizskrēja uz ģērbtuvēm. Bet es negribīgi vilkos nopakaļ, galvu nokārusi. Un te pavisam blakus atskanēja Senseja balss.

- Pārvarēji sevi, malacis!

Es pat apjuku no pārsteiguma un apmulsusi lūkojos viņam acīs. Viņa uzmanīgajā skatienā staroja nezūdoša labestība un klātesamība. Un kā vienmēr, nedodams iespēju līdz galam atjēgties, viņš piebilda:

- Nu, skrien pārgērbties.

Tajā mirklī pie viņa piegāja sasveicināties jauna biedru grupiņa. Viņi sāka tam stāstīt par kaut kādām tur savām problēmām.

“Ir nu gan!” izšāvās man cauri galvai. “Nevar būt, ka viņš zināja par visām manām domām, šaubām un mokām?! Bet ja zināja, tad varbūt tas ir normāli, varbūt tā arī jābūt? Viņš mani nosauca par malaci, tā tad viss vēl nav zaudēts”. Turklāt Senseja vārdi iedarbojās uz mani kā jaunības eliksīrs večiņai. Es strauji aizšāvos uz ģērbtuvēm, aizmirsusi, ka pavisam nesen klumburēju pavisam nomākta un nogurusi no dzīves.

- Kur tu tā steidzies? – neizpratnē jautāja Tatjana, vērojot to, cik vājprātīgā ātrumā es ietērpjos kimono. – Nu gan tu dod, tikko kā mira nost, bet tagad pa galvu, pa kaklu nesas uz sporta zāli.

- Eh, Tatjana! – es uzsmaidīju. – Pareizi Andrejs teica: “Vai tad nu mums būtu jāskumst?”

Un, paskatījusies uz viņas pārsteigto sejas izteiksmi, piebildu:

- Steidzos dzīvot, “lai nebūtu mokošu sāpju par bezmērķīgi nodzīvotiem gadiem...”

Tatjana nosmējās, bet es, pārpildīta ar vētrainām darbīguma jūtām ieskrēju sporta zālē, kur pievienojos pārējiem biedriem, kas iesildījās. Godīgi sakot, es pati negaidīju tādu naskumu no tikko vēl sagumušās miesas. No kurienes tas uzradās?

Kad līdz treniņa sākumam bija palikušas apmēram piecas minūtes, Žeņka, kas trenējās blakus Stasam, palūkojies uz durvju pusi, sāka starot sava holivudas smaida žilbinošajos staros.

- Vai, ko es redzu! Kas par cilvēkiem mūsu pusē! - viņš iepleta rokas.

Zālē ienāca spēcīgs, neliela auguma puisis, ar stipras gribas sejas izteiksmi un militārīsta stāju. Žeņkas pārsteiguma sauciens lika atskatīties arī pārējiem. Sensejs ar vecākajiem grupas biedriem pienāca pie jaunpienācēja:

- Sveiks, Volodja!

- Ar atgriešanos!

- Prieks tevi redzēt!

Kad atkalredzēšanās prieks nedaudz norima, Sensejs pajautāja:

- Nu, un kā pagāja komandējums siltajās zemēs? Vai kūrortā pasildīji savus kauliņus?!

- Aha, pat apdedzinājos. Lai iet pa gaisu tādi braucieni. Saucās – nezināji bēdu, tak priekšniecība palīdzēja.

- Un kas tur tāds? – painteresējās Žeņa.

- Vai tu televizoru neskaties, lauķi?! - smaidot vaicāja Stass.

- Ko, ko? Kādu vēl televizoru? Tavai zināšanai - mūsu ciemā ziņas izplatās tikai vienā veidā – tenku veidā. Bet, ja kāds nesaprot, vai doma šim nav skaidra, tad ar kulaku pa ausi, un galvās, brāl, iestājas skaidrība. Lūk, kā!

Puiši sasmējās. Bet Žeņka vērsās pie Volodjas, jau iejuties mācītāja lomā:

- Bet tu, dēls, atklāj man savas ciešanas, ko guvi aiz trejdeviņām jūrām, pastāsti, dēls, par šķīstītavas šausmīgajām lietām. Izkrati man savu sirdi.

- Nu, Žeņka! Tevi jau laikam pat kaps neizmainīs, - noteica Volodja, pasmējās kopā ar visiem un tad nopietni piebilda: - Ko tur lai stāsta? Čurkas aprakuši, savā starpā zemes pleķīti nevar sadalīt... Tādu kūrortu sabojāja!

- Jā, viņi prot vētru ūdens glāzē sataisīt, - piekrita Viťja. – Tas viņiem asinīs.

- Jā, - novilkta Žeņka, - nepagāja secen tautai asiņu upurtrauks, nepagāja... Vadzi, un tu no bailēm zobus klabināji?

- Mums, cienīgtēvs, jau pierasts. Jau ne pirmo reizi, - smieklīgi atdarināja viņu Volodja.

- Labi, draugi, vēl parunāsi, - Sensejs apstādināja šo jautro dalīšanās straumi. – Ej pārgērbies, laiks jau sākt treniņu.

Iesildīšanos pavadījām aktīvā tempā, slodze bija mērena. Es pievērsu uzmanību Volodjam, lai gan viņš bija drukns puisis, tomēr kustējās viegli un maigi kā sniega leopard. Kad lielākā daļa no grupas beidza atkārtot bāzi, Volodja un “fiksie” zēni sāka par kaut ko emocionāli diskutēt ar Senseju. Pabeiguši savus vingrojumus, mēs arī steidzām pievienoties viņiem, iedziļinoties sarunas tēmā.

- Vai tad tur varēja ko iesākt? – iekarsis jautāja Volodja. – Strādāt vajadzēja galvenokārt naktīs, pilnīgā tumsā, bieži vien pagrabos. Tur ne tikai ar lukturīti paspīdināt nevarēja, tur pat cigaretei uguni nevarēja uzšķilt, momentāni svina lodi dabūsi. Cik gan tā dēļ mūsu puīšu neaizgāja bojā! Tur jau centies atšaudīties uz mazāko troksnīti tumsā.

- Bet jums taču vajadzētu būt specaprīkojumam nakts redzamībai, - teica Stass.

- Aha, to tikai filmās rāda. Bet patiesībā, “Alfā” varbūt arī ir, bet mums no kurienes?

- Bet kādēļ tev specaprīkojums? – paraustīja plecus Sensejs. – Cilvēks ir daudz spējīgāks par jebkuru dzelzs gabalu.

Volodja aizdomājās un, nedaudz paklusējis, piebilda:

- Ko es tik nedarīju?! Gan acis sākumā miedzu, lai redze ātrāk pierastu, un ar puīšiem centāties trenēties tumsā, lai attīstītu dzirdes maņu. Viss velti. Tik un tā vairumā gadījumu nostrādāja pēkšņuma faktors, neskatoties pat uz to, ka it kā arī bijām gatavi.

- Ar redzi un dzirdi šeit nav nekāda sakara, - konstatēja Skolotājs. – Cilvēkam ir pavisam citi maņu ogrāni, pateicoties kuriem tu spēsi kontrolēt visu apkārtējo telpu, cik vien tuvu vai tālu vēlēšies.

Volodja dzīvelīgi paskatījās uz Senseju:

- Sensej, parādi, - pielicis roku pie sirds, viņš teica un ar smaidu piebilda: - Dvēsele tik ļoti noilgojusies pēc taviem piemēriem.

Sensejs pasmīnēja, piekrītoši atmetot ar roku:

- Nu labi, kamikadze, lai notiek...

Volodja ar puīšiem izstrādāja veselu plānu kā dezorientēt Senseju. Pa to laiku neparastās demonstrācijas azarts bija pārņēmis jau visus klātesošos. Kāds atnesa biezu šalli, lai aizsietu Sensejam acis, vairākkārtīgi pārbaudot tās gaismas necaurīdību uz sevi. Citi apsprieda, kā gan labāk lai rada skaņas traucējumus un gaisa vibrācijas. Mūsu kompānija ar interesi novēroja visu šo procesu, stāvot blakus Stasam.

- Kas ir šis Volodja? – pajautāja viņam Andrejs.

- Volodja? Tas ir Senseja draugs. Viens no viņa vecajiem skolniekiem.

- Bet cik ilgi viņš jau trenējas pie Senseja?

- Nu, es jau piekto gadu. Kad nokļuvu pie Senseja, Volodja tikko kā atnāca no armijas. Bet tā, viņš jau pirms armijas pie viņa trenējās.

- Nopietns vīrs, sportisks, - piezīmēja Andrejs.

- Nu jā, domājams gan. Volodja ir sambo sporta meistars. Dienēja jūras kājnieku izlūkos. Bet pēc armijas – IeM.

- Un par ko viņš strādā? – es pajautāju.

- Pašlaik viņš nodarbojas ar nesen izveidotas specvienības kaujas apmācību.

Un, nedaudz paklusējis, piebilda:

- Šitas ir riktīgs vecis!

Viss mūsu lielais kolektīvs, Volodjas vadībā, pa sporta zāles malām izveidoja milzīgu apli. Sensejs iznāca vidū. Volodja pašrocīgi aizsēja viņam acis ar šalli, rūpīgi aiztaisot visas iespējamās spraugas. Pēc tādas sagatavošanās viņš noslēpās pūlī. Un te Sensejs ieņēma tādu dīvainu pozu. Tā atgādināja nogurušu ceļinieku, kurš atpūšas, atspiedies uz iedomāta ceļa spieķa.

- Uh tī! – Žeņka sajūsmināts noteica, priekā berzējot rokas, kaut ko cerot ieraudzīt: - Tagad būs kaut kas ļoti interesants.

- Tas tiesa, - apstiprināja Stass, uzmanīgi skatoties uz Senseju.

- Kas tā par tādu stāju? – painteresējās Andrejs.

- Ja es sapratu pareizi, tad tas ir “Vecā lamas” stils, - klusi atbildēja Stass.

- Kaut kā nekad nebiju dzirdējis par tādu stilu.

- Hm, un diez vai dzirdēsi. Tas ir sen miris stils. Kā teica Sensejs, par to aizmirsu vēl pirms Kristus piedzimšanas. Līdz mūsu dienām nonākusi vien nožēlojama šīs skolas līdzība. Ķīnā tas stils zināms kā “Drakons”.

- Neko sev, - izbrīnījās Andrejs, - nožēlojama līdzība! Cik man zināms, “Drakona” stils ir pats varenākais stils, tā kā ir apvienojis sevī visu cīņas mākslu skolu spēkus un viedumu...

Un, pavēries atkal uz Senseju, piebilda:

- Bet tu no kurienes zini par šo seno stilu?

- Bija izdevība to redzēt divus gadus atpakaļ. Pie mums bija atbraukuši kaut kādi tūristi. Un Sensejs šos viesmīlīgi pamievoja ar “Vecā lamas” stilu. Tas tik bija skats, es jums teikšu, ne acu atraut!

Pēc tādas reklāmas, lai nepalaistu garām kaut ko tik vienreizēju arī savai vēsturei, mēs blenzām uz Senseju ar visām acīm. Pa to laiku Volodja deva signālu, pēc kā viss mūsu lielais pūlis sāka izdot milzīgu troksni, haotiski sitot ar plaukstām un skaļi daudzot kājas.

Izmantodams šādu aizsegu, Volodja sāka tuvoties Sensejam, ejot pulksteņrādītāja virzienā. Viņa kustības bija mīkstas un vieglas. Viņš spēra soļus kā pantēra pirms lēciena un aizvien tuvāk un tuvāk pietuvojās nosacītajam pretiniekam. Kad Volodja pienāca Sensejam no aizmugures labajā pusē, tad ar ātru un vieglu pussoli sāka veikt mavašigeri sitienu galvā. Praktiski vienlaicīgi Sensejs paspēra labo kāju atpakaļ un

tūlīt pat griezienā viņa labā roka, ar slaidu loku, viegli ar plaukstu malu pieskārs Volodjas sejai. Tieši pieskārs kā viegla spalviņa, nevis iesita, kā es gaidīju. Spriezot pēc tā, ko mēs ieplestām acīm novērojām tālāk, tad tā nebija nejaušība vai misēklis. Visas kustības Sensejs izpildīja viegli, līgani un īpaši akurāti. Volodja no šī vieglā pieskāriena aizlidoja tā, it kā viņam būtu trāpījis lielgabala lādiņš. Viņa kājas strauji pacēlās augšup, un viņš pats, apmetis kūleni, smagi novēlās uz grīdas. Zālē iestājās pilnīgs klusums. Volodja sakustējās, mēģinot piesēsties uz grīdas. Tauta ar atvieglojumu nopūtās un iedunējās kā bišu spiets, apspriežot notikušo.

- Kā viņš pamanījās tā nokrist? – Kostja vaicāja Andrejam.

Tas tikai paraustīja plecus.

- Droši vien, ka vienkārši pazaudēja līdzsvaru. Viņš taču stāvēja uz vienas kājas. Visdrīzāk, ka tā, jo sitiens taču it kā bija pavisam viegls. To pat par sitienu nenosauksi.

Sensejs, atbrīvojies no šalles, pajautāja Volodjam:

- Dzīvs, pašnāvniek?

- Dzīvs, - viņš novilka, turot roku pie labās acs. – Nesaprotu, kur gan es kļūdījos?

- Tava kļūda slēpjas tajā, ka tu centies mani aizskart tieši no pašas neaizsargātākās puses, tavuprāt, no visvārīgākās vietas.

- Nu jā!

- Tāpēc tu arī iekūlies ķezā! Ja tu būtu uzbrucis uzreiz no priekšas, tev būtu bijusi lielāka iespēja, nekā uzbrūkot no aizmugures vai no labās puses. Bet ja tu būtu uzbrucis no aizmugures kreisās puses, tad tev būtu iznācis vēl sliktāk.

- Bet kāpēc?

- Tāpēc, ka tu domā kā cilvēks ar redzi un dzirdi. Cik reizes esmu tev teicis, ka pretiniekā jāņem vērā viņa domu gājiens. Jo, ja es neredzu un nedzirdu, tad var vismaz loģiski pieņemt, ka mana apziņa kontrolē visneaizsargātākās vietas daudz labāk un stiprāk.

- Un kā tad frontālā puse?

- Priekšpusē kontrole ir vājāka, jo šeit tāpat ķermeņa gatavība bija numur viens. Cilvēks, kurš atstāts bez dabiskās uztveres, no priekšpusē ir gatavs cīņai fiziski, bet no aizmugures garīgi, un tas ir daudz bīstamāk. Sanāk - jo vairāk pretiniekam šķiet kāda vieta ievainojamāka, jo vairāk tā ir aizsargāta. Un līdz ar to, kontruzbrukums var būt pēkšņāks.

- Bet ja es būtu bijis ar “stroķi”?

- Ja tu būtu bijis ar “stroķi”, tad mums no tevis būtu bijis daudz lielāks labums rītdien nekā šobrīd.

- Kādā veidā?

- Vistiešākajā. Mēs tad vismaz varētu pīrādziņus līdz sātām pieēsties.

Volodja neko neatbildēja, tikai pasmaidīja par Senseja melno humoru:

- Nu labi, pīrādziņus es jums tāpat atnesīšu...

Kad Volodja noņēma roku no sejas, mēs pat nedaudz apstulbām. Viņam zem acs bija izveidojies milzīgs zilums. To pat nevarētu nosaukt par zilumu. Āda ap aci vienkārši bija kļuvusi zili melna un pārklājusies ar čulām kā pēc apdeguma. Mūsu kolektīva sievišķā daļa ātri sarosījās un atnesa Volodjam divieli, samitrinātu ar aukstu ūdeni. Bet pat šī komprese viņam nepalīdzēja. Turklāt izskatījās, ka vismazāk norūpējies par savu aci bija pats Volodja. Viņš piecēlās, nopurināja drēbes un jautri jokoja ar Senseju. Bet mums visiem noskanēja komanda atstrādāt paņēmienu.

Pēc treniņa, gandrīz papildus nodarbības pašās beigās, mēs atkal sev atklājām ko noderīgu.

- Sensej, vai eksistē kāda apkārtējās telpas kontroles treniņu tehnika, tikai daudz vienkāršākā variantā? Pieņemsim, lai to spētu saprast un veikt mani puīši no specvienības, - pajautāja Volodja.

Skolotājs padomāja un nedaudz nogaidījis, atbildēja:

- Jā, ir tāda. Tiesa, šeit vajadzīgs pārinieks. Vislabāk to veikt, sēžot "lotosa" pozā... Šī uzdevuma būtība slēpjas sekojošajā. Galvas līmenī aukliņā tiek piekarināta mīksta tenisa bumbiņa tā, lai tad, kad pārinieks to iešūpo vai pagrūž, tās lidojuma trajektorija sakristu ar tavas galvas atrašanās vietu. Tavs uzdevums ir vienkārši iemācīties izvairīties, turklāt neizmantojot apkārtējās telpas ierastos kontroles

līdzekļus, un vairāk paļauties uz intuīciju. Bumbiņu var uztvert garīgā interpretācijā. Pacenties sajust priekšmeta tuvošanos savam pakausim un, sajūtot iekšējo intuīciju, laikus pavirzi galvu malā. Galvenais ir tavas apziņas trenētība, un atkal jau mēs nonākam pie mūsu vecās dziesmas, - pasmaidīja Sensejs. -... Bet ja nopietni, tad tev nepieciešams, lai tava prāta stāvoklis kļūst pilnīgi mierīgs, lai tas atgādina pilnīgi gludu ūdens spoguļi. Un šajā pilnīgajā tavas apziņas klusumā tuvojošais priekšmets, mūsu gadījumā bumbiņa, būs kā akmentiņš, ko met pa šo gludo ūdens spoguļi, radot sīkus vilnīšus, vai kā laiva, vai kuteris – vari saukt to tā, kā vēlies. Bet tas šķēls tavu telpu. Viss pārējais, kas atrodas tālāk, kā, piemēram, aplī stāvošie cilvēki – tie būs krastā stāvoši koki vai cilvēki, kā tev labāk patīk. Bet tieši tu – šī ezera pats viducis. Un tev nepieciešams iemācīties sajust jebkuru kustību uz šīs virsmas, jebkuru ielaušanos tavā telpā. Galu galā tu iemācīsies sajust svešu priekšmetu tuvošanos un visu, kas notiek apkārt.

Andrejs, kas tāpat kā mēs, stāvēja blakus Sensejam, pajautāja:

- Un mēs drīkstam tā trenēties?
- Ja ir tāda vēlēšanās, lūdzu, trenējaties veseli,
- atbildēja Sensejs.
- Bet kāda uztvere šeit strādā? – Volodja uzdeva jautājumu.

- Gandrīz tāda pati kā demonstrācijā. Šeit galvenais – ar savu apziņu iziet ārpus sava ķermeņa robežām.

- Kā tas ir? – nesaprata Andrejs.

- Nu, minēšu tādu vienkāršu piemēru. Jebkurš cilvēks, kad pārstās domāt, tas ir – apsēdīsies, atslābināsies un pacentīsies maksimāli nomierināt savas domas, sāk sajust, ka viņa apziņa paplašinās un aiziet tālu ārpus sava ķermeņa. Apziņa kļūst apjomīga. Tā aptver milzīgu platību. Bet šeit tu to vienkārši ierobežo ar konkrētu telpu. Šajā piemērā, ko es parādīju, tā bija sporta zāle. Kaut gan, ja cītīgi trenēties, tu spēsī sajust, kas darās rajona otrā galā. Principā, tas nav grūti.

- Tātad galvenais vingrojumā ar bumbiņu - panākt pilnīgu apziņas mieru kā piemērā ar ezeru? – pārjautāja Andrejs.

- Pilnīgi pareizi, un pacensties tā, lai neviena tava doma neiekļūtu šajā telpā.

- Tas ir grūti.

- Grūti, bet iespējams.

- Sakiet, Stass stāstīja, ka stils “Vecais lama” ir ļoti sens. Vai tā ir tiesa?

- Jā.

- Bet vai vēsturē ir saglabājušies to cilvēku vārdi, kas pārvaldīja šo stilu? – pajautāja Kostja.

Sensejs pasmīnēja, padomājis par kaut ko savu, un atbildēja:

- No tev zināmajiem, ja nu vienīgi Buda. Nu, un, protams, viņa pirmie adepti.

- Buda? – izbrīnījās Kostjiks. – Bet viņam taču it kā bija cita filozofija, labestības filozofija. Kāds te sakars ar dūrēm?

- Arī labestība mēdz būt ar dūrēm, - mierīgi atbildēja Sensejs. – Bet pārvaldīt šo Mākslu vēl nenozīmē uzbrukt kādam. Viņiem tas bija tāds savdabīgs pakāpiens garīgajā izzināšanā...

Tā beidzās mūsu papildus nodarbība, kurā mēs kārtējo reizi kļuvām par lieciniekiem tik vērtīgām, pēc mūsu saprašanas, Senseja zināšanām un spējām... Mūsu sajūsmai nebija gala. Pārgērbusies mēs gaidījām pārējos pie sporta zāles. Kad bars izgāja uz ielas, Žeņka nejauši paskatījās uz Volodju un šausmās iesaucās:

- Mammīt mīļā! Njā... Nu tev i ģimīs, Šarapov...

Pēc šiem vārdiem jau visi pievērsa uzmanību Volodjam. Viņa acs bija pilnīgi aizpampusi un pārvērtusies vienā lielā melnā pleķī.

- Nu nekas, - Žeņka viņu uzmundrināja un, izriezis krūtīs, ar patosu nodeklamēja: - Zilumi izdaiļo vīrieti!

Uz ko Volodja ar smaidu atbildēja:

- Vai tu pats nevēlies kļūt par skaistuli?

Visa grupa bija vai līka no smiekliem.

- Vēlas, vēlas! Bet es būšu kā tas liecinieks no anekdotes, - tālāk situāciju attīstīja Stass. – Kad viņam prasīja: “Vai esat redzējis, kā viens iesita pa galvu otram?” Šis atbild: “Redzēju, neredzēju,

bet dzirdēju skaņu, kā kaut kas iesita pa kaut ko tukšu”.

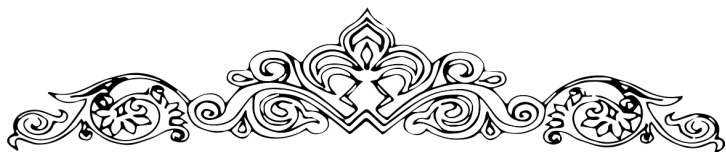
Un Viktors piemetināja:

- Bet es būšu otrs liecinieks. Un ja man jautās, kāpēc es nenācu palīgā cietušajam kautiņa laikā, es ar tīru sirdsapziņu atbildēšu: “Kā gan es varēju zināt, kurš no viņiem ir cietušais. Viņi tik aizrautīgi daudzīja viens otru!”

Jauna smieklu šalts pāršalca pār apkārtni.

- Oi, oi, oi, - Žeņka visus izmēdīja.

- No jūsu jociņiem jau pa gabalu nes pēc kazarmām... Nē, Sensej, tu redzēji, cilvēks nepaspēja pat vārdu pateikt, kā viņam jau bumbas piešuj!...

Tā, jautri jokojot un pavelkot uz zoba vienam otru, biedri devās ceļā. Laiciņš bija mierīgs. Debess bija nosēta ar zvaigžņu rakstiem, un, izbaudot vakara vēsumu pēc pastiprinātā treniņa, mēs pat nepamanījām, kā mūsu kolektīvs bija nedaudz izstiepies. Kostjiks ar Tatjanu aizgāja tālu priekšā. Volodja, Žeņka un Stass vilkās kaut kur aizmugurē. Viktors, Andrejs, es, Slaviks un Jura gājām pa vidu kopā ar Senseju, tērzējot par niekiem.

No stūra mums pretī iznāca ogļraču brigāde, astoņi cilvēki, jau manāmi iedzēruši. Acīmredzot viņi stipri aizskāra Kostjika patmīlību, paejot garām pārītim, jo, kad mēs pienācām tuvāk, puisa seja bija no dusmām sarkana. Viņš izmisīgi turpināja rieties pretī, ne pa jokam sadusmojot piedzērušos vīriešus. Andrejam arī nebija miera un viņš sāka aizstāvēt savu draugu, ar to pašu vēl vairāk pielejot eļļu ugunī. Viens no brigādes, pats karstasinīgākais, metās kauties, arī Andrejs kopā ar Kostjiku metās viņam virsū. Bet Sensejs laikā aizšķērsoja viņiem ceļu, vēršoties pie ogļračiem:

- Puiši, nomierinieties! Kāpēc tik traki lamāties, te taču ir sievietes... Nepiedien cēlsirdīgiem vīriem tā lamāties...

- Un kas te mums par... šeit vēl uzradies?! – saķēris Senseju aiz krūtīm, nogārdza aizkaitinātais vīrietis: - Čāpo vien savu ceļu, kamēr es tev vēl visus kauliņus neesmu salauzis!

Te jau arī mēs neizturējām, un viss mūsu bars devās virsū provokatoram. Pat es visa aizsvilos, mani pārņēma dusmas pret šiem dzērājiem, un tajā mirklī es biju gatava saplosīt viņus gabalos. No aizmugures pieskrēja vecākie puiši. Bet Sensejs, mums par pārsteigumu, apturēja visus mūsu mēģinājumus, dodot Viktoram zīmi, lai visi ejam malā. Mēs sašutuši sākām kurnēt. Bet Viktors kopā ar Stasu, Žeņku un Volodju aizveda mūs tālāk pa ceļu, bez maz vai kā centīgi gani blējošu aunu baru, nedodot iespēju apstāties.

Es visu laiku skatījos atpakaļ, gaidot, ka Skolotājs tūlīt, tūlīt pielietos kādu savu superpaņēmienu pret astoņiem pretiniekiem. Bet Sensejs tikai stāvēja, kaut ko smaidot vīriem skaidroja un žestikulēja tā, it kā attaisnotos. Kad es vēlreiz atskatījos, tad ieraudzīju, ka smaidīgie ogļračī jau brāļojās ar viņu un viņi atvadījās kā labi draugi. “Ir nu gan!” es nodomāju. “Un kāpēc tad vajag tik daudzus gadus ar kung-fu nodarboties?”

Spriežot pēc manu draugu izbrīnītajiem izteicieniem, tā padomāju ne tikai es. Kad Sensejs mūs panāca, Andrejs sašutis noteica:

- Kāpēc jūs viņu priekšā taisnojāties? Viņi taču pirmie sāka un paši visu šo putru ievārīja. Vajadzēja viņiem piesist ģīmi, lai viņi nākamreiz tā vairs nedarītu. Ja jūs mani nebūtu apturējuši, es viņus tā...

- Protams, - viņu pārtrauca Sensejs, - ja es tevi nebūtu apturējis, viņi kā minimums būtu guvuši smagas traumas, gan mīksto audu sasitumus, gan arī iekšējo orgānu, un, iespējams arī smadzeņu satricinājumus. Bet vai tu padomāji par to, ka tie ir vīri, kuriem mājās ir savas ģimenes, un viņi varbūt ir vienīgie šīs ģimenes apgādnieki... Tu padomāji par to, ka tie ir ogļračī?! Tu kādreiz esi bijis šahtā?

- Nē, - atbildēja Andrejs.

- Bet es biju... Šie puīši, kuriem tu gribēji salauzt ribas, viņi nolaižas šahtā kā ellē, dziļumā līdz kilometram un vairāk. Iedomājies, kādu slodzi izjūt viņu organisms. Plus, - Sensejs sāka uzskaitīt uz pirkstiem, - tur ir karsti, ļoti maz skābekļa, tur ir ļoti daudz organismam kaitīgā metāna, ogļu putekļu... Un pie tā visa viņi apzinās, ka ik sekundi riskē ar dzīvību. Jo jebkurā mirklī var notikt nogrūvums, var ar kaut ko iesist vai pat nosist. Šahtās pastāvīgi gadās traumas. Un cilvēks to ļoti dziļi pārdzīvo. Viņa psihe ir uz robežas, varētu teikt, ka pat pāri robežai. Tādu stāvokli var salīdzināt, ja nu vienīgi ar frontes zaldāta stāvokli kara laikā. Ne velti Staļins teica: “Šahta – otrā fronte”.

Kā tu domā, kāpēc viņi dzer? Lai kaut cik noņemtu stresu, šo pastāvīgo iekšējo baiļu saspringumu. Jo, lai noņemtu šo psiholoģisko

barjeru, ar ogļračiem pastāvīgi vajadzētu strādāt augsti kvalificētiem speciālistiem no psiholoģijas un medicīnas sfērām. Bet šādu palīdzību, viņi, protams, nesaņem. Tāpēc arī daudzi dzer.

- Jā, - nopūtās Kostja, -

“Un nebūtu tad verdzības,

Ja dzīvotu bez dzeršanas!”

- Pilnīgi pareizi... Neskatoties uz to, jebkurš ogļrancis, kas pietiekami ilgi ir nostrādājis šahtā, lieliski saprot, ka viņam nav nekādas perspektīvas. Tev, lūk, ir perspektīva, tu vari pabeigt institūtu un izveidot kaut kādu karjeru. Bet viņiem tikai viena perspektīva: vai nu nosprāgt šahtā, vai arī nomirt no tām kaitēm, kuras viņi tur ieguva. Viņi visi to saprot un apjēdz. Bet viņiem taču ir savs lepnums, sava augstprātība tāpat kā tev.

- Nu kāda man augstprātība?! - Andrejs atmeta ar roku. – Man tādas vispār nav.

- Kā nav? Tu taču viņus gribēji piekaut tikai par to, ka viņi tevi aizskāra... Tā taču arī ir tava augstprātība, ka tevi, lūk, tādu ķēniņu, aizvainoja... Tāda pat lepība ir arī viņiem. Tikai, atšķirībā no tevis, viņiem nav nākotnes. Un tu vēlies tiem atņemt pēdējo?! Iedomājies, kas notiktu ar viņiem, ja tie ar visiem saviem stresiem, pārdzīvojumiem, nerealizētajiem sapņiem un palaistajām vējā iespējām, atjēgtos reanimācijā pēc visiem taviem sitieniem... Tās taču ir vēl papildus ciešanas, un krietni spēcīgākas nekā fiziskās. Kāpēc?!

Mēs vainīgi nokārām galvas. Lai arī Sensejs runāja ar puisiem, tas viss bija attiecināms arī uz

mani. Viņa vārds mani vienkārši satricināja. Iekšēji bija tāds kā diskomforts par savām nesenajām, tik kareivīgi noskaņotajām domām. Un man kļuva ļoti kauns pašai pret sevi, sevis dēļ... Negaidīti es apjautu visu Senseja domu dziļumu un apjautu, cik ļoti viņš saprot un jūt katru cilvēku.

- Kāpēc?! – atkārtoja Skolotājs. – Vai tu cieti no tā, ka paprasīji piedošanu, nomierināji viņus un aizgāji... Nē. Ar tevi nekas nenotika. Tu lieliski saproti, ka esi spējīgs tikai ar kājām vien viņus visus izkropļot.

- Protams, es viņiem... – Andrejs atkal sāka uzvilkties.

- Redzi, atkal jau runā tava augstprātība. Bet es taču ne jau tādēļ mācu tev ar kājām vicināties, lai tu uz ielas cilvēkus klapētu. Cīņas mākslas jēga ir absolūti kas cits, un šie paņēmieni, iespējams, tev dzīvē nekad nebūs vajadzīgi. Un dod Dievs, lai tie nebūtu vajadzīgi... Tavs uzdevums ir iemācīties saprast cēloni un sekas, situācijas būtību un tās dziļumu, un atrisināt to ar mieru.

- Bet ko jūs viņiem pateicāt? – painteresējās Kostja.

- Viss ir ļoti vienkārši. Es viņiem paskaidroju, ka viņiem ir tādi paši bērni kā jūs. Un to, ka cita garāmejoša vīriešu kompānija tāpat kā viņi var uzplīties viņu bērniem un tos piekaut. Es viņiem šo gadījumu aprakstīju tīri no cilvēciskās puses. Turklāt ievērojiet, viņu augstprātība netika aizskarta. Un kas sevišķi svarīgi, viņi aizgāja apmierināti, apņēmības pilni aizstāvēt tādus kā jūs.

Tādā veidā viss tiek atrisināts daudz vienkāršāk, miermīlīgi...

Un, nedaudz paklusējis, piebilda:

- Bet rieties un ar dūrēm vicināties jebkurš muļķis var... Nevajag uzreiz padoties saviem dzīvnieciskajiem instinktiem. Daudz svarīgāk ir jebkurā situācijā palikt cilvēkam. Saprast, kāpēc un caur ko tieši ir izsaukta šī agresija. Un kā pareizi atrisināt strīdu tā, lai iegūtu jaunu draugu, nevis iedzīvoties ienaidniekā...

Mēs bijām jau tikpat kā sasnieguši pieturu, kad Sensejs pabeidza:

- Atcerieties, **jebkurš sitiens, ko jūs izdarāt dusmās, gala rezultātā atgriežas pie jums pašiem.**

Mūsu kompānija stāvēja klusēdama un kaunpilni lūkodamās uz Senseju. Beidzot, norunājuši jaunu tikšanos, mēs šķīrāmies.

G

andrīz visu ceļu mēs braucām klusējot. Un, kad jau tuvojāties centram, Andrejs, kurš vēl joprojām sēdēja dziļa domātāja pozā, laida vaļā:

- Neko sev Sensejs pateica, pat pašam kauns palika!

- Nerunā, - piekrita Kostja. – Es arī pats domāju, ko es ar tiem vīriem sasējos? Saka taču, klusēšana – zelts!

- Nekas, - mierināja viņu Andrejs. – Redzi kā viss beigās iegrozījās. Nav ļaunuma bez labuma... Njā, baigi Sensejs uzdeva pa smadzenēm...

“Ilgi tagad nāksies pārvārīt”, es nodomāju. Visu atlikušo ceļu mana persona mocījās pārdomās, ne tik daudz par notikušo, cik pati par sevi. Kaut kas manās ierastajās iekšējās sajūtās bija ne tā. Bet kas tieši? Jau kuro reizi es detalizēti pārtinu Skolotāja sarunu un atkal sajutu šo diskomfortu, un... Stop! Pār mani pēkšņi nāca apskaidrība. Nu, protams, šī jaunā sajūta! Jo tad, kad notika šis spēcīgais, graužošais sitiens pa milzīgo nepieklājības un egoisma klinti, manī negaidīti uzpeldēja kādas sen aizmirstas, dziļas jūtas. Mana persona nespēja to pilnībā aptvert. Bet ar šo jūtu parādīšanos manas

apziņas virspusē, es sapratu, ko vēlējās pateikt Sensejs. Kaut kas tāds notika ar mani pirmo reizi. Es *skaidri sapratu viņa vienkāršo patiesību*. Manai iekšējai pasaulei tas bija vesels atklājums. Es par to tā priecājos, it kā man būtu izdevies salīgt mieru pašai ar sevi.

Es pārnācu mājās pacilātā garastāvoklī. Izrādās, arī tur mani gaidīja kāds pārsteigums.

- Mums ir patīkams jaunums, - mamma sacīja, viņa burtiski staroja. – Šodien zvanīja tēvocis Viťja no Maskavas. Viņam izdevās sarunāt tās klīnikas labāko profesoru. Mums atliek tikai norunāt laiku.

Ja šo jaunumu man būtu paziņojuši agrāk, es būtu bijusi neprātīgi priecīga. Bet tagad notvēru sevi pie domas, ka man ir absolūti vienalga, kas fiziskā līmenī notiek manā galvā. Tas bija kaut kāds jauns uztveres līmenis, kas vairāk attiecās uz dvēseli nekā uz miesu. Bet, lai nesabojātu vecākiem garastāvokli, skaļi noteicu:

- Lieliski! Es par to nemaz nešaubījos. Lai onkulim Viťjam kaut kas neizdotos ar viņa sakariem un stāvokli sabiedrībā?! Viņš mums ir malacītis, izveicīgs vīrietis, raugoties no visām pusēm.

Visu nākamo dienu mana persona domāja tikai par savām jaunajām sajūtām. Es atkal atgriezos pie pilnvērtīgas dzīves, kā saka, ar ķermeni un jo sevišķi ar dvēseli. Un, kad pienāca laiks doties uz meditatīvo nodarbību, es vienkārši nevarēju nociesties, lai ātrāk turp nokļūtu. Šajā reizē jau mana persona mudināja tūļu Tatjanu, lai tā ātrāk taisās.

Mēs atnācām uz tramvaja pieturu, kur mūs jau gaidīja puīši.

- Iedomājaties, meitenes, - smeļoties paziņoja Kostjiks. – Sensejs mums gandrīz vai Andreju sabojāja.

- Kas notika? – mēs paineresējāmies.

Andrejs klusu stāvēja smaidīdams, bet Kostjiks ar azartu turpināja:

- Mēs taču pēc tam, kad bijām jūs pavadījuši, devāmies mājup. Un, kad jau bijām gandrīz klāt, pie mums piesējās kaut kādi čalīši, uzsmēķēt, redz, šiem nakts laikā savajadzējās. Prasīja kā nodokļus par divpadsmit gadiem. Nu un Andrejs kā īsts džentlmenis paskaidroja, kā nu mācēja, ka mēs nepīpējam un arī viņiem neiesakām, viņu pašu veselības labā. Dzirdējāt, sak', Veselības ministrija brīdina... Un beigās piebilda, ka būtu labāk nevis plaušas ar to mēslu bojājuši, pa vārtrūmēm vazājušies un slaistījušies, bet ar sportu nodarbojušies, kung-fu, piemēram, mācītos. Vairāk jēgas būtu bijis gan dvēselei, gan miesai.

- Un? – nepacietīgi jautāja Tatjana.

- Šie uzreiz kašķi meklēt.

- Un Andrejs?

- Bet viņš, jūs tikai iedomājaties, mūsu Andrejs, sāka šiem lekciju lasīt par viņu nekam nederīgo dzīvi, par to, ka viņu vārdi viņiem pa to pašu vietu arī atgriezīsies. Es domāju - nu viss, puisim tūlīt beigas. Bet pēc tam skatos, nē, neko...

- Nu, un kas tālāk?

- Nu kas tālāk? Dabiski, ka atmosfēra sāka uzkarst. Andrejs cieta, cieta viņu apvainojumus, bet pēc tam, lai viņa vārdi būtu iedarbīgāki, piesita šiem ģīmjus. Beigās vēl pamācoši nobeidza: “Lūk, redzat, jebkurš jūsu sliktais vārds atgriežas jums atpakaļ ar tādu pašu sitiena spēku”.

- Nu gan tu dod, - es izbrīnījos.

- Un kā viss beidzās? – ar smaidu painteresējās Tatjana. – Bez upuriem?

- Viss normāli, - atmeta ar roku Kostja. – Ā! Pašu galveno joku aizmirsu pateikt. Viņi taču pēc tam pie viņa par skolniekiem prasījās.

Visi pasmējās, bet man palika kaut kā ne visai. Pirmkārt, tādu cietpaurību es no Andreja nu nekādi negaidīju. Bet, otrkārt, man kļuva nepatīkami Senseja dēļ.

- Nu, Andrjuša, tu gan esi samaitāts, - smejojies noteica Tatjana.

- Tieši tā – jokodamies pazobojās Kostjiks. – Bīstams tipiņš, varētu teikt – recidīvists. Viņš arī manus dižos izteicienus vienmēr pārgriež kājām gaisā, tā teikt, pašā neērtākajā pozā...

- Liecies nu mierā, diženie izteicieni, - pārmēdīja viņu Andrejs. – Tu arī neesi nekāds Sokrāts, vai zinies!

- Nu kāpēc uzreiz Sokrāts, bija arī slavenāki cilvēki...

Šis smieklīgais dialogs tā arī turpinātos līdz bezgalībai, bet te mūsu tramvajs bija klāt.

U z nodarbību mēs izbraucām agrāk. Un, kā vēlāk izrādījās, ne velti. Andrejs uzņēmās aizvest mūs uz slepeno pļaviņu, apgalvodams, ka tiešām atceras ceļu uz to. Mēs pusstundu blandījāmies pa ciematu, ar savu klātesamību kaitinādami visus apkaimes suņus. Galu galā, izmisīgi strīdoties vienam ar otru, kur gan vajag nogriezties, mūsu kompānija iznāca pie kaut kādas armijas mītnes.

- Ir nu gan Susaņins! – noteica Kostja. – Nu, un kur gan ir tā tava pļava?

- Teorētiski tai vajadzētu būt šeit, - paraustīja plecus Andrejs.

- Aha, bet praktiski to aizskaloja plūdi uz citu pusi. Ejam atpakaļ.

Pa ceļam mēs uzskrējām taisni virsū Žeņkam.

- Beidzot, vismaz vienu dzīvu dvēseli atradām, - atviegloti nopūtās Kostja.

- Ko, apmaldījāties mūsu Šanhajā? – Žeņa smaidīdams pazobojās par mums.

- Njā, paļāvāmies uz šitā Susaņina atmiņu.

- Bet kur ir pļava? – pajautāja Andrejs.

- Tur, - puisis pamāja ar roku pavisam uz citu pusi.

- Es taču tev teicu, ka ne tur mēs nogriežamies! Nebija tur tā slīpuma, - Kostjiks pārmeta Andrejam.

- Bet tu kā šeit gadījies? – Tatjana painteresējās Žeņkam.

- Vai tad jūs nezinājāt, ko? Es taču enerģētiski nosaku jebkura cilvēka atrašanās vietu, atliek man tikai padomāt.

- Nu labi, pietiek tautu muļķot, - smaidot teica Kostjiks. – bet, tiešām, ko tu šeit dari?

- Ko, ko daru? Ko piesējāties? Es šeit dzīvoju, dzīvoju! – smieklīgi izteica Žeņa. – Tikko, kā izgāju pa vārtiem, redzu - jūsu orda panesās garām uz armijas mītnes pusi. Es nepaspēju pat muti pavērt. Domāju - tūlīt nedaudz nometīs tvaiku un būs atpakaļ. Tiešām! Skatos, pēc piecām minūtēm jūs atpakaļ nākat. Es izgāju uz ceļa, lai jūs mani kārtējo reizi ar stabu nesajauktu.

Mēs priecīgi smaidījām, jo bijām apmierināti par tik veiksmīgu tikšanos, un kopā devāmies uz pļaviņu. Bet tajā nomaļajā vietniņā, ko daba ar mīlestību bija radījusi, jau gandrīz visi bija sanākuši, tajā skaitā Sensejs un Volodja. Mēs skaļi iekļāvāmies kolektīvā, sveicinoties ar visiem. Sensejs ieraudzījis, ka mūsu kompāniju atkal atveda Žeņka, jokojot jautāja:

- Ko, atkal šis Susaņins jums ekskursiju sarīkoja?

- Nē, mums tagad ir pašiem savs, - Kostjiks pamāja uz Andreja pusi. – Šis pat Žeņku pārspļāva...

Un tālāk Kostjiku panesa daiļrunīgā mūsu piedzīvojumu izklāstā. Kopējo smieklu pavadībā

viņš tā aizrāvās, ka beigās pateica ko pilnīgi lieku, to, ko mēs bijām nolēmuši Sensejam neatklāt.

- Tā lūk! Uztici viņam vēl pēc tā skolniekus. Ievedīs tādā strupceļā, ka pats nezinās, kā no tā lai tiek ārā.

- Kādus skolniekus? – Sensejs aizķērās aiz vārda, līdz šim klausoties, kā man likās, ne visai uzmanīgi.

- Nu, - Kostjiks sāka minstināties, sapratis, ka ir izpklurkstējies, - bija te viens tāds gadījums...

- Kāds gadījums? – painteresējās Sensejs.

Kostjikam nekas cits neatlika, kā negribot izklāstīt visus faktus. Andrejs arī pieslēdzās sarunai un steidzās attaisnot savas darbības ar cēliem nodomiem. Sensejs, noklausījies līdz galam visu šo muldēšanu, nogrozīja galvu:

- Njā... Zini, ir viena tāda sena, ļoti veca prītča: “Bija ķēniņam vienīgais dēls. Reiz viņš padzirdēja, ka pasaulē ir kāds dižens cīņas mākslu Meistars, kurš pat starp valdniekiem bija izdaudzzināts ar savu Viedumu. Runāja, ka viņš veica neparastus brīnumus, izveidojis pat no parasta lauku jaunekļa lielisku Meistaru gada laikā. Un ķēniņš nolēma savu atvasi atdot viņam apmācībā.

Pagāja gads, un ķēniņš jautāja:

- Nu kā, vai viņš ir apguvis karotāja ceļu?

- Vēl nē, - atbildēja Meistars. – Pagaidām vēl pārlietu pašpārlicināts un velti tērē laiku lepnībai. Atnāc pēc pieciem gadiem.

Pēc pieciem gadiem ķēniņš atkal jautāja Meistaram to pašu.

- Pagaidām vēl nē. Skatiens vēl pilns naida, enerģija plūst pāri malām.

Pagāja vēl pieci gadi. Un Meistars teica ķēniņam:

- Lūk, tagad viņš ir gatavs. Palūkojies uz viņu! Viņš izskatās tā, it kā būtu izkalts no akmens. Viņa Gars ir nevainojams. Iekšējo īpašību kopums ir perfekts. Uz viņa izaicinājumu neuzdrošināsies atsaukties neviens kareivis, jo aizbēgs bailēs no viena vienīga acu skatiena.

Un tad ķēniņš jautāja Meistaram:

- Kas bija par iemeslu tik ilgam mana dēla ceļam? Viņš taču bija daudz gudrāks par to lauku jaunekli.

Uz ko Meistars atbildēja:

- Iemesls ir ne tik daudz prātā, cik cilvēka Sirdī. **Ja tava Sirds ir atvērta un nodomi ir tīri – tad gars ir nevainojams. Un tā arī ir galvenā karotāja Ceļa būtība...** Lauku jauneklis jau atnāca pie manis ar nevainojamu garu, un atlika vien viņam iemācīt tehniku. Turpretim tavs dēls iztērēja gadus, lai sasniegtu šo Viedumu. Bet bez šī spēka avota viņš nespētu paspert ne soli pa karotāja Ceļu.

Nopriecājies par dēla panākumiem, ķēniņš teica:

- Tagad es redzu, ka viņš ir cienīgs sēsties tronī.

- Nē, tēvs, - atbildēja jaunais Kareivis.- **Es atradu ko vairāk. Agrāk mans prāts aprobežojās tikai ar miesiskām vēlmēm, tagad tas ir neierobežots gara izzināšanā. Visspējīgākā vara, viss pasaules zelts tā priekšā nobāl kā pelēki putekļi zem ceļinieka kājām. Bet ceļiniekam**

neinteresē putekļi, viņš ir pārņemts ar to, kas tam ar katru soli atklājas aiz horizonta”.

Andrejs kaunpilni nokāra galvu. Iestājās gara pauze. Bet te kompānijai pievienojās Nikolajs Andrejevičs, un saruna pārslēdzās uz citu problēmu apspriešanu, tajā skaitā arī par meditāciju, kas tika patstāvīgi pildīta mājās.

- Man atkal bija tās skudriņas, - teica Kostja. – Vai tas ir normāli?

- Protams. Kur slēpjas jēga? Vajag sajust tās skudriņas, kuras parādījās pie pirmajām ieelpām tavā galvā. Sajust, kā tās “skrien” tev pa rokām un, pats galvenais, “izlec” no plaukstu centriem zemē. Tas nozīmē, ka tev vajag sajust ieelpu un izelpu. Turklāt nepiederošām domām nevajadzētu būt vispār.

- Tieši tas kā reiz ir grūti izdarāms. Tikko sāk koncentrēties uz degungalu, kā tās, ķeroties viena aiz otras, sāk līst galvā. Un pats pārsteidzošākais, ka es pat nepamanu, pa kuru laiku tās uzrodas.

- Pilnīgi pareizi. Tas norāda uz to, ka ikdienas dzīvē mēs neesam raduši kontrolēt savas domas. Tāpēc tās arī izrīkojas ar mums kā vien vēlas, sapinot savās “loģiskajās” ķēdītēs. Bet nekontrolēta doma pārsvarā noved pie negatīvā, tā kā to vada cilvēkā dzīvnieciskā sākotne. Tāpēc arī eksistē dažādas garīgas prakses un meditācijas, lai, pirmkārt, iemācītos **kontrolēt domu**.

Mēs vēl nedaudz parunājam par mūs interesējošiem jautājumiem, kas bija radušies mājās

praktikas laikā. Un pēc tam ķērāmiešiem klāt kārtējai meditācijai.

- Šodien mēs savienosim divas meditācijas daļas vienkopus, - teica Sensejs, - lai jūs spētu saprast, kā tai jāstrādā, un tiektos to sasniegt savos individuālajos treniņos. Tagad sastājiēties ērtāk...

Tālāk, esot viņa vadībā, mēs kā parasti atslābinājamies un noskaņojamies uz meditācijas pildīšanu. Sākumā koncentrējamies uz degungalu, tāpat kā iepriekšējā reizē. Bet pēc tam Skolotājs teica:

- Neatraujot uzmanību un skatienu no degungala, veicam ieelpu caur vēdera lejas daļu, vēderu, krūtīm... Izelpu – caur pleciem, rokām, plaukstu čakrāniem – zemē. Pie izelpas uguntiņa iedegas arvien stiprāk un stiprāk. Ieelpa... izelpa... Ieelpa... izelpa... Koncentrācija uz degungalu... Ieelpa...

Lūk, šeit jau man iestājās pilnīgs sajukums. Tikko kā es labi sakoncentrējos uz “avotiņu”, tā tūlīt pat pazaudēju kontroli pār degungalu. Bet tikko kā sakoncentrējos uz “kvēlojošo” degungalu, tā pazuda “avotiņš”. Turklāt tas viss notika, kad man parādījās “liekās” domas. Vispār man nekādi neizdevās to visu apvienot. Kārtējā mēģinājuma laikā atskanēja Senseja balss, kas paziņoja par meditācijas beigām. Kā vēlāk izrādījās, tad šāda ķeza bija gadījusies ne tikai man, bet arī visiem maniē draugiem.

- Tas ir dabiski, - teica Sensejs. – Jums šeit nevajag domāt, bet vienkārši vērot. Tad viss izdosies.

Es nodomāju, ka tas ir absolūti neiespējami. Bet mani uzmundrināja tas, ka Nikolajam Andrejevičam un vecākajiem puisiem ar šo meditāciju nebija nekādu problēmu. “Sanāk, ka viss nemaz nav tik bezcerīgi,” es mierināju pati sevi, “ja viņi var, tad kāpēc lai es to nevarētu? Vajag vienkārši tikpat cītīgi trenēties. Tur tā sāls”. Un te es ļoti izbrīnījos, jo notvēru sevi pie tā, ka pat savās domās sāku runāt ar Senseja vārdiem. Kamēr es prātoju, kāds no puisiem uzdeva jautājumu.

- Tātad jūs gribat teikt, ka sevis iepazīšanas ceļš sākas ar sevis un savu domu novērošanu?

- Protams. Sevis novērošana, kā arī domu kontrole izstrādājas pakāpeniski, ikdienas treniņu procesā. Bet tam ir nepieciešama elementāru zināšanu bāze. Tā ir dabiska pieeja jebkuram treniņam, kā pie fiziska, tā arī garīga. Tāds vienkāršs piemērs. Cilvēks ceļ 20 kilogramus smagu hanteli. Ja viņš patrenēsies, pēc mēneša viņš mierīgi varēs pacelt 25 kilogramus un tā tālāk. Tas pats arī garīgajā plānā. Ja cilvēks būs sagatavots, tad viņam būs daudz vienkāršāk apgūt daudz grūtākas tehnikas.

- Bet pasaulē taču eksistē tik daudz dažādu meditāciju un to modifikāciju. Grūti ir tikt skaidrībā, kura no tām ved uz virsotni, - kā vienmēr ar savu erudīciju paspīdēja Kostja.

- Līdz virsotnei ir vēl pārāk tālu. Visas šīs meditācijas, kuras eksistē pasaules praksē, ir tikai “ābece”, kuru neviens nekad nav slēpis. Bet patiesās zināšanas, kas ved uz virsotni, sākas tieši ar

prasmi no šīs ābece sastādīt “vārdus” un saprast to nozīmi.

Bet “grāmatu” lasīšana – tā jau, kā saka, ir izredzēto privilēģija.

- Neko sev! Viss ir tik sarežģīti, - noteica Andrejs.

- Nekā sarežģīta te nav. Ja vien būtu vēlēšanās.

- Ja cilvēkam vēlēšanās ir, bet viņš šaubās? – pajautāja Slaviks.

- Ja cilvēks šaubās, ja viņam ar veseri pa galvu jāsit, lai viņš sajustu, tad tas norāda tikai uz to, ka cilvēks ir ļoti ierobežots matērijā, savu domu egoismā un loģikā, savā prātā... Ja viņam tāds vispār ir...

Dzirdot šos vārdus, puisi pavīpsnāja, bet Sensejs turpināja:

- Ja cilvēks, kuram ir tīra ticība dvēselē, patiesi tiecas iepazīt sevi, viņam noteikti viss izdosies. Tāds ir dabas likums... Bet garīgi attīstītai personībai – vēl jo vairāk.

Andrejs domīgi noteica:

- Nu, ar “ābeci” viss skaidrs, bet ar “vārdu” sastādīšanu kaut kā ne visai. Tā arī ir meditācija?

- Teiksim tā, tas jau ir kas augstāks – garīgā prakse, sena sākotnēja tehnika, kas ļauj strādāt ne tikai ar apziņu, bet, kas jo īpaši svarīgi, ar zemapziņu. Tur darbojas noteiktu meditāciju sērija, kas ved uz attiecīgu garīgo līmeni... Viss vienkārši. Galvenais, lai sākumā cilvēks sevī spēj uzvarēt savu Sargu, savu materiālo domāšanu un tās nemainīgo vēlēšanos piebāzt vēderu, uzvilkt lupatu un

paverdzināt visu pasauli... Tā pati mūžsenā patiesība, kā vienmēr, un tas pats mūžīgais klupšanas akmens. Ja indivīds spēs pārvarēt to – kļūs par Cilvēku.

- Interesanti, tas, ko viņš sasniedz darba procesā, pilnveidojot savu ķermeni, pie kā attiecas? – Jura pajautāja.

- Tas ir viens no “ābece” apgūšanas veidiem.

- Mēs nesam ar Juru skatījāmiem filmu par cīņas mākslām, - sarunā iesaistījās Ruslans. – Pirms tās rādīja dokumentālo filmu par cilvēka panākumiem sava ķermeņa pilnveidē. Viens džeks, iedomājaties, ko darīja, pielika sev pie kakla šķēpu ar aso galu, bet ar neaso – pie mini kravas mašīnas, un stūma to bez roku palīdzības, neradīdams sev ne mazākās traumas. Viens cits gulēja uz muguras zem smagiem priekšmetiem. Un nekas! Trešais vispār ar vienu plaukstu sitienu ķieģeļus skaldīja. Bet pats interesantākais bija beigās. Paņēma parastu vērša kaulu un aplaistīja to ar kādu ļoti koncentrētu skābi. Dabiski, ka kaulu saēda. Pēc tam ar šo pašu skābi aplēja cilvēku. Tā momentāni saēda viņa drēbes, bet miesai neko nenodarīja.

- Neko sev! – iesaucās Andrejs. – Tas ir kaut kas!

- Pilnīgi normāla parādība, - kā vienmēr mierīgi noteica Sensejs. – **Cilvēka iespējas ierobežo viņa fantāzija.**

- Kas tas bija, cigun?

- Nu, teiksim tā, izņemot cigunu, eksistē lērums analogisku tehniku, kas ir līdzīgas viena otrai. Bet

zināšanu pirmavots, tajā skaitā arī cigun, ir viens un tas pats. Tas ir darbs ar “Ci” enerģiju – gaisa konstruējošo enerģiju.

- Es kaut kur lasīju, ka “Ci” – tā ir dzīvības enerģija, bet jūs to dēvējat par konstruējošo. Kāpēc? – jautāja Kostja.

- Tāpēc ka enerģijas, čakrāni, kanāli un pat energocentri dažādās mācībās tiek dēvēti dažādi. Piemēram, ar “Či” enerģiju jogā apzīmē cēlsirdīgo, atjaunojošo enerģiju. Bet “Lotosa” zinātnē sākotnēji zem “Či” enerģijas slēpās varena graužoša enerģija. Tāpat ar “Ci”.

Un nedaudz paklusējis, Skolotājs piemetināja:

- Jo cilvēkiem ir tikai pieņēmumi, tiem nav precīzas informācijas par doto zināšanu patieso dabu. Kā saka, labāk stāvēt uz galvas, nekā karāties gaisā.

- Hm, tieši tā, - piekrita Volodja. – Ja pārfrāzē manu iemīļoto plakātu, kurš jau desmit gadus man krīt acīs pretī mūsu mājai, - “Nav tāda šķēršļa, ko mēs nespētu jums izveidot!”

Puiši pasmaidīja.

- Sakiet, kas ir cigun attiecībā pret Lotosa Mākslu? – atkal nopietnām tēmām pievērsās Andrejs.

- Nu, lai tu saprastu, cigun – tas ir kaut kas līdzīgs bērnudārzam. Bet Lotosa Māksla – tā ir akadēmija. Un viens no pirmajiem augstās mākslas sasniegšanas etapiem skaitās pilnīga domu kontrole. Ja spēsi kontrolēt domas, tev pakļausies it viss.

- O, ar to taču var... – uzbudināts ierunājās Slaviks.

- Nevar, tāpēc, ka tu kontrolēsi domas. Tas nozīmē, ka tu nevarēsi rīkoties negatīvi un nepareizi. Tajā arī ir visa jēga. Un, ja cigun mēs apgūstam un trenējamies, tad Lotosa Mākslā mēs netrenējamies, mēs atceramies to, kas ielikts mūsu dvēselē.

- Bet vai tie fenomeni, ko mēs redzējām filmā, mums ir reāli apgūstami? – iekšēji kaut ko apcerot, jautāja Ruslans.

- Protams. Tas viss ir elementāri paveicams, ja prot pareizi rīkoties ar šo enerģiju.

- Un kas tam ir nepieciešams?

- Elementāras iemaņas, elpošanas koncentrācija, nedaudz sapratne par parādības būtību...

- Es joprojām nekādi nespēju saprast, - domīgi teica Jura, - kā tas vīrs iemanījās ķieģeļus sasist tieši ar delnas pamatni?

- Bet ko tu gribēji, lai viņš ar kādu citu ķermeņa daļu tos sasit? – Žeņka zobojās.

- Var arī ar kādu citu, - pasmaidīja Sensejs, - ja vien ir liela vēlēšanās. Lieta tāda, ka pie noteiktas koncentrēšanās un elpošanas vingrinājumiem, - Ci enerģiju var uzkrāt jebkurā ķermeņa daļā, šajā gadījumā – rokā. Bet sitiena momentā atveras plaukstas čakrāns un tiek izlaista visa tā jauda, kas sašķaida priekšmetu. Šeit ir ļoti svarīgs, atkal jau uzsveru, pats domas koncentrēšanas process, proti, koncentrācijas fokusācijas process.

- Bet vai tas kaut kā atspoguļojas smadzeņu darbības procesu līmenī? – pajautāja Nikolajs Andrejevičs.

- Nenoliedzami. Turklāt smadzenēs notiek ļoti interesants process. Ja runā medicīnas valodā, tad sitiena sagatavošanas laikā, pie pilnīgas domu koncentrācijas, smadzenēs var piefiksēt beta-ritmu. Dažas sekundes pirms paša sitiena cilvēks vispār pārstāj domāt par to, ko viņš dara. Šajā brīdī viņa smadzeņu aktivitāte no beta-ritma nomainās uz alfa-ritmu, kas atbilst šoka stāvoklim. Tieši šajā stāvoklī tiek veikts sitiens. Tas atgādina tādu kā... nu laika apturēšanu, vai? Te nav nekā sarežģīta. Vienkārši nedaudz cita fizika. Tas arī viss.

- Pie mums bataljonā arī ir viens “kadrs”, kurš ķieģeļus dauza, - sarunā iesaistījās Volodja. – Citi centās šo atdarināt, bet tālāk par dēļu pārsišanu lieta netika.

- Dabiski, - noteica Skolotājs. – Daudzu kļūda ir tajā, ka tie cenšas pārāk daudz domāt, analizēt situāciju. Tāpēc viņiem nesanāk.

- Bet vai jūs mākat ķieģeļus dauzīt? – pajautāja Andrejs, nespēdams turēties pretī kārdinājumam redzēt to savām acīm.

- Kas tur ko dauzīt? Paņem veseri un uz priekšu, - pajokoja Sensejs.

- Nē, es gribēju teikt - ar plaukstu, - puisis paskaidroja.

- Kāpēc rokas smērēt, labāk ar papīra gabaliņu.

- Papīra gabaliņu?

- Nu jā. Par ķieģeļiem negalvoju, bet kaut ko no koka mierīgi. Vai kādam ir lapiņa?

Mēs drudzaini sākām pārmeklēt savas kabatas. Volodja izrāva no sava bloknota papīra strēmeli, aptuveni piecus centimetrus platu. Tikmēr Jura netālu atrada sausu zaru, apmēram 3-4 centimetru diametrā.

- Vai kāds vēlas pamēģināt?- piedāvāja Skolotājs.

Puiši pēc kārtas sāka vicināt lapiņu pa koku kā aizrautīgi kāršu spēlmaņi, līdz šo papīrīti saplēsa. Bet nekādas izmaiņas nenotika. Volodjam nācās izplēst jaunu lapiņu. Sensejs pastiepa lapiņu man ar Tatjanu.

- Nē, nē, nē, - mēs pavicinājām ar rokām. – Ja tādi puiši nevarēja to izdarīt, tad ko lai saka par mūsu muskuļiem?!

- Ar muskuļiem tam nav nekāda sakara. To var izdarīt jebkurš no jums, ja vien jūs nešaubītos savās spējās.

Pasakot šos vārdus, Skolotājs izstiepa roku un iespieda lapiņu starp īkšķi un rādītājpirkstu. Sakoncentrējās un sāka veikt sēriju ar elpošanas vingrojumiem. Pēc tā papīrītis sāka viegli svārstīties, bet pēc tam tā svārstību amplitūda pakāpeniski samazinājās un drīz tas vispār pārstāja kustēties, iztaisnojies kā iesms. Nepagāja ne minūte, kā Sensejs lēnām pacēla roku un ar līganu kustību pārcirta koku. Turklāt cirtiena vieta bija kā no asa tērauda priekšmeta.

- Oho, super! – iesaucās mūsu pārsteigtais kolektīvs.

Mēs skatījāties gan uz zaru, gan uz papīrīti, gan uz Senseju ar vienu mēmu jautājumu: “Kā viņš to izdarīja?” Nikolajs Andrejevičs šaubīdamies izteica savu pieņēmumu:

- Tas ir triks?! Jūs laikam pašā pēdējā mirklī nemanāmi pāršķēlāt koku ar pirkstu.

- Jā? – savukārt izbrīnījās Sensejs. – Bet vai tādu triku jūs redzējāt?

Un viņš aizludināja papīrīti, kas kā naža asmens ar metālisku skaņu iedūrās tuvākajā kokā. Pēc dažām sekundēm, kad mūsu atkārušos apakšžokļus ar grūtībām izdevās dabūt ierastajā vietā, mēs traucāmies pie koka tā, it kā no tā būtu atkarīgs mūžsenais Šekspīra jautājums: “Būt vai nebūt?” Nikolajs Andrejevičs pašrocīgi izvilka “asmeni-papīrīti” un pat pārbaudīja tā garšu. Tas aizgāja pa apli. Un tik tiešām, pēc visiem parametriem nesena papīrītis bija kļuvis par tērauda plāksnīti ar visām tai piemītošajām pazīmēm. Mēs stāvējām pilnīgā nesapratnē, neticot paši savām acīm. Negaidīti plāksnīte, atrodoties jau Slavika rokās, sāka pakāpeniski zaudēt formu un pārvērsties par parastu papīra gabaliņu. To ievērojis, Slaviks papīrīti pameta gaisā un ar sivēna kviecienu strauji atlēca malā, izsaucot ne tikai mums, bet arī vecākajos puišos atbildes reakciju. Pirmais atjēdzās Volodja. Viņš uzmanīgi pacēla savu kādreizējo bloknota lapiņu un noteica:

- Ko trokšņojat? Papīrītis kā jau papīrītis.

Mēs paskatījāties uz Skolotāju.

- Viss ir normāli. Vienkārši iedarbība pazuda.

Kad mēs nedaudz nomierinājām savas sakāpinātās emocijas, Sensejs paskaidroja:

- Jūs redzējāt vēl vienu no “Ci” enerģijas īpašībām – spēju uzkrāt metāla jonus. Jo Ci – tā ir klātesošā celtniecības enerģija, tā teikt. Es ar domām koncentrēju metāla jonus šajā lapiņā. Bet manu domu dzīvē realizēja Ci enerģija, caur manu elpu nogādājot šos jonus no gaisa uz papīrīti. Lūk, lapiņa pārvērtās uz kādu laiku par metāla plāksnīti. Ci ir brīva enerģija, tāpēc pēc dažām minūtēm tā izgaisa telpā, atgriežot savu veidojumu tā pirmatnējā izskatā.

- Lieliski! – sajūsmināts teica Ruslans. – Bet vai var “izkalt” zeltu, kādus kilogramus divus?

Puiši iesmējās.

- Teorētiski var, - pasmaidīja Sensejs. – Bet praktiski tas ir pielīdzināms tam, kā tika teikts Vinnija Pūka multfilmā par medu: “Ja medus ir, tad tā jau nav”. Atceries fiziku: “Lai noturētu metāla jonus, nepieciešami spēcīgi molekulārie savienojumi.” Bet šie joni ir savienoti ar Ci enerģiju sajaukumā ar psihisko enerģiju. Tas nozīmē, ka Ci ir savienojošais ķēdes posms starp metāla joniem, bet psihiskā enerģija uz kādu laiku rada priekšmeta apjomu. Bet blīvums kā tāds nesanāks.

- Vareni! – nošalca bariņš.

- Tas taču arī ir praktiskais pielietojums! – atskārta Kostjiks. – Bet es domāju, kam tas viss ir vajadzīgs? Tas taču ir lieliski!

- Te tādas lietas var sastrādāt, - smaidot noteica Ruslans.

Actiņas visiem iemirdzējās, un tauta draudzīgi sāka apspriest, kā labāk šīs zināšanas pielietot. Sensejs klusēdams vēroja mūsu ažiotažu. Un jo vairāk mēs jokodamies izvēršām šo situāciju, jo drūmāka un nopietnāka kļuva viņa seja. Beigu beigās viņš teica:

- Draugi, es skatos - jūsos vēl pārāk daudz dzīvnieciskuma.

- Bet mēs taču jokojam, - par visiem attaisnodamies, noteica Ruslans.

- Katrā jokā ir daļa joka.

- Tiešām, - apstiprināja Volodja, kurš tāpat klusējot vēroja mūsu jēlības. – Savādāk atkārtosies tas pats stāsts, kas ar ņindzām.

Mēs nesapratām, vai viņš joko vai runā nopietni.

- Kādā ziņā? – pārjautāja Andrejs.

- Tiešā, - norūca Volodja.

Mēs jautājoši paskatījāmies uz Senseju.

- Jā, bija tāda lieta, - teica Sensejs. – Kādreiz viss ņindzu klans tika iznīcināts par garīgo zināšanu izmantošanu savtīgos nolūkos.

- Mēs par to neesam dzirdējuši, - noteica Ruslans. – Izstāstiet.

- Jā, izstāstiet, - mēs viņu atbalstījām.

- Nu ko tur stāstīt... Kamēr ņindzas trenēja savu ķermeni un slīpēja savu meistarību, viņi attīstījās. Lielākoties par viņiem nevienam nebija nekādas daļas. Tie bija vienkārši algoti slepkavas. Bet, kad ņindzas sāka apgūt garīgās prakses un šo to no tā

iemācījās, viņi sāka šīs zināšanas pielietot sava materiālā labuma gūšanai. Šis laiks kļuva par īstu ņindzu zvaigžņu stundu, varētu teikt, ka ausma un riets vienlaicīgi. Viņi acumirkļi ieguva neuzvaramu super-slepkavu slavu. Pateicoties garīgajām praksēm, ņindzas attīstīja sevī neordināras spējas. Viņi varēja jebko pārvērst par ieroci: jebkuru papīra gabaliņu, audumu, jebkuru priekšmetu, kas gadījās pa rokai. Iemācījās teicami maskēties, lēkt ļoti augstu un no ļoti lieliem augstumiem, absolūti nekaitējot veselībai, un tā tālāk.

- Ir nu gan lieliski! – Slavikam izspruka.

- Nevajag viņus apbrīnot, - vienkārši noteica Skolotājs, izdzirdot Slavika reakciju, – turklāt vēl taisīt no viņiem elkus. Tā bija vienkārša zemisku algotu slepkavu banda, kuri nogalināja no mugurpuses, slepus, no slēpņa. Viņi bija nelietīgas padībenes, savādāk tos nenosauksi. Viņus vadīja dzīvnieciskā sākotne... Viņi bija bez goda. **Bet gods – tā ir viena no cilvēka kopējā garīguma pazīmēm, ne tikai kareivja,** kad tas dzīvo ar kādām augsti morālām vērtībām. Cilvēks bez goda ir vienkārši nekas.

- Bet kas notika ar ņindzām? – painteresējās Jura.

- Nu kas, kā parasti tādās situācijās. Kad tie sāka pielietot garīgās prakses, lai gūtu personīgo materiālo labumu, viņi tika iznīcināti.

Te puisī, pārtraukdami viens otru, apbēra Senseju ar jautājumiem. Visneatlaidīgākais no visiem izrādījās Ruslans.

- Bet kā viņi saņēma šīs garīgās zināšanas, ja jau pielietoja tās saviem mērķiem?

- Viņi tās nesaņēma. Ņindzas tās nozaga, precīzāk sakot, izokšķerēja meditāciju tehniku viltus ceļā. Un tālāk paši jau izaudzēja šos zināšanu graudus. Taču viņi šīs zināšanas izmantoja ar ļauniem nodomiem. Tāpēc arī tika sodīti.

- Bet kas tos sodīja? Jūs taču pats teicāt, ka viņi sasniedza tādus augstumus, ka kļuva cilvēkiem nerasniedzami, - Andrejs pavaicāja.

Sensejs pasmīnēja un noteica savu iemīļoto teicienu:

- Saproti, uz katru Vidžaju atradīsies Radža... Un, ja, piemēram, ir kara lietas, tad ir arī kāds, kas tās vada. Tāpat arī ir ar garīgajām praksēm. Ja ir garīgās prakses, tad ir arī kāds, kas kontrolē šo prakšu izmantošanu... Šīs zināšanas tāpēc arī ir nosauktas par garīgajām, jo paredzētas indivīda garīgajai pilnveidei, nevis materiālajai, turklāt vēl nogalinot sev līdzīgos.

- Bet es lasīju, ka joprojām eksistē ņindzu skolas, - it kā, starp citu, norādīja Kostja.

- Redzi, mūsdienu ņindzu skolas – tā ir tikai nožēlojama parodija tam, kas eksistēja tālā senatnē. Jā, palika viņu paņēmieni, palika ņindzu tehnikas. Bet visa tā mācība palika rupjā, fiziskā līmenī. Bet tālākai pilnveidei durvis ir aizvērtas. **Jo likums skan: garīgais garīgajam...** Un, ja jūs tieksieties apgūt Mākslu materiālā labuma gūšanai vai lai apmierinātu savu augstprātību,

draugi, - Sensejs pašūpoja galvu, cieši mūs vērojot, - labi tas nebeigsies...

- Kāpēc? - pajautāja Slaviks.

- Pirmkārt, jūs nekad neko neiemācīsieties. Otrkārt, ja, protams, paveiksies, iegūsiet kā minimums šizofrēniju.

- Jā, daudzsološa perspektīva, - ar smaidu noteica Ruslans.

- Nu, tev jau tas vairs nedraud, - zobodamies viņam pavēstīja Žeņka.

- Bet mēs taču netaisāties nevienu nogalināt, - Andrejs taisnojās.

- Fiziski varbūt arī nē, bet jūsu domas ir pārāk zvēriskas. Bet tas ir pirmais solis uz agresiju un vardarbību.

- Un ko lai tagad dara?

- Kontrolējiet savas domas, turklāt ik sekundi.

Un nedaudz paklusējis, Sensejs piemetināja, lūkodamies uz Andreju:

- Vai tu kādreiz esi aizdomājies par to, kas tu esi patiesībā? Kas tu esi savā būtībā? Tu aizdomājies par to, kā tu uztver apkārtējo pasauli? Ne jau raugoties no fizioloģijas, bet raugoties no dzīves skatupunkta... Kas tu esi? Kā tu redzi, kā tu domā, kāpēc tu jūti, kas tevī saprot un kas tieši tevī uztver? Ielūkojies sevī.

Un jau vērsoties pie pārējiem, Sensejs turpināja:

- Jūs vispār kādreiz aizdomājāties par jūsu apziņas bezgalīgu? Par to, kas ir doma? Kā tā

rodas, kur tā paliek? Jūs aizdomājāties par savām domām?

- Nu kā, - Andrejs saminstinājās, - es taču pastāvīgi domāju, kaut ko pārdomāju.

- Tev tikai liekas, ka tieši tu domā, tieši tu pārdomā. Bet vai tu esi pārliecināts, ka tās ir tavas domas?

- Kura gan vēl? Ķermenis - mans, tātad arī domas – manas.

- Tu paseko tām, ja jau tās ir tavas, kaut vienu dienu. No kurienes tās rodas un kur izgaist. Tu tā pamatīgi parakņājies savās domās, ko tu tur, izņemot mēslus, ieraudzīsi? Neko. Viena vardarbība, viena nekrietnība, viena rūpe: pierīties, uzvilkt modernu lupatu, nozagt, nopelnīt, nopirkt, paaugstināt savu augstprātību. Un viss! Tu pats pārliecināsies, ka tava ķermeņa radītās domas beidzas tikai ar vienu – materiālo nodrošinājumu sev apkārt. Bet vai tāds tu esi iekšēji? Ielūkojies savā dvēselē... un tu sadursies ar mūžīgo un daiļo, ar savu patieso “es”. Jo visa šī ārējā rosība – tās ir sekundes... Tu to aptver?

Mēs stāvējām klusēdami. Negaidīti šī bilde man likās līdz sāpēm pazīstama. Tas jau reiz bija ar mani noticis, viss līdz sīkumam: šī saruna un šī pļaviņa, un šīs spožās zvaigznes, un, pats galvenais, šī līdz dvēseles dziļumiem pazīstamā maigā balss, šī labestīgā seja... Es skaidri zināju, ka tas jau ir bijis. Bet kad, kur? Lai kā es centos, lai kā arī piepūlēju atmiņu, bet neko neizdevās atcerēties. Es viegli pašūpoju galvu, lai vismaz

kaut kā izietu no šīs manas apziņas aklās situācijas, saskaroties ar šo uzpeldējušo faktu. Bet Sensejs turpināja:

- Jūs esat nodzīvojuši 16, 22, 30 gadus, nu labi, tu zem 40. Bet vai katrs no jums atceras, kā viņš tos ir nodzīvojis? Nē, tik vien kā nožēlojamas drumslas, un arī tās ir tikai saistītas ar emocionāliem uzplaiksnījumiem.

- Jā, - domīgi noteica Nikolajs Andrejevičs, - dzīve tā palidoja, ka es pat nepaspēju to pamanīt. Viss mācībās, darbā, turklāt vēl kaut kādās nebeidzamās, sīkumainās ģimenes raizēs... Bet par sevi, par dvēseli padomāt patiešām nav bijis laiks, vienmēr kādas svarīgas lietas uzrodas.

- Tieši tā, - apstiprināja Sensejs. – Jūs domājat par nākotni, par pagātņi. **Bet dzīvojat taču šajā mirklī, kas saucas “tagad”. Bet kas ir tagad – tā ir vērtīga dzīves sekunde, tā ir Dieva dāvana, kuru vajag izmantot racionāli. Jo rītdiena – tas ir solis nezināmajā. Un nav izslēgts, ka tas var izrādīties jūsu pēdējais solis šajā dzīvē, solis bezdibenī, bezgalībā. Un kas būs tur?**

Katrs no jums domā, ka viņam ir vēl daudz laika uz Zemes, tāpēc jūs neaizdomājaties par nāvi. Bet vai tā ir? Katrs no jums var nomirt jebkurā sekundē, jebkura iemesla dēļ, kas it kā nav no jums atkarīgs kā no bioloģiskas būtnes, no vienas puses. Bet, no otras puses, jūs taču esat ne tikai vienkārša bioloģiska būtne, **jūs taču esat Cilvēks, apveltīts ar daļiņu mūžības. To**

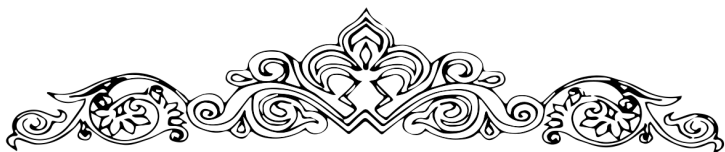
aptvēruši, jūs sapratīsiet, ka viss jūsu Liktenis ir jūsu pašu rokās, ļoti daudz kas tajā ir atkarīgs no jums pašiem. Un ne tikai šeit, bet arī tur. Aizdomājaties: kas jūs esat, pilnīgs biorobots vai Cilvēks, dzīvnieciska vai garīga būtne? Kas?

- Nu, cilvēks... laikam, - teica Ruslans.

- Tieši tā, "laikam". Bet, kas patiesībā ir cilvēks, tu esi aizdomājies? Iedziļinies šī jautājuma būtībā. Kurš tevī jūt, kā tu kusties telpā, kurš kustina tavus locekļus? Kā tevī rodas emocijas, kāpēc tās rodas? Un nenovel uzreiz kaut kur uz kādu, kas tevi aizskāra, aizvainoja, vai tieši otrādi - tu noskaudi, ļauni papriecājies, aprunāji. Vai tiešām tevī to saka garīgā sākotne?

Atrodi sevī savas dvēseles kristāla avotu un tu sapratīsi, ka visa šī materiālā ārišķība un materiālie labumi: automašīnas, dzīvokļi, vasarnīcas, stāvoklis sabiedrībā, kuru iegūšanas dēļ tu tērē visu savu apzinīgo dzīvi, izrādīsies putekļi. Putekļi, kas šajā avotā momentāni kļūs par neko. Bet dzīve paiet. Dzīve, kuru tu vari izmantot, lai pārvērstu par nebeidzamu Vieduma okeānu. Kāda ir dzīves jēga, vai tu kādreiz esi par to aizdomājies? Katra indivīda augstākā dzīves jēga ir savas dvēseles iepazīšana. Viss pārējais ir laicīgs, pārejošs, vienkārši putekļi un ilūzija. Vienīgais ceļš uz savas dvēseles iepazīšanu ir tikai caur iekšējo Mīlestību, caur savu nodomu tikumisku attīrīšanu un caur absolūti

stingru pārlicību šī mērķa sasniegšanā, tas ir, caur iekšējo ticību... Kamēr tevī kvēlo dzīvība, nekad nav par vēlu iepazīt sevi, atrast sevī savu sākotni, savu svēto, dzīvinošo dvēseles avotu... Tiec galā ar sevi un tu sapratīsi, kas tu esi patiesībā.

Pēc visa redzētā un dzirdētā šajā meditācijā bija par ko stipri padomāt, it sevišķi man, atrodoties pavisam tuvu nāvei. “Ak, Dievs, tās taču ir atbildes uz jautājumiem, kuras es tik ilgi meklēju. **Vai tiešām šī ģeniālā formula nemirstības iegūšanai ir tik vienkārša: Kontrolēt savas domas, Ticēt un Mīlēt?** Vai tiešām ar tās palīdzību es sasniegšu glābēsaliņu, mūžības maliņu, no kuras vēro nemirstīgie, tie, kuri iepazīna sevi, savu dievišķo būtību?! Vai tiešām mans “es” spēs izrauties no Nāves kaulainajām ķetnām? Pat ja man neatliks laika “atkarot” savu ķermeni, es tik un tā varēšu kļūt brīva, vai vismaz sagatavoties sastapties ar Nezināmo”. No šādām domām mani pārņēma nebijusi iedvesma, tāds kā iekšējo spēku pieplūdums. Un es nolēmu neatlikt uz rītdienu, bet sākt strādāt nekavējoties - tagad. Tāpēc ka, kas to lai zina, ko man sagatavos nākamā diena.

Pirmām kārtām es centos tikt skaidrībā ar savām domām. Bet man bija tāda tieksme un tāda iedvesma, ka es nespēju apstāties pie kaut kā konkrēta, un visi materiālie nodomi pie tāda spara, kā par spīti, kaut kur pazuda. Tad es sāku analizēt savas sajūtas. Un tikai tad ievēroju, ka biju tik ļoti

pārņemta ar savām iekšējām sajūtām, ka uz apkārtējo pasauli sāku raudzīties pavisam citādāk. Tas bija tāds kā jauns skatījums, no man agrāk nezināma skatījuma leņķa, uz vecajām, līdz caurumiem noberztajām problēmām.

Jaunais redzējums mani ieskāva pilnībā kā kokons, atgrūžot manu apziņu no pelēkās ikdienas ar tās sīkajām rūpēm. Radās tāda sajūta, it kā es eksistēju pati par sevi, bet pasaule – neatkarīgi no manis. Pat vairāk, es pirmo reizi ieraudzīju sava ķermeņa darbu no malas. Tas izpildīja kaut kādas ierastas darbības kā autopilots: automātiski atnāca mājās, automātiski iegāja dušā, automātiski paēda, automātiski aizgāja uz sev atvēlēto kaktu, proti, istabu. Bet īstais “es” tajā laikā to novēroja un domāja par savu glābiņu. Šis mazais atklājums mani satricēja. Izrādās, manī ir patiesais “es” un kaut kāds fizisks “autopilots”.

Bet ar to viss nebeidzās. Vēlreiz, prātā iztīrējot Senseja sarunu, es atcerējos viņa vārdus: “Vai jūs aizdomājāties par to, kā kustaties telpā, kas kustina jūsu locekļus?” Aplūkojot sevi jau no jaunā skatupunkta, es nodomāju: “Tik tiešām, kurš manī kustina locītavas – “es” vai “autopilots”?”

Mana persona paskatījās uz savu plaukstu un nolēma veikt nelielu, vienkāršu eksperimentu. Es padomāju: “Vajag saliekt un atliekt pirkstus”. Mana roka paklausīgi to izdarīja. “Tagad nekustināšu pirkstus”. Taču te manī pazibēja tāda negudra doma: “Bet es tik un tā salieķšu”. Mani pirksti, paklausot šai “pavēlei”, atkal saliecās un atlicās.

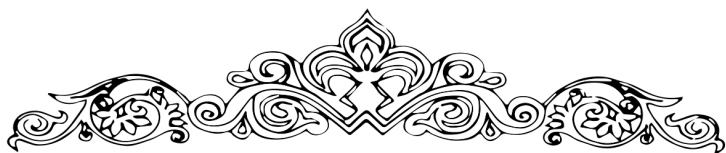
“Opā!” es nobrīnījos. “Kurš manī to domā? Kurš te saimnieko manās domās?!” Sakopojusi gribasspēku, vēl reizi, bet jau uzstājīgāk un mērķtiecīgāk, padomāju: “Es nekustināšu pirkstus. Es tā vēlos, un tā būs”. Dīvaini, bet roka pat nenodrebēja, bet šī nejaukā, dullā doma, likās, ka vispār nebūtu bijusi. “Interesanti!” es vēl vairāk nobrīnījos. “Tātad, kad biju domās atslābinājusies, šis kaut kas sāk slepus vadīt manu apziņu un miesu pēc saviem ieskatiem. Bet, kad stingri kontrolēju domas, viņš kaut kur bez pēdām pazūd. Ir nu gan lietas!” Bet, neskatoties uz to, es par šo jaunatklāto apstākli priecājos tā, it kā man būtu izdevies atklāt ilgus gadus rūpīgi maskējušos spiegu savā slepenajā nodaļā. “Jā, šis “gudrītis” ir daudz bīstamāks par neaptēsto “autopilotu”. Jābūt uzmanīgākam!”

Viegli pateikt, bet grūti izdarīt. Kad sāku pildīt meditācijas, es sapratu, ka šis “asprātis” ne reizi vien apmeklēja manas domas atslābināšanās laikā un sevišķi bieži, kad koncentrējos meditācijai, pastāvīgi novēršot manu uzmanību uz blakus lietām. To visu viņš darīja tik meistarīgi, tik loģiski, ka es pat nesapratu, kad tieši es nogāju no koncentrācijas iemītās taciņas. Iedziļinoties un skaidri koncentrējot domu uz meditāciju, “asprātis” pazuda. Bet atlika tikai pavisam nedaudz atslābināt kontroli, kā viņš atkal bija klāt. “Kāds nelietis! Nekaunīgs un kaitinošs,” mana persona nodomāja, cenšoties jau kuro reizi koncentrēties meditācijai. Kad to beidzu, es sapratu, ka ar šo ienaidnieku numur viens nav nemaz tik viegli cīnīties.

“Vajadzēs pajautāt Sensejam, kā ar šo “asprāti” rīkoties,” nodomāja mana persona, laižoties miegā. “Savādāk viņš man visu sabojās”.

Nākamajā rītā, kad mans vakardienas emocionālais savīļņojums bija nedaudz noplacis, es atkal sāku sevi novērot no malas. Ķermenis atkal kaut kā atrāvās no siltās gultas un sāka automātiski izpildīt ikdienas rīta rituālu, taisoties uz skolu. Mans prāts, kā man šķita, vēl saldi čučēja, tāpēc par kaut ko domāt pavisam negribējās. Ejot man ierasto ceļu uz skolu, kas vijās caur pilsētas skvēru, es izbaudīju apkārtējo klusumu, rīta svaigumu, nokritušo lapu čaukstoņu. Man ļoti iepatikās šis stāvoklis, tāds mierpilns. Mans saprāts gulēja, ķermenis gāja nepieciešamajā virzienā, bet iekšēji man bija vienkārši labi un ērti. Es jutu, ka tas arī ir mans īstais “es”.

Bet skolā stāvoklis strauji mainījās. Mana persona iekļāvās notikumu, informācijas un emociju virpulī. Rezultātā es jau galīgi sapinos savu domu dabā, tās plūda nepārtrauktā straumē, un bija grūti nošķirt, kur manas un kur svešas. Tādā trakā ritmā pagāja diena.

Vakarā, satiekoties ar draugiem pieturā, es steidzos dalīties ar saviem “panākumiem” un beigās ieinteresēti pavaicāju:

- Un kā jums izdevās? Ko jūs domājat par vakardienas nodarbību?

- Ko te domāt, - uzpūtīgi noteica Kostja. – Es – esmu es, vesels, vienots un nedalāms... Es taču neesmu maniaks, lai dalītos pa daļām.

- Nu jā, tu mums nevis maniaks esi, tu mums ģēnijs esi... no sestās palātas. Vai Napoleons tevi pārāk stipri netraucē? – ar smaidu viņu paķircināja Andrejs.

- Ej taču tu... Tavai zināšanai, man nav uzpūstas lielummānijas.

Un, nedaudz paklusējis, piebilda:

- Diži cilvēki no tā necieš.

- Protams, - iesmējās Andrejs, - citu atbildi es no tevis nemaz negaidīju.

- Būs jau labi, tūlīt atkal sāksiet dziedāt veco dziesmu par galveno. Jūs man pasakiet, kā ir, - ar nepacietību noteica mana persona.

- Nu ko te teikt, - atbildēja Andrejs. – Sensejs vakar daudz ko derīgu pastāstīja. Te smadzenēm darba ne vienam vien gadam pietiks. Es vakar to

vien darīju, kā domāju, vai pareizi esmu noformulējis nākotnes plānus, vai tomēr daļēji vajag veikt kādas korekcijas, balstoties uz jauno informāciju.

- Nu tu gan esi sācis izteikties, - pasmīnēja Slaviks. – Tu gadījumā netiecies uz Zinātņu akadēmiju?

- Nu nē, man jau ar Senseju pietiek.

- Tas tiesa, - es noteicu. – Bet kā tev veicās meditācijā?

- Tu zini, daudz labāk nekā vakar. Domas kaut kā mazāk līda galvā. Uzreiz koncentrācija uzlabojās un sajūtas kļuva izteiktākas.

- Un tev, Taņa, vai kaut kas sanāca?

- Godīgi sakot, es meditāciju netaisīju un domāt necentos. Es vakar tā piekusu, ka knapi līdz gultai tiku. Bet no rīta, kamēr brālīti uz dārziņu aizvedu, kamēr pēc piena aizgāju, jau skola. Kur te padomāsi, tik daudz darāmā!

- Pareizi, - Kostjiks atbalstīja viņas taisnošanos. – Vajag ne jau domāt, bet darīt. Jaunība tāpēc arī ir dota, lai rīkotos, bet vecums, lai domātu.

- Kā tad, - Andrejs šo izmēdīja, - un vecumdienās čīkstēsi savā vārgajā balstiņā, domājot ar pēdējām smadzeņu paliekām: “Ja jaunība zinātu un vecums varētu”.

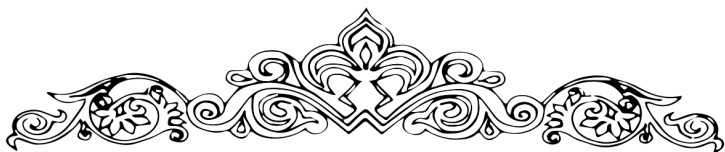
Draugi atkal sāka smieties, izjokojot Kostjiku.

- Un kā tev gāja? – es pajautāju Slavikam.

- Normāli.

- Normāli, tas ir kā?

- Tāpat kā jums.
- Viss skaidrs, - pasmīnēja Andrejs, bezcerīgi atmetot ar roku uz viņa pusi.

Nākamajā treniņā mēs kā parasti iesildījāmies pirms nodarbības sākuma. Zālē ienāca vesels bars nopietna izskata vīriešu ar Volodju priekšgalā.

- Oho, kas par baru! – nobrīnījās Andrejs.

Viktors pasmīnēja un teica Stasam:

- Tas saucās “pāris cilvēki”.

- Nesapratu?

- Man vakar Volodja zvanīja par kādu lietu un sarunas nobeigumā sacīja, ka atnāks uz treniņu ar pāris saviem puisiem.

- Neko sev, te kāds pusvads būs, - smaidot noteica Stass.

- Tas gan, es to pašu saku.

Volodja pienāca sasveicināties ar Senseju, kas stāvēja netālu no mums.

Vecākie puīši steidzās viņiem pievienoties.

- Sensej, vai tu neiebilsti? – Volodja pamāja ar galvu uz savu puīšu pusi.

- Nekādu problēmu, - kā vienmēr vienkārši atteica Sensejs.

- Tu vakar vakarā televizoru skatījies?

- Kad? Man jau tā laika nepietiek.

- Iedomājies, ko vakar rādīja? Mūsu San Saniču!

- Mūsu San Saniču?! – izbrīnījās Žeņka. – Cik gadi pagājuši, bet no viņa ne ziņas, ne miņas.

- O! Toties tagad tāds varens kļuvis! Saka, ka kaut kādās alās dzīvojis un iepazinis krievu cīņu mākslas. Un tagad sevi dēvē par krievu ņindzu. Bet pats interesantākais, ka viņš demonstrēja tavus paņēmienus, Sensej. Tikai ar tādu vien starpību, ka tagad viņš visiem stāsta, ka tas ir sen aizmirstais seno slāvu stils, kam viņš ir ļāvis atdzimt.

- Nu gan laiž! – Stass pasmīnēja. – Jā, Volodja, ja tu toreiz nebūtu Saniču tik stipri aizskāris, tagad būtu ar viņu pie viena katla.

- Nē, nebūtu vis, - viltīgi noteica Žeņka.

- Kāpēc?

- Nu kā, kāpēc? Ja Volodja viņu toreiz nebūtu tā riktīgi izkulstījis, tad diezin vai tas būtu kādreiz nācis pie prāta.

Puiši sirsnīgi pasmējās.

- Velti tu pret viņu toreiz tā, - noteica Sensejs. – Tomēr padzīvojis cilvēks, bet vecums jāciena.

- Viņš pats bija vainīgs, ko raustījās, kašķi meklēja? – Volodja sāka taisnoties un jau maigāk piebilda - Es taču viņu gandrīz neaiztiku, tā, vienkārši nejauši aizskāru.

- Jā, jā, tieši tā arī Sensej bija, - Žeņka uzķēra. – Kā tagad atceros, Volodja izstiepa dūri, bet šis gandrīz piecas minūtes ar galvu ap to sitās... Toties kā gāja labumā! Redz, uzreiz gudrāks palika, par krievu ņindzu kļuva.

Puiši atkal sasmējās.

- Lai jau sev par prieku izklaidējas – Sensejs labvēlīgi atmeta ar roku. – Atrada cilvēks savu nišu, lai darbojas.

- Mums vakar bija kazarmu režīms, dežūrā, - Volodja turpināja stāstīt, - ar vīriem tā saskatījāmie teļļukā, kā Saničs ar kājām vicinājās un puisus vāļāja. Noslēdzāmie no sirds, kaut jaunību atcerējāmie. Pat mani jauniņie ir galvas tiesu pārāki... Nolēmām šodien atbraukt, mazliet iemanīties īstā mākslā. Tā teikt, papildināt savas zināšanu rezerves.

- Lieta nav peļama, - Sensejs piekrita.

Tālāk ritēja sen pagājušo treniņu atcere un vesela gūzma ar smieklīgiem kurioziem, kas ar tiem bija saistīti. Beigu beigās sarunā iesaistījās Volodjas puisi, un saruna par cīņas mākslām pārauga filozofiskā strīdā par cilvēku savstarpējām attiecībām.

- Es ar viņiem tā izrīkojos tikai principa dēļ, - savu viedokli karsti aizstāvēja viens no Volodjas puisiem.

- Princips – tā ir muļķīga pretošanās realitātei, kas līdzinās idiotismam. Princips...

Nepaspēja Sensejs pabeigt šo teikumu, kad vecākie puisi gandrīz korī turpināja Senseja domu:

- Ir labs tikai precīzajās zinātnēs kā aksiomas sinonīms.

- Tieši tā, - apstiprināja Sensejs.

Volodja nedaudz samulsa:

- Es centos kā varēju viņiem to iestāstīt.

- Tātad, slikti centies. Tas, kas nepielec caur prātu...

-...tikš iedauzīts caur ķermeni!

- Nu, ja jau jūs visu tik labi zināt, tad velti smeجاتies...

Pēdējo Senseja vārdu jēga man kļuva skaidra tikai vēlāk, kad sākās treniņš. Sensejs brīdināja, ka šodien trenēsimies uz pilnu jaudu, tāpēc, kurš nespēj izturēt tempu, tas var iet sporta zāles kreisajā stūrī un nodarboties tur ar sitienu atstrādāšanu, netraucējot citiem. Mēs uzpūtāmies kā zvirbuli, ar lepnumu savā starpā sačukstoties:

- Lai mēs neizturētu! – klusi teica Andrejs.

- Nerunā, - Kostja uzķēra. – Mēs vēl tūlīt parādīsim, uz ko esam spējīgi!

- Nav pirmā reize, - es nevērīgi izmetu, atceroties vecākā sempaja treniņu.

Bet mūsu iedomība ātri vien, jau pēc pirmajām iesildīšanās minūtēm, izgaisa. Tik smagu treniņu es vēl nekad nebiju piedzīvojusi. Tā bija vesela izdzīvošanas skola. Mūs dzenāja vājprātīgā tempā pa sporta zāli, pastāvīgi liekot pārvarēt dažādus šķēršļus. Nepagāja ne četrdesmit minūtes, kā daudzi no mums šīs ietaises pārrāpoja jau gandrīz četrrāpus, tajā skaitā arī mana persona. Blakus stenošā Tatjana noteica:

- Murgs kaut kāds! Tas jau kā tajā anekdotē: “Godātās dāmas un kungi! Biedri un biedrenes! Korjaki un korjakietes...” Pēdējais tik tiešām attiecās uz mums. Es patiešām sajutos kā šī apgabala pirmiedzīvotāja.

Kreisajā sporta zāles stūrī sāka rasties pirmie “upuri”, bet mūsu kompānija spītīgi turpināja darboties tālāk. Tomēr tālāk kļuva arvien sliktāk. Bijām jau veikuši maratonskrējienu ar dažādu vingrojumu sēriju, kad sākās atspiešanās no grīdas. Nezinu, cik daudz atspiedos, vien atceros, ka skaits sen kā pārsniedza simtu. Manas rokas trīcēja kā no atskaldāmā āmura, bet ķermenis izlocījās gluži kā tārnam, cenšoties pacelties ne tik daudz ar šo “vibratoru” palīdzību, cik ar dibena – glābēja rāvieniem. Kā man likās, tikai šajā vietā vēl bija saglabāties cik necik spēka. Es aizvien biežāk un biežāk sāku skatīties uz kreisā stūra pusi, kur aizvien pieauga izslāpušo skaits, kas vēlējās aizrāpot līdz šai glābiņa “oāzei”. Turklāt Tatjana nodevīgi viņiem pievienojās, vilinoši mājot man no turienes ar rociņu.

Šajā laikā vecākais sempajs skaitīja atspiešanās. Lai mūs uzmundrinātu, viņš jokodamies runāja kā tamada:

- Sensejam ir vilku suns, kurš mājās visus laiž, bet nevienu neizlaiž. Nu tad atspiedīsimies desmit reizes par šī gudrā suņuka atjautību, kurš ne par velti ēd savu maizīti.

Kamēr visi ritmā pūta “tvaiku”, Sensejs apstaigāja šo lielo, svīstošās tautas apli un skatījās, kam palielināt slodzi, uzliekot roku uz pleciem. Bet plaukstiņa viņam, es atvainojos, kā teica Andrejs, tā uzspiež, it kā tev smagā mašīna uzbrauktu virsū. Kad viņš, veicot otru apli, pienāca pie manas personas, kas raustīdamās atspiedās kā konvulsijās,

es padomāju: “Nu viss! Ja viņš vēl pieliks savu “rociņu”, tad es vispār te izlīmēšos kā kukainītis ap stiklu”. Pretēji gaidītajam, Skolotājs paņēma mani aiz kimono kā kaķēnu aiz skausta un sāka palīdzēt celties atspiedienos no grīdas, ar to izraisot apkārtējo smieklus. Bet Viktors tik turpināja:

- Sensejam ir arī kaķis - Samurajs, kurš ir palicis tik pašpārliecināts, ka kašķējas pat ar suņiem. Tad atspiedīsimies desmit reizes par to, lai viņa vēlmes sakristu ar viņa iespējām.

No tādas pārslodzes man lauza kaulus. Bet Viņa tik stāstīja savus jautros kalambūrus. Es jau sāku nolādēt gan Samuraja blusiņu Mašku, kas tālu lec, gan to pelīti, kura dzīvo šķūnī un ātri skrien, gan tās “Siāmas cīkstoņu” zivtiņas, kurām ir zibenīga reakcija un piraiju izgājieni, un vispār visus tos radījumus, kas mitinājās pie Senseja mājās. Beidzot, pēdējo reizi atspiežoties par papagaiļa Ķešas vīrišķajām dotībām, kurš bija pacenties apaugļot veselus piecus putniņus, mēs nevarīgi nokritām uz grīdas. Bet nepagāja pat minūte, kad mūs atkal nolika ierindā, un bars pēc kārtas sāka smagi lēkt pāri daudz cietušajiem biedriem, pa ceļam aiz neuzmanības bradājot pa viņu ekstremitātēm. Zālē brīžiem gan šeit, gan tur izvalbītām acīm atskanēja apvaldīta, gaudojoša skaņa “Os!” Mana persona jau vairs nespēja to paciest un pievienojās “vājinieku” kreisajam flangam.

- Sen jau vajadzēja, - noteica Tatjana.

Bet mūsu atpūta ilgi neturpinājās. Kad iesildīšanās beidzās, sākās pastiprināts darbs ar bāzes tehniku, kā arī ar sitienu un paņēmienu atstrādāšanu. Es ievēroju, ka Sensejs vairāk uzmanības veltīja Volodjas puisiem, skaidrojot un rādot viņiem sēriju ar kādiem jauniem paņēmieniem. Viņi tik braši mētāja viens otru, atstrādājot sitienus, ka es biju ļoti pārsteigta par viņu izturību un neizsīkstošo spēku. It kā šīs nogurdinošās iesildīšanās nemaz nebūtu bijis, ar visām tās izrietošajām sekām.

Pēc divām ar pus stundām nogurdinoša treniņa mums atlika spēka tikai domām par to, kā izvilkt vēl papildus nodarbību. Protams, mūs neviens ar varu neturēja, gribi – vari iet. Tomēr ziņkāre bija augstāka par fiziskajām mokām. Ja jau Volodja atveda uz šejieni savus puisus, tātad pats interesantākais vēl tikai priekšā. Un mēs nekļūdījāmies.

Kad lielākā daļa bija devusies prom, Sensejs sāka rādīt īpašus specpaņēmienu, kā izmantot pretinieka spēku. Sadalījušies pāros, puisi steidzās apgūt tos. Mēs ar Tatjanu arī centāmies kaut ko darīt. Bet lieta beidzās ar to, ka mūsu nevarīgie ķermeņi karājās viens uz otra kā nogurušiem bokseriem pēdējā raundā. Ieraudzījis šo sparinga parodiju, Sensejs mūs izšķīra, salikdams pāros ar puisiem. Man uzreiz mobilizējās visi atlikušie spēki. Saucās – “No kurienes tas rodas?”.

Darbojoties pie kārtējā sitiena, Ruslans, kurš izskatījās pēc niecīgas skudras salīdzinājumā ar savu pretinieku Žeņku, pažēlojās Sensejam:

- Vai tad tādu ambāli var atslēgt? Viņš taču ir necaursitams, vienas bruņas. Labi, ja viņš man uzbruka, vēl kaut kā var izmantot viņa spēku, kā jūs teicāt. Bet ja nepieciešams veikt uzbrukumu, tad kur gan man pret šito atstutēto degunradzi? Tas taču ir muskuļu kalns!

- Muskuļu kalns – tas ir nieks. Cīņas mākslā spēks nav galvenais. Austrumos ir tāda sakāmvārds: “Rokas un kājas nav nekas vairāk nekā ķermeņa turpinājums, bet ķermenis savukārt - saprāta

turpinājums”. Tātad galvenais – tās ir zināšanas un iemaņas. Tad pat visvārgākā sieviete, tikai piedurot pirkstu, spēj atslēgt pašu stiprāko pasaules atlētu vai pat nosist..

- Nu, teorētiski tas ir iespējams, - pasmaidīja Žeņka. – It sevišķi, ja viņa ir valdzinoša, tad pat viens skatiens ir pietiekoši... Bet, ja nopietni, tad, pēc manām domām, praktiski tas nav iespējams.

- Ir iespējams, - atbildēja Sensejs.

- Sportistu?

- Sportistu.

- Ar vienu pirkstu?

- Ar vienu pirkstu.

- Bez spēka?

- Bez spēka.

- Neti...

Žeņka nepaspēja pateikt līdz galam, kā Sensejs ar vieglu kreisās rokas vidējā pirksta kustību pieskārs pie puisa kakla muskuļa, nedaudz zemāk par labo ausi. Pavisam negaidīti pārējiem Žeņka tā izvaikstījās, it kā būtu apēdis duci citronu, tieši ar mutes labo pusi. Viņa labā kāja strauji saļodzījās, un viņš nogāzās uz grīdas, nepaspējis pat aptvert, kas tam ir par iemeslu. Labā roka pilnīgi neklausīja un bija kā lupata. Žeņka ar pārbiedētām acīm paskatījās uz Senseju, kūlājoties ar ķermeņa kreiso pusi:

- Neko šev, - puisis to tik vien spēja izšņākt, cenšoties kaut ko pateikt.

Mēs stāvējām pilnīgi apstulbuši no šīs scēnas, kā jauns, vesels puisis zibenīgi pārvērtās par bezspēcīgu, vāļājošos pusparalizētu “večuku”.

- Ko maņ šarīt?

Sensejs noliecās pār Žeņkas “dzīvo līķi” un atkal pieskārs kaut kādiem punktiem muguras un vēdera apvidū. Viņš to izdarīja tik ātri un veikli, ka es pat nepaspēju ieraudzīt, kur tieši viņš piespieda. Žeņka pakāpeniski sāka atgūties, berzējot cietušās ekstremitātes:

- Neko šev!

- Nu kā, neticīgais Tom? – pajautāja Sensejs.

- Šenšej! Tu kaut blīdini. Šavādāk man gandrīz juntiņš al pēdējo lievu nošvila, - Žeņka knapi spēja izrunāt lauzītā, šļupstošā valodā.

- Žēl, - ar nožēlu jokojoies teica Skolotājs. – Tad tur vismaz blaktis būtu nobeigušās. Profilaksei tas dažreiz nāk par labu.

- Sensej, padalies ar šīs indes recepti, - jokodamies sarunā iesaistījās Stass, acīmredzot pirmais, kurš atjēdzās no šī satricinājuma.

- Recepte vienkārša. Vajag zināt kur, kad un kā.

- Loģiski, bet sīkāk? – centās izdibināt Volodja.

- Sīkāk? Uz cilvēka ķermeņa ir milzum daudz BAP punktu.

- ŠAP? – nesaprata Žeņka.

- BAP – bioloģiski aktīvie punkti.

- Kaš gan tie pal punktiem, jošaidī! Plaštikātbumbaš ballištiškās! – ironizēdams sašuta puisis. – Tulklāt al autoplotu.

Puiši pasmaidīja par viņa kaislīgo valodu.

- Pilnīgi pareizi. Tas kārtējo reizi apstiprina to, ka jebkuras zināšanas var pārvērst par ieroci... Tad lūk, šis “ballistisko autopilotējamo plastikātbumbu” efekts ir izsaukts ne ar ko citu, kā ar punktuālu iedarbību uz cilvēka organisma bioloģiski aktīvajiem punktiem.

- Bet kas tie ir par punktiem? – ar interesi pajautāja kāds no puisiem. – Kā tie darbojas?

- Nu, tas ir noteikts ādas apgabals, kas sevī iekļauj kopējo innervāciju. Nervi, caur kuriem pienāk signāli no receptoriem, kas atrodas šajā zonā, savukārt nodod šo signālu ne tikai uz muguras smadzenēm, bet arī pa centripetālajiem ceļiem, kā arī pa ekstraspinālajiem ceļiem uz galvas smadzenēm. Tur notiek savdabīgs radušos beznosacījuma refleksu īssavienojums. Izņemot to, šis process atspoguļojas arī garozas analizatoros, izveidojoties nosacīti-reflektorajām saitēm, vienkāršāk sakot, organismam noformējas noteikta komanda.

- Un kas, būs tāds efekts?

- Ne tikai. Cilvēku var uz noteiktu laiku padarīt nekustīgu vai arī “atslēgt”, vai beigu beigās ieprogrammēt doto objektu pārtraukt eksistenci fiziskajā līmenī stingri noteiktā laikā.

- Un ko, vajag tikai stipri uzsist pa šo punktu?

- Nebūt ne. Organismā visi procesi notiek pie ārkārtīgi mazām enerģijām. Uz šiem punktiem iedarbojas ar sliekšņa kairinājumu, tas ir – vāju iedarbību, kas uz organisma funkcijām iedarbojas daudz spēcīgāk nekā spēcīgi kairinātāji.

Šajā brīdī Žeņka uzstutējās kājās un centās iestaigāties, visu laiku pieklibodams ar labo kāju un kratīdams labo roku:

- Manš dievš, kaš pal kolikām, kā būtu viņu labo šānu nogulējiš.

- Ak, slinkais sāngulētājs, - pajokoja Sensejs. – Viņam tik uz krāsns gulēt un veģus zelēt... trenēties vajag vairāk!

- Tak eš jau tā švīdu tāpat kā citi.

- Es domāju, prātu vajag vairāk trenēt, lai nenokļūtu tik muļķīgās situācijās.

- Bet kur tu viņam tik viegli iedūri? – painteresējās Volodja.

- Tas ir tā saucamais Botkina-Erba punkts. Ja es būtu piespiedis nedaudz savādāk, efekts būtu bijis pavisam cits. Bet, ja būtu pieskāries ar tādu pašu impulsa spēku uz iekšējā nerva pinuma vietu, kas atrodas turpat netālu, tad būtu varējis izsaukt vairogdziedzera artērijas spazmu, kas savukārt izraisītu vairogdziedzera funkciju traucējumus. Tas savukārt novestu pie imūnsistēmas vispārīgas novājināšanās vai arī pilnīgi to atslēgtu. Tādā gadījumā viņš pats nomirtu no jebkuras infekcijas.

Žeņka pat apstājās savās ķermeņa kustībās, dzirdot tādu runu:

- Paldiešiņš, jūš mani ļoti nomielinājāt al tādu daudzsološu pelšpektīvu.

- Jūs teicāt: “Kad, kur un kā”, - teica kāds no Volodjas puisiem. – Ko nozīmē kad?

- Lieta tāda, ka neskatoties uz to, ka vajag zināt precīzu punkta atrašanās vietu, kāds impulsīvais

spēks uz to jāpielieto, vēl vajag zināt arī diennakts laiku, kad dotais punkts ir visvairāk aktīvs.

- Hm! Tik vien, - nosmējās Volodja. Žēnka arī te nepalaida garām iespēju pajokot, vēl arvien savā šļupstošajā valodā:

- Šaķiet, vai pie tā viša vēl nenāk klāt Višuma zvaigžņu karte?

Sensejs pasmīkņāja:

- Skatoties kam. Muļķiem arī ar to nebūs gana.

- Un kā lai saprot visus tos punktus un tiek ar tiem skaidrībā? – pajautāja Stass.

- Pats vienkāršākais ceļš uz sapratni – tas, protams, ir izpētīt un sajust tos uz sevis, it sevišķi uzspiešanas impulss, tas ir ļoti svarīgi.

- Aha, bet ja nu mēs sev kaut ko savainosim, - puspajokam, puspanopietnam apsvēra Viktors.

- Nesavainosiet. Tāpēc cilvēka ķermenī eksistē punkti-antagonisti, kuri neitralizē doto kairinājumu vai spazmu. Dabā viss atrodas līdzsvarā.

- Labāk jau tomēr pamēģināt uz citiem, - pasmaidījis noteica Kostja.

- Nesanāks, - teica Sensejs. – Lai cik reizes jūs mēģinātu uz citiem, jūs nekad nepanāksiet vajadzīgo efektu, kamēr uz sevis neizbaudīsiet šīs iedarbības spēku.

- Vai var pamēģināt to tagad, tikai, tā teikt, kaujas apstākļos? – uzdeva jautājumu kāds no Volodjas puisiem.

- Var.

- Un mums? – painteresējās vēl kāds no tās pašas kompānijas.

- Jā, lūdzu!

Sensejam pretim nostājās trīs brīvprātīgie no Volodjas komandas un Ruslans. Stass, kurš arī pievienojās viņiem, piedāvāja arī Volodjam, uz ko tas atbildēja:

- Es jums kas, dežūrmakivara, vai?

- Nu - nu.

Žeņka piesteberēja pie sporta soliņa un, sēžoties blakus Volodjam, noteica Stasam:

- Aižiet, aižiet. Galva – lejā, kājaš – augšā. Patš pēc tam vainīgš būši!

- Nu ko, visi gribētāji? – pajautāja Sensejs, lūkojoties uz Volodjas puisiem.

Un te mana persona sakopoja visu sevī mītošo drosmi un iznāca priekšā, izsaucot smaidu apkārtējo puisiu sejās.

- Tu uz kurieni sataisījies? – Sensejs bija ļoti izbrīnīts.

“Un tiešām, kāpēc es izgāju?” – manī uzreiz uzradās bailīga doma. Bet atkāpties bija jau par vēlu:

- Vai es drīkstu pamēģināt?

- Tu nebaudies?

- Tikai no kutināšanas, - es apjukusi izšāvu tēta mīļāko joku.

- Nu labi, ja vēlies iestāties kamikadžu pulkā, lūdzu.

Un jau vēršoties pie pārējiem brīvprātīgajiem piemināja:

- Tā, strādājam ar pilnu atdevi! Jūsu uzdevums ir jebkādā veidā šo cīņu uzvarēt.

- Vai drīkst grupā? – pajautāja kāds no Volodjas puisiem.

- Drīkst. Dariet, ko gribat, jums ir pilnīga rīcības brīvība.

Kamēr Sensejs aizgriezās, Volodjas puisi sastājās aplīti, runādami kaut ko savu tādā kā militāristu žestu valodā. Ruslans ar Stasu arī sačukstējās. Bet es kā pelīte stāvēju pa vidu šiem milzīgajiem, atlētiskajiem augumiem, nezinot, ko gan man tādu izdarīt ar manām knišļa dotībām pret viesuļvētru. Bet galvā, kā par nelaimi, nekas jēdzīgs nenāca. “Labi, kā būs - tā būs,” - es nodomāju.

Beigu beigās visi puisi ieņēma savas kaujas pozīcijas apkārt Sensejam. Tikai es paliku tajā pašā vietā. Kad vecākais sempajs deva komandu uzbrukumam, Volodjas puisi ielenca Senseju aplī un sāka uzbrukt vairākos līmeņos. Bet par pārsteigumu Sensejs viegli izvairījās no viņu sitieniem. Pēc tam viņš veica pretuzbrukumu tik ātri, ka es paspēju ieraudzīt tikai nekārtīgi krītošus ķermeņus. Man no bailēm pat ceļgali sāka trīcēt. Te Skolotājam mēģināja uzbrukt Ruslans un Stass. Tajā pašā acumirkļī Sensejs pagriezās pret mani ar muguru izstieptas rokas attālumā, lai tiktu ar viņiem galā. Man iešāvās doma, ka kaut kas steidzami ir jādara. Un man nekas vairāk galvā neienāca, kā ieķerties Sensejam mugurā kā blusai, lai viņš mani vismaz nevarētu aizsniegt. Bet, kad es ar pilnu vērienu pacentos savu ideju realizēt dzīvē, izrādījās, ka manas rokas pāršķēla tukšumu un Senseja vietā saķēra vien gaisu. Es nespēju noticēt savām acīm,

tikko viņš taču atradās man priekšā! “Vieglāk laikam būtu noķert spoku nekā Senseju,” es nodomāju.

Bet pēkšņi visas manas domas kopā ar “dvēseli” nolaidās zemāk par zemi, tāpēc ka Sensejs jau bija iedzinis pilnīgā bezizejā kārtējos bēdu cīnītājus. Es apgriezjos un skrēju, cik spēka uz pretējo pusi. Bet nepaspēju izdarīt pat divus soļus, kā saņēmu vieglu sāpīgu dūrienu kaut kur pirmā un otrā kakla skriemeļu rajonā. Man acīs momentāni uzplaiksnīja spožs, žilbinošs zibsnis, tā it kā mani apžilbinātu ar jaudīgu dzelten-rozā gaismas prožektoru. Viss mans ķermenis tika sasaistīts tādā neparastā pozā: ar atvēzienā sastingušām rokām, uz priekšu noliektu ķermeni un līdz pusei paceltu labo kāju. Kā es noturēju līdzsvaru, pati nesaprotu. Tikai tad tas mani uztrauca vismazāk.

Es ar šausmām vēroju, kas notiek ar maniem muskuļiem. Tie visi, kā vienots mehānisms, neatkarīgi no manas gribas un vēlmes, sāka savilkties krampjos. Likās, ka spriedze pieauga ar katru sekundi un ne ar ko nebija iespējams to apstādināt. Ķermenis savilkās čokurā ar tādu spēku, ka man pat šķita, ka es dzirdēju krakšķi mugurkaulā. Un jau ārpus saprotamā – tā bija iekšējo orgānu sasprindzinājuma sajūta. Tā ar mani vēl nekad nebija noticis. Pat manas iepriekšējās visstiprākās galvassāpes bija nieks salīdzinājumā ar šīm nepanesamajām sāpēm. Sejas mīmikas muskuļi tā saspringa, ka seja izkropļojās šausmīgā grimasē.

Pārsteidzoši, bet neskatoties uz visām šīm savilkta ķermeņa metamorfozēm, es paliku pie skaidras apziņas. Mana persona turpināja visu skaidri redzēt un dzirdēt. Es redzēju, kā biedri no mūsu kompānijas, kas vēroja notiekošo, izmainījās sejās un izbiedēti pētīja mūsu sastingušās figūras. Skaidri dzirdēju Kostjika vārdus, vēršoties pie manis:

- Neko sev! Tu nu gan skaista kļuvi, ne acis atraut!

Es gribēju pajokot pretim, bet nevarēju pat mēli pakustināt, kur nu vēl vārdu izteikt.

Man likās, ka pagāja vesela mūžība, kamēr Sensejs mūs “atdzīvināja”. Lai gan patiesībā, kā vēlāk izrādījās, es tādā pozā nenostāvēju pat minūti. Visu ķermeni no visām pusēm sāka durstīt kā ar mazām adatiņām, it kā es vienlaicīgi būtu nogulējusi visas ķermeņa ekstremitātes un daļas. Mani “līdzdalībnieki” pastiprināti berzēja savas miesas. Viņu piemēram, tiesa, ar ne tik rezervētām emocijām, steidzos pievienoties arī es. Ķermeni šausmīgi lauza, un tas sāpēja.

- Nekas, nekas, - mierinoši teica Sensejs. – Pēc dienām divām, maksimums trijām viss pāries.

Līdz papildnodarbības beigām mēs, visi seši, tikai ar to vien nodarbojāmies, kā pastiprināti berzējām savas ekstremitātes, pārējo biedru nenogurstošo joku pavadībā. Kad mūsu traumētais bars izgāja uz ielas, Volodja, stāvēdams blakus Sensejam, sajūsmināti secināja:

- Lieliski! Lielisks treniņš šodien bija. Muskuļiem tik patīkami.

“Neko sev patīkami!” es nodomāju, knapi kustinot kājas. “Ja tas tā turpināsies, tad tuvākajā nākotnē es ieradīšos uz šejieni ar specreisu, sēžot invalīdu ratiņos”. Mūsu “bēdu-kareivju” grupa lēnām klumburēja pa ceļu, kompānijas jautro joku pavadībā.

- Jūs, draugi, neslikti izskatāties, bez maz vai kā tajā anekdotē, - ironiski noteica Viktors.

- Kādā?

- Satiekas divi vīrieši traumpunktā, noģipsēti no galvas līdz kājām. Viens prasa otram: “Kur tu tā iekūlies?” “Ietriecos garāžā.” “Mašīna laikam lupatās?” līdzjūtīgi prasa otrs. “Nē, es kājām gāju!”

- Smieklīgi jau ir, bet ķermenis sāp, - es pažēlojos Skolotājam.

- Bet tu nedomā par sāpēm. Jo kas ir sāpes – tā ir ilūzija.

- Kas tad tā par ilūziju, ja to reāli jūt?

- Tev tikai tā šķiet, ka tu to jūti. Jebkuras sāpes ir iespējams vispār pārtraukt just, ja tikai stipri to vēlas.

- Ko, - neticīgi pajautāja Slaviks, - pat ja griezīs?

- Kaut vai ceps, - ar smaidu atteica Sensejs, un jau daudz nopietnāk piepilda, - jo sāpes – tā ir noteiktu nervu galu reakcija uz kairinājumu, kas nodot signālu uz smadzenēm. Ja cilvēks pilnībā pārvalda savu ķermeni un prātu, tad viņš pilnībā spēs regulēt savu sāpju sliekšni. Starp citu, cīņas mākslā eksistē tāda skola kā “Katedo”, kuras

meistari speciāli apmāca savus audzēkņus nejust sāpes.

- Laimīgi tie, kuri pie viņiem mācās, - sapņaini noteica Ruslans.

- Kas viņi par laimīgajiem, - pa jokam teica Sensejs, - lai to apgūtu, labākajā gadījumā simts reizes nākas ar koku pa galvu dabūt.

Acīmredzot šajā brīdī Jura gribēja pateikt savam draugam kaut ko uzmundrinošu, bet tikko kā viņš atvēra muti un papliķēja Ruslanam pa plecu, kā tas ieaurojās pilnā balsī:

- Āāā! Neaištiec manas mocītavas!

Viss bars bija smieklos gar zemi no tik izteiksmīgas pārteikšanās.

- Tas saucās – domādams neizdomāsi, - smiedamies sacīja Stass.

Bet Žeņka turpināja:

- Pēc tādiem treniņiem, skaties, tauta jaunu valodu izdomās.

- Aha, - Viktors pārtvēra domu, – un runās vārdos no kaut kādiem nesaprotamiem burtiem.

Vispār tālāk mēs gājām jautrāk, jo bija kārtējais jauno anekdošu birums, kas ļāva nedaudz aizmirst par savām nelaimīgi sāpošajām ekstremitātēm. Tikai vēders no smiekliem raustījās izteiktās sāpju konvulsijās. Savukārt Andrejs visu šo ceļu gāja domīgs un nepiedalījās mūsu kopējā sarunā. Nepievērsdams nekādu uzmanību mūsu smiekliem, viņš prasīja Sensejam:

- Bet šis tā saucamais punktu stils, ko jūs mums parādījāt, tas ir tas pats “Vecā lamas” stils?

- Ko tu, nejauc ceļmalas akmeņus ar Himalajiem. “Vecā lamas” stilā māksla ir noslīpēta līdz pilnībai. Tur pietiek ar vienu rokas spiedienu vai pat vienkārši ar starpnieka rokas spiedienu, lai izdarītu ar cilvēku visu, ko vēlies.

- Neko sev! – izbrīnījās Andrejs.

- Tas vēl ir sīkums. Ir vēl daudz nopietnākas lietas, iespējams, ka kādreiz pastāstīšu.

Kad bijām jau pie pieturas un atvadījāmies, spiežot viens otram rokas, Sensejs negaidīti pasauca Kostjiku maliņā un sāka viņam kaut ko čukstēt. Lai kā arī mēs ausījāmies, bet tā arī nespējām neko sadzirdēt. Un, kad Senseja kompānija sāka pa ceļu attālināties, mēs burtiski sākām terorizēt Kostjiku ar jautājumiem. Bet tas stūrgalvīgi jokojās pretim kā mācēdams, norakstot visu uz saviem personīgajiem noslēpumiem.

Mājās mēs braucām klusēdami. Vienīgi Kostjiks bubināja, mēģinot kaut kā jokot un uzjautrināt tautu. Es vispār biju pārņemta ar savām domām par sāpēm. Un galvenais, tikko kā sāku par tām mērķtiecīgi domāt, tā sāpes ar jaunu spēku sāka lauzt ķermeni. Mana persona sapņoja tikai par vienu, kā pēc iespējas ātrāk nokļūt mājās. Laime, ka manas mājas atradās centrā, piecu minūšu attālumā no pieturas.

Bet, pavadījuši mani līdz kāpņutelpai, draugi nesteidzās izklīst. Precīzāk sakot, nesteidzās Kostjiks, kurš pamatīgi bija aizrāvēis ar anekdotēm un dažādiem smieklīgiem gadījumiem no ikdienas dzīves. Es jau mīņājos no kājas uz kāju, monotoni

smaidot un ar visu savu būtību parādot, ka laiks šķirties. Bet Kostjiks uz to nekādi nereaģēja un turpināja savu kalambūru, vien dažbrīd nervozi paskatīdamies pulkstenī.

Nepagāja ne desmit minūtes mūsu sarunas par neko, kā visiem par pārsteigumu Andrejs ar mežonīgu kļiedzienu saliecās uz pusēm un krampjos būtu nokritis zemē, ja viņu laicīgi nebūtu satvēris blakus stāvošais Kostja. Bet Kostja pats nespēja saglabāt līdzsvaru un nogāzās zemē, noturot draugu uz sava ķermeņa. Mēs pārbiedēti noliecāmies pār viņiem, cenšoties Andrejam kaut kā palīdzēt. No bailēm es aizmirsu par visiem saviem smeldzošajiem muskuļiem. Vienīgi Kostjiks, šķita, bija mierīgs.

- Nekas, nekas. Vajag viņu tikai apsēdināt un saberzēt deniņus. Tūlīt viss pāries, - viņš teica, piepaceļot Andreju.

Kamēr mēs palīdzējām atkopties nevarīgajam puisim, Kostjiks pavērās pulkstenī un domīgi noteica:

- Precīzi! Kā Sensejs teica... Ir nu gan spēks!

Mēs neizpratnē paskatījāmies uz viņu.

- Ko teica?

- Pēc tam izstāstīšu, - ātri noteica Kostjiks un sāka palīdzēt intensīvi berzēt Andrejam deniņus.

Pakāpeniski puīša sejas krāsa kļuva normāla. Dzelten-zilie pleķi izzuda un parādījās viegls sārtums. Elpošana kļuva dabiska. Un jau pēc minūtes, kas mums no izbīļa vilkāms mūžību,

Andrejs daudz-maz atguvās. Satvēris galvu, viņš apjucis nomurmināja:

- Nesaprotu, kas par lietu... Ar mani tā nekad vēl nebija bijis... Droši vien pārtrenējos vai arī ar organismu kaut kas ne tā... It kā vēl jauns.

Kostjiks pasmīnēja, nogrozot galvu:

- Nu Sensejs, nu dod, pat šos vārdus paredzēja... Nu ko, atdzīvojies, joks tu tāds?

- Kādus vārdus? – mēs nesapratām.

Bet Kostjiks pilnībā bija pārņemts sarunā ar Andreju:

- Sensejs palūdza uzprasīt, vai tev patika tas, kas ar tevi notika?

- Ko?! – Andrejs pārsteigts paskatījās uz Kostjiku.

- Es saku, vai tev patika šis kritiens?

Kad līdz Andreja apziņai nonāca šie vārdi, viņu pārņēma niknums un viņš no dusmām pārklājās ar sarkaniem plekiem:

- Vai man patika?! Ej tač tu...! Ja tu tā nogāztos uz asfalta, vai tev patiktu?!

- O! – smaidīdams teica Kostjiks. – Ja pilnā mēlē lamājas, tad jau tiešām atdzīvojās.

Bet pēc tam piebilda:

- Tu necepies tā, savādāk burbuļo te kā tējkanna. Atslābsti. Šis kritiens nav vienkārši kritiens, bet Senseja sods par tavām domām.

- Ko?! – vēl vairāk izbrīnījās Andrejs.

Te arī man sāka viss vārīties: “Ko nozīmē sods?! Kā vispār tā varēja izrīkoties ar cilvēku, tā ņemt un sataisīt no viņa bezpalīdzīgu būtni? Nu gan Sensejs

dod! Kas viņš par labdari, ja šādi izrīkojas? Mums maļ par mīlestību pret tuvāko, bet pats ko dara?!” Te manā galvā uzpeldēja vesela virkne sitienu demonstrēšanas gadījumu treniņos – stingru, nežēlīgu un rupju attiecībā pret sparinga partneri. Un visu manu personu vienā mirklī pārpildīja izmisuma un dusmu vilnis. Tajā laikā Andrejs turpināja:

- Ko!!! Senseja sods par manām domām?! Par kādām vēl domām? Vai tu esi pie pilna prāta? Un sanāk, tu visu laiku to zināji un neko man neteici! Neko sev, baigais draugs! Bet es domāju, ko viņš te ņemās, pulkstenī skatās?! Izrādās, lai laicīgi Senseja vārdus nodotu. Nu ko, nodevi? Izbaudīji pilnībā izrādi, kroplis?!

Tagad pienāca Kostjika kārtā nosarkt:

- Muļķis tu esi! Sensejs palūdza man tev blakus būt, lai tu savu tukšo pauri ap asfaltu nesadauzītu. Bet pēc tam jau, ja tu būsi spējīgs klausīties, nodot tev viņa vārdus.

Andrejs samulsa, it kā viņu būtu aplējuši ar auksta ūdens šalti. Draugi paskatījās viens otram cieši acīs. Iestājās saspringta pauze. Mēs arī stāvējām, apjukuši no tāda notikumu pavērsiena.

- Un ko tad Sensejs palūdza man nodot? – vēl aizvien aizkaitināti, bet jau krietni savaldīgāk pajautāja Andrejs.

- Sensejs palūdza tev nodot, ka pat doma ir materiāla un ka pielietot Mākslu pret cilvēkiem nedrīkst.

- Kādā sakarā te Māksla? Kāda doma? Tu ko?! –
apjuka Andrejs.

- Tev labāk zināms kāda doma. Tu taču tur kaut
ko vārīji savā katliņā visu ceļu, ne jau es.

- Kad?! – tas vēl vairāk izbrīnījās. – Es taču
tikai... tramvajā vispār pārdomāju visu treniņu no
sākuma līdz beigām, - aizrīdamies no sašutuma,
noteica Andrejs.

- Es tev ne par tramvaju. Kad mēs gājām ar
Senseju, par ko tu visu ceļu domāji?

Andrejs sarauca pieri, pastiprināti cenšoties
atcerēties to laika sprīdi.

- Nu mēs smējāmies, anekdotes stāstījām...

- To darījām mēs, bet tu?

- Bet es... es... Par ko gan es domāju, hm...

Kad kādu brītiņu Andrejs bija sasprindzināti
domājis, viņš apstulbis noteica:

- Ir nu gan! Vai tiešām par...

Viņš aprāvās pusvārdā. Un viņa neizpratne
strauji samainījās ar kādu pārsteidzoša atklājuma
apdomāšanu. Šis apstākļi mūs vēl vairāk
ieintrigēja. Un mūsu ziņkārībai vairs nebija robežu.

- Nu par ko? Par ko? – pār Andreju no visām
pusēm bira jautājumi.

Puisis sākumā atgaiņājās no mums kā no
uzmācīgām mušām, bet pēc tam tomēr atzinās:

- Tas ir sens stāsts... Es vienus neliešus
izskaitļoju, kuri mani stipri piekāva piecus gadus
atpakaļ. Nu, atceries, Kostjiks, tos ambāļus?

- Ak tos, kuriem tu zvērēji visu dzīvi atriebties.

- Nu tas tā skaļi teikts.

- Tavi vārdi, - Kostja paraustīja plecus.

- Nu mani, mani. Nu teiksim tā, kuru dēļ es sāku pastiprināti nodarboties ar karatē... Tad lūk... kad es tur gāju... es domāju...

Puisis nedaudz samulsa un nolaida galvu. Acīmredzot viņam nebija viegli tajā atzīties. Bet, sakopojis sevī vīrišķību, viņš tomēr turpināja:

- Vispār es domāju.., ka ar šīs Mākslas palīdzību... viņi nekur nespruks... no manas... atriebības.

Pēc viņa vārdiem iestājās klusums. Tad Kostjiks nopūtās un sacīja:

- Njā... Nu lūk, redzi, tu pats vainīgs, sapņo par sazin ko, bet es vainīgs palieku.

- To arī Sensejs nodeva? – pasmīkņāja Slaviks, mēģinot jokot.

Kostjiks uz viņu tā paskatījās, ka tas uzreiz apmulsa.

- Un tagad iedomājies, - turpināja Kostja, vērsoties pie Andreja, - kādā šokā būtu tie ambāļi. Viņi taču ir parasti cilvēki, kuriem ir savi trūkumi un labās īpašības, viņi ir tādi paši kā mēs. Tu vismaz kaut kā domās esi sagatavots, vismaz zini par šāda spēka esamību. Bet viņi?... Pat ja arī kāds no viņiem izdzīvotu pēc tāda pārbīļa, kas ar viņiem būtu pēc tam? Katrs no viņiem, visticamāk, padomātu, ka kā minimums ir slims ar epilepsiju... Jā, tev bija nepatīkami, bet kā būtu bijis viņiem? Sensejs palūdza atgādināt, **ka jebkurš sitiens, ko tu izdari dusmās, gala rezultātā atgriežas pie tevis paša... Un vēl: “Nedrīkst pat domās citiem**

vēlēt ļaunu. Jo ar domas spēku tu gatavo lamatas pats sev, savam ķermenim un prātam. Un jo biežāk tu domā par to, jo stiprāki kļūst tās tīkli un jo ciešāk savelkas cilpa. Izeja viena: kļūsti par draugu savam ienaidniekam un piedot viņa nodarījumus, jo arī tu neesi pilnīgs.”

Un vēl nedaudz padomājis, Kostjiks piebilda:

- Tā, šķiet, ka neko neaizmirsu pateikt... Nu viss, tagad tu vari būt brīvs.

- Kā to saprast, brīvs? – Andrejs nesaprata. – Vai Sensejs padzen mani?

- Nu, par to viņš man neko neteica... Ar to es domāju, ka es tevi atlaižu.

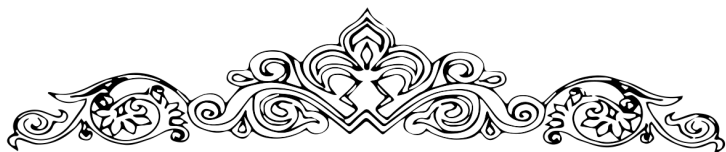
- Ā, - smaidīdams novilka Andrejs un sāka kopā ar Kostjiku celties no zemes: - Bet ko tu novēlies?

- Ko, ko, ēst mazāk vajag! Vai es tev Rembo kāds, lai noķertu tādu vērsi?

Pasmējušies mēs šķīrāmies, kā saka, uz priecīgas nots. Es biju ļoti priecīga, ka viss tik labi beidzās. Manā dvēselē atkal notika jūtu revolūcija. “Tik tiešām, kurš ir vainīgs pie tā, ka mums apkārt valda ļaunums? Mēs paši arī esam pie tā vainīgi. Mēs taču nekontrolējam savas vēlmes. Pēc tam tad arī saņemam pēc nopelniem. Un turklāt vēl sašutuši kliezdam, par ko tas mums? Biežāk ir jādomā par labo, jādara labu cilvēkiem, skaties, un pasaule apkārt mainīsies. Vismaz tavā izpratnē. Bet tava izpratne – tā arī ir tava patiesā pasaule... Ja es to būtu aptvērusi agrāk, nenāktos tagad maksāt par savu egocentrismu un augstprātību ar personīgo veselību un dzīvību... Eh! Ja vien zinātu par to

iepriekš, tad būtu lielāka pārliecība par rītdienu. Bet, ja jau liktenim labpatikās tā izrīkoties, tad vismaz uz beigām vajag paspēt cienīgi padzīvot, cilvēcīgi... Pareizi kaut kad Sensejs teica: **Galvenais – ne jau nodzīvoto gadu daudzums, bet gan to vērtība. Kā nevis cik”**.

Jā, mēs esam atbildīgi par visu to, ko domājam un darām. Un par ko gan es dusmojos uz Senseju? Paši taču vainīgi. Bet viņš ir tikai mūsu realitātes novērotājs, mūsu bezatbildības un nolaidības. Viņš vērtē no savas iekšējās pasaules skatupunkta, no savām zināšanām, savām augstajām morāles vērtībām. Lai viņu varētu sākotnēji saprast, jāķūst vismaz par Cilvēku.

Mājās es vēl kādu brīdi pārdomāju par tikko kā notikušo. Bet pēc tam atcerējos par ķermeni. Visu šo laiku, kamēr manas domas bija novērstas, sāpes bija pieklusušas un eksistēja kaut kur trešā plāna domās. Bet tikko kā es atcerējos par pārpūlētajiem muskuļiem, tie uzreiz atsaucās ar asām sāpēm, kā uzticams suns reļot atsaucas uz sava saimnieka saucienu. Viss ķermenis atkal sāka vaidēt un īdēt, bet prāts sāka pastiprināti žēlot nabaga ķermenīti, sūroties manam patiesajam “es” par pārciestajiem pārbaudījumiem, just un ciest līdzī manām ekstremitātēm.

Kaut kā es sevi piespiedu apsēsties “lotosa” pozā, lai nodarbotos ar meditāciju. Atslābināties bija ļoti grūti, bet koncentrēties vēl grūtāk. Tomēr mana neatlaidība atnesa man nelielu rezultātu. Vienā no koncentrēšanās mēģinājumiem sāpes aizmirsās pašas no sevis. Meditācija aizgāja kā pa sviestu. Un tikai kad manā galvā iešāvās nejēdzīga doma, sāpes atkal atsākās. Šajā brīdī es skaidri izjutu “avotiņu” pa roku. Un te padomāju: “Šīs rokas muskulis visvairāk par visiem sāp. Stop! Ahā, iekriti, nemiera cēlāj. Atkal tu man te visu pasākumu jauc. Nekas, nekas. Šajā reizē saruna ar

Senseju nesanāca, toties meditatīvajās nodarbībās es noteikti atradišu veidu, kā tikt ar tevi galā”.

Pēc tam, kad jau izgāju no meditācijas, es sāku loģiski pārdomāt: “Interesanti, vai man gadījumā nav sākusies šizofrēnija? Pati ar sevi esmu sākusi runāt, kaut ko tvarstu sevī. Varbūt man jau no šiem notikumiem jumts veras ciet?” Un te pazibēja jau cita doma: “Tas labi, ka šitā “veras ciet”. Kaut biežāk tā domātu, ātrāk sasniegtu mērķi”. Iekšēji, kaut kādā nerasniedzamā līmenī, es sapratu, par ko ir runa. Bet mans prātiņš iekliedzās: “Kādu vēl mērķi? Kurš te atkal uzstājas?” Atkal galīgi sapinusies savās domās, kas ir kas un ko es vispār gribu, es aizmigu, sekojot savas nežēlīgi izmociētās miesas piemēram.

Nākamajā dienā mans ķermenis bija kļuvis galīgi svešs. Nepietika ar to, ka tas sāpēja, tas vēl arī pārvietojās kā sarūsējis robots. Man pat bija interesanti, jo tādā stāvoklī es sevi vēl nebiju redzējusi. “Autopilots” acīmredzami bija atslēdzies. Nācās izgudrot jaunus ķermeņa pārvaldīšanas veidus, un ne tikai lai iegērtos drēbēs. Labi, ka vecāki bija aizgājuši uz darbu un neredzēja šos manus komēdijpekstiņus. Nočammājusies mājās ar šo nepaklausīgo “mašīnu”, es gandrīz nokavēju skolu.

Stundās daudz-maz spēju nosēdēt, kaut gan “robotu” sajūtas bija neaizmirstamas. Pati pēdējā bija fizikultūra. Tas bija visam beigas. Es pacentos atprasīties skolotājam. Bet viņš bija vecā kaluma vīrs un turklāt vēl briesmīgs birokrāts. Viņu

neuztrauca mūsu sāpes – zīmi uz galda un vari būt brīvs. Man bija oficiāls atbrīvojums no fizikultūras, bet tas gulēja mājās un pēc iespējas tālāk noslēpts no vecākiem. Tāpēc ka es mīlēju fizikultūru un nevēlējos sēdēt nodarbībās kā celms, kaut gan ārstu viedoklis bija pretējs. Turklāt šeit nekā pārdabiska, manuprāt, arī nebija.. Treniņos mēs daudz vairāk izsmējām savus ķermeņus. Bet šodien es pirmo reizi nožēloju, ka nebiju paņēmusi ārsta zīmi līdzī uz skolu.

Lai arī dienas gaitā nedaudz atguvos, tomēr iesildīšanos veicu ar lielām grūtībām. Un šodien vēl, kā par spīti, bija atspiešanās ieskaite. “To nu gan es nepārdzīvošu. Pēc vakardienas pat vienu reizi neuztaisīšu,” nodomāja mana persona. “Nu tāds birokrāts, ietiepās ar savu lapiņu...” Un sāku strostēt šo vīru pēc visiem savu dusmīgo domu pantiem. Kārtējās pauzes laikā, kamēr apdomāju vēl stiprāku vārdu par iepriekšējo, manā atmiņā neuzbāzīgi uzpeldēja Senseja vārdi: “Nedrīkst pat domās vēlēt citiem ļaunu”. “Jidritvaikociņ! Ko gan es daru?!” mana persona satrūkās. “Pati sev taisu lamatas...” Un, nedaudz atvēsinot savu dedzību, sāku skaidri spriedelēt: “Kāda jēga no tā, ka es viņu tagad domās ar dubļiem noleju un metu neapmierinātus skatus uz viņu? Tikai sanervozēšos vairāk un ieskaitē vēl ko rupju pateikšu. Viņš arī parādā nepaliks, ieliks divnieku un izsauks vecākus. Vecāki uzzinās, ka es zīmi uz skolu neesmu aiznesusi, arī satrauksies. Kāpēc man tas viss ir vajadzīgs? Bet ja, kā Sensejs saka, ielīst šī vīra

“ādā”, kas tad sanāks? Viņš taču nav vainīgs, ka es atnācu uz stundu tādā salauztā stāvoklī? Nē. Viņš taču nezina, ka es vakar visu vakaru gatavojos viņa ieskaitei, tā teikt, vienos sviedros? Nē, nezina. Tad kāpēc uz viņu jādusmojas? Viņš tikai godprātīgi pilda savu darbu. Bet par zīmi - viņam taču arī vajag atskaitīties par savām stundām. Ja nu tagad direktors ienāk, vai kāda komisija uzkulsies. Vīru arī var saprast”. Saliekot tā domās visu pa savām vietām, es ievēroju, ka manas dusmas pārgāja un tagad varēju mierīgi apdomāt, kā lai atrisina šo problēmu mierīgā ceļā.

Pēc iesildīšanās es atkal piegāju pie skolotāja un mierīgi izskaidroju viņam situāciju, tā un tā, vakar pastiprināti trenējos, šodien ciešu katastrofiskas sekas, bet nākamajā nodarbībā obligāti atspiedīšos, pat divreiz vairāk atspiedīšos. Un vēl piemetināju, ka es viņu lieliski saprotu, kā viņš ar mums nomokās un nogurst no mūsu pastāvīgajām atrunām.

- Nu ko lai dara, jūs taču pats kādreiz bijāt jauns.

Acīmredzot pēdējais teikums, kas man izspruka pavisam nejauši, pamatīgi saviļņoja skolotāja patīkamās atmiņas. Tāpēc ka nākamās piecpadsmit minūtes mēs visa klase klausījāmies lekciju par viņa vētrains sportisko jaunību. Un, kad beidzot sākām kārtot ieskaiti, es viņam jautāju:

- Tad man atspiesties?

- Labi, - labvēlīgi atmeta ar roku fizikultūrietis, - nākamreiz atspiedīsies. Uzskatīsim, ka tu šodien nepaspēji.

Citiem par lieliem priekiem, ar mani nepaspēja vēl pusklase. Kad noskanēja zvans, klasesbiedri smaidīdami teica:

- Lieliski! Klausies varbūt tu arī citās stundās uzvedināsi skolotājus uz viņu tālajām jaunības atmiņām, skaties, un atprasīt nepaspēs!

- Es jums neesmu burvis, - mana persona smaidot atbildēja. – Es vēl tikai mācos.

Pēc šī notikuma man palika patīkamāk ap dūšu. Neviena morāli necieta, pat vairāk - visi palika apmierināti. Tas manai patmīlībai sagādāja baudu, un mana “augstība” sāka nemanāmi augt kā rauga mīkla. Es tam pievērsu uzmanību tikai tad, kad draugi, klausoties manī vakarā, pajokoja:

- Nu tu jau uzpūti šo notikumu kā ziepju burbuli, - smaidot aizrādīja Andrejs. – Kas tur liels? Man tādas atrunas gandrīz katrā stundā gadās. Vajag vienkārši rīkoties neordināri un ar humoru.

- Jā, bet tu taču ne jau katrā stundā dresē savas dusmas.

Andrejs aizdomājās:

- Kas ir, tas ir... Bet humors mani vēl nekad nav pievilis, kontaktējoties ar skolotājiem.

- Paklau! – Kostja viņam uzsita pa plecu. – Tas taču ir ģeniāls līdzeklis cīņā ar dusmām... Tu atceries Senseja puisis: Žeņku, Stasu un pārējos. Viņiem no smiekliem mute neveras ciet.

- Tiešām! – Andrejs apstiprināja.

- Lūk, redzi, cik viss ir elementāri, izsakoties Senseja vārdiem. Bet tu visu nakti apdomāji, kā lai

ar savām dusmām cīnās. Lūk tev atbilde... Jā, nāksies tev visu mūžu ņirgt ar savu prātu.

Un vēlāk Kostjiks “mierinoši” piebilda:

- Bet tu nepārdzīvo. Mēs tev uz “psiheni” garšīgus pīrādziņus nesīsim...

- Ej taču tu! Vienmēr tu visu apgriez kājām gaisā.

Draugi sasmējās. Mēs masveidīgi gājām ieņemt pārpildīto tramvaju. Un, kad jau braucām, Kostjiks teica Andrejam:

- Es, starp citu, šo nakti arī lietderīgi pavadīju.

- Ar ko tad? – viņš ar smaidu painteresējās.

- Samaitātais! Nevis ar ko, bet kā, domā dziļāk.

Es veicu ģeniālu atklājumu!

- Patmīlības sfērā?

- Nu es tev nopietni. Nu paklausies, kāda ķēdīte sanāk. Ja tevi piecus gadus atpakaļ nebūtu piekāvuši tie ambāļi, tu nebūtu sācis nodarboties ar karatē. Ja tu nebūtu sācis nodarboties ar cīņas mākslu, tu arī mani nebūtu ievilcis šajā lietā. Un, ja tu mani nebūtu ievilcis, mēs nebūtu iepazinušies ar Senseju un neuzzinātu to, ko uzzinājām un ko tagad mācāmies. Pat, ja mēs šo informāciju būtu kaut kur lasījuši, tad uztvertu to kā galīgāko murgu. Bet tā pārliecinājāmies, kā sacīt, ar savām acīm. Īsāk sakot, ja tevi toreiz nebūtu piekāvuši, mēs nebūtu atraduši šo garīgo zelta āderi! Lūk!

- Piekrītu. Bet kāpēc tu domā, ka tieši tevis dēļ mēs iepazināmies ar Senseju? Viņa sekcijas adresi mums taču iedeva pilnīgi svešs cilvēks no tās iepriekšējās ušu sekcijas. Ne tu, ne es viņu tā īsti

nepazinām. Toreiz kaut kā nejauši “panesās” saruna par cilvēkiem-fenomeniem, bet pēc tam jau par Senseju.

- Jā. Bet tieši es jūs aizvilku uz to treniņu, - Kostjiks aizstāvēja savu teoriju. – Jūs vēl tā pretojāties, atceries, negribējāt iet. Bet puisis nejauši tieši tajā dienā tur gadījās. Viņš tur ģērbtuvēs gaidīja savu draugu.

- Gaidīja. Bet viņš tā arī būtu noklusējis, ja nebūtu ieraudzījis to žurnālu, kur bija raksts par fenomeniem.

- Kādu žurnālu?

- Atceries. Tatjana mums to tajā dienā atnesa no mājām. Mēs ar tevi vēl sašutām, ka šito “smagumu” tagad būs visu dienu jāstaipa līdzī, nevarēja vakarā atdot.

- Jā! Patiešām! – atcerējās Kostjiks.

- Nu, es viņu tur uz palodzes noliku. Bet tam puisim acīmredzot bija garlaicīgi tur sēdēt un viņš paprasīja palasīt. Bet tālāk jau pats zini, vārds pa vārdam, un, lūk, tev Senseja adrese.

- Pareizi, tā arī bija, Kostjiks piebilda: - Un tā vienmēr: tādi sīki fakti piebeidz pašas skaistākās hipotēzes... Nu nekas, tā tad mana teorija izskatīsies tā. Ja tu nebūtu mani ievilcis cīņas mākslā, es nebūtu atvedis mūs uz to treniņu, un tālāk iekavās piebilde (un Tatjana nebūtu atnesusi žurnālu), iekavas aizveram, tad mūsu kompānija nebūtu iepazinusies ar Senseju un tā tālāk.

- Un tomēr viss sākās no žurnāla, – Andrejs uzstāja uz savu un turpināja attīstīt tālāk savu

domu, - raksta dēļ. Bet sākām mēs par šiem rakstiem interesēties tāpēc ka... Kāpēc?

- Nu kā, kāpēc... Tāpēc ka... Ā! Viņa taču mums visiem prātus sajauca, aplipināja mūs visus ar cilvēkiem-fenomeniem, - teica Kostjiks, pamājis uz manu pusi.

- Tiešām!

Draugi paskatījās uz mani:

- Un kāpēc tu par tiem ieinteresējies?

- Es? – mana persona nedaudz apjuka un tūdaļ pat veikli izlocījās: - Es... Mani filmas iedvesmoja.

- Nu ja! Un filmas radīja...

Un tālāk jau draugiem “panesās” vesela iedomātu notikumu ķēdītes attīstīšana. Tatjana pasmīnēja un teica:

- Labi jau labi, jūs tā spriedelējot arī līdz pirmatnējam cilvēkam nonāksiet, - un tālāk viņa tik smieklīgi atdarināja viņus: - Ja to pirmatnējo cilvēku būtu panācis zobenzobu tīģeris, tad arī jūsu nebūtu, līdz ar to ar Senseju jūs iepazīnušies nebūtu.

- Bet kas, tā ir ideja, - pasmaidīja Kostjiks.

- Eh, vīrieši, - pasūrojās Tatjana, - viņiem ar loģiku kaut vai aiz salmiņa, bet aizķerties. Iepazināties ar Senseju, un labi. Tātad tā vajag, tātad tas ir liktenis. Un viss. Ko tur strīdēties?!

Mūsu kompānija atnāca uz pļaviņu, tagad jau spējot nekļūdīgi noteikt tās atrašanās vietu.

- Dzirdat, šeit neviena nav, - šaubīdamies noteica Slaviks. Varbūt šī nemaz nav tā pļaviņa?

- Tā, tā. Es iepriekšējā reizē to labi iegaumēju, - pārliecinoši māja Andrejs.

- Kā gan savādāk! – pasmīnēja Kostjiks.

Mēs sākām smieties, atcerēdamies mūsu iepriekšējos nācienus. Pēc piecām minūtēm sāka ierasties vecākie puisi, pievienojoties mūsu jautrajam noskaņojumam.

- O, tūlīt atnāks Skolotājs, - atdzīvojās Vitja.

- Pēc kā tu to noteici? – es pavaicāju, lūkojoties uz zvaigznēm.

- Pēc Samuraja, - smaidot atbildēja vecākais sempajs.

Es pavēru skatienu lejup un tikai tad pamanīju, kā pa vientuļo žogu tālās laternas gaismā svarīgi soļoja kaķis, kurš periodiski centās noturēt līdzsvaru nodevīgi slīdošo ķepu dēļ.

- Viņš nāk tieši uz meditāciju, - puisis turpināja.
– Sēž savā nodabā klusiņām maliņā pilnīgā transā,

bet pēc tam, netērējot uzmanību mūsu sarunām un iespaidiem, uzreiz aiziet.

- Bet pirmajā reizē, kad mēs atnācām, viņš palika līdz beigām. Sensejs viņu vēl pa krūmiem tvarstīja, - es piebildu.

- Nu, tā laikam bija maza atkāpe no viņa noteikumiem.

“Redz, kā toreiz viss sakārtojās,” es nodomāju. – “Pat kaķim tajā bija īpaša loma”.

Mūsu sarunā iesaistījās pārējie biedri.

- Kāpēc Sensejs sev iegādājās tieši melnu kaķi? – jautāja Tatjana.

- Viņš tā speciāli nemaz neiegādājās to. Vienkārši, kad Samurajs bija vēl kaķēns, vietējie ciemata puisi nomētāja viņu ar akmeņiem. Tad Sensejs paņēma viņu no ielas un izārstēja. Kopš tā laika kaķis tā arī palika pie viņa dzīvot un nekur no viņa neatiet.

- Bet kurš viņam ausis tik traki ir saplēsis? – smaidīdams pinteresējās Andrejs.

- Ak, tas viņam bija sparings ar suņiem.

- Ar suņiem?

- Nu jā. Samurajs ne tikai ar garīgajām praksēm nodarbojas, bet arī ar cīņas mākslu, - teica Viktors, tādā veidā izsaucot nedalītu uzmanību kaķim. – Sensejs, varētu teikt, viņu no pašas bērņības apmāca “Viņ-čuņ” stilam, kas ir pilnīgi pretējs “Kaķa” stilam. Tā viņš tagad gan ar kaķiem, gan ar suņiem plēšas.

- Tu ko, joko? – Andrejs no tiesas izbrīnījās. – Kā gan kaķim var kung-fu iemācīt? To ne katrs cilvēks saprot, bet te neaptēstam dzīvniekam.

- Kā uz to skatās, - sarunā iesaistījās no tumsas iznākušais Skolotājs. – Dažreiz neaptēsts dzīvnieks izrādās apķērīgāks par dažu labu Homo Sapiens.

- Un tomēr, - par dīvaino izteikumu painteresējās Nikolajs Andrejevičs, - kā jūs viņu apmācījāt?

- Ak, elementāri, - ikdienišķi atteica Sensejs, tā, it kā runa būtu par kaut ko ļoti vienkāršu. – Spēles formā. Sākumā ar pirkstiem veicu ķepu satveršanu. Bet pēc tam tādā pat veidā rādīju, kā izkļūt no šī satvēriena. Tā viņš arī iemācījās... Tagad viņam nepietiek, ka ar kaķiem pastāvīgi jākaujas, tak vēl ar suņiem jākašķējas. Peles, redziet, viņu vairs neinteresē, nav tas līmenis. Bāc, iemācīju uz savu galvu! Tagad pašam nākas ar peļu slazdiem skraidīt.

Visi nosmējās. Bet es tā arī nesapratu, tas bija joks vai nē. Ja joks, tad kāpēc tik nopietns, bet ja patiesība, tad jābūt patiešām talantīgam, lai spētu apmācīt pat kaķi.

Sava stāsta laikā Sensejs vienlaicīgi ar visiem sarokojās. Un, kad pienāca Andreja kāрта, viņš nepaspiedza roku, bet gan pieklājīgi paklanījās.

- Ko tu dari? – Sensejs izbrīnījās.

- Es pat baidos jums pieskarties pēc tiem notikumiem, - it kā jokojoties atteica Andrejs.

- Bet es te pie kā esmu vainīgs? – Sensejs smaidīdams paraustīja plecus. – Tev nevis no manis jābaidās, bet no viņa. Viņš taču tev blakus bija.

Kamēr Sensejs runāja ar citiem puisiem, Andrejs viegli ieģrūda elkoni Kostjikam sātā:

- Tad tas bija caur tevi!

- Tu ko! Es, protams, esmu gudrs, bet ne līdz tādā līmenim.

- Es tev nopietni.

- Un es tev nopietni.

- Godīgi?

- Godīgi.

Andrejs pagaidīja, kamēr Sensejs atbild uz kārtējo jautājumu, un pajautāja:

- Vai tiešām jūs to caur sarokošanos izdarījāt?

- Nē, protams. Kaut kad es jums par to pastāstīšu.

Tālākā saruna bija par mūsu mājas meditācijām. Sākumā es gribēju paaicināt Senseju malīņā un parunāt ar viņu vienatnē par savām domām, jo baidījos no vecāko puisi reakcijas. Kas zina, ja nu apsmies ar saviem dzēlīgajiem jociņiem kā mani draugi. Bet Sensejs pacietīgi analizēja un skaidroja katru situāciju, kas bija radusies biedriem. No Juras es izdzirdēju nedaudz līdzīgu situāciju manējai, tikai ne tik saasinātā līmenī. Redzot, cik nopietna attieksme ir pārējiem, es beidzot saņēmos visu izstāstīt Sensejam pārējo klātbūtnē. Un, kad sarunā iestājās kārtējā pauze, mana persona sāka kautrīgi dalīties ar saviem “panākumiem”. Visi klausījās uzmanīgi un mierīgi. Tad mana persona galīgi sadūšojās un izstāstīja par savu “asprāti”.

Pēc manis stāstītā iestājās neilgs klusums. “Nu viss,” es nodomāju, “tūdaļ Nikolajs Andrejevičs

man izteiks diagnozi, kā minimums šizofrēniju. Un kāpēc es to visu pārējo klātbūtnē izplāpāju?” Bet mani ļoti pārsteidza Senseja sacītais:

- Tas ir labs rezultāts. Noķert savas dzīvnieciskās sākotnes domu ir grūti, bet cīnīties ar to ir vēl grūtāk. Ar šīs kategorijas domām nav iespējams cīnīties principā. Jo vardarbība rada tikai vardarbību. Un, jo stiprāk centīsies to nokaut, jo stiprāk tev tā uzmāksies. Pats labākais aizsardzības veids no tām ir pārslēgties uz pozitīvām domām. Te nostrādā aikido princips, maigā izvairīšanās.

- Un ja nu tās man dzenas pakaļ visu dienu. Vai es tās varu apcirst ar kādu stiprāku vārdu? – pajautāja Ruslans.

- Lai kā arī tu “cirstu”, tik un tā negatīvās domas vairošies pēc likuma – darbība-pret darbība, akcija-reakcija. Tāpēc jums vajag nevis cīnīties ar tām, bet izvairīties no tām, mākslīgi attīstot sevī pozitīvu domu, tas ir, koncentrēties uz kaut ko labu vai atcerēties kaut ko labu. Tikai ar tāda veida maigo izvairīšanos jūs spēsiet uzvarēt sevī negatīvo domu.

- Kāpēc domas mēdz būt absolūti pretējas viena otrai? Man arī tā dažreiz mēdz gadīties, ka es pilnīgi sapinos savās domās.

- Teiksim tā, **cilvēka ķermenī ir garīgā sākotne jeb dvēsele un materiālā jeb dzīvnieciskā, zvēriskā, sauciet kā gribat. Cilvēka prāts ir šo divu sākotņu kaujas lauks. Tāpēc arī domas mums rodas dažādas.**

- Bet kas tad “es” esmu, ja domas ir svešas.

- Tās nav svešas, tās ir tavas. Bet tu esi tas, kurš tās uzklausa. Un, kam tu dosi priekšroku, tas tu arī būsi. Ja materiālajai, zvērīgajai sākotnei – tu būsi ļauns un nejauks, bet ja dvēseles padomiem – tu būsi labs cilvēks, ar tevi kopā cilvēkiem būs patīkami atrasties. Izvēle vienmēr ir tavā ziņā: vai nu tu esi despots vai svētais.

- Bet kāpēc man sanāca tā, ka sajūsma par sava naida savaldīšanu mani noveda līdz tādai kā lepņībai, augstprātības izaugšanai. Jo it kā izdarīju labu lietu, bet doma aizveda uz citu pusi? – es pajautāju.

- Tu pievērsies dvēselei – tava vēlme piepildījās. Atslābināji kontroli pār sevi – tevi pārvilka dzīvnieciskā sākotne, turklāt nemanāmi tev pašai, ar tavām iemīļotajām egoistiskajām domām. Tev iepatīkās, ka tevi no visām pusēm slavē, ka tu tāda gudra, tik apdomīga un tā tālāk... Tevī pastāvīgi notiek divu sākotņu karš par tevi. Un no tā, kā pusē tu būsi, ir atkarīga tava nākotne.

Es nedaudz aizdomājos un tad precizēju:

- Tātad tas “asprātis”, kurš man par sāpēm atgādināja un traucēja koncentrēties, kurš augstprātību...

- Pilnīgi pareizi.

- Tur taču to domu ir vesela kaudze!

- Jā, - apstiprināja Sensejs. – Tās ir kā leģions, tāpēc ar tām nav iespējams cīnīties. Tas jums nav kung-fu, tas ir daudz nopietnāk. Cīnīties var ar to, kurš izrāda pretestību. Bet ar vakuumu cīnīties ir bezjēdzīgi. Tādam negatīvo domu vakuumam pretī

var izveidot tādu pašu vakuumu ar pozitīvajām domām. Tātad jau atkal atkārtoju – ir jāpārslēdzas uz labo, jādomā par labo. Vienmēr ir jābūt uz vakts un jāieklausās, par ko domā jūsu smadzenes. Pavērojiet sevi. Pievērsiet uzmanību tam faktam, ka jūs neiespringstat, bet domas jūsos pastāvīgi mudž. Un doma nav viena. Tās uzreiz var būt divas, trīs vai pat vairāk.

- Tas ir, kā kristietība saka, ka no kreisās puses cilvēkam uz pleca sēž velns, bet no labās – eņģelis. Un viņi pastāvīgi čukst, - izteica Volodja.

- Pilnīgi pareizi, - apstiprināja Sensejs. – Tikai nez kāpēc velns čukst skaļāk, viņam laikam balss rupjāka... Tas, ko kristietībā sauc par velnu vai sātanu, tā arī ir mūsu dzīvnieciskās sākotnes izpausme.

- Tajā brīdī, kad sevī atklāju šo domu sadalīšanos, nodomāju, ka man varbūt ir sākusies šizofrēnija. Tur taču arī ir kaut kas saistīts ar apziņas dalīšanos, - noteica mana persona, jau pavisam sadūšojusies.

Sensejs pasmaidīja un jokojot atbildēja:

- Nav ģēnija bez vājprāta pazīmēm.

Nikolajs Andrejevičs iesmējās:

- Jā, jā, jā. Starp citu, kaut ko līdzīgu es arī sevī novēroju.

Te sarunā iesaistījās Stass, domādams par kaut ko savu:

- Nu, ja prāts ir divu sākotņu kaujas lauks, kā es sapratu, viņu ieroči – domas, tad kā gan atšķirt, kas

ir kas? Kā domās izpaužas garīgā un dzīvnieciskā sākotne? Kā tas ir?

- Garīgā sākotne – tās ir domas, kuras rodas ar Mīlestības spēku, visplašākajā šī vārda nozīmē. Bet dzīvnieciskā sākotne – tās ir domas par miesu, mūsu instinkti, refleksi, augstprātība, vēlmes, kas ir pilnībā pārņemtas ar materiālajām interesēm un tā tālāk.

- Nē, nu tad vispār jādzīvo alā, - Ruslans izteica savu viedokli, - lai neko nevēlētos un nekas nepiederētu.

- Ar tādu pauri kā tavējais arī ala nepalīdzēs, - jokodams pavilka uz zoba Žeņka.

- Tev neviens neliedz to visu iegūt, - Sensejs turpināja. – Gribi, lūdzu, ej kopā ar laiku, lieto uz veselību visus civilizācijas labumus. Bet tā dēļ dzīvot, materiālo labumu uzkrāšanu uztvert par savas eksistences jēgu uz Zemes – tas ir muļķīgi, garīgajai sākotnei tas ir pretdabiski. Šis mērķis arī parāda dzīvnieciskās sākotnes pārsvaru cilvēkā. Tomēr tas nebūt nenozīmē, ka jādzīvo kā lācim alā. Nē. Es jau jums reiz stāstīju, ka visas šīs augstās tehnoloģijas, kas ir dotas cilvēcei, tās ir dotas tādēļ, lai cilvēkiem atbrīvotos vairāk laika savai garīgajai pilnveidei. Bet nekādā ziņā tam, lai cilvēks sev mājās savāktu veselu kaudzi šito dzelzu un uzpūstu savu augstprātību dēļ tā, ka viņam pieder šie pīšļi.

Un nedaudz paklusējis, Sensejs domīgi noteica:

- Cilvēks – tā ir sarežģīta garīgās un dzīvnieciskās sākotnes sintēze. Ļoti žēl, ka jūsu prātos vairāk dominē dzīvnieciskais, nevis Dievs...

Es te pirms kāda laiciņa padomāju un nolēmu jums atklāt kādu senu praksi, kura palīdzēs jums līdzsvarot šīs divas būtības, lai “dzīvnieks” jūs tik stipri neapgrūtinātu. Tā eksistē tikpat ilgi, cik eksistē cilvēks. Šī garīgā prakse ir ne tikai darbs ar sevi, ar savām domām, bet arī, kas ir ļoti svarīgi, ar dvēseles atmodināšanu. Attiecībā uz dzīvi, to var pielīdzināt dinamiskajai meditācijai, jo tā darbojas pastāvīgi, neatkarīgi no tā, kur cilvēks atrastos un ko viņš darītu. Daļa šī cilvēka pastāvīgi atrodas šajā stāvoklī, kontrolē visu to, kas notiek iekšpus un ārpus.

Šī garīgā prakse saucas “Lotosa zieds”. Tās jēga ir šāda. Cilvēks iedomājas, ka it kā sevī, saules pinuma apvidū, iestāda sēklu. Un šī mazā sēkliņa sāk viņā augt, pateicoties Mīlestības spēkam, kas tiek formēts ar pozitīvām domām. Tādā veidā cilvēks, kontrolējot šī ziediņa augšanu, mākslīgā ceļā atbrīvojas no negatīvām domām, kas pastāvīgi riņķo viņa galvā.

- Sanāk, ka mēs pastāvīgi domājam par kaut ko sliktu? – pajautāja Ruslans.

- Protams, - atbildēja Sensejs. – Jūs tā kārtīgi pasekojiet sev līdzī. Cilvēks ļoti daudz laika velta tam, lai iedomātos dažādas cīņas situācijas, atcerētos kaut ko negatīvu no pagātnes, iedomājas, ka ar kaut ko strīdas, kaut kam kaut ko pierāda, kā viņš apmāna, kā dod pretī, savas slimības, savus materiālos zaudējumus un tā tālāk. Pastāvīgi uztur negatīvā domu kompleksa tēlu.

Bet te cilvēks iekšēji sevi kontrolējot, apzināti tiek vaļā no visām šīm sliktajām domām. Un jo biežāk viņš uzturēs šo pozitīvo tēlu, jo ātrāk viņā aug šī Mīlestības sēkla. Sākumā cilvēks iedomājas, ka šī sēkliņa uzdīgst un parādās mazītiņš asniņš. Tālāk tas sāk augt, uz stiebriņa parādās lapiņas, pēc tam maziņš zieda pumpuriņš. Un beidzot, pateicoties krietnai devai Mīlestības spēka, pumpurs atveras lotosā. Lotoss sākumā ir zeltainā krāsā, bet, turpinot augt, kļūst žilbinoši balts.

- Bet cik daudz laika nepieciešams, lai tas izaugtu? – es pajautāju.

- Lieta tāda, ka katram cilvēkam tas ir individuāli. Vienam tas var izaugt pa gadiem, otram – pa mēnešiem, trešajam – pa dienām, bet ceturtajam vajadzēs vien mirkli. Viss atkarīgs no cilvēka vēlmes, no tā, kā viņš strādās ar sevi. Šis zieds ir nevien jāizaudzē, bet arī pastāvīgi jāuztur ar savas Mīlestības spēku, lai tas nenovītu un neaizietu bojā. Šo pastāvīgo audzēšanas sajūtu cilvēks notur zemapziņas līmenī vai arī, precīzāk sakot, kontrolējamās attālinātās apziņas līmenī. Jo vairāk cilvēks atdot Mīlestību šim ziediņam - domās lolo to, aprūpē, sargā no apkārtējā negatīvisma iedarbības, jo vairāk ziediņš aug. Šis ziediņš barojas no Mīlestības enerģijas, es uzsveru, iekšējās Mīlestības enerģijas. Un jo vairāk cilvēks atrodas Mīlestības stāvoklī pret visu pasauli, pret visu un visiem, kas viņu ietver, jo lielāks kļūst ziediņš. Bet ja cilvēks sāk dusmoties – ziediņš kļūst vājāks; ja izjūt stipru naidu – ziediņš novīst, slimo. Tad ir

nepieciešams pielikt maksimālas pūles, lai tas atlabtu. Tā ir sava veida kontrole.

Un, lūk, kad šis zieds uzplaukst, palielinās izmēros, tas smaržas vietā sāk izdalīt vibrācijas, tā saucamos leptonus vai gravitonus, sauciet kā vēlaties, tas ir – Mīlestības enerģiju. Cilvēks jūt šī zieda ziedlapiņu kustības, no tām vibrē viss viņa ķermenis, visa telpa tam visapkārt, izstarojot pasaulē Mīlestību un Harmoniju.

- Bet vai to var sajust fiziskā līmenī? – pajautāja Žeņķa.

- Jā. Lotoss izpaužas ar tādu kā dedzinošu sajūtu saules pinuma apvidū, tas izplata siltumu. Šīs sajūtas rodas saules pinuma apvidū, kur, kā vēsta nostāsti, atrodas dvēsele. No turienes sāk plūst un izdalīties siltums. Visa jēga slēpjas tajā, ka, lai kur jūs arī būtu, lai ar ko jūs būtu kopā un lai ko arī darītu vai apdomātu, jums pastāvīgi jāsaņū šis siltums, kurš, tēlaini runājot, jums silda ne vien miesu, bet arī dvēseli. Šī iekšējā Mīlestības koncentrācija atrodas pašā ziedā. Gala rezultātā, jo vairāk cilvēks par to rūpējas un cildina šo Mīlestību, jo vairāk viņš jūt, ka šis zieds ar savām ziedlapiņām augot apņēm pilnībā viņa ķermeni un viņš atrodas iekš milzīga lotosa.

Un te notiek ļoti svarīgs moments. Kad cilvēks sasniedz to, ka lotosa ziedlapiņas sāk to aptvert no visām pusēm, viņš saņū divus ziedus. Vienu sevī iekšēji, kurš atrodas zem sirds un pastāvīgi silda ar iekšējās Mīlestības sajūtu. Otrs, lielais, tāds kā astrālais apvalks šim ziediņam, kurš aptver cilvēku,

un, no vienas puses, izstaro Mīlestību pasaulē, bet no otras puses aizsargā pašu cilvēku no citu cilvēku negatīvās iedarbības. Šeit nostrādā cēloņu-seku likums. Izsakoties fizikas valodā, notiek viļņveidīga sakarība. Vienkāršāk sakot, cilvēks sāk izstarot labestības viļņus, un dvēsele pastiprina tos vairākas reizes, ar to pašu radot labvēlīgu viļņu lauku. Šis spēka lauks, kuru cilvēks pastāvīgi jūt un uztur ar savas Mīlestības fibrām, tajā pašā laikā sniedz noteiktu labvēlīgu ietekmi ne tikai uz pašu cilvēku, bet arī uz apkārtējo pasauli.

Kas notiek, pateicoties šīs prakses ikdienas nodarbībām? Pirmkārt, cilvēks pastāvīgi kontrolē savas domas un mācās koncentrēties labajam. Tāpēc viņš automātiski nevar vēlēt nevienam ļaunu vai arī būt slikts. Jo šī prakse ir ik dienu, ik sekundi. Un tā visu dzīvi. Tā ir savdabīga abstrahēšanās metodika, tā kā ar sliktajām domām nevar cīnīties vardarbīgi. Ar varu nevienu mīlēt nepiespiedīsi. Tāpēc vajag no tā novērsties. Ja rodas negatīva, nevēlama doma, cilvēks koncentrējas uz savu ziediņu, sāk veltīt tam savu Mīlestību, mākslīgi aizmirstot par visu slikto. Vai arī pārslēdzot apziņu uz kaut ko citu pozitīvu. Bet ziediņu viņš jūt pastāvīgi: ejot gulēt, mostoties, naktī, dienā, lai arī ar ko viņš nodarbotos – mācoties, strādājot, sportojot un tā tālāk. Cilvēks jūt, kā Mīlestība iekšā sāk burbuļot, kā Mīlestības straumītes virzās pa viņa krūtīm, izplūst pa viņa ķermeni. Kā šis zieds sāk sildīt viņu no iekšienes, turklāt ar īpašu siltumu, Mīlestības dievišķo siltumu. Un jo vairāk to atdod,

jo vairāk tā viņā rodas. Pastāvīgi izstarojot šo Mīlestību, cilvēks skatās uz ļaudīm jau no Mīlestības pozīcijas. Otrkārt, kas ir īpaši svarīgi – **cilvēks noskaņojas uz labestības frekvenci.**

Bet labestība – tie ir panākumi, tā ir veiksmē, tā ir veselība. Tas ir viss! Cilvēkam uzlabojas noskaņojums, kas labvēlīgi iedarbojas uz psihi. Jo tieši CNS ir galvenais organisma dzīvības procesu regulators. Tāpēc pirmām kārtām šī garīgā prakse atsaucas uz jūsu veselības uzlabošanu. Turklāt cilvēkam sāk uzlaboties savstarpējās attiecības, tā kā viņš ar visiem atrod samierināšanos. Ar viņu neviens nevēlas strīdēties, viņš ir vēlams it visur. Viņam nemēdz būt lielu problēmu. Kāpēc? Tāpēc ka, pat ja viņa liktenī notiek kādi atgadījumi, jo dzīve ir dzīve, viņš uztver tos pavisam savādāk nekā parasti cilvēki. Jo viņam rodas jauns skats uz dzīvi, kas arī palīdz viņam izstrādāt visoptimālāko un pieņemamāko risinājumu tā brīža situācijā. Jo šajā cilvēkā pamostas dzīves Viedums.

Un, treškārt, pats galvenais, – **cilvēkā atmostas dvēsele, viņš sāk sajust sevi kā Cilvēku, sāk saprast, kas ir Dievs, ka Dievs ir visur esoša substance, nevis dažu idiotu fantāzija. Viņš sāk sajust dievišķo klātbūtni sevī un audzēt šo spēku ar savām pozitīvajām domām un jūtām. Viņš vairs nejutās vientuļš šajā pasaulē, tāpēc ka Dievs ir viņā un ar viņu, viņš sajūt tā reālo klātbūtni. Ir tāds teiciens: “Kurš ir Mīlestībā, tas ir Dievā, un Dievs ir viņā, jo Dievs arī ir pati Mīlestība”** Tāpat ir ļoti svarīgi, ka cilvēks sāk

sajust ziediņa auru, kura atrodas viņam iekšā un viņam apkārt.

- Bet kā šī aura ir sajūtama ap ķermeni? – pajautāja Stass.

- Ar laiku tu redzi šo vibrāciju sev apkārt viegla starojuma veidā. Gaiss kļūst tāds kā spilgtāks un skaidrāks, bet tavai redzei apkārtējā pasaule kļūst spilgtāka, ar piesātinātāku krāsu gammu. Un pats pārsteidzošākais, ka arī cilvēki sāk tevī ievērot šīs pārvērtības. Tautā ir tāds teiciens, ka “ka cilvēks burtiski staro”. Tad lūk, tā arī ir šī viņu lauka mirdzēšana, ko izstrādā paša cilvēka Mīlestība. Arī apkārtējie cilvēki sāk sajust šo lauku. Viņiem ir patīkami, ka šis Cilvēks atrodas blakus, viņi sāk sajust prieku un iekšēju saviļņojumu. Daudzi cilvēki atveseļojas. Viņiem kļūst vieglāk pat no viņa klātbūtnes, lai cik slimī tie arī nebūtu. Pie šā cilvēka tiecas visi, atverot savu dvēseli. **Cilvēki sajūt Mīlestību.** Tie ir atvērti Sirds vārti ceļā pie Dieva. Tas ir tas, par ko runāja visi Diženie un par ko domāja Jēzus, kad teica: “Ielaid Dievu savā sirdī”.

Šī garīgā prakse “Lotosa zieds” tika pielietota jau kopš pirmsākumiem. Senatnē skaitījās, ka “Lotoss” dzemdē dievus, “Lotosā” dzimst Dievs. Ar tādu domu, ka dievišķā būtne – dvēsele – mostas “Lotosa ziedā”, Harmonijā un Mīlestībā tevī iekšā. Jo cilvēks pastāvīgi rūpējas par savu ziediņu, pastāvīgi kontrolē savas domas un jūtas, lai “Lotosa ziediņš” nenovītu.

- Tad kā, tur patiešām izaug īsts zieds? – pārsteigts pajautāja Slaviks.

- Nē. Zieds kā tāds tur, protams, neeksistē. Tā ir sava veida iztēles spēle. Šo procesu var nosaukt savādāk: dievišķās Mīlestības pamodināšana, apgaismības sasniegšana, savienošānās ar Dievu – “mokša”, “dao”, “sinto”. Sauc kā gribi. Tie visi ir vārdi un reliģija. **Patiesībā tas vienkārši ir cilvēka pozitīvo domu un Mīlestības jūtu izveidots noteikts spēka lauks, kurš savukārt no vienas puses ietekmē apkārtējo realitāti, bet no otras puses izmaina paša cilvēka iekšējo prāta uztveres frekvenci.**

- Un dvēsele? – es pajautāju.

- Bet dvēsele – tā arī esi patiesā tu. Savdabīgs dievišķā spēka mūžīgais ģenerators, ja vēlaties, bet kurš jāpalaiž darbībā ar savām pastāvīgajām domām par Mīlestību... Kaut kad es vairāk izstāstīšu jums par dvēseli un kam tā ir paredzēta.

Šajā brīdī sarunā iesaistījās Kostja:

- Jūs teicāt - šī garīgā prakse ir ļoti sena. Cik sena?

- Es jau teicu, ka tā eksistē tikpat, cik eksistē cilvēks kā apzināts subjekts.

- Nē, nu cik tas sanāk, septiņus, desmit tūkstošus gadus atpakaļ?

- Tu aplūko pārāk īsu laika sprīdi. Cilvēce civilizētā variantā ir eksistējusi ne vienu vien reizi arī agrāk, turklāt, pat ar krietni augstākām tehnoloģijām nekā pašreiz. Cits jautājums, kāpēc šīs

civilizācijas izzuda. Bet arī par to es jums kādreiz pastāstīšu.

- Bet, ja šī prakse ir tik sena, tad vajag būt palikušiem vismaz kaut kādiem nostāstiem par to arī mūsu civilizācijā.

- Neapšaubāmi. To, ka “Lotosa zieda” garīgā prakse eksistēja arī agrāk, apstiprina senie avoti, kuru ir ne mazums. “Lotoss”, piemēram, tika dots Senās Ēģiptes izredzētajiem faraoniem. Un, ja tu papētīsi literatūru par šo jautājumu, tad pārliecināsies, ka ēģiptiešu mītos un nostāstos tiek stāstīts, ka pat viņu Saules dievs Ra piedzima tieši no lotosa zieda. Šis zieds kalpoja par troni, uz kura sēdēja Izīda, Hors, Ozīriss.

Senajās “Vēdās”, hinduistu senajās grāmatās, kas rakstītas vēl sanskritā, lotoss arī ir viena no centrālajām tēmām. Tajā skaitā, apskatot to, ka Dievam ir trīs galvenie vīrišķie iemiesojumi – Brahma-Radītājs, Višnu-Aizstāvis un Šiva-Iznīcinātājs, tiek teikts sekojošais: “No dieva Višnu miesas parādījās gigantisks zelta lotoss, uz kura atradās “lotosa piedzemdētais” Radītājs Brahma. Tūkstošlapu zelta lotoss auga, un līdz ar viņu arī Visums”.

Ķīnā vēl joprojām tāpat kā Indijā šis zieds iemieso sevī tīrību un šķīstību. Pašas labākās cilvēciskās īpašības un tieksmes cilvēki saistīja ar lotosu. Ķīnā skaitās, ka īpašās “rietumu debesīs” ir lotosu ezers un katrs zieds, kas tur aug, sasaistīts ar nomiruša cilvēka dvēseli: ja cilvēks bija krietns, tad zieds uzplaukst, ja nē – ziedniņš novīst.

Grieķijā lotoss skaitās augs, kurš ir veltīts dievietei Hērai. Zeltītā saules laiviņā, izveidotā lotosa formā, veica vienu no saviem ceļojumiem Hērakls.

Tie visi ir mīti un leģendas, kuras tomēr nav nemaz tik ļoti izdomātas. Tās radās uz reāliem cilvēku pašaudzināšanas faktiem, pateicoties šai senajai garīgajai praksei. Vienkārši agrāk, kad vairumā cilvēku dominēja dzīvnieciskā sākotne, “Lotosa ziediņš” tika dots vien izredzētajiem, daudz-maz garīgi attīstītiem indivīdiem. Un tas ir dabiski, ka pārējie ļaudis vēlāk šos indivīdus uztvēra kā dievus. Jo tas, kurš izaudzē sevī “Lotosu”, pamodina savu dvēseli un realitātē kļūst dievišķīgs, jo spēj radīt Mīlestību tik vien kā ar savu domu.

Kad lielākajai daļai cilvēku pienāca laiks garīgi apgaismoties, Šambalas Bodhisatvas iedeva šo garīgo praksi Budam. Tieši pateicoties šīs “Lotosa” tehnikas izpildīšanai, Sidhārta Gautama ieguva apgaismību, sēžot zem bodhi koka. Ar Rigdena atļauju - Buda iedeva to saviem skolniekiem, lai tā tiktu izplatīta masās. Diemžēl cilvēki laika gaitā sagrozīja Budas Mācību un uz šīs garīgās prakses pamata izveidoja veselu reliģiju. Rezultātā ir sanācis tā, ka tagad, sludinot šo reliģiju, pat paši budisti iedomājas savu paradīzi kā īpašu vietu, kur cilvēki kā Dievi dzimst uz lotosa zieda. Viņi meklē šo vietu, lai gan tā pastāvīgi atrodas viņos pašos. Viņi arī no Budas paguva iztaisīt Dievu, lai gan patiesībā viņš bija vienkārši Cilvēks, kurš iepazīna

patiesību šīs garīgās prakses ceļā. Tādā veidā arī lotoss izveidojās kā budisma simbols, tāpat arī teiciens “Buda sēd lotosā” vai “Buda stāv lotosā”. Vienkārši viņš ar savu piemēru parādīja cilvēkiem, ko var sasniegt cilvēks, uzvarot sevī savu dzīvniecisko sākotni. Viņš tik tiešām izdarīja daudz lietderīga cilvēces garīgās attīstības labā, izplatīdams šo garīgo praksi starp cilvēkiem tās sākotnējā veidolā.

Analoģisku lūgšanu iedeva Jēzus Kristus, lai atmodinātu dievišķo Mīlestību.

- Kā, lūgšana un meditācija – tas ir viens un tas pats? – pajautāja Tatjana.

- Būtībā jā. Jēzus lūgšana “Tēvs mūsu” ir tas pats. Vienkārši tanī viss ir diezgan vienkāršots – ļaudis lūdz maizi un tamlīdzīgi, bet jēga paliek nemainīga – cilvēks garīgi audzina pats sevi, briedina savu dvēseli ar savu domu kontroli, ar savu vēlēšanos, ar stingru Ticību un Mīlestību.

Vispār Budam, Jēzum, Muhamedam un visiem diženajiem bija dotas šīs garīgās prakses zināšanas, par cik viņi smēla no viena un tā paša avota. Tas viņiem palīdzēja ne tikai kļūt pašiem par sevi, bet arī palīdzēt citiem cilvēkiem iepazīt savu dievišķo būtību. Kāpēc visiem bija tik patīkami atrasties blakus Budam, Jēzum, Muhamedam? Kāpēc tautā mēdz teikt – “svēti cilvēki” mirdz? Kāpēc mēs, satiekot pilnīgi svešus cilvēkus, negribam no viņiem doties prom? Jo viņi izstaro Mīlestību. Jo viņi pastāvīgi palielina šo spēku, labestības spēku, Mīlestības spēku, šo dievišķo izpausmi cilvēkā. Par

tādiem saka: tajā cilvēkā ir Dievs. Un tā tas patiešām ir.

- Tad kā, vajag tikai ar Mīlestību domāt par šo ziediņu? – pajautāja Andrejs.

- Nē. Vajag ne tikai koncentrēties un domāt, bet, pats galvenais, izsaukt šīs siltuma sajūtas saules pinuma apvidū un pastāvīgi tās uzturēt ar savām labajām domām. Daudziem tas var neizdoties uzreiz. Tāpēc ka vajag aptvert tā visa jēgu, reāli iedomāties un, es vēlreiz atkārtāju, izsaukt visas šīs sajūtas. Kāpēc es uz to akcentēju jūsu uzmanību? Jo kad cilvēks izsauc šīs sajūtas, viņš sāk tās uzturēt ne jau vienkārši ar prātu, bet zemprāta līmenī, precīzāk, zemapziņas. Tas ved pie dvēseles pamošanās. Tā vienkārši nevar nepamosties. Un, jo vairāk tu to uzturēsi ar savu Mīlestību, jo vairāk tā modīsies, un jo vairāk tu kļūsi par sevi - tādu, kāds tu mūžīgi esi sevī, nevis ārējā mirstīgajā apvalkā.

Un, nedaudz paklusējis, Sensejs piebilda:

- Dzīve ir pārāk īsa, un jāpaspēj garīgo būtību sirdī izlolot.

Viss mūsu dažādo vecumu kolektīvs stāvēja, pilnībā iegrimis pārdomās par Senseja teikto. Pār manu ķermeni skraidīja tādas kā skudriņas no negaidīti uznākušās iedvesmas un sajūsmas. Es biju tik ļoti saviļņota par visu dzirdēto, tik šokēta ar šo negaidīto informāciju, ka man pat kaut kā neticējās, ka to stāstīja parasts cilvēks. Man radās iespaids, ka šīs dziļās, pēc manām domām, zināšanas bija acīmredzami ne no šīs pasaules. Es gribēju pajautāt par to, bet kaut kas atturēja. Un man bija aizdomas,

ka šis “kaut kas” tāpat jau to visu zināja, jo tiecās pie šīs Būtnes ar visām savas dvēseles šķiedrām. Bet tikko kā es par to padomāju, mans prāts atkal sāka ar mani strīdēties, pārlicinot, ka tas ir vienkāršs, parasts cilvēks, kurš vienkārši nevainojami un pamatīgi pārzina filozofiju, reliģiju, psiholoģiju, vēsturi, fizioloģiju, medicīnu, fiziku... “Stop! Uz kurieni mani jau tā aiznesa,” es nodomāju. “Vai tiešām cilvēks ir spējīgs vienlaicīgi sevī iemiesot tik daudz fundamentālo zināšanu? Bet no otras puses, kāpēc gan ne? Mēdz taču gadīties apdāvināti cilvēki tādi kā Lomonosovs... vai Leonardo da Vinči, kurš vispār apsteidza laiku ar savām zināšanām... Bet es kaut kā neatceros, ka viņi būtu tik skaidri spriedelējuši par dvēseli... Un vispār, ko es galvu laužu par to, kas viņš ir patiesībā. Galvenais – es ieguvu atbildes uz saviem jautājumiem, kas mani uztrauca, atradu to, ko jau tik sen meklēju. Taisnību saka - kurš meklē, tas vienmēr atradīs”.

Es patiesi priecājos kā bērns: “Tas taču ir tieši tas, kas vajadzīgs! Tas taču ir ceļš, lai nokļūtu līdz mūžības maliņai, no kuras apcer diženie! Tā ir mana vienīgā iespēja, vienīgais salmiņš. Kāds tur salmiņš, tas ir vesels glābšanas šķirsts, kurā atrodoties nav šausmīga arī fiziskā nāve, kurā nav bail peldēt uz mūžību”.

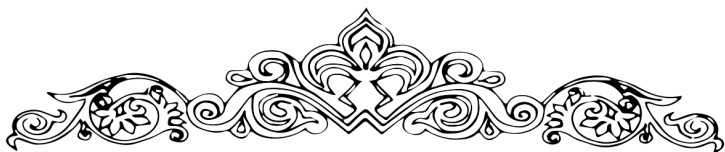
- Nu ko, jautājumu vairāk nav? – painteresējās Sensejs.

Mēs klusējām, lūkodamies uz viņu ar apbrīnas pilniem skatieniem. Vien Nikolajs Andrejevičs,

kurš bija daudz-maz “skaidri domājošs” cilvēks mūsu kolektīvā, atbildēja:

- Nu, pieņemsim, Dievam es, protams, ka neticu. Bet no psiholoģijas skatupunkta, tas ir tāds diezgan interesants variants. Vajag visu apsmadzeņot... Informācijas ļoti daudz, vajag ar visu tikt skaidrībā. Bet jautājumi radīsies vēlāk.

- Tas ir labi, - labvēlīgi noteica skolotājs. – Tad arī šodienai pietiks, varam izklīst

Man bija lielisks noskaņojums. Visu ceļu es analizēju dzirdēto un pārcilāju to domās no visām pusēm. Pēc tam sāku analizēt savu labo noskaņojumu. Kaut kas te bija acīmredzami dīvaini, jo tas bija tāds - it kā es būtu pilnībā vesela. Nedaudz pārskatot savus iespaidus, es negaidīti atklāju, kas par lietu. Agrāk es domāju, ka mana dvēsele jeb mans “es”, kam vajadzēja nonākt mūžībā, atrodas manās materiālajās smadzenēs. Un man šķita, ka es ar to domāju un no tās rodas visas manas domas. Bet ar smadzenēm pēdējā laikā sākās nopietnas problēmas, kā teica ārsti. Tas mani nomāca ne tik ļoti fiziskā līmenī cik garīgajā. Es uzskatīju - ja manas smadzenes ir bojātas, tātad arī manai dvēselei, iespējams, ir kādi sarežģījumi.

Es nevarēju nociesties ātrāk nonākt mājās un iestādīt savu sēkliņu. Sensejs, protams, teica, ka ar garīgo praksi var nodarboties jebkurā vietā. Bet es tomēr nolēmu sākt šo cildeno lietu mājās, mierā un klusumā.

Dzīvoklī es ātri tiku galā ar savām sadzīviskajām lietām. Un, kad vecāki bija apsēdušies pie televizora, es tajā laikā ērtāk iekārtojos “Lotosa”

pozā. Beidzot iestājās ilgi gaidītais brīdis. Sakoncentrējusies mana persona nodomāja: “Tā, sāksim ar iestādīšanu...” Un te nedaudz kritu panikā. Pirmkārt, es nezināju, kā izskatās tā lotosa sēkliņa. Kaut kad grāmatā ziedu gan biju redzējusi, bet sēklu – nē. Un vispār, kā izskatīsies pati šī stādīšana, kur tieši lai stāda? Es biju redzējusi to, kā sēklas uzdīgst zemē. Bet mani tas kaut kā neapmierināja, zeme dvēselē, pat iedomāta, manā uztverē ar mūžību negāja kopā. Nedaudz padomājusi, es atradu man pieņemamu veidu. Es biju redzējusi, kā mamma dziedēja pupiņas, ielikusi tās samitrinātā vatē. Šis variants man patika. “Ja pupiņas, tad pupiņas,” nodomāja mana persona. “Galū galā, tā taču ir mana iztēle. Un galvenais tajā – pati būtība, kā teica Sensejs”.

Atkal sakoncentrējusies, es sāku iedomāties, ka it kā iestādu sevī, saules pinuma rajonā, mazītiņu baltu pupiņu, ieliekot to tādā mīkstā un siltā vielā. Pēc tam sāku klusībā teikt maigus vārdus, apmīļodama šo sēkliņu. Bet nekādas sajūtas nesekoja. Tad es sāku atcerēties visus labos vārdiņus, kurus vien zināju. Un te mana persona pārsteigta konstatēja, ka labos un skaistos vārdiņus es zināju krietni mazāk nekā sliktos un lamuvārdus. Tā kā pēdējos dzirdēju it visur: uz ielas un skolā, tie daudz biežāk papildināja manu vārdu krājumu nekā pirmie. Manas domas atkal nemanāmi pārgāja uz kaut kādu slēdzienu apdomāšanu, loģiski aizķeroties viena aiz otras. To atklājusi, es atkal sāku koncentrēties uz ziediņu. Bet man nekas

nesanāca. Pēc divdesmit minūtēm manu neauglīgo pūļu, mana persona nodomāja, ka laikam es darīju kaut ko ne tā. Galu galā es nolikos gulēt, nolēmusi vēlāk iztaujāt sīkāk Senseju par savām kļūdām.

Tomēr es nevarēju aizmigt. Apkārt visu bija pārņēmusi tumsa. Priekšmeti un mēbeles istabā zaudēja savu dabisko krāsu. Un es nodomāju: “Cik gan šī mūsu pasaule ir iluzora. Mums tikai šķiet, ka mēs dzīvojam pa īstam. Bet patiesībā kā bērni paši sev izdomājam spēli un paši tajā spēlējamies. Tikai atšķirībā no bērniem, pieaugušie nekļūst pieauguši, jo tik ļoti iejūtas sevis izveidotajās lomās, ka sāk iedomāties, ka viss pārējais arī ir tāda pati realitāte. Tā arī paiet visa mūsu dzīve, izdomājumos un raizēs. Taču kā teica Sensejs – “Patiesais tu – tā ir dvēsele, tā mūžīgā realitāte, kura eksistē patiesībā. Vajag tikai pamosties, atjēgties no ilūzijas, un tad visa pasaule izmainīsies...”

Iegrimstot dziļāk pārdomās par mūžīgo, man kļuva tik labi un viegli. Un te es sajutu, kā man krūtīs sāka kaut kas silt un pat patīkami kņudināt. Pa visu ķermeni, no astes kaula līdz pat pakausim, sāka skraidīt skudriņas. Mani pārņēma tāda patīkama, mierpilna sajūta, ka gribējās ar dvēseli apņemt visu pasauli. Tādā patīkamā snaudā es arī aizmigu. Miegš bija pasakains, jo no rīta pamostoties, sajutu sevī tādu iedvesmu, tādu vieglumu, kādu nekad dzīvē vēl nebiju jutusi.

Esot skolā, domās atkal centos izsaukt vakardienas sajūtas. Tā īsti nevarēju sakoncentrēties pastāvīgi riņķojošās mācību informācijas un

pretrunīgo emociju dēļ. Tas man izdevās tikai uz pēdējo literatūras stundu, kad skolotāja monotoni stāstīja jauno materiālu. Pusklase ar trulām acīm viņā “uzmanīgi” klausījās, otra puse kaut kā centās cīnīties ar miegu. Šajā laikā es atkal sakoncentrējos uz saules pinuma apvidu, visu savu uzmanību koncentrējot uz siltuma un prieka sajūtas izsaukšanu. Manas labās domas klejoja kaut kur otrajā plānā. Galvenais man bija tas, kas notiek iekšēji. Man kļuva patīkami, ķermenis atslābinājās, bet krūtīs sāku sajūst vieglu spiedienu, kas pārvērtās siltumā. Pēc tam es vienkārši sēdēju, baudot šo sajūtu, un turpināju klausīties jauno materiālu. Starp citu, pēc dažām dienām noskaidrojās, ka tieši no tā momenta es skaidri iegaumēju visu, ko teica skolotāja, neiespringstot un bez īpašām problēmām. Tas manai apziņai bija ļoti patīkams atklājums.

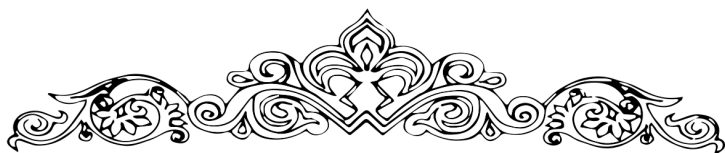
Pēc stundām ieskrēju bibliotēkā, lai aizpildītu robu zināšanās par lotosu. Bet tas, ko izlasīju dažādos avotos, mani vienkārši satrieca. Tur es uzzināju sekojošo: “Lotoss – tas ir daudzgadīgs, lakstains ūdensaugs ar garu kātu un lieliem ziediem, kuri mēdz sasniegt pat 30 centimetru diametru... un kas atdusas uz lielām lapām... Lotosa lapām ir interesanta īpatnība: tās ir pārklātas ar īpašu vaska kārtiņu, tāpēc tās nemirst ūdenī”. No savas puses es to novērtēju tā, ka sliktās domas, tas ir, dzīvnieciskās sākotnes iedarbība nevar sabojāt dvēseli. Tā vienkārši turpinās “gulēt”.

“Lotosa ziedam ir no 22 līdz 30 ziedlapiņām, pie pamatnes tās ir bāli rozā un spilgtas pie virsotnes, izvietotas pa **spirāli** apkārt sēklu trauciņam”. Es palūkojos uz zieda fotogrāfiju. Šis sēklu trauciņš, kas atradās zieda centrā, bija līdzīgs korķim zeltainā krāsā, ar daudzām bārkstīm apkārt tādā pašā krāsu tonī. “Interesanti, ka **lotosa ziedi vienmēr ir pavērsti pret sauli**: nedaudz zem vietas, kur zieds stiprinās pie ziedkāta, atrodas tā saucamā reaģēšanas zona, kura tad arī “ķer sauli””.

Bet par tā sēklām es vispār izlasīju satriecošu informāciju: “**Lotosa sēklām piemīt neparasta spēja izkaltušām saglabāties vairāku simtu (bet dažreiz pat vairāku tūkstošu) gadu garumā**. Iespējams, pateicoties šai lotosa īpatnībai, tas jau kopš senseniem laikiem tiek izmantots kā nemirstības un atdzimšanas simbols”.

Un vēl man izdevās noskaidrot kādu interesantu lietu. “Lotosam piemīt **homotermija**. Tas nozīmē, ka **zieds ir spējīgs uzturēt iekšējo temperatūru tā, kā to dara putni, zīdītāji un mēs, cilvēki**”. “Lotosa zieds ieņem nozīmīgu lomu dažādu tautu ticībās”.

Tas arī viss, ko man izdevās noskaidrot. Bet tas bija pietiekami, lai daļēji uzķertu domu, kāpēc gan Lotosa Māksla, par ko visu laiku piemin Sensejs, ir nodēvēta par godu šim ziedam. Tomēr pilnvērtīgu šīs jēgas sapratni es sajutu kaut kur sevī iekšā, pašā, pašā sava patiesā “es” dziļumā.

Pēc vairākām dienām, kad mēs visi bariņā braucām uz treniņu, draugi sāka dalīties savos pārdzīvojumos un rezultātos. Izrādās, katrs Senseju bija sapratis atšķirīgi. Un šīs iekšējās Mīlestības audzēšana katram bija dažāda. Kostjiks iedomājās, ka viņš iestādīja lotosa sēklu, kā viņš pats izteicās, “tādā Visuma dzīvības substancē”. Turklāt izdarīja to tikai vakar. Bet visas šīs dienas viņš pastiprināti pētīja literatūru, meklējot apstiprinājumu Senseja sacītajam. Kostjikam nebija itin nekādu sajūtu - viņš vienkārši iedomājās šo procesu un tagad gaidīja rezultātu.

Tatjana iedomājās šo Mīlestību kā Kristus piedzimšanu savā sirdī, tā kā vecmāmiņa bija viņu audzinājusi pēc kristietības morāles. Viņai bija prieka, iekšējā saviļņojuma, siltuma un viegla spiediena sajūta sirds rajonā. Bet sirds sāka iesāpēties.

Andrejs visas šīs dienas mērķtiecīgi ar koncentrēšanos centās panākt vismaz kaut kādas sajūtas, domājot par lotosu. Tikai trešajā dienā viņš sajuta knapi samanāmu siltumu, pat ne siltumu, bet tā it kā “kaut kas kutināja šajā vietā kā no spalviņas pieskāriena”. Bet Slavikam vispār neizdevās

iedomāties, kā tas viss notiek “viņa orgānu iekšienē”.

Pirms treniņa sākuma mūsu kompānija sagaidīja brīdi, kad Sensejs nebija aizņemts, un devās pie viņa ar jautājumiem. Mēs sākām stāstīt par savām sajūtām. Un, kā saka, Tatjana ielīda bez rindas, pasūdzoties Sensejam par sirdi. Skolotājs paņēma viņas roku un ar profesionālu ārsta kustību pārbaudīja pulsu.

- Jā, tahikardija. Bet kas notika?

- Nezinu. Tā man sāka sāpēt pēc tam, kad es koncentrējos uz Kunga piedzimšanu savā sirdī...

Un tālāk viņa izstāstīja sīkāk par savas dievišķās Mīlestības modināšanu.

- Viss skaidrs. Tu koncentrējies uz orgānu, uz sirdi. Bet uz orgānu koncentrēties nedrīkst. Sirds – tā ir sirds, tas ir vienkārši muskulis, organisma sūknis. Koncentrējoties uz to, tu to “izsit” no ritma un traucē tam strādāt. Kad iemācīsies kontrolēt sevi, tad arī varēsi tādā veidā koncentrēties uz ķermeņa un orgānu darbību. Bet tagad tu ar to sev tikai kaitē. Vajag koncentrēties tieši uz saules pinumu. Viss dzimst no šejienes. Tas arī ir galvenais čakrāns “Lotosā”, kurš saucas Kundalini.

- Nu bet Kundalini, kad atmostas, tad tur it kā kaut kāda čūska lien pa mugurkaulu. Es lasīju, - Kostjiks palielījās ar savu erudīciju.

- Tāda definīcija ir no jogas, - atbildēja Skolotājs. – Cilvēkiem ir raksturīgi ar laiku visu sagrozīt. Bet sākotnēji “Lotosā” Kundalini – tas ir čakrāns, kurš atrodas saules pinuma apvidū... Tas,

ko es jums stāstīju par lotosa ziedu, es atkārtēju, tās ir tikai līdzības, ne vairāk, tādēļ, lai jums būtu vieglāk saprast, uztvert un sajūst.

- Bet kā tas izskatās patiesībā, izstāstiet, lūdzu, vēl reizi īpaši neaptēstiem, - ar humoru palūdza Andrejs.

- Tur vienkārši izdalās vibrācijas, iekšējā Mīlestības spēka audzēšana. Tā sajūta ir tāda, it kā tu gaidi kaut ko ļoti, ļoti labu. Piemēram, kādu milzīgu, vēlamu dāvanu, ilgi gaidītu, par kuru tu ļoti sen sapņoji. Un, lūk, tu to saņem, tu esi laimīgs, tu esi piepildīts ar pateicību. Un tev pat skudriņas skrien pār kauliem, tu izbaudi šīs sajūtas saules pinuma rajonā tā - it kā tu izstarotu kaut ko labu un brīnišķīgu vai arī tu esi tā gaidās. Lūk, tādai jābūt tev sajūtai, kuru tu mākslīgi izsauc un pastāvīgi uzturi saules pinuma rajonā. Gala rezultātā tā kļūst tev pilnīgi dabiska sajūta. Un cilvēki sāk to sajūst. Jo tu izstaro šo prieku... Un viss. Tam obligāti nav jābūt ziedīņam vai vēl kaut kam. Tie ir tikai tēli, lai būtu ērtāk iedomāties.

- Bet zieds apkārt ķermenim. Tas ir kā?

- Nu, vai tu esi pazīstams ar tādām lietām kā astrālo, mentālo un citiem enerģētiskajiem ķermeņiem, īsāk sakot, ar daudzkārtaino auru ap cilvēku?

- Jā.

- Nu lūk, kad šis labestības spēka lauks tevī izplešas, tad ap tevi parādās tāda kā daudzkārtainu ziedlapiņu sajūta. Tu sajūti, ka tu esi apņemts, aizsargāts un tu uzplauksti lotosā. Un tajā pašā laikā

tu sajūti, ka tu kā saule sildi visu pār pasauli ar savu Mīlestības milzīgo spēku.

Tā ir pastāvīga meditācija, lai kur tu arī būtu un lai ko tu arī darītu, tu izsauc šīs vibrācijas, šīs sajūtas, šīs enerģijas straumītes. Doma kāda: jo vairāk tu nodarbojies, jo stiprākas tās kļūst. Beigu beigās šie procesi iegūst materiālas īpašības, un tu jau patiešām varēsi labvēlīgi iedarboties uz apkārtējiem. Tas ir – tu to varēsi izdarīt tad, **kad pilnībā mainīsies pats: gan iekšēji ar domām, gan ārēji ar darbībām.**

Andrejs vēlējās uzdot vēl kādu jautājumu, bet sporta zāles durvīs parādījās kāds izstīdzējis vecītis.

- Labi, draugi, - Sensejs apsteidza Andreju, - pēc tam parunāsim.

Mēs pagājām maliņā. Padzīvojušais vīrietis sasveicinājās ar Senseju un tad, uzbudināti ierunājies, aizveda viņu sāņus.

- Jūs zināt, šodien zvanīja akadēmiķis no Ļeņingradas, - viņš aizelsies noteica, - Žoržs Ivanovičs. Viņš palūdza nodot, ka obligāti būs šeit pēc trim dienām...

Tālākos vārdus es slikti dzirdēju, jo “Izstīdzējušais”, ticis galā ar savu uztraukumu, pārgāja uz krietni klusāku sarunu. Mana persona bija ļoti pārsteigta par šo paziņojumu: “Kas gan akadēmiķim te vajadzīgs? Turklāt vēl no Ļeņingradas? Kam viņam Sensejs?” Es vai plīsu no ziņkārības. Bet te sākās treniņš, kuru Sensejs uzticēja vadīt vecākajam sempajam. Man jau vairs nebija laika ziņkārības apmierināšanai.

Nodarbības laikā, pārbaudot praksē Senseja tēlaino variantu par “lielās dāvanas gaidīšanu”, es sajutu, ka šīs sajūtas manī nostrādā daudz labāk, jo es tās labi atcerējos vēl no bērnības. Un atlika man tikai atsaukt atmiņā šīs sen aizmirstās sajūtas, kā saules pinuma centrā sajutu patīkamu kņudēšanu, kas aizplūda uz visām pusēm vieglās, līkumotās straumītēs. Tik tiešām šajā momentā bija ļoti patīkami un līksmi. Bet šo sajūtu es nespēju noturēt pat minūti, kā tā pati no sevis izzuda. Mēģinājums atkal atcerēties un izsaukt šīs sajūtas aizņēma daudz vairāk laika kā gribētos. Tā, pārņemta ar savām iekšējām sajūtām, es pat nepamanīju, kā aizlidoja treniņš. Starp citu, miesa vairs nesāpēja pēc tās neaizmirstamās nodarbības, bet sāpes pārgāja, kā Sensejs iepriekš bija teicis, precīzi pēc trim dienām.

Nākamajās dienās, nodarbodamās ar dažādām lietām, es tāpat mēģināju izsaukt šīs sajūtas. Bet sanāca labi tikai tad, kad konkrēti sakoncentrējos uz “”lotosa ziedu”, pildot kādu fizisku darbu. Turklāt es sāku kaut nedaudz izsekot savas domas. Vienreiz, mājās pildot skolā uzdoto, mēģināju atcerēties visu, ko biju pa šodienu domājusi. Bet nespēju atcerēties ne tikai domas, bet pat visas savas darbības. Viss bija tā vispārīgi, un sīkumi uzpeldēja ar grūtībām. Un pats galvenais: labās lietas tika pieņemtas tā, it kā pašas par sevi būtu saprotamas, un vāji uzpeldēja atmiņā. Toties sliktie momenti, negatīvie emocionālie uzplaisnījumi atgriezās atmiņā līdz visiem sīkumiem. Lūk, šajā brīdī arī es, kā saka, uz savas ādas apzināti izbaudīju dzīvnieciskās sākotnes iedarbības spēku. Galvā paši no sevis uzpeldēja Senseja vārdi: „**Doma ir materiāla, jo dzimst materiālajās smadzenēs. Tāpēc slikta doma nomāc. Tas ir pirmais Sargs, kurš vienmēr cenšas cilvēku uzvarēt.** Kādu reizi es jums pastāstīšu par to sīkāk, par to, kā dzimst jūsu domas un kāpēc to vara pār jums ir tik stipra”. Es nodomāju: “Un kāpēc gan Sensejs nestāsta visu

uzreiz, vienmēr atliek uz nenoteiktu “vēlāk”. Citiem tas “vēlāk” var arī nekad nepienākt... Bet no otras puses, tas, kā uztvēru viņa vārdus pirmajos treniņos un tagad, ir kā milzu aiza starp divām klintīm. Agrāk es vienkārši klausījos un tikai tagad, paejot kādam laikam, sāku kaut ko saprast, jo sāku nodarboties un strādāt ar sevi. Parādījās šādi tādi rezultāti, šāda tāda pieredze, iestrādes un līdz ar to parādījās arī konkrēti jautājumi. Bet uz konkrētiem jautājumiem Sensejs vienmēr sniedz konkrētas atbildes”. Un te es sapratu: “Viņš taču vienkārši gaida, kad mēs viņa vārdus sapratīsim, tā teikt – izlaidīsim caur sevi, kad mūsu prāts visu patstāvīgi apdomās un izvēlēsies dvēseles pusi. Savādāk visas šīs vērtīgās zināšanas, kā izsakās Sensejs, tā arī paliks par tukšu skaņu tukšā galvā. Sensejs teica, ka vajag pastāvīgi strādāt ar sevi un dārga ir katra dzīves minūte, un tā ir jāizmanto kā Dieva dāvana savas dvēseles pilnveidošanai”. Šie vārdi deva man pārliecību un optimismu. Vēlāk es tos bieži atcerējos, kad manu miesu pārņēma apātija.

Neskatoties uz slikto laiku un satiksmes traucējumiem pirmā sniega dēļ, kas šogad sasnīga kā vēl nekad, uz meditāciju nodarbību visi ieradās laikā. Netērējot laiku, Sensejs ķērās pie mūsu “Lotosa zieda” audzēšanas mēģinājumu apspriešanas. Nikolajs Andrejevičs bija stāvā sajūsmā par saviem rezultātiem tieši no psihoterapijas viedokļa, kā par vienu no labākajiem domu kontroles veidiem. Sava stāsta beigās viņi domīgi noteica:

- Brīvajos brīžos esmu smalki izanalizējis visu, ko jūs teicāt, un man radās tāds jautājums. Jūs teicāt, ka šīs Mīlestības vibrācijas aizsargā cilvēku no citu cilvēku negatīvās iedarbības. No kādas tieši un kā tas izpaužas?

- Negatīvā iedarbība var būt dažāda. Tas ir arī slikts skatiens, noskaušana un, kā tautā saka, nobūrumš...

- Noskaušana? Nobūrumš? – patiesi izbrīnījās Nikolajs Andrejevičs. – Es uzskatīju, ka nobūrumš un noskaušana – tā ir tikai tautas folklorā, turklāt pietiekami ienesīga noteiktai daļai uzņēmīgu ļaužu.

- Dotā “tautas folklorā” tāpēc arī eksistē, jo šī domas izpausme ieņem savu vietu dabā, bet tai vēl

nav akmens cieta zinātniskā pamatojuma. Bet faktiski jā, negatīvās domas izpausmes eksistē. Es jau ne vienu reizi vien esmu teicis, ka doma ir materiāla. To cenšas pierādīt arī mūsdienu līmenī. Un jo tālāk, jo vairāk tam atradīs zinātniskos pierādījumus. Doma – tas ir informācijas vilnis. Tās informācija ir iekodēta noteiktā frekvencē, kuru uztver mūsu materiālās smadzenes, precīzāk sakot, tās padziļinātās struktūras. Kad cilvēks domā par tevi ko ļaunu, dabiski, ka tavas smadzenes to visu uztver zemapziņas līmenī. Un, atklājot šo kodu, tavas smadzenes sāk modelēt negatīvu situāciju, kura pēc tam kā neapzināta zemapziņas pavēle realizējas dzīvē. Tas arī ir tas nobūrumš, kurš izpaužas kā slimība vai vēl kaut kas. Tas no vienas puses. Bet no otras puses, ja indivīds rada sev apkārt viļņu lauku ar noteiktām vibrāciju īpašībām... vienkāršāk sakot, Mīlestības auru, tad, balstoties uz visiem fizikas likumiem, negatīvā informācija nespēj iekļūt šajā spēka laukā, kur nu vēl nonākt līdz jūsu smadzenēm un izpausties tur pavēles formā. Kāpēc? Jo šis spēka lauks ir daudzkārt stiprāks... Cilvēks ir kā sociums – tā ir tāda diezgan sarežģīta struktūra. Un viņš apmainās ar informāciju ne tikai ar mīmikas, žestu un balss palīdzību. Kaut vai tā pati balss, principā kas tā ir? Tā ir tā pati viļņu vibrācija mums dzirdamajā diapazonā, tikai uz citām frekvencēm, atšķirībā no domām.

- Tātad sanāk, mūsu skaņas uztveršanas iespējas ir ierobežotas tikai ar savdabīgu apziņas ilūziju? –

Nikolajs Andrejevičš, kaut ko klusībā apdomājis, skaļi noteica.

- Protams. Teiksim, zinātne ir oficiāli noskaidrojusi, ka cilvēks ir ierobežots frekvenču diapazonu uztverē un dzird tikai frekvencē no 20 herciem līdz 18 kiloherciem. Bet nez kāpēc, kad cilvēki atklāja ultraskaņu pasauli, tad iemācījās “kontaktēties” ar delfīniem. Tas tikai kārtējo reizi apstiprina to, ka cilvēks apzināti uztver tikai mazu daļu no tās daudzveidīgās pasaules, kas mūs aptver. Toties viņa zemapziņa... tā fiksē daudzkārt vairāk no apkārtējās pasaules.

- Bet vai cilvēks to kā jūt? – uzdeva jautājumu Stass.

- Jā. Tikai parasts cilvēks to sajūt intuitīvajā līmenī, tas ir, kā saka pie mums tautā, ar “sesto” prātu. Bet garīgi attīstīta persona to uzver jau daudz apzinātāk. Veidojot sevī spēka lauku, kas sastāv no Mīlestības vibrācijām, viņš kļūst neievainojams negatīvās informācijas straumēm jeb, vienkāršāk sakot, sliktajām domām. Tādējādi viņš nenovērš uzmanību no savas iekšējās cīņas un netērē tam savu dārgo laiku un spēku.

- Bet kā tas izpaužas dzīvē? Ne vienmēr taču cilvēkam viss tik gludi sanāk, ir taču melnā un baltā strīpa, - paaugstinājās Viktors.

- Melnā un baltā strīpa eksistē tikai tavā apziņā, tu pats esi to radījis savā iztēlē. Ja tev viss ir brīnišķīgi, tad jau zemapziņas līmenī tu gaidi kaut ko nelabu, negatīvu. Bet ja jau tu gaidi, tad gala rezultātā to arī dabū. Mēs paši izdomājam sev tādu

spēli, problēmas uz savu galvu. Dabā tādas lietas nav. Labi tātad labi. Sūdīgi, tātad tu esi muļķis. Viennozīmīgi.

Puiši pasmīnēja, dzirdot tādu visaptverošu atbildi, pret ko nekādi neko nevarēja iebilst.

- Bet vai ar šo garīgo praksi var attīrīties no... nu... – Žeņka nedaudz saminstinājās, piemeklējot vārdus, - no grēka, vai? Vispār no tā visa sliktā, ko tu jau esi paspējis sastrādāt dzīves laikā?

- Viennozīmīgi. Cilvēks, kā tu saki, “attīrās no grēka”, tāpēc ka viņš ne tikai nožēlo izdarīto, bet, kas ir vēl svarīgāk, viņš to nedara un nevēlas arī turpmāk darīt, tā kā viņam šīs darbības ir kļuvušas svešas. Viņš vienkārši atstāj visu negatīvo sev aiz muguras un aizmirst par to gan zemapziņas, gan apziņas līmenī. Ja viņu nomāc kādas pagātnes lietas, kas pastāvīgi atgādina par sevi, audzējot sevī Mīlestības spēku un strādājot pie savas dvēseles atmodināšanas, viņš automātiski attīrās no tā visa.

- Bet kāpēc saka: “Grēks tevi pazudinās”? – pajautāja Andrejs.

- Jā, pazudinās. Cilvēks kaut ko sastrādāja, un šis izdarītais viņam nedod mieru ne zemapziņas, ne apziņas līmenī, it kā tārps grauztu tam smadzenes. Rezultātā tas izpaužas kā čūla vai infarkts, insults un tā tālāk. Tātad grozi kā gribi, bet beigās, ja cilvēks neko nedara, tad tas sliktais viņu iekšēji nogalina.

- Bet kā cilvēks sapratīs, labi vai slikti viņš ir rīkojies?

- Jebkurš cilvēks lieliski zina, ko viņš ir izdarījis labu un ko sliktu. Lai kā arī viņš tēlotu, lai kā arī “zīmētos” citu klātbūtnē, cik viņš ir foršs, cik labs, kāds viņš supermens, bet patiesībā, kad paliek viens pats ar sevi, viņam ir bail par sevi. Viņam ir bail, kad naktī liekas gulēt, sevišķi, ja ir viens, vai arī kad jādodas pa tumšu celiņu. Viņš lieliski jūt, ka uz viņu kāds skatās. Viņš jūt uz sevis vērstu šo skatienu, un tas viņu nomāc. Viņš baidās no nāves, jo tur viņam būs... nu, maigi sakot, beigas.

- Bet kas būs pēc nāves? – pajautāja Stass.

- Tam, kurš ir labs, teiksim tā, kurš ir šķīstījies, kurš ir ar Dievu, tam nav ko baidīties un tam arī tur būs labi. Lai arī viņš nerasniedza lielus augstumus garīgajā attīstībā, lai arī viņš nespēja sasniegt savas dvēseles galīgo Brīvību, nu labi, teiksim prastāk, savienoties ar mūžīgo Mīlestību, Dievu, Nirvānu, sauciet kā gribat, nonākt paradīzē vai Dieva valstībā no reliģijas viedokļa, tomēr viņš attīstīja savu dvēseli, viņš uz to tiecās... Paradīze – tā nav tā vieta, kur tu fiziski ballējies ar saviem draugiem, kuri ir tādi paši kā tu pats un kuri palīdzas baznīcā, tāpēc ka tas ir moderni, un jau uzskata sevi par apgaismotajiem. Tās visas ir muļķības, lūdzies tā kaut visu dzīvi. Galvenais ir nevis tas, kā tu ārēji izrādies, bet gan tas, ko tu domā un dari. Galvenais, kas tu esi patiesībā un kā sevi audzini, kā nodarbojies ar savu garīgo izaugsmi. Ja tu sasniedz noteiktu Brīvības līmeni, kad tu esi atnācis pie Dieva kā pieaudzis bērns, lūk, tas ir kaut kas varens. Tas ir galvenais mērķis, uz ko tev vajag

tiekties. Tu aizgāji, tu esi brīvs, tavā priekšā ir zvaigznes, tavā priekšā ir bezgalīga pilnība. Bet šo sajūtu jums pat saprast grūti.

Bet ja tu esi slikts, negatīvs subjekts, teiksim tā, tevī dominē materiālā būtība, ja tu centies sagādāt sev materiālos labumus, apspiežot citus un darot tiem ļaunu, un tajā pašā laikā tu necenties laboties, tev tur būs diezgan slikti.

- Liela muiža! Iedevi mācītājam kukuli Dievam par godu, tas uzreiz visus grēkus piedos, - neveiksmīgi pajokoja Žeņķa.

- Mācītājs varbūt arī piedos, bet Dievs - diez vai. Pa lielam, ja tu centies nožēlojami atpirkties, kaut vai uzbūvējot to pašu baznīcu, bet nenožēlojot pats sevis izdarīto un nesāksi dzīvot ar savu sirdsapziņu pa jaunam, tad visas tavas "atdarīšanas" būs muļķīgas un bezjēdzīgas. Tāpēc ka Dievs ir vairāk ieinteresēts tavas dvēseles izaugsmē, tas ir, savas daļiņas, nevis kaut kādās "atdarīšanās" materiālo labumu veidā, kuri tika radīti pēc viņa gribas, lai pārbaudītu un audzinātu cilvēku dvēseles.

- Tur būs diezgan slikti, tas ir kā? – pajautāja Andrejs.

- Nu kā, grūti izskaidrot, lai jūs saprastu. Bet aptuveni kaut kā tā. Iedomājaties pašu, pašu pretīgāko, kas ar jums var notikt, pašu briesmīgāko... Iedomājieties?

- Iedomājāties.

- Tad lūk, tas ir pats labākais, kas tur būs, turklāt diezgan ilgu laiku... Es jūs nebaidu, es stāstu to, kā tas ir. Katrs cilvēks atbild par savu rīcību. Viņš,

iespējams, pat neiedomājas, ka atbild, lai gan zemapziņas līmenī pilnīgi apzinās, ko dara. Viņš slepus no visiem ir mantkārīgs, viņā dominē materiālā būtība: zog, krāpj, apmierina savu augstprātību. Viņam ir žēl nieka kapeiciņas vai arī viņš domā: “Man ir daudz naudas, es esmu cars!” Kāds gan tu cars, tu rīt nosprāgsi, bet tur tad uz tevi paskatīsies, kas tu esi... Un pats interesantākais - katrs to jūt un saprot. Tāpēc daudzi cilvēki arī svaidās visu dzīvi kā svārsti - no vienas galējības otrā, no vienas reliģijas pie citas. Bet patiesībā neviens, izņemot jūs pašus, nekad nesaņems piedošanu par jūsu grēkiem. Ir vajadzīga reāla rīcība jūsu iekšējā pasaulē, vajadzīgs reāls dvēseles briedums, nevis kaut kādi mistiski pašapmāni un muļķīga cerība uz to, ka par to neviens neuzzinās un jums tas viss beigsies gludi. Sargs, kurš fiksē jebkuru jūsu domu, nemaz nerunājot jau par darbību, atrodas jūsos pašos. Un tieši pēc viņa “atmiņu piezīmēm” tiek lemts jūsu dvēseles tālākais liktenis.

- Sanāk, ka bagātam būt ir slikti, - savus secinājumus izdarīja Slaviks.

- Nē, bagāts cilvēks – tas ir labi, tas ir lieliski. Slikti ir tas, ka mums joprojām ir nabadzīgie, tas ir skumji. Bet bagātie ļaudis - tas ir brīnišķīgi, viņiem ir laiks sev, savai pilnveidei, ja, protams, viņi pareizi to izmanto.

- Sakiet, lūdzu, - sarunā atkal iesaistījās Nikolajs Andrejevičs, - atgriezoties pie “Lotosa zieda”, es

gribētu uzzināt, vai visi cilvēki uztver šīs Mīlestības vibrācijas pozitīvi?

- Lielākā daļa. Bet ir indivīdi, kuri šīs Mīlestības vibrācijas uztver ārkārtīgi negatīvi. Tās viņus dara piesardzīgus, atgrūž. Tas tikai parāda viņu apziņas pagrimumu. Sanāk - lai viņu dvēsele nepamostos saskarē ar šī cilvēka izstarojumiem, prāts sāk aktivizēties, un viņā uzliesmo viss negatīvais. Tātad šis indivīds ir ļoti slikts, pretīgs, kaut gan viņš par sevi var domāt, ka ir brīnišķīgs, labsirdīgs. Viņu var slavēt neizsakāmi liels cilvēku pulks, kaut gan patiesībā viņš ir mēsls. Kādēļ? Tādēļ, ka viņš uz to visu reaģē galēji negatīvi. Viņa prātā dzīvnieciskā sākotne dominē pār dvēseli.

Mēs nedaudz paklusējām.

- Jūs zināt, es lasot nejauši atradu, ka Jeļena Blavatska savos darbos pieminēja kādu īpašu garīgu praksi, ko viņa nosauca par "Pasaules rozi". Tā ļoti attālināti atgādina "Lotosa ziedu", - Kostjiks palielījās ar savu atradumu.

- Jā. Tā ir "Lotosa zieda" garīgās prakses atskaņa. Tikai Blavatska tur ļoti daudz ko sajaukusi. Bet tas arī nav pārsteidzoši, jo viņa rakstīja no tā, ko viņai izstāstīja dažādi lamas, nevis no patiesā avota.

- Es vēl izlasīju, ka "lotosa" atmodināšana ir augstākais sasniegums budismā. Taču tur vispirms ir jāpārvar tik daudz dažādu iesvētīšanu, pakāpienu un pārbaudījumu...

- Tās visas ir muļķības. Visu šo dražu jau pēc tam izdomāja cilvēki, lai izveidotu sev bezmaksas

barotavu – reliģiju. Bet sākumā Buda deva tīrā veidā tieši šo vienkāršo, visiem pieejamo garīgo praksi “Lotosa zieds” dvēseles atmodināšanai. Viss bija ļoti vienkārši.

- Arī saviem adeptiem?

- Sākumā arī saviem adeptiem deva šo garīgo praksi. Bet vēlāk, pēc to atmošanās līmeņa, jau daudz smalkākas zināšanas.

- Jūs vēl pagājušajā reizē teicāt, ka Budas zināšanas tika daļēji nozaudētas, - Kostjiks joprojām nekādi nespēja rīties, - daļēji sagrozītas, bet es lasīju, ka tās pārzina un dot saviem skolniekiem Dalailama, kurš lamaismā, vienā no budisma pamatnovirzieniem, ir augstākā persona starp “pārdzimušajiem”, augsti godājamā Bodhisatvas... Avolokaševaras... zemes iemiesojums. Nē, ne tā. Avolokitešvaras, - knapi izrunāja Kostjiks, - tas ir dzīvais Dievs, kā viņi saka. Tur arī rakstās, ka šā dzīvā dieva nāve kļūst par sākumu viņa jaunajam iemiesojumam uz zemes. Un kaut kāda speciāla komisija no augstākajiem lamām “uzmeklē” viņu starp jaundzimušajiem, kas dzimuši gada laikā pēc Dalailamas nāves. Tad lūk, es te tā domāju, ja šis Bodhisatva pastāvīgi pārdzimst, vai tad zināšanas var tikt nozaudētas?

- Kas?! Dalailama Bodhisatva?! Viņš pat nav parodija par Bodhisatvu. Jo kas savā būtībā ir Dalailama... Vispār, lai jūs patiešām saprastu, es jums izstāstīšu priekšvēsturi. Sākotnēji Budas mācība bija mutiska. Tomēr tā guva plašu atsaucību no cilvēkiem savas vienkāršības un garīgo prakšu

pieejamības dēļ, it sevišķi “Lotosa zieda”. Viņa filozofiskā mācība, iedomājaties tikai, gandrīz 600 gadus pēc viņa nāves tika pirmo reizi pierakstīta uz palmu lapām (Tripitaka) 29 gadā pirms mūsu ēras. Tas ir pats senākais agrīnā budisma literatūras sakopojums, kas jau tika sarakstīts sagrozītā veidā attiecībā pret patieso Budas Mācību. Tā kā to rakstīja cilvēki, kas ar šo zināšanu palīdzību piepildīja savus personīgos iedzīvošanās mērķus, radot uz šīs augsnes reliģiju. Turklāt pēc Budas nāves starp viņa skolniekiem notika sašķelšanās. Daļa no viņiem palika pie tradicionālajiem uzskatiem, tā dēvētā hinajānas novirziena, kas sanskritā nozīmē “Mazie rati” vai arī “šaurais ceļš uz glābiņu”. Šis novirziens tā pirmatnējā formā bija tuvāk patiesībai, jo galvenā nozīme tika uzsvēta uz personīgajām pūlēm, tiecoties atbrīvoties no samsāras (dvēseles pāreja no viena miesiskā apvalka citā) važām, ejot pa pilnīgā glābiņa ceļu (nirvānu). Bet tāpat cilvēki ar laiku to sagrozīja un pārvērtā sarežģītā, krāšņā kultā.

Bet tieši otrs novirziens - mahajāna, kas sanskritā nozīmē “lielie rati”, “platais ceļš uz glābiņu”, ir sākums mūsu stāstam par Dalailamu. Mahajānas novirziens reformēja budisma mācību no visām pusēm, pārvēršot Budu no vieda Skolotāja tipiskā dievībā, bet “Bodhisatvas” – viņa emanācijās. Viņuprāt, par Bodhisatvu varēja kļūt jebkurš gribētājs, kurš bija nonācis līdz šīs reliģijas valdošajai virsotnei. Kaut gan pašā vārdā

“Bodhisatva” ir ielikta pavisam cita jēga. Šis vārds nāk no Šambalas.

“Bodhisatva”, precīzi tulkojot no sanskrita, nozīmē “tas, kura būtība ir zināšanas”. Buda ieviesa šo terminu starp cilvēkiem, ņemot vērā tā laika garīgā līmeņa attīstību. Bet pat viņa definējumā šī vārda skaidrojums skanēja kā: “Bodhisatva – tās ir Šambalas būtnes, kas ir sasniegušas augstāko pilnību un *izgājušas* no nirvānas, bet kurām pieder *brīvība* atkal tajā iegrimt, tomēr tās atsakās no tā Mīlestības un līdzcietības dēļ pret dzīvajām būtnēm un tiecas tām palīdzēt *pilnveidoties*”. Tad lūk, ko izdarīja šie viltus “bodhisatvas”. Viņi no Budas skaidrojuma izņēma tikai dažus vārdus: “Šambala”, “izgājušas no nirvānas”, “pieder brīvība”, kā arī “palīdzēt pilnveidoties” un aizvietoja tos ar savu traktējumu, pateicoties kam izmainījās visa vārda jēga. Viņi to pārtaisīja tā, kā viņiem bija izdevīgi. Viņi cerēja, ka pasaule par to tāpat nekad neuzzinās. Bet šis fakts norāda uz viņu neizmērojamo muļķību attiecībā pret patiesajām zināšanām. Patiesās garīgās zināšanas, lai kā arī tās sagrozītu, lai kā arī slēptu, lai kā arī nīcinātu, Šambala tās tik un tā vajadzīgajā stundā nodos cilvēkiem tīrā veidā, jo tas ir vienīgais kristāliskais garīgo zināšanu avots uz Zemes, no kura tiek smeltas visas pasaules Mācības.

Cilvēkiem kļūt par Bodhisatvu nav iespējams. Lai gan cilvēces vēsturē ir bijušas dažas unikālas personības, kuras ar savu dvēseli spēja izaugt līdz Bodhisatvas līmenim. Bet šos cilvēkus-unikumus

var uzskaitīt uz vienas rokas pirkstiem, turklāt tas ir caurvijot visu cilvēces eksistences vēsturi, nevis to niecīgo laika sprīdi, kurā jūs ieliekat jums zināmās vēstures jēgu. Tad lūk, pats augstākais, ko cilvēki var sasniegt garīgajā plānā strādājot ar sevi, es vēlreiz uzsveru, strādājot ar sevi, ir attīstīt caur Mīlestību savu dvēseli līdz tādām līmenim, kad nāve nespēj pār tiem valdīt. Tas nozīmē - atbrīvoties no pārdzimšanu ķēdes un savienoties ar dievišķo Mīlestību, ar nirvānu, sauciet kā gribat. Jums pašlaik ir grūti pat saprast šī vārda “nirvāna” jēgu. Bet nekādi pasaulīgie prieki nespēj līdzināties pat tūkstošajai daļai šī augstākā stāvokļa.

- Tātad Bodhisatvas – tās patiešām ir būtnes no Šambalas? – pajautāja Andrejs.

- Jā. Viņi tur izveidoja savu mazo pasaulīti, pazīstamu cilvēkiem kā Mājoklis. Tieši no turienes pasaulei tiek dotas zināšanas, vai tās būtu zinātniskas vai garīgas, lai cilvēki augtu garīgi un attīstītu savu dvēseli.

- Bet Mesijas – tās arī ir Bodhisatvas?-
painteresējās Stass.

- Gadās, ka arī Bodhisatvām, dodot pamatmācību, nākas būt par Mesijām. Bet ļoti reti. Visbiežāk, kā likums, Mesijas ir viņu skolnieki, vienkāršu cilvēku uzaudzināti.

- Tas ir kā?

- Kādreiz es jums par to pastāstīšu. Savādāk mēs jau esam pārāk novirzījušies no iesāktās tēmas... Tad lūk, Bodhisatva nevienam negrasās pierādīt, kas Viņš tāds ir, un vēl jo vairāk viņš neveidos

reliģiju. Bodhisatva var sniegt Mācību par cilvēka garīgo būtību un to, kā to attīstīt. Bet nekādā gadījumā reliģiju... Pēc fakta, jebkura reliģija – tas ir tikai milzīgs šovbizness, radīts ar tās virsotnē atrodošos ļaužu bariņa lielummāniju, kas izveidota tādēļ, lai varētu kalt naudu no stulba ēzeļu bara.

- Nu kāpēc uzreiz stulba, - apvainojies noteica Ruslans.

- Tāpēc ka šie ļaudis kļūst diezgan ierobežoti savās zināšanās. Viņiem taču pastāvīgi tiek iekalts, lai tie klausītos tikai savu reliģiozo vadītāju runas, lasītu tikai viņu literatūru un turētos tikai viņu ganāmpulkā, jo visas pārējās reliģijas ir nepareizas. Piemēram, nekur tālu nemeklēsim, atgriezīsimies pie mūsu sarunas tēmas, ko izdarīja šie “šovmeņi” ar Budas Mācību. Pirmkārt, viņi savai ērtībai, lai no pūļa puses būtu mazāk jautājumu, no paša Budas izveidoja dievu. Otrkārt, ieviesa sarežģītus reliģiskos rituālus, klanīšanos, lūgšanas, parādot masām “plato un vieglo glābiņa ceļu”, pateicoties savam “bothisatvu-skolotāju” šova kultam. Parastajam laicīgajam vajag ne tikai izpildīt viņu izdomātos rituālus, lūgšanas, solījumus un visas viņu daudzslāņainās blēņas, bet arī apdāvināt viņus par to, ka tie, vienkāršāk sakot, karina viņam “uz ausīm makaronus”, turklāt vēl liek bez ierunām pakļauties tiem. Īsāk sakot, šie viltus “bodhisatvas”, kas pēc fakta bija vienkārši viltīgi un gudri cilvēki, izveidoja kārtējo barotavu – reliģiju.

Bet tagad mēs atgriezīsimies pie jautājuma par Dalailamu. Tad lūk, visu šo budisma reformācijas

putru ievārīja Nagardžuna, kurš dzīvoja II gadsimtā. Tas bija diezgan gudrs, bet viltīgs cilvēks ar savtīgiem nolūkiem. Viņš bija indiešu filozofs, teologs, dzejnieks, izveidoja šunjavādas (madhjamikas) skolu. Tagad pats galvenais. Par to, ka Nagardžuna pārtaisīja vienkāršo par sarežģīto, par to, ka stipri sagrozīja un daļēji piesavinājās sev zināšanas, kuras Buda bija paredzējis masām, par to, ka viņš pārgrozīja pašu Zināšanu jēgu, Rigdens Džappo smagi sodīja Nagardžunu ar mūžīgu apzinātu pārdzimšanu.

- Bet kas ir Rigdens Džappo? – pajautāja Kostja.

- Rigdens Džappo vada Šambalas Bodhisatvu kopienu.... Tad lūk, vēlāk vēsturē Nagardžunas personība bija pazīstama ar dažādiem vārdiem. Sekojoši, 1391. gadā tieši viņa būtība pārdzima Gendundabā, kurš arī kļuva par pirmo Dalailamu. Kādreiz viņam bija tāda vēlēšanās, lai viņa priekšā klanās, lai viņu apbrīno, ka viņš tāds varens ieliktenis... Viņu piesaistīja bagātība, greznība un pielūgšana. Tagad Dalailamam ir daudz bagātību, tagad viņam ir papildnam greznības un viņu pielūdz ceturtdaļa pasaules. Bet no otras puses viņam nav laimes un nebūs. Viņš ir nolemts mūžīgai apzinātai pārdzimšanai un mūžīgām iekšējām ciešanām. Viņš nevar doties nirvānā, nevar izrauties no pastāvīgā viņa apzināto pārdzimšanu apļa. Tā vienkāršā iemesla dēļ, ka viņu no šīs zemes dzīves neviens neizlaidīs. Katru reizi, kad viņam kārtējās dzīves posmā paliek 13 gadi, kas ir dzimumbrieduma periods un kad notiek dzīves enerģijas pamošanās

un cilvēka saikne ar Kosmosu, vienkāršāk sakot, kad viņš sāk pamosties kā personība un aptver, kas viņš tāds ir, - viņam tā ir milzīga sāpe uz visu dzīvi.

- Neko sev sāpe! – Kostjikam izspruka. – Tas taču ir Dalailama, viņam ir viss! Tā taču ir laime iegūt visu un pastāvīgi pārdzimt. Kā gan šāda dzīve var apnikt?!

Skolotājs gurdi paskatījās uz puisi:

- Nu kā lai tev paskaidro... Piemēram, tu esi redzējis, filmu “Baltā tuksneša saule”?

- Jā.

- Atceries, kā muitnieks Veriščagins apsēdās ēst, bet sieva nolika viņam priekšā veselu bļodiņu ar melnajiem ikriem. Viņš paskatījās un teica: “Atkal tie ikri! Nu es vairs nevaru tos nolādētos ikrus ieēst! Aizej kaut vai pret maizi iemaini”. Viss apnīk, un tas notiek ļoti ātri. Bet dzīve apnīk trīskārtīgi. Ja tu atcerētos kaut vai daļu no tā, ko kādreiz esi pārdzīvojis citos ķermeņos, tev vienkārši slikti paliktu no tā miesiskā apvalka vienveidīguma. Apzināti pārdzimt un apjaust, ka tas ir tavs mūžīgais liktenis – tas ir briesmīgi, tu pat iedomāties nevari, cik tas ir briesmīgi. Ne velti Jēzus sodīja mūžīgo Žīdu ar nemirstību. Vai atceries šo stāstu?

Kostjiks apjucis pašūpoja galvu:

- Nē.

- Kad Jēzu dzina uz Golgātu, Viņam bija ļoti slikti un grūti, Viņu mocīja slāpes. Un kad viņš apstājās pie kāda ebreja, vārdā Agasfers, mājas sliekšņa un palūdza viņam ūdeni, tas Viņu rupji

padzina, jo bija nobijies par savu dzīvību, ka viņu sodīs par to. Un Jēzus viņam teica: “Tu baidies par savu dzīvību, tad dzīvosi mūžīgi!” No tā laika Agasfērs nevar nomirt un klejo pa pasauli, lai kā arī tas viņam būtu apnicis.

- Un kas, viņš nekad, nekad netiks apžēlots? – ar līdzjūtību pajautāja Tatjana.

- Nē, kamēr nebūs kopējās piedošanas, kamēr visa pasaule nenožēlos grēkus. Bet tas jau ir cits stāsts.

Sensejs paskatījās uz pulksteni.

- Labi, draugi, laiks taisīt meditāciju, savādāk mūsu saruna var ievilkies uz ilgu laiku. Šodien mēs priekš vieniem atkārtosim, bet priekš citiem pacentīsimies atstrādāt kāju čakrānus un čakrānu “Hara”.

- Bet kur tie atrodas? – pajautāja Slaviks.

- Kāju čakrāni atrodas pēdu centrā, bet čakrāns “Hara” trīs pirkstus zem nabas, “Dan-Tjaņ” punktā... “Hara” tulkojumā no japāņu valodas nozīmē vēders. Tas ir cilvēka centrs, kas praktiski sakrīt ar smaguma centru, tajā skaitā, fiziskajā un ģeometriskajā plānā. Šī meditācija tāpat kā iepriekšējā ir uzmanības koncentrēšanai... Bet tagad nostājieties, atslābinieties, kājas plecu platumā...

Mēs nostājāmie ērtāk, atslābinājāmie un koncentrējāmie uz meditācijas izpildi.

-Tagad mēs veiksīm ieelpu kā parasti, tas ir – brīvi, bet izelpu kausveidīgajā “Harā”, it kā piepildot to ar “Ci” enerģiju līdz sajūtam vieglu smagumu. Kad “Hara” piepildīsies, jums

nepieciešams izlaist šo “Ci” enerģiju no “Hara” uz kājām caur pēdu centriem zemē...

Kādu laiku es “dzenāju” šo enerģiju tikai savās domās. Bet pēc tam mana iztēle pārslēdzās uz reāli skaidri sajūtamu vēdera izplešanos, tā, it kā mani patiešām būtu ielējuši ūdeni. Šajā brīdī Sensejs atgādināja:

- Kad “Hara” ir piepildījies, jums nepieciešams “izliet” šo enerģiju caur kājām, caur pēdu centriem zemē.

Es atkal pacentos to izdarīt savā iztēlē, domās strādājot ar savu ķermeni. Pakāpeniski sajūtās tāds kā siltums, kas plūda šaurā straumītē. Tā nebija vesela, bet pārtraukta un labi sajūtās apakšstilbu un īpaši pēdu rajonā. Lai arī ārā bija diezgan pavēss, manas kājas zābakos sāka pakāpeniski iesilt. Kad es to ievēroju, tad pārslēdzos uz apdomāšanu, kā gan man tas tā izdevās. Sajūtas kaut kā pakāpeniski izzuda proporcionāli mana prāta iegrimšanai loģikā. Bet tikko kā es atkal pacentos koncentrēties, Sensejs jau paziņoja par meditācijas beigām.

- Izdariet divas dziļas ieelpas – izelpas. Strauji sažņaudziet dūres, atveriet acis.

Es paskatījos uz pulksteni, bija pagājušas tikai kādas desmit minūtes. Bet likās, ka daudz vairāk. Te kāds pamanīja, ka zem mūsu kājām bija izkusis sniegs. Mēs pārsteigtīgi sākām skatīties. Un tik tiešām, zem dažiem no vecākajiem pušiem bija ap 40 centimetru rādiusa izkusumi, bet zem mūsu tādi parasti. Žeņka, paskatījies uz Stasu, noteica:

- Lūk, redzi, bet tu pārdzīvoji: auksti, auksti, tagad derētu uz Āfriku. Tev pat uz Āfriku nevajag braukt. Skat, jau palmas tev zem kājām sāk augt.

Un, vērsoties pie Senseja, piebilda:

- Es sen jau nojautu, ka ar viņa izcelsmi kaut kas nav tīrs, mūžīgi viņu pie papuasiem velk.

Pēc kārtējās joku gūzmas, kad visi nedaudz nomierinājās, Sensejs teica, ka ar šo meditāciju mēs varam mājās nodarboties pastāvīgi.

- Un ar "Lotosa ziedu" arī? – pajautāja Kostjiks.

- Protams. Ar to jo īpaši un vēlams jebkurā brīvā minūtē.

- Bet kad būs rezultāti?

- Neuztraucies, ja tu neslinkosi, rezultāti neliks sevi gaidīt.

- Atvainojiet, es vēlētos nedaudz atgriezties pie mūsu sarunas pirms meditācijas. Jūs, lūk, teicāt, ka visus zinātniskos sasniegumus pasaulei dod Šambala. Es kaut ko ne līdz galam sapratu, kā tas ir, - dod? - ar augstprātības noti balsī noteica Nikolajs Andrejevičs. – Es līdz šim uzskatīju, ka cilvēks ir pietiekami attīstīta būtne, lai spētu pats līdz visam aizdomāties, tajā skaitā arī līdz zinātniskajiem atklājumiem.

- Nu kā lai jums saka, cilvēks neapšaubāmi kaut kad kļūs par pilnīgu būtni... Bet, kamēr viņa prātā saimnieko dzīvnieciskā sākotne, viņš pat elementāru krēslu nav spējīgs izdomāt, ja viņam nepastāstīs, kā to vajag darīt.

- Tas ir kā?

- Vienkārši. Mūsdienās cilvēki ir tik gudri, jo viņi ir mantojuši šīs zināšanas no senčiem. Bet kā to uzzināja viņu senči, jūs esat par to aizdomājušies? Pat vissenākajās Šumeru civilizācijas leģendās, kas uzrakstītas uz māla plāksnītēm, tiek pieminēts, ka tieši “cilvēki no debesīm” izstāstīja viņiem, kā organizēt sadzīvi, kā vajag celt mājas, ķert zivis, audzēt priekš sevis ēdamās augkultūras un tā tālāk. Bet līdz tam cilvēki dzīvoja kā jebkurš dzīvnieku bars... Ņemsim kaut vai mūsdienu pasauli. Kā zinātnieki iegūst atklājumus?

- Pastiprināti strādājot pie kādas tēmas.

- Neapšaubāmi, ārēji tas izskatās tieši tā. Bet pats atklājuma mirklis, atklāsmes mirklis?

Nikolajs Andrejevičs paraustīja plecus.

- Atcerieties dižo atklājumu vēsturi, - turpināja Sensejs. – Aplūkosim kā piemēru visiem zināmo Dmitrija Ivanoviča Mendeļejeva periodisko sistēmu, ko viņš nosapņoja gatavā veidā, turklāt ne visu, bet tikai to daļu, kuru cilvēce dotajā etapā ir spējīga uztvert. Tas pats stāsts ir ar Nila Bora atoma struktūru, Frīdriha Augusta Kekulē formulu, ar Nikolā Teslas atklājumiem un daudziem citiem. Praktiski visas zinātniskās idejas un teorijas cilvēcei ir tapušas zināmas atklāsmes un intuīcijas rezultātā, bet visbiežāk kā “atklājums no augšas”. Tas nozīmē, ka šos atklājumus zinātnieki ieguva no zemapziņas dzīlēm.

Bet zemapziņas dzīles – tas ir tas pats čakrāns, “durvis”, “vārti” – sauciet to, kā gribat, - kurus var atvērt gan no vienas puses, gan no otras. Tā ir tikai pāreja pavisam citā sfērā, citā dimensijā, citā informatīvajā laukā, sauciet kā jums ērtāk. Tad lūk, pie noteiktas nepieciešamības zinātnieka smadzenēs var tikt ielikta gatava atbilde no otras puses.

- Bet kas to ieliek? – painteresējās Kostja.

- Tas, kurš atrodas tajā pusē. Katrs cilvēks Viņu uztver atšķirīgi: kāds pieņem par Absolūtu, kāds par Kolektīvo Saprātu, vai Šambalu, vai Dievu...

- Interesanti, Šambala un Dievs – tas ir viens un tas pats? – domājot par kaut ko savu, pajautāja Ruslans.

- Nē. Dievs ir Dievs. Bet Šambala – tā ir tikai daļa no Viņa radītā.

- Bet kāda ir nozīme Šambalai attiecībā pret cilvēci? – jautāja Nikolajs Andrejevičs.

- Tas ir vienkārši zināšanu avots. Izsakoties mūsdienu valodā – tā ir sava veida informācijas “banka”, kuras ieeja atrodas katra cilvēka zemapziņas dzīlēs.

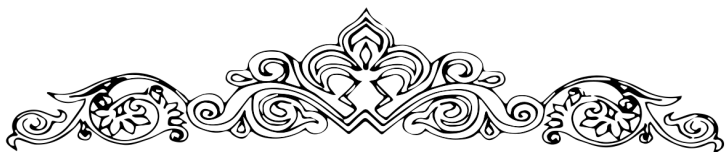
- Tātad Šambalā var nokļūt, neizejot no istabas? – par savu minējumu bija pārsteigts Stass.

- Pilnīgi pareizi...

Mēs vēl nedaudz parunājām par mūs interesējošiem jautājumiem, līdz Sensejs paskatījās kārtējo reizi pulkstenī.

- Labi, draugi, jau vēls, laiks izklīst.

Godīgi sakot, man, acīmredzot tāpat kā pārējiem, ne visai gribējās iet prom. Kā precīzi izteica Žeņka mūsu visu kopējo viedokli: “Dvēsele pieprasīja banketa turpinājumu”. Bet diemžēl vajadzēja braukt mājās, lai nesatrauktu savus tuviniekus ar mūsu ķermeņu ilgo prombūtni.

Nākamās dienas aizlidoja nemanāmi. Kārtējā treniņā viss bija kā parasti: iesildīšanās, bāze, jaunais materiāls. Jaunais materiāls paredzēja “Pērtiķa” stila apguvi. Un, lai veiktu māņu sitienu vai izdarītu viltīgu paņēmienu, centāmiēs kopēt šī dzīvnieka izgājienu. Tas izskatījās diezgan komiski. Žeņka kā parasti nelaida garām izdevību izteikties par to, ka vairumam no klātesošajiem pat nevajag kopēt pērtiķi, jo daudzi dzīvē ar savām izdarībām krietni “pārsit” oriģinālu. Īsāk sakot, treniņš pagāja diezgan emocionāli un jautri.

Papildnodarbībās, kad viss pūlis bija jau gandrīz izklīdis, mēs turpinājām pildīt vingrojumu kompleksu, ko Sensejs parādīja mums individuālajam darbam. Pašās nodarbības beigās sporta zālē ienāca solīds, izskatīgs vīrietis, pēc skata uz gadiem sešdesmit. Sensejs, viņu ieraudzījis, pasmaidīja:

- Kādi cilvēki mūsu pusē! Kā atbraucāt Žorž Ivanovič?

- Kāds tur atbraucāt, - viņš viegli sašuta. – Es jūs jau divas stundas meklēju, pusi pilsētas esmu apriņķojis.

Sensejs pasmīnēja:

- Atvainojiet akadēmiķa kungs, biju aizņemts, nevarēju jūs sagaidīt pie trapa.

Draudzīgi sasveicinājušies, viņi iegāja sporta zāles dziļumā un, apsēdušies uz sporta soliņiem, sāka par kaut ko sarunāties.

Izdzirdot vārdu “akadēmiķis”, manai ziņkārībai vairs nebija robežu – tā vai plūda no manis ārā pa malām. Jāatzīst, ka pārējie apkārtējie uz viesi vispār nekādi nereaģēja. Vecākie puisi turpināja atstrādāt sitienus tā, it kā nekas nebūtu bijis, un koncentrējās darbam. Un mūsu puisi arī no viņiem neatpalika. Mēs ar Tatjanu arī centāmies “neiekrist ar seju dubļos”. Bet ar šī viesā ierašanos, visa mana uzmanība pārslēdzās uz runājošajiem. Un kad es ieraudzīju, ka Sensejs, pagriezies pret viesi, sāka žestikulēt, runājot kaut ko tādā diezgan asā formā, es vairs neizturēju. Izvairoties no Tatjanas sitieniem, mana persona šajā improvizētajā sporingā sāka pakāpeniski viņiem tuvojies. Un es dzirdēju sekojošus Senseja vārdus, kad viņš vērsās pie atbraucēja:

- Kad vairāk nekā divdesmit gadus atpakaļ tu sapņoji tikai par vispasaules slavu un atzinību kā izcils zinātnieks, tu taču pats mums piedāvāji savus pakalpojumus apmaiņā pret konkrētām zināšanām, kas izvirzīs tevi zinātnes priekšgalā...

“Neko sev! – es apstulbusi padomāju. – Sensejs viņu uz “tu” uzrunā! Un kas tie par “mums”? Un kas tie par pakalpojumiem?”

Tikmēr Sensejs turpināja:

-... No savas puses mēs pilnībā izpildījām mūsu norunas nosacījumus. Tu saņēmi no mums izsmeļošu informāciju, sākot no pusvadītāja heterolāzera un beidzot ar saules enerģijas pārveidotājiem. Vai tad tev tā ir par maz?! Tu tāpat visu dzīvi muļķi laidi, izmantodams mūsu zināšanas. Bet uz nākamo jubileju vēl Nobela prēmiju saņemsi. Slikti, vai?! Es nesaprotu, kādas problēmas?

Visu šo laiku vīrietis sēdēja, nolaidis galvu. Un kad Sensejs beidza, tas palūkojās uz viņu. Viņa seja bija sasārtusi, acīmredzot no spēcīga uztraukuma.

- Kādas problēmas, jūs vaicājat. Jūs ko, mani par muļķi uzskatāt?!

Un jau mīkstinājies toni, piebilda:

- Es visu lieliski atceros un no saviem vārdiem nekad neesmu atteicies... Bet paskaidrojiet man, lūdzu, kur lai es ņemu nepieciešamās jaudas enerģijas avotu?! Lai palaistu jūsu iekārtu, kuras rasējumus jūs man nodevāt, man nāksies atstāt bez elektrības kā minimums visu Ļeņingradas apgabalu. Bet jūs prasāt, lai šī iekārta strādātu no augusta sākuma līdz decembrim. Tas ir kā, visus šos mēnešus gan Ļeņingrada, gan visi pārējie sēdēs bez elektrības?

- Par enerģijas avotu varat nepārdzīvot, godātais Žorž Ivanovič, ar to mēs jūs nodrošināsim.

- Jūs ko, gribat uz manu institūtu atstiept kodolģeneratoru, vai?! Kā jūs to sev iedomājaties? Un kāpēc tieši mūsu institūta teritorijā? Vai to nedrīkst izdarīt citā vietā, piemēram, Maskavā?

- Varam, protams. Bet mēs padomājām, ka jūsu institūts būs daudz labāks variants... Ar barošanas avotu mēs jūs nodrošināsim. Varat nepārdzīvot, tas ir ļoti maziņš pēc gabarītiem, ne lielāks par čemodānu, tā ka vietas daudz neaizņems. Enerģijas tajā ir pietiekami, lai ierīce varētu strādāt nepieciešamo laiku.

- Atvainojiet, bet jūs runājat par miljoniem kilovatu. Vai tas viss ietilps čemodānā? Un nevis kodolenerģija?! – akadēmiķis bija ļoti izbrīnījies.

Sensejs pasmaidīja:

- Nepārblīvējiet savu galvu ar sīkumiem. Varu daļēji apmierināt jūsu ziņkāri un pateikt uzreiz, ka tas ir vakuuma enerģijas izstarotājs. Turklāt mēs jums iedosim, kā reiz apsolījām, šai ierīcei viļņu pārveidotāju. Bet brīdinu uzreiz, līst tur un jaukt šīs ierīces neiesaku, savādāk būs miljoniem reižu sliktāk nekā Hirosimā. Kaut gan ārēji tie ir pilnīgi nekaitīgi. Bet iegaumējiet, ierīcei jāsāk strādāt pastāvīgā režīmā ne vēlāk kā 15. augustā.

- Labi. Bet kad jūs man tās piegādāsiet?

- Es domāju, uzreiz pēc Ziemassvētkiem tās jums atgādās.

- Labi... tikai...

Akadēmiķis nedaudz saminstinājās.

- Kas?

- Mani interesē viens jautājums. Jūs runājat par neiejaukšanos mūsu lietās, bet šī ierīce liecina par pretējo.

- Mēs arī neiejaucamies. Ja mēs iejauktos, tad novērstu šos notikumus, kas bries. Bet mums nav

tiesību, tā ir jūsu griba, dariet, kā vēlaties. Vienīgais, kas ir mūsu interesēs, lai šeit nesāktos trešais pasaules karš, kur tiktu pielietoti kodolieroči. Tāpēc vien mēs vēlamies nogludināt šo notikumu sekas.

- Bet kur garantija, ka šie viņi nevienam nekaitēs?

- Mēs garantējam – tas ir pilnīgi nekaitīgi. Cilvēki vienkārši kļūs daudz mierīgāki un prātīgāki. Tāpēc viņu atbildes reakcijas būs mīkstākas, un tas nepāraugs kādā globālā konfliktā... Bet atkārtoju, novērst šos notikumus mums nav tiesību. Ja vēlaties, novērsiet to paši, tā ir jūsu darīšana.

Akadēmiķis smagnēji piecēlās no soliņa un sāka atvadīties. Sensejs pavadīja viņu līdz durvīm, vēlreiz atgādinot par datumiem. Un, paspiežot viens otram roku, viņi atvadījās. Es dzirdēju, kā Sensejs, atgriežoties no durvīm, smaidot nomurmināja sev zem deguna:

- Hm, katrs muļķis sevi uzskata par gudru, bet tikai gudrais ir spējīgs nosaukt sevi par muļķi.

Es biju vienkārši satriekta par to, cik šī saruna bija dīvaina. “Kas gan īsti Sensejs ir? Vai viņš ir fiziķis?” es domāju. “Laikam strādā kādā zinātniski-pētnieciskā institūtā. Sensejs arī mums stāstīja par kaut kādu padziļinātu fiziku. Tādā gadījumā tas daudz ko izskaidro no viņa plašā zināšanu klāsta”. Tā bija vienīgā versija, kas man ienāca galvā un bija daudz maz pieņemama, jo pārējā “tūkstoš jautājumu” masā es vienkārši sapinos, nerodot tiem pienācīgu skaidrojumu. Bet

manās acīs Sensejs izauga kā zinātniska autoritāte, jo viņā ieklausījās pat akadēmiķis. Lai gan pats Sensejs nekādā veidā nevēlējās sevi izcelt no pūļa. Dodoties mājup, viņš tāpat kā parasti ar visiem jokoja un uzturēja mūsu jautro noskaņojumu pēc “pērtiķu” treniņa. Tomēr, pārnākot mājās, es pierakstīju šo neparasto sarunu savā dienasgrāmatā un tās beigās ar lielu izsaukuma zīmi piebilde: “Izrādās, Viņš ir fiziķis!”

Pēc pāris dienām, kad mēs ar mammu staigājām pa veikaliem pēc kārtējiem pirkumiem, es būvēju vakara plānus, apdomājot jautājumus, kurus gatavojos uzdot Sensejam šodienas nodarbībā.

Nomainot vakardienas lietu un nakts salu, šodien uz ielas uzsniga pūkains sniedziņš. Vajag piebilst, ka šeit ziema bija diezgan silta, salīdzinot ar tiem Savienības reģioniem, kuros mēs bijām dzīvojoši agrāk. “Ogļraču” sniegs līdzinājās sniegam tikai pirmajā dienā, jo jau otrajā tas kļuva pelēks no ogļu putekļiem, bet trešajā jau vispār kusa, pārvēršoties slapjā, biežā putrā. Un pat Jauno Gadu mēs šeit vienmēr sagaidījām ar vienu un to pašu laika prognozi: “Lietus, pārejošs slapjā sniegā”. Tāpēc es biju priecīga ieraudzīt šo pūkaino sniegu un sajūst ilgi gaidīto salu. Tas deva nelielu cerību, ka kārtējo Jauno Gadu, līdz kuram palika vairs tikai trīs nedēļas, iespējams, izdosies sagaidīt pa īstam ziemīgi un varēs izpriecāties no sirds.

Tā, sapņojot par jauku nākotni, mēs devāmies uz kārtējo veikalu. Te pēkšņi mamma paslīdēja un atmuguriski nokrita, turklāt tik stipri, ka viņai pat kājas uzšāvās augšup. Tas viss notika dažās

sekundes daļās, es pat nepaspēju noreagēt, kur nu vēl saķert. Garām ejošie vīrieši piesteidzās viņu piecelt kājās. Es, nobijusies ne pa jokam, arī centos kaut kā palīdzēt. Mamma pateicās cilvēkiem un piecēlās, atbalstījusies pret mani:

- Mammu, tu kā, vai varēsi paiet?

- Oi, pagaidi, tādas sāpes mugurā, tur kaut kas nokrakšķēja.

- Varbūt uz slimnīcu?

- Pagaidi taču, tūlīt pāries.

Mēs nedaudz pastāvējām un tad lēnām devāmies uz mājām. Mamma viegli piekliboja. Mājās viņai kļuva vēl sliktāk. Negribējām tēvu traucēt darbā, jo abas domājām, ka pāries. Taču sāpes kļuva tikai asākas, un nekādas tabletes nelīdzēja. Ko mēs tikai nedarījām: berzējām ar dažādām ziedēm, taisījām kompreses un pat vienkārši sildījām. Bet no pēdējās procedūras viņai palika vēl ļaunāk. Uz meditatīvajām nodarbībām es, saprotams, neaizgāju. Bet, kad vēlu vakarā mājās pārnāca tēvs un mēs jau bijām izmēģinājušas visu, ko vien varējām, lai nomierinātu sāpes, tad lēmums bija neapšaubāms - jāvēršas slimnīcā. Tēvs veica pāris zvanus un sarunāja, lai mammu apskatās docents no neiroķirurģijas sfēras.

No rīta viņas stāvoklis strauji pasliktinājās. Smeldzīgi asās sāpes pārgāja arī uz kāju. Un vismazākās kustības radīja spēcīgu lēkmi. Viņu pat uz slimnīcu aizveda pusguļus stāvoklī. Neiroloģijā, pēc tam kad bija veikti rentgeni un datortomogrāfija, docents noteica, ka viņai jau sen

bija mugurkaula osteohondroze, bet kritiena rezultātā pārplīsa fibrālais apvalks un izveidojās diska trūce 7mm lielumā. Tā savukārt saspieda sēžas nervu, kas izraisīja stipras sāpes kājā. Pēc uzmanīgas apskates, ārsts nosūtīja mammu uz konsultāciju pie neiroķirurga. Tālāk tēvs atrada labu neiroķirurgu, kurš, iepazīnies ar apsekojuma rezultātiem, veica slēdzienu, ka operācija ir neizbēgama.

Tā mūsu ģimenei bija katastrofa. Nepietiek ar to, ka mēs dabūjām redzēt pie gultas piekaltus slimniekus, kamēr meklējām neiroķirurga kabinetu, mamma vēl saklausījās visādas šausmu lietas no savas, kā vēlāk izrādījās, nākamās neiroķirurģijas palātas kaimiņienes, kurai bija nepieciešama atkārtota operācija. Mamma bija tā nobijusies no gaidāmās operācijas, ka pēc konsultācijas mēs ar viņu burtiski aizmukām no neiroķirurģiskās nodaļas, ja tā var nosaukt mūsu enerģisko kūļāšanos. Tā, pavisam negaidīti mums visiem, nākotne pavērās pašos tumšākajos toņos. Mēs nolēmām pamēģināt medikamentozo ārstēšanu, saņemt injekcijas un, kā saka, cīnīties līdz galam.

No tās dienas, kā mammu ielika slimnīcas neiroķirurģiskajā nodaļā, mana dzīve krasi mainījās. No rīta es gāju uz skolu, bet pēc tam braucu uz neiroloģijas centru. Es visu laiku atrados līdzās mammai, lai varētu atbalstīt viņas morālo garu. Tas viņai, manuprāt, bija ļoti svarīgi. Tiesa, ārsti bija dusmojās par “nepiederošo klātbūtni”, bet tēvs šo

jautājumu ātri vien nokārtoja. Slimnīca kļuva man par galveno laika pavadīšanas vietu.

Mamma bija vairāk nekā sarūgtināta, ka pār mūsu ģimeni viena pēc otras vēlās tādas nelaimes. Turklāt vēl no Maskavas pienāca ziņa, ka visi laiki ir sarunāti un pēc Jaungada svētkiem mani gaida uz operāciju. Mamma ļoti pārdzīvoja, ka, ņemot vērā visu notikušo, esmu pametusi novārtā savus iemīļotos pulciņus un nodarbības, un pat centās uzstāt, lai es atgriežos pie savas iepriekšējās ikdienas dzīves. Bet par to mana persona pat nevēlējās dzirdēt. Man šķita, ka neviens viņu šeit tā neaprūpēs kā es un ka bez manis viņa te vispār sačākstēs no savām drūmajām domām un palātas nospiedošās atmosfēras, kur visas kaimiņienes to vien runāja kā par savām kaitēm.

Pirmajās dienās es, tāpat kā visa mūsu ģimene, atrados vieglā šokā. “Kāpēc gan tā notika?” es domāju. “Tik negaidīti, un tieši ar mammu! Cik gan dzīve tomēr ir neparedzama! Mums tikai šķiet, ka gandrīz visu tajā esam paredzējuši, izplānojuši un ka tā arī viss būs. Bet patiesībā notiek citādāk - kā diena, tā izturības pārbaudījumi, it kā Kāds vēlas pārbaudīt mūs, cik ļoti var uz mums paļauties, cik mēs iekšēji esam stipri dažādās situācijās, vai tas būtu prieks vai bēdas. Iespējams, šie stresī, kuriem, paši sev negribot, esam liecinieki, ir atgādinājums no augšas par to, ka dzīve ir pārāk trausla un ka pašu galveno tajā mēs varam vienkārši nepaspēt izdarīt. Jo mēs tik ļoti pierodam atlikt savas dvēseles svarīgos darbus uz “nenoteikto vēlāk”, ka

pat nepamanām, cik ātri paiet pati dzīve un ka tā īsti neko neesam paspējuši tajā izdarīt.

Kāpēc mēs tikai tad sākam kaut ko patiesi novērtēt, kad neatgiezeniski to zaudējam: jaunību – vecumdienās, veselību – kad guļam slimī, dzīvi – pirms nāves? Kāpēc?! Iespējams, ka šīs negaidītās situācijas tieši liek mums aizdomāties par savu laicīgo eksistenci, liek mums atjēgties no nepiepildāmām fantāzijām, kas ir mūsu slinkuma radītas, un atgriež mūs realitātē. Bet realitāte ir tāda – neviens tā īsti nezina, kas ar viņu var atgadīties pēc minūtes. Tad varbūt nevajag izaicināt Likteni, bet gan sākt novērtēt katru mirkli jau tagad, no šī paša mirkļa, un vērtēt to tā, kā to novērtē nolemti cilvēki. Iespējams, ka tad mēs spēsim saprast dziļāk dzīves jēgu un izdarīt tajā tūkstoškārt vairāk lietderīgu darbu savai dvēselei un apkārtējiem cilvēkiem. “Muļķīgi domāt, ka rītdiena nekur no mums nespruks, tā var vienkārši nekad nepienākt”. Tikai tagad es sapratu visu Senseja izteiciena jēgu, kuru agrāk uztvēru kā joku: **“Ja vēlies sasmīdināt Dievu, izstāsti viņam par saviem plāniem”**.

Dzīvesstāstos, kuros pirmajās dienās ar mammu klausījāties no viņas palātas biedrenēm, es radu apstiprinājumu tam, ka neviens nav apdrošināts no Gadījuma kunga... Sieviete, kura gulēja pie loga, sauca Valentīna Fjodorovna. Tikai viens mirklis apgriezta ar kājām gaisā visu viņas dzīvi. Un notika tas pavisam negaidīti. Sākumā viņa dzīvoja ar vīru kā visi, knapi izvelkot no algas līdz algai. Bet, kad sākās kooperatīvu uzplaukuma vilnis, vīrs aizgāja

no fabrikas un nodibināja savu mēbeļu izgatavošanas kooperatīvu. Tā kā vīrietis bija uzņēmīgs un strādīgs, lietas virzījās uz augšu. Aptuveni gada laikā viņš nopelnīja tik daudz naudas, ka viņš kopā ar sievu varēja nopirkt jaunu kooperatīvo dzīvokli un mašīnu, un pat vasarnīcas īpašumu. Labāk nevarēja būt, un nekas neliecināja par tuvojošos bēdu.

Bet divus mēnešus atpakaļ, kad Valentīna Fjodorovna kopā ar vīru mašīnā atgriezās no sava radnieka dzimšanas dienas, viņi iekļuva lielā avārijā. Tas viss notika dažās sekundēs daļās. Trīs mašīnas ietricās viena otrā pilnā ātrumā, kam par iemeslu bija dzērājšoferis pretējā joslā. Vīrs nomira uzreiz. Bet viņa, pateicoties tam, ka bija piesprādzējusies ar drošības jostu, brīnumainā kārtā palika dzīva. Lai gan viņu tā parāva, ka ārsti vēlāk atklāja mugurkaula kakla daļā divus izmežģījumus un tur izveidojušās hematomas. Pēc šī gadījuma rokas viņu sāka slikti klausīt, bet kājas viņa vispār nejuta. Izmežģījumus viņai novērsa neiroķirurgijā. Tomēr palika hematoma – muguras smadzeņu sasituma sekas. Valentīnu Fjodorovnu pārveda no neiroķirurgiskās uz neiroloģisko nodaļu aptuveni pirms mēneša.

Bet kā man šķita, viņu nomāca ne tik daudz fiziskais stāvoklis, cik morālais. Tieši no šī katastrofas mirkļa viņas dzīve sagāja šķērsām. Nepietika ar to, ka nācās ieķīlāt daļu īpašuma, jo nauda, kas viņai bija, ātri aizgāja ārstēšanai un vīra parādu nomaksai, kas uzradās nesaprotami no

kurienes, tad vēl viņu pārsteidza savu paziņu dīvainā uzvedība.

Valentīnas Fjodorovnas ģimenei, kā viņa stāstīja, bija daudz draugu, radnieku un tuvu paziņu. Bet tikko kā viņi uzzināja, ka vīrs ir miris un viņa ir palikusi viena pati sakropļota, visi nezin kāpēc acumirkļī aizmirsa par viņas eksistenci. Un nu viņa jau otru mēnesi guļ slimnīcā, un viņu apciemo vien padzīvojusi večiņa-māte un māsa, kura, lai arī dzīvoja nabadzībā, bet vienmēr centās atnest viņai ko garšīgu. Tagad Valentīna Fjodorovna, protams, saprata, kas ir kas, bet bija jau par vēlu. Tajā vakarā es ierakstīju savā dienasgrāmatā vienu viņas vecās māmiņas izteikumu par nevērīgiem draugiem: **„Kad katliņš pilns, tad arī māja draugu pilna. Bet kā katliņa vairs nav, tā arī māja tukša stāv”.**

Valentīna Fjodorovna bija izmisumā un nerada savām bēdām citu izeju, kā vien pieminot ar ļaunu savus bijušos draugus un paziņas. Bet man no tā visa kļuva kaut kā ne visai. Ar šiem sliktajiem vārdiem viņa maz, ka sev bojāja garastāvokli, dusmojās par niekiem un pati sevī kurināja naidu, tak vēl arī apkārtējie no tā cieta. Mums pat viņas klātbūtnē vairs negribējās pieminēt vārdu “draugs”, jo viņa burtiski uzsprāga un atkal sāka “savu veco dziesmu par to pašu”.

Otra sieviete, Anna Ivanovna, bija labsirdīga. Viņa nelādēja ar putām uz lūpām savu Likteni, kaut gan viņas veselība nebija nemaz labāka. Viņai bija gandrīz tāda pati kaite kā mammai. Vienkārši vienā “jaukā dienā” sāka stipri sāpēt mugura. Gala

rezultātā ārsti viņai atklāja diska trūci. Uztaisīja operāciju, izgriezta trūci. Pēc tā viņai palika krietni labāk. Bet pēc kāda laika viņa atkal gulēja un bija kļuvis vēl sliktāk. Ārsti norīko uz vēl vienu operāciju, bet viņa baidās, ka pēc tās vispār pārstās staigāt. Anna Ivanovna, lai arī daudz mierīgāk stāstīja savu stāstu, bet sīkumi, un, it sevišķi viņas operācijas sekas, ļoti stipri sabaidīja ne tikai mammu, bet savā ziņā arī mani, jo manai personai, visticamāk, arī bija paredzēta tikšanās ar neiroķirurgiem.

Anna Ivanovna pārvietojās švaki. Viņu bieži nāca apciemot vīrs, jautrs apaļīgs vīrietis. Viņu bērni bija jau sen izauguši un dzīvoja ar savām ģimenēm dažādās pilsētās. Annai Ivanovnai bija sava sāpe, viņa vairāk par visu baidījās tikt piekalta pie gultas, jo viņai bija vēl tikai piecdesmit. Viņa baidījās kļūt par smagu nastu vīram uz pleciem un ar savu slimību apgrūtināt bērnus. Tāpēc šī sieviete ļoti centās izārstēties, rijot visas nozīmētās tabletes un izpildot visas izrakstītās procedūras. Bet brīžiem, kad sāpes kļuva neciešamas, optimisms viņu pameta un viņa lēja rūgtas asaras, atkārtojot vienu un to pašu jautājumu: “Par ko?!”

Trešā kaimiņiene, pavisam jauna meitene, gadus piecus vecāka par mani. Viņai bija pēcdzemdību trauma. Viņa jau grūtniecības laikā juta sāpes mugurā. Labā kāja pilnīgi pārstāja viņu klausīt, Ļena pat nevarēja tai pakustināt pirkstus. Kā izrādījās, viņai bija divu skriemeļu disku protrūzija. Mājās viņai palika zīdainītis vīramātes-pensionāres

uzraudzībā. Pie viņas arī nāca vīrs. Viņš nebija slikts puisis, mierīgs, pēc skata bija redzams, ka mieramika. Toties viņas vīramāte ietraucās kā viesulis, mūžīgi bubinādama un neapmierināta ar kaut kādiem sīkumiem.

Šis saasinājums pēc dzemdībām, kuru neviens nebija spējīgs paredzēt, nolika jauno ģimeni sabrukuma priekšā. Maz vēl ar to, ka ar Ļenas veselību bija problēmas, viņa fiziski nespēja rūpēties par bērnu, kā vīramāte vēl visu laiku mudināja savu dēlu uz konfliktiem, sak', priekš kam tāda sieva-invalids, uz visu dzīvi apgrūtinājums, pieprasi šķiršanos. Bet Ļenai ar bērnu pat nebija kur atbalstu meklēt, ja nu vienīgi pie savas mātes. Bet tā dzīvoja tālu, citā pilsētā, un atbrauca reti, jo visu laiku rāvās rūpnīcā, knapi savelkot galus kopā. Vispār Ļenai bija nevis dzīve, bet viena vienīga traģēdija.

Tad lūk, saklausījos es visus šos stāstus un nodomāju, ka neviens taču no viņiem negaidīja tādu, lūk, finālu, visi dzīvoja ar kaut kādiem saviem sapņiem un te – še tev, pērkons no skaidrām debesīm. Visi gaudās par to, kāpēc tas notika tieši ar viņiem... Vakarā, atrodoties dzirdētā iespaidā, es uz labu laimi atvēru savu dienasgrāmatu un izlasīju pirmos Senseja vārdus kas pagadījās, ko viņš bija teicis vienā no sarunām: **“Nejaušības nemēdz būt. Nejaušība – tās ir tikai likumsakarīgas sekas mūsu nekontrolētajām domām”**. “Ir nu gan! Redz kā, bet es agrāk kaut kā nepievērsu uzmanību šiem

vārdiem.” Un lielākai savai “vērībai”, izcēlu tos savā dienasgrāmatā ar treknu kursīvu.

Es ļoti gribēju apmeklēt Senseja nodarbības un treniņus, bet izrauties no šī virpuļa, vadoties pēc savas sirdsapziņas, es nekādi nejaudāju. Kaut gan pastāvīgi sazvanījos ar draugiem, kuri aizgūtnēm lielījās ar saviem panākumiem. Mājās es turpināju medīt, bet “Lotosa ziedu” centos taisīt katru brīvo mirkli. Man ļoti labi sanāca izsaukt sajūtas, kad domāju par “gaidīto dāvanu”. Tajā laikā saules pinumā radās sīku skudriņu vilnis, kas izplūda pa ķermeni uz visām pusēm. Šī sajūta bija diezgan patīkama... Lai arī es nebiju Sensejam blakus, bet viņa vārdi, izlasīti no dienasgrāmatas, pastāvīgi atbalsojās man galvā.

Mana persona par katru cenu nolēma izmainīt slimīgi-nervozo atmosfēru slimnīcas palātā, jo savādāk, klausoties visas šīs sarunas par slimībām un nomācošo ikdienu, arī vesels cilvēks tajā varēja ātri vien savārgt. Ciemojoties pie mammas, es centos stāstīt visus pašus smieklīgākos atgadījumus, kurus vien zināju, sākot no skolas dzīves un beidzot ar dažādiem lasītiem kurioziem. Bet šī metode bija mazefektīva, jo sievietes palika iegrimušas domās par savām problēmām. Kādu reizi, sarunājoties ar Ļenu, es pastāstīju viņai to, ko biju dzirdējusi no Senseja par pozitīvajām un negatīvajām domām, par dvēseles būtību un mūsu dzīvi. Starp citu, tas ļoti izbrīnīja manu mammu. Pārsteidzoši, bet sievietes sāka ieklausīties šajos vārdos ar tādu vērību, it kā es teiktu nevis Senseja vārdus, bet gan

kādu sprediķi, kas skāra personīgi katru no viņām. Mamma teica, ka pēc manas aiziešanas viņas vēl ilgi apsprieda šos vārdus un aizdomājās par to jēgu, ņemot vērā savu nodzīvotās dzīves pieredzi. Pārsteidzoši, bet pēc nedēļu ilgiem šādiem maniem stāstiem, tas deva negaidītus rezultātus.

Tā pati Valentīna Fjodorovna, kura vairāk par visām vaidēja un ļāvās bēdām, tagad bija pārvērtusies pavisam citā cilvēkā, par prātīgu savas dzīves organizatori. Mamma stāstīja, ka pēc tādām sarunām viņa cītīgi kaut ko pārdomāja. Un viņas lēmuma rezultāts pārspēja gaidīto. Viņa piedāvāja Ļenas vīram oficiālu mēbeļu kooperatīva direktora amatu ar attiecīgi labu algu. Tas bija pilnīgs šoks ne tikai jaunajai ģimenei, bet arī vīramātei. Viņi vienkārši nezināja, kā pateikties Valentīnai Fjodorovnai par šo Likteņa dāvanu.

Ļenas vīrs, lai arī bija klusiņš, bet, kad viņam uzticēja tik atbildīgu amatu, viņā atklājās laba vadītāja talants. Kā stāstīja vīramāte, viņš strādāja ar lielu entuziasmu un bija iegrimis darbā veselām diennaktīm. Pateicoties tam, mēbeļu ražošana atkal tika atjaunota aptuveni divu nedēļu laikā, kā arī parādījās pat pirmais lielais pasūtījums. Vīramāte uzplauka no laimes, un viņas attieksme pret Ļenu strauji mainījās uz labo pusi.

Turklāt Valentīna Fjodorovna piesaistīja šim kooperatīvam arī savu māsu. Pārvēršot viņu no vienkāršas grāmatvedes, kas saņēma niecīgu algu valsts iestādē, par galveno grāmatvedi privātā uzņēmumā ar solīdu atalgojumu. Bet, tā kā šī

sieviete bija godīga, punktuāla un akurāta, tad kārtība bija garantēta. Vispār no tāda gudra un vienkārša Valentīnas Fjodorovnas problēmu risinājuma visi bija ieguvēji, un jo īpaši viņa pati. Viņas veselība un dzīve kopumā sāka uzlaboties. Pat vecie “draugi” sāka viņu apciemot un piedāvāja dažnedažādus savus pakalpojumus. Bet Valentīna Fjodorovna pilnīgi bez naida lika viņiem saprast, ka ne pēc to pakalpojumiem, ne palīdzības viņa vairs nejut nekādu vajadzību.

Atmosfēra palātā kopš tā brīža bija kļuvusi daudz pozitīvāka. Tagad sievietes biežāk smaidīja, jokoja un uzmundrināja viena otru. Šajā palātā uzturēties kļuva visiem patīkamāk, pat medpersonāls uzkavējās daudz ilgāk nekā parasti, lai papļāpātu ar mūsu jautrītēm. Un, kas ir pats pārsteidzošākais, sievietēm uzlabojās ne tikai noskaņojums, bet arī veselība, viņas sāka strauji atveseļoties. Es sapratu, ka tās šausmīgās sāpes pirmām kārtām bija radītas viņu iztēlē, balstoties uz sliktām domām un bailēm no nezināmā. Tās kā tārps ēda viņas no iekšienes, daudzkārtīgi pastiprinot fiziskās sāpes. Bet tikko kā šīs sievietes no tā novērsās, tā kļuva patīkamākas ne tikai apkārtējiem, bet arī pašas sev. Viņām parādījās iespēja ne tikai skaidri spriest, bet viņas arī mēģināja pielāgoties jaunajiem dzīves apstākļiem un attiecībām ar cilvēkiem.

Mani šis atklājums vienkārši satrieca, jo es pat nenojautu, ka Senseja vārdi izraisīs tādu domu un jūtu revolūciju šajās ciešanu nolemtajās sievietēs. Jo vienas sievietes pozitīvās domas radīja veselu

notikumu ķēdi vairāku cilvēku likteņos, ienesot to dzīvēs laimi un pārticību. Tas man kalpoja par vēl vienu apstiprinājumu Senseja vārdu patiesumam attiecībā uz to, cik stipras ir mūsu domas un cik ļoti tās iespaido mūs un mūsu Likteni.

Vēl es ievēroju, ka palātā pildīt “Lotosa ziedu” kļuva daudz vieglāk. Mana persona centās, kā vien varēja uzturēt šo optimisma garu, kas pieauga ar katru dienu. Es paņēmu no bibliotēkas dižo klasiķu grāmatas, obligāti ar labām beigām, kā arī humoristiskus stāstus. Sievietes labprāt tos lasīja un pārstāstīja viena otrai satraucošākos momentus. Izrādījās, daudzi Senseja vārdi guva apstiprinājumu dažāda laika klasiķu darbos. Un pēkšņi man beidzot pielēca - Sensejs runāja par patiešām mūžīgām patiesībām, kas ir piederīgas visai cilvēcei no laika gala. Turklāt viņš to visu stāstīja vienkārši un saprotami.

Un es piefiksēju vēl vienu interesantu lietu. Anna Ivanovna, kura divdesmit gadus nostrādāja universitātē par literatūras pasniedzēju un kura daudzus šos darbus zināja gandrīz no galvas, sacīja, ka labprāt pārlasa šīs grāmatas, jo tagad tās uztver jau pavisam savādāk. Un tieši sev, savai dvēselei, kā viņa vēlāk atzinās, veica interesantus atklājumus, atklājot grāmatās to, kam agrāk pilnīgi nepievērsa uzmanību.

Dažkārt mūsu lasīšana pārvērtās par īstiem literāriem vakariem. Pārsteidzoši bija tas, ka sievietes, kad stāstīju Senseja teoriju par domu kontroli, klausījās manī ar īpašu uzmanību.

Sākotnēji tas mani mulsināja, tā kā uz daudziem jautājumiem par dzīvi es vienkārši nespēju atbildēt. Bet mājās, atkal pāršķirstot savu dienasgrāmatu, atradu Senseja vārdus, kuri, pēc manām domām, daudz-maz derēja kā atbildes. Lai cik tas nebūtu dīvaini, sievietes saprata šos vārdus atšķirīgi, ņemot vērā nodzīvotās dzīves pieredzi, taču, kas ir pats svarīgākais, šīs atbildes viņas pilnībā apmierināja. Tomēr, lai arī Senseja nebija mums blakus, viņa klātbūtne bija skaidri jūtama tajās dziļajās domās, pie kurām mēs pastāvīgi atgriezāmies.

Tuvojās Jaunais gads, un sievietes nolēma sarīkot dvēseles svētkus tieši palātā. Mans tētis nokārtoja visas formalitātes ar galveno ārstu. Un mēs pat uzstādījām nelielu, bet īstu eglīti, jautrībai to izrotājot ar špicēm un sistēmas pudelēm, kā arī ar dažādām mantiņām. Tā mūsu ģimene sagaidīja Jauno gadu mammas palātā, esot kopā ar sievietēm, viņu tuviniekiem un radniekiem. Bija tik jautri, par cik visi viens pret otru attiecās tik draudzīgi, ka man radās sajūta, ka šeit ir sanākusi kopā viena liela draudzīga ģimene. Man atmiņā iegūlās kāds interesants tosts, kuru uzsauca Ļenas vīramāte:

- Saka, kā sagaidīsi Jauno gadu, tāds arī būs viss nākamais gads. Un, neskatoties uz to, ka mēs to sagaidām slimnīcā, galvenais, ka sagaidām to tik brīnišķīgu cilvēku kompānijā. Es esmu pateicīga Dievam par to, ka visas nelaimes ar manu dēlu ir beigušās laimīgi. Liels paldies Jums, godājamā Valentīna Fjodorovna, par Jūsu labo un atsaucīgo sirdi. Ja ne Jūs, mēs nekad nebūtu izkūlušies no šī

murga. Tad iedzersim par jums, par neparedzamo Likteni, kas saveda mūs visus kopā tik neierastā vietā. Uz jūsu veselību!

Šajā naktī tika pateikts vēl daudz labu un skaistu vārdu. Bet, kad bija jau ap diviem naktī, pie mums pat pievienojās galvenais ārsts ar savu kundzi, kuri tikko bija atgriezušies no viesiem. Vēlāk gan es sapratu, ka viņu vairāk interesēja kontakts ar manu tēvu nekā ar mums... Krietni iedzērušas, sievietes sāka viena otrai izkratīt sirdis. Un, kad Valentīna Fjodorovna stāstīja par savas dzīves svarīgā lēmuma pieņemšanu, mani vienkārši satrieca viens moments.

- Ziniet, meitenes, es ilgi domāju par to, kas ar mani notika un kā lai tiek no šiem mēsliem ārā. Un reiz, kad kārtējās drūmās domas mani bija nomocījušas, man bija dīvains sapnis, kā skaists, jauns cilvēks ar gaišiem matiem līdz pleciem pienāca pie manas gultas un saka tādā melodiskā balsī: “Ko tu mokies? Paskaties apkārt, kādi cilvēki tev ir blakus! Kad tu saskatīsi viņos to labāko, tavas problēmas izgaišīs”. Pēc tā es pamodos it kā pavisam ar citām acīm. Es sāku pārdomāt. Un patiešām, kā vēlāk izrādījās, labākas kandidatūras, kādas es šeit atradu, lai rehabilitētu savu uzņēmumu, pat iedomāties nevar. Lai gan, godīgi sakot, es sākumā arī šaubījos, jo risks tomēr bija liels. Bet, atceroties to sapni, kaut kas mani pamudināja galīgajam lēmumam... Goda vārds, meitenes, - viņa pārkrustījās, - tīra patiesība!

- Iedomājaties, es arī sapnī redzēju gaišmatainu vīrieti! – atzinās Anna Ivanovna. – Es tikai kautrējos jums stāstīt par to. Viņš man kaut ko teica tādā patīkamā balsī. Bet no rīta es vairs neko nevarēju atcerēties no viņa vārdiem. Tikai atceros, ka pēc tā man kļuva tik labi ap sirdi. Es vēl joprojām jūtu sevī šo mierpilno stāvokli. Ko gan tas varētu nozīmēt?

- Tā jums debesu eņģeļi palīdz, - bijīgi noteica dievticīgā vīramāte. – Viņi jums, mīļās, pareizo ceļu rāda...

Un tad sākās vesels baznīcas sprediķis. Bet mani šis gadījums ļoti ieintriģēja. Un, atnākot mājās, es uzreiz ierakstīju to dienasgrāmatā

Drīz, pēc Jaungada svētkiem, mammai kļuva krietni labāk un viņu izrakstīja no slimnīcas. Atvadas no sievietēm, kuras arī gatavojās doties mājup, bija ļoti siltas. Šajās dienās man parādījās vairāk brīva laika, un es nolēmu aizbraukt uz treniņu. Bet mani draugi teica, ka Sensejs aizbrauca kaut kur komandējumā uz pāris nedēļām. Tādā veidā mūsu tikšanās atcēlās uz nenoteiktu laiku, jo pēc trim dienām mēs ar mammu izlidojām uz Maskavu. Pa ceļam es paķēru līdzī dienasgrāmatu. Un, kamēr mamma lidmašīnā gulēja, tā atkal tika pārlasīta. Protams, ka es ļoti uztraucos gaidāmā priekšā, bet Senseja vārdi sildīja manu sirdi un kā dzīvinošs balzāms nomierinoši iedarbojās uz manu dvēseli.

Lidostā mūs sagaidīja tēvocis Vitja ar ziņām, ka no Sibīrijas ir atlidojis vectēvs, lai atbalstītu mūsu morālo garu. Lieta tāda, ka mans vectēvs bija pats cienījamākais, pats godājamākais un gudrākais cilvēks starp visiem mūsu radiem. Viņa viedoklī ieklausījās itin visi. Un skaitījās liels gods, ja viņš pats personīgi apciemoja kādu no radniekiem. Man bija patīkamas tādas aizkustinošas rūpes no vectēva puses, jo tomēr pārvarēt piecus tūkstošus

kilometrus pat ar lidmašīnu viņa vecumā nebija joka lieta.

Pēc tā kā norima priecīgie tikšanās brīži ar vectēvu, sākās tradicionālais mielasts, kur mamma pastāstīja par visām nelaimēm, kas bija uzklupušas mūsu ģimenei. Viņi vēl ilgi apsprieda problēmas, bet es, pamatīgi nogurusi no ceļa, aizgāju atpūsties. Jo rīt bija paredzēta grūta diena.

Vakarā, kad es pārlasīju savu dienasgrāmatu, kāds piekļāvēja pie durvīm. Tas bija vectētiņš. Viņš apsēdās man blakus un sāka iztaujāt par dažādiem niekiem. Pakāpeniski mūsu saruna pārgāja uz daudz nopietnākām tēmām. Vectēvs centās mani nomierināt pirms gaidāmā. Viņš teica, lai kādi arī būtu atkārtotās izmeklēšanas rezultāti, nevajag par to uztraukties. Jo daudzi cilvēki bija nokļuvuši daudz sliktākās situācijās un izkļuva no tām kā uzvarētāji, tieši tāpēc ka nezaudēja savaldību un gribasspēku, un cīnījās līdz pēdējam. Vectēvs sāka stāstīt spilgtus piemērus no savām kara gaitām. Bet pārlicībai papildināja iepriekš stāstīto ar savu iemīļoto parunu: „**Kamēr dzīvība vēl tevī mīt, tikmēr cerība vēl gaiši spīd**”... Visu šo laiku es uzmanīgi un mierīgi klausījos vectētiņā. Bet, kad viņš beidza savu sakāmo, es patiesi atbildēju viņam, ko īsti domāju un jutu savā dvēselē. Es izteicu visu savu attieksmi pret dzīvi, kura, pateicoties Senseja mācībai, formējās manī un kļuva par neatņemamu manu daļu. Vectētiņš bija tik ļoti pārsteigts, tik izbrīnīts par šīm vienkāršajām

patiesībām, ka pat pārprasīja man, vai es tik tiešām nebaidos no nāves.

- Protams, - es mierīgi atbildēju. – Man nāve ir tikai apstākļu maiņa, pāreja no viena stāvokļa citā. Es zinu, ka vienmēr būšu ar jums, tuviniekiem, jo mana Mīlestība pret jums dzīvo manī, manā dvēselē. Un lai kur es arī būtu, lai kādu formu iegūtu, šī Mīlestība vienmēr būs ar mani. Tāpēc ka es un mana Mīlestība esam mūžīgi... Un tieši šo sajūtu es sāku par visu vairāk novērtēt dzīvē. **Jo dzīvē daudz svarīgāka ir nodzīvoto mirkļu kvalitāte nekā bezjēdzīgi eksistences gadi.**

Šķita, ka šie vārdi aizskāra kādas vectētiņa dvēseles stīgas, jo viņš bija aizkustināts līdz sirds dziļumiem. Un es nodomāju, ka no nāves tomēr baidās jebkurš cilvēks, pat tik vīrišķīgs kā mans vectētiņš. Acīmredzot viņš arī baidījās no tā nezināmā, kas būs pēc nāves, tikai nevienam par to nestāstīja... Vectētiņš kādu brīdi aizdomājās, bet tad teica: „Jā, laikam tomēr **viedums – tā ir dvēseles bagātība, nevis vecuma**”.

Nākamajā dienā es ievēroju, ka vectēvā ir notikušas pārmaiņas. Viņš bija kļuvis jautrāks, izskatījās svaigāks, it kā būtu atradis atbildes uz jautājumiem, kas tik daudzus gadus bija mocījuši viņu. Mēs visi kopā devāmies uz klīniku... Gandrīz visu nedēļu mani izmeklēja, veica visdažādākās analīzes, rentgenus. Un tad beidzot pienāca tā diena, kad es ar mammu stājos profesora priekšā. Viņš bija padzīvojis, patīkams vīrietis. Bet sagaidīja gan viņš mūs kaut kā dīvaini, vieglā apjukuma

stadijā. Palūkojoties uz viņu, es nodomāju, ka manam ķermenim ir atlicis dzīvot pavisam nedaudz. Iestājās saspringts klusuma brīdis.

- Jūs zināt, - viņš iesāka, vēl aizvien pārskatot manus uzņēmumus. – es neko nesaprotu. Skatoties uz šiem septembra uzņēmumiem, ko jūs atvedāt, ir acīmredzama pataloģija - audzējs jau sācis lēnām progresēt. Bet uz šīm, kas ir uzņemtas tagad, viss ir tīrs. Es pat norīkoju, lai veic atkārtotus uzņēmumus... Vai nu pirmajos uzņēmumos ir kļūda, kaut gan tas ir maz ticams, jo, spriežot pēc dokumentācijas, meitenei bija vairākkārtējas izmeklēšanas, vai arī... es pat nezinu, ko domāt.

Un, jau vērsoties pie manis, profesors jautāja:

- Kad tev pēdējo reizi bija galvassāpes?

- Man? Nu, - mana persona sāka cītīgi atcerēties, - laikam kaut kad oktobrī, precīzi neatceros. Bet pēc tam... – es paraustīju plecus.

Jā, patiesi, es pavisam aizmirsu, kad gan man pēdējo reizi sāpēja galva. Iepriekšējie notikumu piesātinātie mēneši, it sevišķi gadījums ar mammu, lika man pavisam aizmirst par sevi un savu slimību. Vienīgais, kas man tad bija svarīgi, - garīgās prakses un rūpes par mammu.

- Dīvaini... Ļoti dīvaini, - noteica dakteris. – Vadoties pēc mūsu veiktajiem uzņēmumiem, meitene ir absolūti vesela. Lai gan vecie uzņēmumi stāsta par to, ka labākajā gadījumā jums tagad vajadzētu viņu atvest guļošu... Vai jūs vēl kaut kā ārstējāties, atskaitot ārstu rekomendācijas? – ar manāmu interesi painteresējās profesors.

- Nē, - mamma apjukusi atbildēja. – Ko mums izrakstīja, to mēs arī darījām.

- Bet tas, ko jums izrakstīja kolēģi tikai aizkavētu vēža šūnu augšanu, bet ne jau pilnīgi tās iznīcinātu... Paradoksāli! Tas ir pirmais tāds gadījums visā manā daudzgadīgajā praksē... Acīmredzot te neiztika bez gaišredzības, - noteica ārsts, atkal pārskatot uzņēmumus un analīžu rezultātus.

- Sanāk, ka – nedroši uzsāka mamma, nespēdama noticēt dzirdētajam, - diagnoze neapstiprinājās?

Profesors novērsās no papīriem un izbrīnījies palūkojās uz māti:

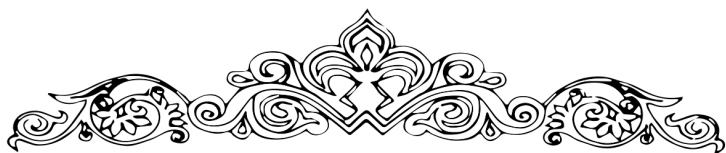
- Protams. Jūsu meita ir pilnībā vesela!

Mamma vēl minūti sēdēja, iekrampējusies krēslā. Un, kad līdz viņai beidzot nonāca profesora atbilde, viņa metās tam pateikties un spiest roku tā, it kā viņš būtu pats eņģelis ar spārniņiem. Es arī biju laimīga. Bet atšķirībā no mammas es dvēselē skaidri zināju, kurš ir mans eņģelis-glābējs. Pat mans prāts nepretojās šim apgalvojumam. Vienīgais jautājums, kas tobrīd to mocīja: Kā Sensejs TO paveica?

Pēc tādiem jaunumiem mēs nevis vienkārši iznācām no klīnikas, bet gan “izspurdzām”. Lejā mūs sagaidīja mūsu radnieki, tajā skaitā arī vectēvs. Viņu priekiem nebija gala. Bet mamma pat pārmeta krustu un klusi pateicās Dievam, kas mani pamatīgi pārsteidza. Es pirmo reizi redzēju, ka mana mamma, oficiāri ar majora uzplečiem, audzināta komunisma un ateisma garā, rīkojas tādā,

lūk, veidā. Un es padomāju, ka laikam jau tomēr jebkurš cilvēks, lai kas viņš arī būtu, pirmām kārtām tomēr ir vienkāršs cilvēks, ar savām bailēm, bēdām un ticību augstākiem spēkiem.

Vēl veselu nedēļu mēs svinējām manu “otro dzimšanas dienu”. Visas šīs dienas dienasgrāmata tika pārpildīta ar prieka un sajūsmas lappusēm un ar vieniem un tiem pašiem jautājumiem: “Kā Sensejs to paveica? Kāpēc mana dzīve ir tik krasi mainījusies? Vai pateicoties Viņa klātbūtnei tajā? Kas Viņš patiesībā ir? Un no kurienes es Viņu zināju jau iepriekš?” Viens vienīgs jautājums radīja veselu sēriju citu jautājumu. Es aizbraucu no Maskavas ar stingru apņēmību noskaidrot visu līdz galam, pat ja tam būs nepieciešami gadi.

M

ājās es pirmām kārtām noskaidroju no draugiem, kad būs nodarbība. Izrādījās, ka šodienas vakarā. Mēs sarunājām tikties ar draugiem kā vienmēr tramvaja pieturā. Es knapi varēju sagaidīt norunāto laiku un paķēru uz treniņu līdzīgi visus savus medicīniskos slēdzienus un uzņēmumus.

Draugi mani sagaidīja ar kvēlu sajūsmu un veselu gūzmu jaunumu. Bet, kad pienāca vajadzīgais tramvajs, viņi mani knapi noturēja.

- Mums tagad vajag cita maršruta tramvaju, - teica smaidīdama Tatjana.

- Kā?!

- Pārsteigums! – nobļāvās visi gandrīz reizē.

- Mēs tagad esam pārcēlušies uz citu sporta zāli, - ar lepnumu paziņoja Andrejs. – Daudz labāku, daudz mājīgāku, ar spoguļiem. Turklāt atrodas gandrīz divreiz tuvāk.

- Ir nu gan jaunums! – es biju pārsteigta.

Visu ceļu draugi stāstīja, cik daudz interesanta es esmu palaidusi garām, ārstējot, kā viņi domāja, savu kuņģi atveseļošanās centrā. Andrejs ar Kostjiku pamīšus viens otru pārtraukdami, stāstīja par treniņiem, par kārtējām oriģinālajām Senseja

demonstrācijām un par neparasto filozofiju, ko viņš stāstīja garīgajās nodarbībās. Bet Tatjana ar Slaviku tik piebalsoja un papildināja ar saviem iespaidiem īpaši aizraujošos momentus. Es viņos klausījos ar uzmanību un lielu nožēlu, ka nebiju kļuvusi par liecinieci tik interesantiem notikumiem. Bet no otras puses, tagad man bija visa dzīve priekšā.

Atbraucot līdz gala pieturai, es ieraudzīju milzīgu mūsdienīgu ēku, kultūras namu. Kaut gan vietējie to dēvēja vienkārši par klubu. Tajā bija gan kinoteātris, gan liels skaits telpu dažādiem pulciņiem un laba sporta zāle ar spoguļiem pa visu sienu.

- Lieliski! Tagad pret tiem var „mērkaņoties” cik vien vēlies, - es jokojot teicu, apskatot savus daudzskaitlīgos atspulgos.

Zālē ienāca Sensejs ar biedriem. Viņš mūs silti sveicināja, tajā skaitā arī manu personu. Es paspiedu viņam roku un ar sajūsmu skatījos viņam acīs, mēmi vaicājot: “Kā?” Es ne tikai ticēju, es vienkārši zināju, ka mana izdziedināšanās ir Senseja roku darbs, daudz augstāku spēku iejaukšanās, kā teica profesors, - “dievišķā gaišredzība”. Bet kā viņš to varēja izdarīt tik īsā laikā? Kāpēc slimība izzuda tik ātri?

Mani pārpildīja pateicības jūtas. Bet izteikt tās es varēju tikai ar skatienu, jo apkārt bija daudz ziņkārīgo. Un, kad draugi aizgāja pārgērbties, es, saņēmusi drosmi, palūdzu Senseju parunāt ar mani divatā, kam viņš labprāt piekrita.

Mēs izgājām vestibilā, un es sāku rādīt viņam savus medicīniskos izrakstus, stāstīt par Maskavas notikumiem. Es centos viņam izteikt mani pārņēmušās jūtas. Bet no pārlieku lielā uztraukuma, sanāca tikai kaut kādi nesaistīti pateicības frāžu fragmenti. Igors Mihailovičs, ātri pārskatījis visus uzņēmumus ar profesionāla ārsta iemaņām un iepazīnies ar dokumentāciju, labsirdīgi pajautāja:

- Vai tu esi apmierināta?

- Ļoti! Pat vairāk nekā apmierināta.

- Labi, tas ir galvenais.

- Es tomēr nesaprotu, tāda sajūta, it kā tās slimības vispār nebūtu bijis... Bet visi šie iepriekšējie uzņēmumi, medicīniskie izmeklējumi, ārstu slēdzieni, - es apjukusi runāju.

Sensejs pasmaidīja:

- Zini, ir tāds latīņu teiciens: “Kā nav dokumentos, tā nav arī dzīvē”.

- Nē, es nopietni. Es skaidri zinu, ka to izdarījāt Jūs, bet kā? Kāpēc tik ātri?

- Nu tu dod, - pasmējās Sensejs. – Bet kā tu domāji, ka vajag atvērt galvaskausu, izgriezt smadzeņu gabaliņu vai arī uzblīst no tabletēm, lai patiešām noticētu tam, ka tu tiki izārstēta ar kaut kādām darbībām?! Bet **jebkuru darbību pirmām kārtām veido mūsu noformētā doma...** Vai tu esi dzirdējusi par stigmātiem?

- Tāds pazīstams nosaukums...

- Stigmāti – tie ir dziļi ticīgi cilvēki, kuriem dažās minūtēs parādās asiņainas brūces uz rokām, pēdām, tieši tajās vietās, kur tās bija Jēzum

Kristum, kad viņu sita krustā. Un burtiski pēc trim dienām šīs brūces bez pēdām pazūd. Bet dažiem ticīgajiem - stigmātiem parādās ne tikai brūces, bet arī naglas. Turklāt šīm naglām veica analīzi, un patiešām apstiprinājās, ka tas nav kaut kāds saaugums no kauliem un ādas, bet gan īstas naglas, taisītas no materiāla, kas bija raksturīgs tam laikam, tas ir – izgatavotas aptuveni divus tūkstošus gadu atpakaļ... Ticība tik tiešām dara brīnumus. Un nav nekā neiespējama ticīgam cilvēkam, lai kam arī viņš neticētu... Bet tu saki, kāpēc tik ātri?

- Bet es nevaru teikt, ka es esmu ticīgs cilvēks, turklāt vēl dziļi ticīgs cilvēks... Jo reāli es noticēju Ju... (te es gandrīz pateicu Jums) augstākajiem spēkiem tikai tad, kas dzirdēju Maskavas profesora vārdus, kas apstiprināja, ka esmu pilnīgi vesela. Tas bija tikai tad, kad viss jau bija noticis.

- Viss ir daudz vienkāršāk. Ja cilvēks pats nav spējīgs patiesi noticēt savai atlabšanai, tad vajag, lai tajā notic kāds, kurš ir vairāk garīgi attīstīts nekā viņš. Un tad rezultāts pārspēs gaidīto.

- Vai tā var uzveikt jebkuru slimību?

- Pilnīgi.

- Bet kas priekš tā ir jādara?

- Vajag tikai patiesi ticēt un pareizi domāt. Bet ticēt vajag dziļi, ar Mīlestību, pozitīvu domu. Un ne tā, ka “es gribu atveseļoties”, bet jau no vesela cilvēka pozīcijas. Tad cilvēks jebkurā gadījumā rada ar šo apstiprinošo pozitīvo domu savdabīgu, nu, nosauksim to par “simtprocentīgu izveseļošanās matricu”. Šī matrica saglabājas mūsu zemapziņā,

pateicoties mūsu ticības spēkam... Un, pateicoties tieši šai “matricai”, caur tās veselīgo shēmu organisms atjauno savas funkcijas fiziskajā līmenī, jo pilda neko vairāk kā tikai zemapziņas pavēli. Viss ir vienkārši.

- Bet kā tad ar ticību var izārstēt otru cilvēku?

- Tāpat. Tikai šī “matrica”, vai pareizāk būtu teikt hologramma, ar domām tiek nodota kā veselīgs tēls no viena cilvēka otram...

- Un to var izdarīt jebkurš cilvēks, kurš stipri, stipri noticēs?

- Protams... Es tev varu pastāstīt gadījumu, kas notika ar mūsu Volodju. Bet izstāstīšu tev to tikai tāpēc, ka tu pati izgāji tam cauri. Bet skaties, nevienam par to nestāsti. Ja vēlies, vari par to klusiņām pajautāt Volodjam, bet tikai tā, lai neviens nedzird... Viņa tēvs pabija Černobiļas AES seku likvidācijā. Līdz tam viņu reizēm mocīja kuņģa sāpes, domāja, gastrīts. Bet, kad viņš atgriezās no turienes, viņam kļuva pavisam slikti. Ārsti noteica viennozīmīgu diagnozi – kuņģa vēzis. Dabīgi, ka bija nepieciešama steidzama operācija. Volodja atnāca pie manis tajā vakarā un jautāja, vai var ko iesākt. Es viņam izstāstīju par šo tehniku. Viņš, atslābinājies, aizvācis visas liekās domas, pateicās Dievam par to, ka notika kļūda, ka viņa tēvs ir pilnībā vesels un viņam viss ir labi. Volodja lūdza piedošanu par saviem grēkiem, par sava tēva grēkiem, par visu izdarīto. Viņš nožēloja grēkus un tajā pašā laikā pateicās Dievam...

- Atvainojiet, bet vai tiešām cilvēks Dieva priekšā ir grēcīgs?

- Nu, kā lai tev saka?! Faktiski cilvēks ir grēcīgs tikai pret sevi, pret savu dvēseli... Jēga ir tajā: grēka faktors mums tiek ielikts zemapziņā jau no bērnības. Mums iestāsta, lai kādai reliģijai mēs arī piederētu, visi mēs esam grēcīgi Dieva priekšā. Taču patiesībā neviens no mums nav vainīgs Dieva priekšā! Mēs esam vainīgi tikai savā priekšā. Dievs, Viņš dara tikai labu. Bet mēs paši grūžam sevi dubļos. Lūk, kad mēs atzīstam, ka esam dzīvnieki, iestīguši dubļos, un lūdzam Dievam piedošanu, mēs atzīstam Viņa esamības faktu, mēs atzīstam Viņa spēku un, kas ir pats galvenais, mēs noskaņojamies uz Mīlestību, uz pozitīvo... Tad lūk, Volodja pildīja šo tehniku vairākas dienas, gan pamostoties, gan liekoties gulēt, ik brīdi, kad viņam sanāca brīvs mirklis. Viņš lūdzās dziļā ticībā, milzīgā Mīlestībā pret sev tuvu cilvēku. Kā viņš pats atzina, tādu iekšējo stāvokli viņš nekad iepriekš savā dzīvē nebija pieredzējis. Kaut gan ar meditācijām savā garīgajā attīstībā Volodja nodarbojas jau sen... Bet kas ir pats pārsteidzošākais – septiņas dienas vēlāk pēc mūsu sarunas, es uzsveru, jau pēc septiņām dienām, kad viņa tēvu “uzšķērda” operācijā, viņam neko neatrada. Sašuva un aizsūtīja mājās. Diagnoze neapstiprinājās, nolēma, ka tā bija ārstu kļūda. Un līdz pat šim brīdim viņa tēvs ir vesels un jūtas brīnišķīgi, raujas darbā tikpat centīgi kā jaunie... Kaut gan šis padzīvojošais vīrietis visu savu dzīvi neticēja nekam un paļāvās tikai uz sevi, uz saviem

spēkiem... Lūk, tev reāls piemērs no dzīves, uz ko ir spējīga dziļa ticība.

Un nedaudz paklusējis, Sensejs piebilda:

- Ticība – tie nav tikai vārdi, tas ir milzīgs iekšējais spēks, ko rada pats cilvēks. Bet savienojumā ar dievišķās Mīlestības spēku, par kuru mēs runājam “Lotosa ziediņā”, tā rada tādu spēku, kas patiešām dara “neiespējamo”. Kaut gan visi šie vārdi: “brīnumi”, “neiespējamais” – tie ir tikai cilvēku izdomājumi. Jo Šambalas zinātnē viss tiek izskaidrots ar parastiem dabas likumiem, kurus šajā etapā cilvēce vēl nav iepazīsusi. Ticības un Mīlestības spēki, ko radījusi doma, - tie ir spēki, kas no sākta gala ir raksturīgi cilvēciskajām būtņēm. Tas ir tas, kas viņu atšķir no parasta divkājaina dzīvnieka.

Tāpēc arī vēsturiski visi diženie cilvēces Skolotāji mudināja cilvēkus uz Ticību un Mīlestību, sniedzot viņiem šīs zināšanas to uztveres līmenī. Atceries kaut vai Jēzus vārdus: “Ja jums būtu ticība kā sinepju graudiņš un jūs sacītu uz šo vīģes koku: izraujies ar savām saknēm un dēsties jūrā, - tas jūs paklausītu.” Un tie nav tukši vārdi, tās ir patiesas zināšanas tiem, kas prot klausīties: “Dzirdīgais sadzirdēs”.

- Interesanti. Bet, ja jau šis milzīgais spēks tiek izskaidrots ar dabas likumiem, tad, cik es saprotu, jābūt kaut kādām formulām.

Sensejs pasmaidīja:

- Protams, formulas eksistē... Bet cilvēki tam vēl nav gatavi, lai šīs zināšanas viņiem tiktu nodotas

formulu veidā, par cik vairumam cilvēku domās valda pārāk daudz dzīvnieciskās sākotnes... Bet faktiski, lai reāli pierādītu šī spēka eksistenci, tas nozīmē atklāt visuma likumus, atklāt Dieva eksistēšanas realitāti... Pat vienkārša “akla” cilvēciskā ticība, kurai ir ierobežotas iespējas, spējīga uz daudz ko. Bet patiesa ticība paver neierobežotas iespējas. Tā ir spējīga ne tikai pārbīdīt planētas, bet arī radīt tās, sagraut un valdīt pār daudzām pasaulēm tikai ar vienu domu.

- Jā... Ar tādu spēku veselību var atjaunot tikai padomājot par to! – es sajūsmināta teicu, atklājot pilnīgi jaunu domu pasauli.

- Pilnīgi pareizi.

Piepeši es atminējos par Jēzus veiktajām brīnumainajām dziedināšanām, kuras savulaik mani ļoti pārsteidza. Un pēkšņi es sapratu:

- Sanāk, ka Jēzus ārstēja cilvēkus tikai ar savu pozitīvo domu! Bet es agrāk domāju, ka tās visas ir tikai pasakas.

Sensejs iesmējās:

- Jā, jā, jā... Tāpēc Viņš arī teica: “Lai jums notiek pēc jūsu ticības”... Jēzus ar savu spēku radīja vien veselības hologrammu, bet cilvēks to noturēja ar savas “aklās” ticības spēku. Un jo stiprāka bija cilvēka ticība, jo stingrāk tā noturēja hologrammu viņa zemapziņā.

Es nedaudz apdomāju un tad pavaicāju:

- Bet kāpēc par to nevienam nedrīkst stāstīt?

- Redzi, kad cilvēks stāsta to citiem un dzird viņu negatīvo attieksmi un attiecīgās domas, viņš sēj sevī

šaubu sēklu, pašam to nemanot. Un šis negatīvais spēks, pakāpeniski augot, rada viņa apziņā “domu-parazītu”, kurš, balstoties uz savām nelielajām zināšanām par apkārtējo pasauli, cenšas noformulēt kaut kādu veselo saprātu, meklējot izskaidrojumu savā niecīgajā zināšanu bagāžā. Šajā ziņā tā saucamais “veselais saprāts” ir cilvēka pirmais ienaidnieks viņa ticībai un garīgajai attīstībai, jo tas ir auglīgs lauks, kur uzplaukt šaubām, negatīvajām domām un negatīvajām emocijām. Šajā ziņā Dievs un “veselais saprāts” ir divas pilnīgi pretējas lietas... Tad lūk, beigās prāta kaujas laukā uzvaru gūst šaubas, loģikas negatīvais spēks, kurš iznīcina “aklo” ticību kopā ar tās uzturēto veselības matricu. Un slimība atkal atgriežas. Tāpēc, ja tu neesi spēcīgs garīgajās nodarbībās, vajag vienkārši ticēt, ar Mīlestību pateikties Dievam par to, ka Viņš sūtīja šo veselības dāvanu, un nevienam par izveseļošanos nestāstīt. Tikai tad tev ir iespēja saglabāt šo veselības hologrammu, kas ir radīta ar Mīlestības spēku, līdz pat sirmam vecumam...

Šajā brīdī no sporta zāles iznāca Viktors un, ieraudzījis Senseju, jautāja, vai var sākt treniņu.

- Jā, protams, - atbildēja Sensejs.

Mēs steidzāties pievienoties kolektīvam. Visu nodarbības laiku es domāju tikai par mūsu sarunu. Šis vienkāršās patiesības mani satrieca. It kā jau arī iepriekš lasīju tās diženo personību izteikumus. Bet tieši lasīju, nevis sapratu līdz sirds dziļumiem. Sensejs radīja manī tādu kā jaunu redzējumu tam, kas eksistēja jau gadu tūkstošiem.

Aizrāvusies ar šo tēmu, es pārraku visu mājas bibliotēku, līdz beidzot atradu žurnālu, kurā bija publicēti fragmenti no Bībeles par Jēzus dziedināšanām. Tagad to visu pārlasīju pavisam ar citām acīm, ar pavisam citām domām, izejot no to neordināro notikumu virsotnes, kas bija ar mani notikuši tik īsā laikā. Tā man pakāpeniski pavērās jauna pasaule - pasaule, kas ir radīta ar vareno Domu spēku.

Kad mēs ar draugiem braucām uz garīgajām nodarbībām, es ievēroju, ka viņu runas veids sāka mainīties. Tajā parādījās vairāk labu vārdu, patīkamu momentu, gudru domu. Viņi pat bija nolēmuši ar kopīgām pūlēm tikt vaļā no parazitvārdiem, ko agrāk regulāri lietoja savos izteikumos. Tamdēļ izdomāja, ja kāds “izrunāsies”, tas pērk katram pīrādziņu vai čebureku. Es arī pati, dažas reizes tā “sodīta”, vairāk sāku sekot līdzī savai runai, bet galvenokārt savām domām.

Uz mūsu slepeno pļaviņu bija iestaigāta neliela, bet diezgan nomīdīta sniegota taciņa. Pļaviņā jau stāvēja Volodja, Stass, Žeņa, Sensejs un Nikolajs Andrejevičs. Pievienojušies “varenajam bariņam”, mēs dzirdējām turpinājumu sarunai, ko bija pārtraukusi mūsu ierašanās.

-... bet, izmantojot savā praksē hipnozi, mēs noskaidrojām, ka tā atslēdz apziņu un notiek darbs pa tiešo ar zemapziņu, - aizrāvis stāstīja psihoterapeits. – Un secinājām, ka konkrētu zināšanu zemapziņā nav. Tā uztver visu kā ir: ja mēs iestāstām cilvēkam, ka viņš ir dziedātājs, bet viņš nekad dzīvē nav dziedājis, viņš dziedās; ja dodam viņam sīpolu un sakām, ka tas ir salds ābols,

viņš to ēd ar baudu, pat neviebdamies, un tā tālāk. Mēs pat atkārtojām mūsu galvaspilsētas kolēģu eksperimentu sēriju pētījumā ar galvas smadzeņu garozas šūnu asinsvadu bremzējošo reakciju uz kairinātājiem hipnozes stāvoklī. Nohipnotizētā rokai pielikām klāt kolbu ar karstu ūdeni (+65 C), stipri zvanījām ar zvanu, bet nekāda rokas asinsvadu reakcija uz šo kairinātāju nesevoja. Pletizmogrammas līmenis nemainījās. Savukārt izmēģinājuma objekts, kurš bija nohipnotizēts nereagēt uz šiem kairinātājiem, atbildēja, ka neko nejūt, par ko liecināja arī viņa mīmika. Vai arī mēs viņam iestāstījām tādu somatisku parādību, ko patvaļīgi izsaukt nevar. Piemēram, ka parasts papīra gabaliņš ir sinepju plāksteris. Un uz viņa ādas, kur pielika šo papīrīti, parādījās apsārtums... Tā tad cilvēks hipnozes stāvoklī burtiski izpildīja visas mūsu komandas, sākot no psiholoģiskā tēla un beidzot ar ķermeņa reakcijām.

- Pilnīgi pareizi, - atbildēja Sensejs, - tāpēc ka hipnoze – tā ir dzīvnieciskās sākotnes izpausme pilnā tās mērā, tā ir “atbrīvošana” no prāta un atslēgšana no dvēseles. Hipnoze – tā ir tikai zemapziņas funkcija. Nohipnotizēts cilvēks kļūst par to, kas viņš ir patiesībā, ja viņu ir pilnībā pārņēmusi dzīvnieciskā sākotne, - zombijs, vienkāršāk sakot, paklausīgs gaļas gabals vai, kā precīzi atzīmēja Omārs Haijams, “maiss ar kauliem, cīpslām un asiņainām iekšām”.

- Bet kas tas ir – “zombijs”? – pajautāja Tatjana.

- “Zombijs” – tā Āfrikas ciltīs dēvēja cilvēkus, kuru psihe ar narkotisko vielu un speciālu psihisku darbību rezultātu noteiktā veidā tika ieprogrammēta, viņi bez ierunām izpildīja jebkuru vadoņa rīkojumu un spēja nogalināt ne tikai sevi, bet arī savu māti, savus bērnus... Īsāk sakot, “zombijs” – tas ir cilvēks, no kura “izņēma” vai “atslēdza” dvēseli un atņēma viņam saprātu, - atbildēja Sensejs un, jau vērsoties pie Nikolaja Andrejeviča, turpināja: - Hipnoze – tā ir personības “uzlaušana”, tā ir agresija, tā ir verdzība. Un nekādas zināšanas jūs tur, protams, neatradīsiet, izņemot trulu, dzīvniecisku paklausību.

- Es ar jums neesmu vienisprātis attiecībā par trulu dzīvniecisku paklausību, - iebilda Nikolajs Andrejevičs. – Jo, cik man ir zināms, hipnotizējamā “es” visu laiku saglabā kontroli pār realitāti un jebkurā brīdī var tikt atjaunota. Hipnotizētājs var iespaidot tikai to, uz ko pacients neapzināti piekrīt. Kā raksta medicīniskajos pētījumos, pretestības un aizsardzības mehānisms pilnībā neatslēdzas.

- Ja tas tā būtu patiesībā, kā jūs stāstāt, tad hipnoze netiktu tik aktīvi izmantota visu vadošo valstu izlūkdienestos. Bet jūs pats zināt, ka visi jaunākie atklājumi, tehnoloģijas un paši labākie informācijas izvilināšanas veidi un kontroles metodes pār cilvēka psihi pirmām kārtām tiek izmantotas valsts militārajām vajadzībām un tikai neliela, nenožīmīga tās daļa – miermīlīgiem mērķiem.

- Nu labi, bet hipnozi var arī izmantot medicīniskiem mērķiem, teiksim, kādas slimības ārstēšanā. Šo faktu jūs taču nenoliegsiet?

- Noliegšu, jo kas ir slimība? Tas, pirmkārt, ir organisma signāls par iespējamiem nopietniem funkciju vai audu bojājumiem. Posthipnotiskā iejaukšanās, kas paliek pēc hipnotizētāja un kuru cilvēka prāts turpmāk izpilda tā, it kā tā būtu viņa paša ideja, tikai aizvāc šo sāpju signālu, bet neaizvāc pašu slimības cēloni. Un cilvēks tik tiešām kādu laiku nejutīs sāpes, tiekot apmānīts ar iluzorām cerībām. Bet faktiski viņš izdarīs sev vēl sliktāk, jo slimība turpinās progresēt, un gala rezultātā tā izpaudīsies vēl sliktākā, ielaistā stāvoklī. “Izārstēties” ar hipnozi – tas nenozīmē būt veselam. Tā kā ar šādu “ārstēšanos” pat vienas slimības viegla forma var izsaukt citu slimību, daudz nopietnāku.

- Bet kā ir ar tiem ieradumiem, kas izveidojas pacientiem, kad tiek sasniegts ārstnieciskais efekts? Jo tas ne vienu reizi vien tika pierādīts, ka sliktie ieradumi pazūd, bet labie tieši otrādi - noformējas, iedzīvojas, un prāts jau pats sāk strādāt savādāk. Kāpēc? Kā jūs to izskaidrosiet?

- Viss ir pavisam vienkārši. Prāts hipnozes iespaidā atrodas “uzticīga klausītāja” stāvoklī. Tas vēro it kā no malas, pilnīgi bez jebkādas analīzes. Ja tam hipnozes laikā pavēl neklausīties vai aizmirst, vai mainīt ieradumus, viņš to visu precīzi izpildīs. Bet vēlāk viņš uztvers šo pavēli kā savu paša ideju... Mūsu prāts ir nepilnīgs, ļoti nepilnīgs.

Savukārt dvēsele ir pilnīga, un tās iespējas ir neierobežotas. Bet dvēsele atslēdzas, kad cilvēku ievada hipnozes stāvoklī, jo notiek aktīva dzīvnieciskās sākotnes atmodināšana cilvēkā. Dvēsele, saprotams, zaudē un jau nevar ietekmēt prātu. Tāpēc kopumā hipnoze – tā ir briesmīga lieta cilvēkiem.

- Bet ja cilvēkam iedveš labo?

- Tam nav nozīmes.

- Bet uzņēmība pret hipnozi ir raksturīga visiem cilvēkiem, tikai dažādās formās un pakāpēs.

- Protams, tāpat kā visiem cilvēkiem ir raksturīga garīgās un dzīvnieciskās sākotnes klātbūtne dažādās pakāpēs.

- Bet hipnozei ir kopīgas iezīmes ar citiem izmainītas apziņas stāvokļiem, tādiem kā miegs vai tā pati meditācija. Hipnoze taču tāpat tiek panākta ar signālu plūsmas samazināšanu uz smadzenēm un arī pirms tam subjekts koncentrējas uz kādu vienu sensoro stimulu...

- Jā, bet jūs uzskaitījāt tās īpašības, kas ir raksturīgas jebkuram izmainīta apziņas stāvokļa metodes sākumam. Galvenā hipnozes atšķirība ir šī stāvokļa plūsmā, kas atspoguļojas arī fiziskajā līmenī. Es nosauktu hipnozi par “pavēles dublēšanas” stāvokli. Jūs paskatieties, kā tas izpaužas fizioloģiskajā līmenī. Ja salīdzina ar miegu un meditāciju, tad skābekļa un oglekļa dioksīda daudzums nemainās, kā tas ir tajos stāvokļos. Atšķirībā no citiem izmainītas apziņas stāvokļiem, hipnoze netiek pavadīta ar fizisku atslēgšanos no

nomoda stāvokļa: elektroencefalogrammas viļņi (“smadzeņu viļņi”) visbiežāk paliek tādi paši kā aktīvam cilvēkam un tā tālāk. Tie ir tikai fakti, ko jūsu zinātne šajā etapā var reāli piefiksēt.

Bet meditācija – tas ir pavisam savādāks izmainītas apziņas stāvoklis. Pat pats termins “meditation” tulkojumā no latīņu valodas nozīmē “pārdomas”. Meditācija ir īpašs stāvoklis, kurā tiek panākts augstākais uzmanības koncentrēšanās līmenis uz kontrētu objektu, vai arī tieši pretēji – pilnīga uzmanības izkļiedēšana. Šajā stāvoklī notiek uztveres un domāšanas procesu apstādināšana, notiek sava veida cilvēka jutekliskā izolācija no apkārtējās pasaules un pilnīga koncentrēšanās uz iekšējo, garīgo pasauli, garīgo būtību. Dabiski, ka fizioloģiskajā līmenī tāda psihiska immobilizācija, saistīta ar pagaidu smadzeņu galveno interaktīvo mehānismu atslēgšanos, sekmē cilvēka neiro-psihisko funkciju atjaunināšanu, atstājot pēc sevis svaiguma sajūtu, iekšēju atjaunošanos un dzīvesprieku... Toties hipnoze pēc sevis atstāj personas zemapziņas līmenī nomāktību, ar to pašu formējot verga psiholoģiju cilvēka apziņā.

Un vēl viens interesants moments attiecībā par meditāciju. Nomoda stāvokļa laikā normāli funkcionējoši sajūtu orgāni rada CNS augstu personīgo iekšējo “trokšņu” līmeni, kas apgrūtina asociāciju un integrācijas procesu plūsmu. Meditācijā smadzeņu “personīgo trokšņu” līmenis kļūst ļoti zems, līdz ar to parādās iespēja daudz pilnvērtīgāk izmantot asociatīvos un integratīvos

procesus, lai atrisinātu noteiktus uzdevumus, kurus sev formē meditētājs... Tā ka hipnoze un meditācija – tie ir divi pilnīgi dažādi apziņas stāvokļi. Meditācija – tas ir viens no garīgās sākotnes atmodināšanas veidiem. Bet hipnoze, es uzsveru, ir tikai dzīvnieciskās sākotnes funkcija.

- Bet vismaz psihoterapeitiskiem mērķiem, var iedvest cilvēkam hipnozes stāvoklī pārliecību par saviem spēkiem, savām iespējām? - nekādi nevarēja rīmties Nikolajs Andrejevičs.

- Hipnoze – tas ir mazefektīvs veids, lai iedvestu pārliecību par saviem spēkiem, jo tajā pašā laikā tā palielina pakļaušanos, pazemību cita cilvēka gribai. Bet tas savukārt ir pretdabiski paša cilvēka dabai, viņa patiesajai esošās dzīves jēgai. Jo iekšēji, zemapziņas līmenī, viņš tiecas pēc patiesas Brīvības, savas Dvēseles Brīvības. Tāpēc tam arī ir pastāvīga, nepārtraukta tieksme dzīvē pēc neatkarības, pašrealizācijas un jebkuras formas ārējas brīvības.

Un, ja jūs patiešām vēlaties cilvēkam palīdzēt noticēt saviem spēkiem un iespējām, pārlieciniet viņu ar saviem vārdiem, savām domām, saviem argumentiem. Jo **vārda spēks atjauno domas spēku, bet domas spēks rada darbību...** Bet nekādā gadījumā ne ar hipnozi, ne atklātu pavēli cilvēka zemapziņā. Jo jūs nesaprotat, ko jūs darāt, tā kā jums vēl daudz kas nav zināms par patieso hipnozes dabu un tiem negatīvajiem spēkiem, ko tā pamodina cilvēkā...

Nikolajs Andrejevičs stāvēja domīgs. Tajā brīdī pļaviņā ieradās pārējie puīši. Sasveicinājies ar tiem, Sensejs teica:

- Nu lūk, visi ir klāt, tad sāksim... Šodien mēs taisīsim to pašu meditāciju, ko iepriekšējās nodarbībās, lai attīrītu domas no negatīvā. Tiem, kas iepriekš nebija, es atkārtošu. Un tā, nostājieties ērtāk, kājas plecu platumā. Rokām jāskaras vienai ar otru ar izplestiem pirkstu galiņiem vēdera līmenī. Galiņš pret galiņu, lielais pret lielo, rādītājs pret rādītāju un tā tālāk. Lūk, tā!

Sensejs man parādīja šo savienojumu.

- Nepieciešams atslābināties, aizvācot visas domas, un koncentrēties tikai uz normālu elpošanu. Pēc tam, kad būs sasniegts visu locekļu pilns atslābuma stāvoklis un iekšēja miera sajūta, cilvēks sāk iedomāties sevi par krūku. Viņa augšējā galvas daļa ir it kā nogriezta, kā krūcai... Ūdens avota vieta ir dvēsele. Šis ūdens piepilda visu ķermeni un, beigu beigās pārpildot to, izlīst pār krūkas malām, notek gar ķermeni un uzsūcas zemē. Procesā laikā, kad ūdens pārpilda ķermeni un aiztek zemē, kopā ar to aiztek arī visas sliktās domas, visas problēmas, vispār visi tie sārņi un nemiers, kas atrodas cilvēka prātā. Cilvēks it kā iekšēji attīrās no tā visa. Un, kad viņš tā attīrās, viņš sāk sajust skaidru dvēseles un domas nodalījumu - dvēseli, kas atrodas viņā, un dvēseli, kas atrodas virs krūkas un vēro šo procesu. Rezultātā, ja cilvēks katru dienu

nodarbojas ar šo meditāciju, viņš attīra savas domas no negatīvā un tālāk mācās tās kontrolēt, pastāvīgi turot savu prātu “tīrā” stāvoklī... Vai ir jautājumi?

- Bet kāpēc rokām ir jāsaskaras tieši tādā veidā? – es pajautāju.

- Tāpēc ka šīs meditācijas laikā notiek noteiktu enerģiju cirkulācija organismā, par kurām es jums izstāstīšu kādu citu reizi. Bet pirkstu galiņi saslēdz šo apli. Turklāt notiek ādas nervu receptoru kairināšana, kas atrodas pirkstu galos, kas labvēlīgi un nomierinoši iedarbojas uz smadzenēm... Vēl jautājumi ir?

Visi klusēja.

- Tad ķersimies klāt.

Senseja vadībā mēs sākām pildīt šo meditāciju. Es centos iedomāties sevi par krūku. Bet mana iztēle veidoja šo tēlu kaut kā daļēji, jo prāts nekādi nespēja pieņemt šo formulējumu. Un es nesāku sev neko pierādīt, bet vienkārši nodomāju, ka “es esmu krūka”, un koncentrējos uz “iekšējo ūdens avotu”. Un te radās interesanta sajūta, it kā mana apziņa ieietu manī iekšā, dvēselē, un koncentrējās kā punkts saules pinuma apvidū. Un šis punkts sāka pakāpeniski izplesties, kopā ar tajā pa spirāli griezošos kristāldzidru ūdeni. Līdz beidzot ūdens kļuva tik daudz, ka tas sāka pilnīgi mutuļot, piepildot visu ķermeni ar savu patīkami veldzējošo tecējumu. Piepildījušas tādā veidā “trauku”, šīs patīkamās sajūtas sāka “lieties pāri malām”. Tādu patīkamu skudriņu

vilnis sāka skraidīt pa manu ķermeni no augšas uz leju, it kā ieejot zemē. Es iztēlojos, ka mans ķermenis attīrās no visām sliktajām domām. Un kādā brīdī man iekšēji palika tik patīkami un labi, ka es neizturēju un nedaudz novirzījos no meditācijas, iekšēji pateikdamās no visas sirds Dievam par visu to, ko Viņš man dzīvē ir devis un par visu viņa milzīgo Mīlestību pret saviem bērniem. Nākamajā momentā es negaidīti atklāju, ka mana apziņa, mans patiesais “es”, atradās virs ķermeņa. Bet pats ķermenis vispār nelīdzinājās ķermenim. No tā “krūkainās” galvas nāca ārā tūkstošiem tievu krāsainu dziedziņu, kuri savā pastāvīgajā kustībā iegāja zemē. Krūkas dziļumā spīdēja kaut kas spožs, pārvēršot šos dziedziņus daudz košākās krāsās. Tas bija apburošs skaistums. Bet te es sadzirdēju Senseja melodisko balsi, kas skanēja kaut kur no tāluma:

- Bet tagad veiciet divas straujas ieelpas-izelpas. Stipri sažņaudziet un atlaidiet dūres. Atveriet acis.

Es ātri atjēdzos. Bet šīs iekšējās eiforijas sajūta palika mana “es” dziļumos. Kā vēlāk izrādījās, katrs no biedriem pārdzīvoja šo stāvokli atšķirīgi. Vecākajiem puisiem bija labāk nekā man, bet maniem draugiem viss notika “plikas iedomas” veidā. Sensejs viņiem teica, ka daudziem cilvēkiem sākumā tā vienmēr notiek. Bet ar neatlaidīgiem ikdienas treniņiem mājās, kā arī ar vēlēšanos uzlabot savas tikumiskās īpašības, pēc kāda laika ir iespējams sasniegt noteiktas sajūtas,

bet vēlāk pat vispār iemācīties kontrolēt savas domas. Galvenais – ticēt sev, saviem spēkiem un neslinkot.

Kad mēs jau gājām prom no pļaviņas, es nogaidīju pienācīgu brīdi un klusi pajautāju Skolotājam:

- Sakiet, draugi man stāstīja, ka, kamēr manis nebija, jūs viņiem devāt jaunas meditācijas. Es laikam būšu daudz palaidusi garām. Ko lai es tagad daru?

Uz ko Sensejs, paskatījies uz mani ar tādu labvēlīgu skatienu, atbildēja:

- Tici man, **tam, kurš ar labām domām dara labus darbus, nav vajadzības skumt par zaudēto, jo viņš iegūst daudz lielāku spēku savas dvēseles iepazīšanai, nekā atrodoties bezdarbībā.**

Toreiz es, protams, maz sapratu, par kādiem labiem darbiem Sensejs runāja, jo visu, ko es darīju, uzskatīju par parastām ikdienas rūpēm. Bet, neskatoties uz to, šie vārdi tik ļoti uzrunāja manu sirdi, ka jau tās dienas vakarā manā dienasgrāmatā uzradās attiecīgs ieraksts.

Dienas lidoja vēja spārnēm. Šī jaunā meditācija man tik ļoti iepatikās, ka es ļoti labprāt pildīju to pirms miega, tāpat kā visas iepriekšējās. Reiz es pajautāju Sensejam, vai nav kaitīgi tās taisīt pēc kārtas vienā vakarā. Uz ko viņš atbildēja, ka tieši otrādi - tas ir ļoti lietderīgi, jo cilvēks vairāk strādā ar sevi tieši garīgajā nozīmē, bet “Lotosa zieds” vēl arī pamodina

dvēseli. “Vislabāk tās izpildīt vakarā un no rīta, kad pamosties. Tās ir pašas vienkāršākās meditācijas darbam ar uzmanības koncentrēšanu, iekšējās redzes izstrādāšanu un kontroli pār domām. Tās ir pilnīgi drošas, tāpēc iemācīties tās var katrs cilvēks, pat tāds, kurš nekad iepriekš nav saskāries ar garīgajām praksēm. Un tajā pašā laikā šīs meditācijas, neskatoties uz to, ka ir tik vienkāršas un pieejamas, ir jo īpaši rezultatīvas.”

Treniņos es centos panākt biedrus, darbojoties ar jauniem spēkiem jaunā un vecā materiāla apgūšanā. Šajās dienās pats interesantākais un izglītojošākais man notika garīgajās nodarbībās. Vienā no šādām nodarbībām Nikolajs Andrejevičs uzsāka strīdu ar Senseju par reinkarnāciju. Kaut gan man likās, ka viņš pat nestrīdējās, bet drīzāk gan provocēja Skolotāju uz sarunu par šo tēmu. Es ievēroju, ka neskatoties uz to, ka Nikolajs Andrejevičs bija psihoterapeits, pārliecināts ateists un “Mūsu kompānijas veselais saprāts”, kā mēs jokojot viņu nodēvējām, viņš neizlaida nevienu nodarbību un ar delikātu uzmanību izturējās pret Senseju.

- Nu, bet reinkarnācija, - tas taču ir ļaužu izdomājums. Jo lielākajam vairumam novērojama, es pat teiktu, pataloģiska tanatofobija. Tāpēc viņi arī izdomā sev visādas pasakas par pārdzimšanu un par aizkapa dzīvi.

- Tā nav, - iebilda Sensejs. – Kas attiecas uz bailēm no nāves, tad tās cilvēkā rada tikai un vienīgi dzīvnieciskā sākotne – ar pašsaglabāšanās instinktu un iedomu spēku, kas balstīts uz egoistisko negatīvismu. Bailes – tā ir tikai emocija,

kas ieslēdzas tur, kur izpaliek informācija vai kur tās ir pārāk maz... Bet, kas attiecas uz reinkarnāciju, tad šī parādība tik tiešām eksistē dabā. Un tu pat iedomāties nevari, cik sen jau tā pastāv.

Sensejs pēdējā laikā draudzīgi uzrunāja Nikolaju Andrejeviču uz “tu”.

- Nē, nu ja tā patiešām būtu, mēs taču kaut ko atcerētos, kādus fragmentus vai vēl ko.

- Bet vai tu atceries, pieņemsim, kas bija šajā dienā pirms gada?

Nikolajs Andrejevičs aizdomājās un bez pārliecības teica:

- Droši vien, ka biju darbā, ja vien tā nebija svētdiena.

- Tātad tu nevari atcerēties precīzi šo dienu.

- Nē.

- Nu lūk, ko tad tu runā par citu laiku un iepriekšējām dzīvēm? Mēs jau, kad runājām par tavu hipnozi, apskatījām, ka ir saprāts, ir dzīvnieciskā sākotne un ir dvēsele. Tu atrodies dvēselē, tieši tu, patiesais. Saprāts – tas ir tas, kas uztver. Un tur arī ir daļa no tava “es”. Sanāk, ka tu esi tā kā sadalīts: Dvēselē tu sajūti sevi vienu, bet domās pavisam savādāk. Vai tu esi tā kārtīgi aizdomājies, kas tu esi patiesībā, kā tu domā, kā tu sarunājies, kā tu skaties? Ne jau no smadzeņu darbības skatupunkta, verbālā, neverbālā, akustisko lauku uzbudinājuma. Tas viss ir nieki. Bet tieši tu! Ieskaties savā apziņā. Tā taču ir bezgalīga. Padomā par to, cik kosmoss ir bezgalīgs. Un pamēģini

izskaidrot to faktu, ka katrā tava ķermeņa atomā atspoguļojas Visums...

- Vai tad atomā atspoguļojas Visums? – izbrīnījās Nikolajs Andrejevičs.

- Protams. Ja šaubies, papēti zinātnisko literatūru par atoma uzbūvi un salīdzini to ar Visuma iekārtojumu. Pat tās zināšanas, kas ir uz šodienu, ir pilnīgi pietiekamas, lai apzinātu šo faktu. Pieņemsim, aplūkosim vakuumu. Tas ir tukšs, it kā nekā tajā nav, kā šķiet pirmajā mirklī. Bet tajā rodas dzīvība. No kā? No tukšuma? Padomā par globāliem jautājumiem, nopietni padomā... Bet pats galvenais, noskaidro, kas tu esi? Un tad tu sapratīsi, ka ķermenis ir tikai rati, kas ved tevi no piedzimšanas līdz nāvei, te vienā reinkarnācijā, te citā. Un, kā tu šos ratus izmantosi, no tā arī būs atkarīgs, pie kā tu nonāksi. Vai nu tie paši ripos, vai arī tu tos vadīsi.

Cilvēks, tas ir, viņa dvēsele ir tikai kučieris šajos ratos. Un ja dvēsele gulēs, rati ripos turpat, kur visi. Kučieris vizināsies pa apli. Bet ja dvēsele pamodīsies, viņš brauks vajadzīgajā virzienā, garīgās attīstības virzienā, tajā, uz kuriem sagribēs pēc savas personīgās izvēles. Galvenais, cilvēks sapratīs, ka Viņš ir šo ratu vadītājs. Un šeit, to aptvēris, viņš var vienkārši pārtraukt braukāt pa apli un iet Nirvānā, tas ir, Viņš pielīdzināsies Dievam.

Visi uzmanīgi klausījās Senseju. Bet es, saņēmusies drosmi, uzdevu Skolotājam mani interesējošo jautājumu.

- Sakiet, kāda ir eksistences jēga pašai dvēselei, tas ir – man?

- Jēga ir vienkārša – gala rezultātā nonākt pie Dieva kā nobriedušai būtnei... Cilvēks – tā ir garīgās un dzīvnieciskās sākotnes sintēze. Šī sintēze ir nepieciešama, lai dvēsele iegūtu noteiktu formu - tai nepieciešams iziet cauri matērijai, tai ir jānobriest. Cilvēkam kā tauriņam ir jāpārdzīvo savas dvēseles attīstības stadijas. Tēlaini izsakoties, sākumā, izšķīlies no “olas”, cilvēks iziet materiālo “kāpura” stadiju jeb “cilvēks - dzīvnieks”, kur tas “rāpo” pa Zemi un viņā dominē materiālā interese gluži kā kāpuram. Viņš neredz sevī dvēseli un uzskata sevi par vienu veselu ar savu matēriju, tas ir – miesu.

Tad paiet kāds laiks, kamēr tiek saprasts, - kādam tas notiek reinkarnācijās, pārejot no vienas dzīves nākamajā, kādam pietiek ar vienu dzīvi (kā kuram), kur viņa dvēsele nobriest garīgās Mīlestības domās. Un pakāpeniski cilvēks pārvēršas “kokonā”, “cilvēks - cilvēks” stadijā, kur notiek skaidra sava patiesā “es” – dvēseles un “kokona” – miesas apzināšanās. Turklāt ķermenis ir tikai kā matērija kur nobriest viņa dvēsele. Ārēji tas var arī it nemaz neizpausties, bet iekšēji viņā notiek vētrainas, globālas pārmaiņas.

Un visbeidzot, kad dvēsele pilnīgi nobriest, “kokons” pārplīst un no turienes izlido žilbinoši skaista dievišķa būtne – “tauriņš” – dvēsele, kura ir brīva savā lidojumā. Pievienojoties tādām pašām brīnišķīgām būtnēm, viņa piedalās jaunu dvēseļu

radišanā, jaunu “kāpuru” radišanā, kuri izies to pašu ceļu. Tā arī ir stadija “cilvēks - Dievs”.

Tāpēc visa jēga slēpjas attīstībā no dzīvnieka uz dievišķo, lai kļūtu par pilnvērtīgu Dieva daļiņu. Tas ir mūsos ielikts no pirmsākumiem, dziļi iekšā. Tāpēc mēs meklējam Dievu, tāpēc mēs zinām par Dievu...

Nikolajs Andrejevičs pasmaidījis teica:

- Bet ja es esmu ateists un noliedzu Dievu?

- Būtībā neviens nenoliedz Dievu, lai kā tur arī būtu. Tāpēc ka dvēselē katrs to jūt. Katrs baidās tumsā, lai arī cik drosmīgs viņš būtu, katrs domā par mūžību, par nāvi, par savas dzīves jēgu un eksistenci. Vienkārši daudzi, neapbruņojušies ar pietiekamu informācijas daudzumu, ieslēdz savas psihi aizsargfunkcijas un cenšas apslāpēt šīs domas.

- Nu tā es esmu iekārtots, ka man vajadzīgi reāli pierādījumi. Ja es patiešām saskartos ar kādu gadījumu, kaut vai ar atmiņām no iepriekšējās reinkarnācijas, es, būdams personīgi pārliecinājies, tam noticētu.

Sensejs nedaudz padomāja un atbildēja:

- Labi, es došu tev tādu iespēju. Pēc nodarbības izstāstīšu tev vienu interesantu apziņas stāvokļa izmainīšanas tehniku, kas ļauj atmodināt cilvēka dvēseli un izsaukt to uz sarunu. Bet brīdinu, neviens vairāk nedrīkst zināt par šo tehniku. Jo sabiedrība vēl atrodas fāzē “cilvēks - dzīvnieks”. Viņi saņems šīs zināšanas savā laikā, kad lielākā daļa no tiem būs pārgājuši stadijā “cilvēks - cilvēks”... Tu vari ar

jebkuru no saviem pacientiem izdarīt visu precīzi, kā es tev izstāstīšu. Bet, nedaudz pasteidzoties uz priekšu, uzreiz brīdinu, ka reinkarnācijai laika uztvere kā tāda neeksistē. Pieņemsim, cilvēks dzīvoja divsimt gadus atpakaļ, bet pārdzima tikai tagad, cits nomira gadu atpakaļ, bet piedzima pēc minūtes, bet trešais varbūt dzīvoja ļoti tālā nākotnē, bet piedzima mūsu laikā un tādā garā. Tur ir savi likumi, tāpēc pārāk nebrīnies... Sarunājuši?

- Protams! – sajūsmināts noteica Nikolajs Andrejevičs.

Tad Stass, kas līdz šim klusēja, domīgi pajautāja:

- Runājot par reinkarnāciju, cilvēki Šambalā arī ir tai pakļauti vai viņi dzīvo mūžīgi?

- Ja tu jautā par Bodhisatvu dzīvi Šambalā, tad viņi dzīvo pavisam pēc citiem likumiem. Un tādas miesiskas, rupjas matērijas kā cilvēkiem viņiem nav. Šambalā ir pavisam cita realitātes puse... Nu, kā lai jums saka, viņu ķermeņi – tā ir smalka matērija, kas eksistē pēc saviem likumiem laikā un telpā. Un, ja cilvēku pasaulē saprāts kalpo cilvēka ķermenim, tad mājās... tas ir Šambalā, - Skolotājs, sevi ātri izlaboja, - ķermenis kalpo saprātam... Kāpēc Šambalu nespēj atrast? Tāpēc ka tā eksistē pavisam citā uztveres frekvences līmenī.

- Sanāk, cilvēks nevar tur nonākt miesiskajā ķermenī? – pārsteigts pajautāja Andrejs.

- Kāpēc? Var, ja zina un māc transformēt savu ķermeni uz šo realitātes uztveres frekvenci.

- Kaut kāda fantastika, - sev zem deguna nošņāca Kostjiks.

- Šodienas cilvēcisķajai uztverei, iespējams. Bet tas ir fakts... Ja cilvēķi tic tam, ka tā ir fantastika, dieva dēļ... Bet cilvēķs pats neķo nav spējīģs izdomāt, ķo visas šīs zināšanas bija, ir un būs, neatķarīģi no viņa vēlmēm. Viņa izziņas spēķas ir ierobeķotas tikai ar viņa egocentrismu. Vispār **pēc būtības fantastika – tā ir tikai nerealizēta realitāte.**

- Bet ķā tad šīs augstākās būtnes nonāk šajā pasaulē? Jūs taķu teicāt, ka viņi paši, ja ir nepieciešamība, sāk kontaktēties ar cilvēķiem.

- Vienķārši, reinkarnācijas ceļā. **Viņu dvēsele ienāk jaundzimušā ķermenī astotajā dienā, proti, tāpat ķā dzimst visi citi cilvēķi.**

- Interesanti, - noteica Nikolajs Andreķeviķs, - bet ķāpēc ķūs domāķat, ka dvēsele iemāķo cilvēķā astotajā dzīves dienā? Kristietībā, piemēram, uzskata, ka tā ienāk bērņā, tam vēl esot mātes miesās.

- Šajā gadījumā viņu uzskati ir ķļūdaini. Acīmredzot ķāds kaut ķo nepareizi saprata, otrs nepareizi pārtulķoja savā valodā, bet trešais pielika, balstoties uz savu loģiku. Tā arī nokļīda patiesās zināšanas. Viss ķā parasti... **Bet patiesībā dvēsele ienāk cilvēķā astotajā dienā. To pat var reāli piefiksēt. Dvēsele, lai gan arī ir enerģētiska substance, tomēr, ienāķot ķermenī, iegūst smalkās matērijas īpašības. Tāpēc jaundzimušā svars astotajā dienā strauģi palielinās no 3 līdz 20 gramiem. Bet daķreiz, izņēmuma gadījumos, pat līdz 50 gramiem. To var reāli piefiksēt, ja**

vien precīzi kontrolē jaundzimušā svaru, sākot no septītās dienas, piefiksējot visu ienākošo un izejošo no viņa. Astotajā dienā notiek jaundzimušā svara straujš lēciens. Izņemot to, tieši astotajā dienā bērniņa skatiens kļūst “dzīvs”, starojošs. To nav iespējams nepamanīt.

- Bet ar ko Bodhisatvas pēc tam atšķiras no cilvēkiem? – painteresējās Kostja.

- Absolūti ne ar ko. Viņi apzināti pārdzimst cilvēka “matērijā”, lai izbaudītu uz sevis visas grūtības, zaudējumus, kā arī pasaules valdzinājumus. Un cilvēciskās dzīves procesa laikā viņi sniedz to ieguldījumu, kas tiem jāsniedz. Dažreiz “atnāk” uz zemes ar noteiktu mērķi, lai pildītu dzīvē lēmumu, kas pieņemts Šambalā. Bet visbiežāk – kā novērotāji. Bodhisatvas dzīvo kā parasti cilvēki, klusi un pieticīgi pildot savu darbu, kaut gan iekšēji šis Cilvēks pilnīgi apzinās, ka viņš ir Bodhisatva. Bet viņš nekad par to nekliegs un nesitīs sev krūtīs. Kā likums - no apkārtējiem neviens par to neko nezina. Tas var būt jebkurš: jums tuvs cilvēks, paziņa, radnieks, draugs un tā tālāk.

- Bet kāpēc viņi ierodas kā novērotāji? – jautāja Viktors.

“Un tik tiešām, kāpēc?” – es nodomāju. – “Droši vien šīm augstākajām būtņēm mūsu pasaule šķitīs pārāk netīra un egoistiska?”

- Viņiem eksistē tādi noteikumi, precīzāk sakot, pienākums. Katram no Šambalas Bodhisatvām vajag kaut reizi tūkstošs gados ierasties caur

reinkarnācijām šajā pasaulē. Kāpēc? Lai padzīvotu cilvēku dzīvi, paskatīties, kā un par ko cilvēce domā, kādā līmenī lai dod tiem zināšanas. Tāpēc, lai viņi varētu zināt cilvēcisko būtību. Jo Šambalā neeksistē indivīdā dzīvnieciskā sākotne. Tur ir pilnīgi cita realitāte. Bet, lai Bodhisatva, atrazdamies tur, spētu saprast to, kas notiek šeit, viņu “izmet” šajā pasaulē, lai viņš neaizmirst, tā teikt, lai neatslābst. Pat Rigdens Džappo nevar izbēgt no šī noteikuma, šī pienākuma. Bet viņš, kā likums, atnāk šajā pasaulē pirms globālu pārmaiņu sākuma cilvēciskās civilizācijas dzīvē, aptuveni reizi desmit – divpadsmit tūkstošos gadu. Bet nevis kā Mesija, bet kā Soģis. Viņš pārbauda savu padoto priekšteču darbu, novērtējot cilvēciskās uztveres līmeni, viņu garīguma vai materiālās pārņemtības līmeni. Atkarībā no tā, Šambalā tiek nolemts spriedums, būt vai nebūt šai cilvēcei.

- Kā tas ir?

- Nu kā, ja cilvēce kopumā tika novērtēta kā garīgi progresējoša sabiedrība, tad to saglabāja. Savukārt, ja tajā ir vairāk no zvēra, proti, materiālās būtības, tad atkārtojas tā pati “globālo kataklizmu” vēsture, kas notika ar dažām citām iepriekšējām civilizācijām. Bet matērijas “pavairošanai” priekš nākamās civilizācijas dvēselēm atstāja ne vairāk kā 1/10 daļu no kopējā cilvēku daudzuma... **Cilvēce pati izvēlas savu ceļu, bet Šambalas rīcība – tās ir tikai šīs izvēles sekas.**

- Kā es sapratu, - sarunā iesaistījās Viktors, - galvenā viņu misija – tā ir cilvēces garīgā attīstība.

- Gandrīz pareizi. - atbildēja Sensejs. – Galvenā to misija ir no augšas, no Kosmiskās Hierarhijas vai Dieva, sauciet kā gribat. Tā ir cilvēcisko dvēseļu audzināšana visā tās pārdzimšanas ciklu garumā. Aktīvi viņi palīdz tās attīstībai tad, kad cilvēkā pamostas garīgā sākotne.

- Droši vien šī egoistiskā pasaule šķiet šausmīga, raugoties no viņu garīguma, - es skaļi izteicu savas domas.

Sensejs pasmējās:

- Jā, tas tiesa, nav nekāda dāvana. Šī pārdzimšana līdzinās tam, it kā tauriņu iestūķētu kāpurā – gan tauriņam neērti, gan kāpuram diskomforts. Bet tādi ir noteikumi. Katram Bodhisatvai jāpavada šeit savs laiks, jānodzīvo visa dzīve. Lai gan jebkurš Bodhisatva ir spējīgs atgriezties Nirvānā jebkurā brīdī, viņiem tas ir liels kārdinājums.

- Bet jūs kaut kad teicāt, ka Bodhisatva – tas ir cilvēks, kurš pametis Nirvānu cilvēces dēļ.

- Tā tas ir. Tāpēc tas ir dubults kārdinājums, jo viņš ir izbaudījis šo ārpuszemes laimes kulminācijas stāvokli... Jūs pat iedomāties nevarat, kas tas ir par... varoņdarbu, lai pamestu Nirvānu un nonāktu šeit. Tēlaini izsakoties, Bodhisatvas var salīdzināt ar tiem, kurus kā labākos no labākajiem brīvprātīgajiem nosūtīja uz pašām atbildīgākajām misijām. **Bodhisatvas paliek šeit cilvēku dēļ, lai izaudzinātu cilvēciskās dvēselītes, lai šīs dvēseles spētu attīstīties un kļūt Brīvas, patiesi Brīvas, jo**

uz to tiecas mūsu iekšējā būtība, mūsu dvēsele, pastāvīgi un ik mirkli.

Sensejs palūkojās uz pulksteni un teica:

- Tā draugi, laiks meditācijai, savādāk var līdz rītam diskutēt.

Es arī pavēros pulkstenī. Laiks sarunājoties palidoja kā viena sekunde. Un bija dīvaina sajūta, it kā tās vispār nebūtu bijis. It kā tas būtu mirklis no pašas mūžības, kas nedaudz pavēra savu noslēpumu priekškaru.

Mēs taisījām to pašu meditāciju, ko iepriekšējās reizēs, “savu nodomu tīrībai”. “Ūdens”, kurš lija pāri “krūkas” malām, sajūtās jau daudz skaidrāk, tādām kā viļņveidīgām kustībām. Pēc nodarbības Skolotājs atgādināja, lai mēs pastāvīgi mācāmies kontrolēt savas domas un “izķert” negatīvos “apziņas parazitus”. Viņš arī uzsvēra, lai mēs nedodam vaļu savai agresijai, ja tāda uzrodas. Un pats galvenais – pastāvīgi audzējam sevī dievišķo Mīlestību, pildot “Lotosa ziedu”. Nikolajs Andrejevičs palika pļaviņā, bet mēs atvadījušies devāmies mājās.

Mani tik ļoti izbrīnīja tās zināšanas, ko Sensejs mums tik vienkārši un saprotami stāstīja, ka es pierakstīju visu šo sarunu dienasgrāmatā, izceļot sev īpaši nozīmīgus momentus: **“Izrādās, cilvēces eksistences jēga ir dvēseles pilnveidošanā!!!”** Es to jutu, bet nebiju pārliccināta. Turpretī tagad jau kuro reizi domāju, ka tas mainīja pašos pamatos visu to, kas man šķita tik dārgs un ko es uzskatīju par svarīgu dzīvē. Es palūkojos apkārt un nodomāju: “Bet mēs taču patiešām dzīvojam visu savu dzīvi, lai izdabātu ķermenim... Pat istabā, dzīvoklī, lai ko arī aplūkotu, viss eksistēja priekš tā, lai kalpotu un apmierinātu miesiskās vajadzības. Izņēmums bija vienīgi grāmatas... Protams, Sensejs kaut kad stāstīja, ka visi šie civilizācijas atribūti vajadzīgi tikai tādēļ, lai mums atliktu vairāk laika pilnveidot savu dvēseli. Bet cik gan starp visiem šiem nevajadzīgajiem krāmiem ir pilnīgi liekā! Un mums aizvien ir par maz, visu mēs vēlamies vairāk. Kur? Kāpēc? Varbūt mēs rīt nomirsim, bet Tur tik un tā vērtēs to, ko mēs izaudzējām sevī, bet ne to, cik daudz pīšļu nerimtīgā darbā savāca mūsu pussapuvušais apvalks”.

Visas šīs dienas manī bija tāda savdabīga vērtību pārvērtēšana. Meitenes kā parasti lielījās, kādas modīgas lupatas tām nopirka, un ar acīmredzamu skaudību stāstīja, ko bija redzējušas citām. Viņās klausoties, es brīnījos pati par sevi. Jo agrāk biju tieši tāda pati, dzinos pakaļ kaut kādai mistiskai modei, kas, iespējams, man nemaz nepiestāvēja. Turpretī augstprātība uzpūtās līdz nepazīšanai, kad man tajā laikā radās iespēja “izcelties no pūļa”. Bet kopumā mūžīgi moderns ir tas, kas piestāv. Un viss... Dažas, iepriekš “modernas” lietas, pēc “acumirklīgas prezentācijas” karājas tagad kā nevajadzīgs “balasts” skapī. Kāpēc vienam cilvēkam ir vajadzīgi tik daudz krāmi? Kam man tas? Iespējams, kaut kur cilvēkiem nav ko apgērbt? Un kāpēc “kaut kur”? Tepat, man zem deguna, manā pašas klasē ir trīs meitenes no nabadzīgām ģimenēm. Divām no viņām nav tēvu, aizgāja bojā šahtā. Bet trešajai tēvs – dzērājs, kas vēl sliktāk. Kas man kait, lai padalītos ar viņām? Viņām tas ir vairāk nepieciešams kā manai personai.

Es apspriedos ar mammu, tiesa gan, nedaudz sameloju, pateikdama, ka mums skolā norisinās labdarības akcija. Mammai nebija nekas pretim. Mēs pat atradām meitenēm apavus. Es savācu to visu, un tagad man radās cits jautājums - kā gan viņām lai to atdot? Iedomājoties sevi viņu vietā, es sapratu, ka pats labākais variants būs palūgt savai klases audzinātājam nodot viņām šīs mantas it kā no kādas labdarības organizācijas... Jādomā, ka šī ideja iepatīkās. Jo pēc nedēļas visā skolā, pēc mūsu

audzinātājas iniciatīvas, tika pasludināta labdarības akcija par labu mūsu pilsētas “Bērnu nama” bērniem. Es to uzzinājuši, kārtējo reizi pārliecinājos par Senseja vārdiem, ka **labā doma un laba rīcība rada labo domu un labo darbu ķēdes reakciju**. Es nodomāju, ja katrs to saprastu un darītu labu, kas tam pa spēkam, tad varbūt visā pasaulē izzustu nabadzība un bads. Savādāk kaut kā kauns būt civilizētiem, kad blakus kāds badojas un dzīvo trūcumā.

Pie tādām domām (visaptverošas Mīlestības, brālības un savstarpējas palīdzības) manu ķermeni pārņēma satraucošas trīsas. Saules pinuma apvidū sāka pieņemties spēkā viegla, patīkama spiediena sajūta. Sasniedzot noteiktu lielumu, tā sāka raidīt tirpu viļņus, kuri apziņā radīja vēl lielāku saviļņojumu, palielinot bezgalīgas Mīlestības sajūtu pret visu pasauli.

Kārtējā treniņa papildus nodarbībā mēs ar interesi un patiesu centību mācījāmies jaunos kata. “Fiksie zēni” nebeidza vien pārsteigt ar savu meistarību. Ar apbrīnojamu skaistumu un zibenīgu ātrumu viņi springoja savā starpā. Andrejs, kārtējo reizi vērojot viņu kustības, pasūdzējās Skolotājam:

- Kā viņi spēj tik ātri pārvietoties? It kā taisām vienus un tos pašus kata, bet, lai kā arī es cenšos, tik un tā atpalieku no viņiem, un ļoti pamatīgi. Viņi kustas praktiski divas reizes ātrāk par mani. Kāpēc?

- Šeit visa lieta ir līdzsvarā. Tajā arī ir viss triks, - atbildēja Sensejs.

- Bet es sekoju līdzsvaram kā pienākas, tā kā mani iepriekš mācīja, vēl apgūstot pirmos soļus karatē. Pēc manām domām, es ievēroju visus noteikumus, smaguma centrs novietots kā nākas... Bet man nesanāk tā kā viņiem.

- Tāpēc ka tu pārvieto smaguma centru, bet viņi seko smaguma centram.

- Tas ir kā? – izbrīnījās Andrejs.

- Nu kā. “Harā”, vai kā to vēl dēvē, punktā “Dan-Tjan”, kas atrodas trīs pirkstus zemāk par nabu, atrodas smaguma centrs. Atceries, es jums reiz par

to stāstīju. Visi māca pareizi to turēt: soļot, pārvietot un tamlīdzīgi. Tev teica, ka, piemēram, stāvošs cilvēks nekrīt līdz brīdim, kamēr vertikālā smaguma centra līnija atrodas iekš laukuma, ko ietver pēdu malas; ka iešana – tā ir virkne kritienu uz priekšu, kas tiek apsteigti ar savlaicīgu balsta kājas pārņemšanu; ka skriešana – tā ir virkne lēcieni no vienas kājas uz otru ar atbilstošu ķermeņa svara un smaguma centra pārņemšanu. Vai tā? Tā... Proti, visi stāsta un māca ievērot kopējos smaguma centra pārņemšanas likumus. **Bet tieši ar to arī zaudē ātrumu. Tāpēc ka, lai palielinātu ātrumu un iemācītu ķermenī kustēties, vajag iemācīties, pirmkārt, kustināt smaguma centru.**

- Bet vai es to varu iemācīties, vai es esmu bezcerīgs? – ar smaidu teica Andrejs.

- Bezcerīgs ir tikai muļķis un sliņķis, - ar tādu pašu ironiju pajokoja pretim Sensejs. – Bet tā, principā, jebkurš cilvēks var to apgūt. Ir kāda elementāra tehnika smaguma centra pārvietošanai. Tā ir gandrīz tā pati dinamiskā meditācija. Sākumā trenē elpošanas tehniku. Jebkādas brīvās kustībās, kad rokas atvirzās no sevis, – taisi ieelpu, kad rokas virzās pie tevis, – izelpu; solis uz priekšu – ieelpa, solis atpakaļ – izelpa. Turklāt izelpu tu veic it kā vēdera lejasdaļā - uz “Hara”, līdzīgi kā mēs meditācijā elpojām caur rokām. Izelpā pilnībā koncentrējies uz šo punktu vēderā, it kā viegli sasprindzinot to tieši “Hara” apvidū. Un vispārējā rezultātā panāksi to, ka tādā veidā sāksi kontrolēt

savu atvasināto elpošanu. Un pats galvenais – sajūst to vietu, just tieši savu smaguma centru.

- Bet kādas kustības jāizpilda, vai ir kāda secība?

- Vienalga, kādas vien vēlies, tam nav nozīmes. Ja vēlies, iesildies vai griez kata, vai vienkārši ej pa apli, veic pietupienus, vienalga. Galveno darbību veic tava doma un koncentrācija... Tas ir pirmais etaps – atrast tieši savu smaguma centru un sajūst to pie jebkurām kustībām.

Otrs etaps – smaguma centra punkta palielināšana, kas koncentrēts “Harā”. Proti, tu domās uz to sūti Ci. Un šis punkts, pateicoties gaisa enerģijas koncentrācijai, it kā palielinās un kļūst apaļš un blīvs. Tālāk tas pārvēršas par balonu vai mazu bumbiņu, vienalga, kam tev pietiek fantāzijas. Svarīgi ir tas, ka tu to jūti it kā fiziski, ka tur ir kaut kas, piemēram, tāda kārtīga, apaļa bumbiņa no gultņa vai kā tamlīdzīga.

Un trešais etaps, kas ir pats galvenais, - tu ar savu gribasspēku kustini smaguma centru, un viss pārējais kustās tam līdzī. Lai kur tu arī atrastos un lai ko tu arī darītu, tu pastāvīgi taisi šo dinamisko meditāciju.

- Tāpat kā “Lotosa ziedu”?

- Tieši tā. Tāpat. Starp citu, tie viens otram netraucē. Bet lai kā arī tu kustētos, lai kur tu arī ietu, pirmām kārtām tev ar savu prātu vajag pārvietot nevis ķermeni, bet gan savu smaguma centru. Bet tālāk jau ķermenim vajag iemācīties tikt tam līdzī. Tas arī viss. Viss ir vienkārši.

Andrejs aizdomājās un sāka mēģināt kustēties, veicot ieelpu - izelpu.

- Skaties, - Sensejs pievērsa viņa uzmanību, - kā tu parasti kusties! Tu izvirzi sākumā plecu, kāju, galvu un tā tālāk. Proti, tu sākumā izvirzi kādu no ķermeņa daļām, bet tikai pēc tam smaguma centru. Bet tagad paskaties uz puišiem... Redzi, visas viņu kustības sākas tieši no punkta “Hara”, sākumā tieši vēdera lejasdaļa iziet uz priekšu, bet pēc tam tikai seko ķermenis, lai kā arī viņi pārvietotos un kustētos, ātri vai lēni.

- Ahā, skaidrs, kas par lietu, - uzķēra Kostja, kurš tāpat kā mēs uzmanīgi klausījās Skolotājā. – Bet mēs domājām, ar ko gan jūs un puiši, kad ejat, visu laiku atšķiraties no mums. Izrādās, ar savu neparasto gaitu.

Sensejs noplātīja rokas un ar smaidu noteica:

- Ieradums.

Mūsu pirmie mēģinājumi beidzās ar jautriem smiekliem, jo visi centās iemācīties visu un uzreiz. Bet viss kas mums izdevās, bija staigāt kā pingvīniem. Par ko Sensejs noteica:

- Draugi, es taču jums teicu, sākumā iemācieties elpot, sajūst savu smaguma centru, bet jau pēc tam pārvietojiet to.

- Bet kā viņi paātrina savas kustības? – Andrejs jautāja, norādot uz “fikso zēnu” pusi. – Vai pēc tam ir kaut kas īpašs jādara?

- Nē. Paātrināt var vienkārši ar izelpu, tas ir, ar savas domas spēku, grūžot uz priekšu savu smaguma centru... Tāpat kā tu roku kustini, kad esi

vien padomājis par to, tāpat arī šeit tev vajag brīvi pārvietot savu smaguma centru, domās sūtot pavēli. Un, kad tu iemācīsies pārvietot savu smaguma centru ar domas ātrumu, tu kustēsies tik ātri, cik ļaus tava fiziskā sagatavotība. Ķermenim vajadzēs tikai spēt panākt savu smaguma centru.

- Lieliski! – noteica Andrejs. – Tā taču var jebkuru sprintu uzvarēt.

- Tas tiesa. Ja šo tehniku zinātu sportisti, viņi visu “pasaules zeltu” meistarsacīkstēs iegūtu, - puspajokam atbildēja Sensejs.

- Bet kā, vai par to neviens no viņiem nezina?

- Diemžēl.

- Un es par to nekad nebiju dzirdējis un pat nekur nebiju par to lasījis, - Kostjiks godīgi atzinās, ar ko mūs visus izbrīnīja. – Kāpēc tā?

- Nu tā ir senatnīga tehnika cilvēcisko spēju attīstīšanai, kas ir seno klosteru vadītāju slepens dārgums. Viņi to nestāsta pat saviem skolniekiem un glabā to kā vienu no rozīnītēm savā vienpersoniskajā īpaši slepeno tehniku krātuvē. Kaut gan kopumā šeit nekā tāda nav, tajā pat nav Mākslas. Visparastākā tehnika, kas ir jebkura cilvēka spēkos. Ja nu vienīgi nedaudz efektīvāka nekā citas, tas arī ir viss...

Visu ceļu mājup mūsu kompānija gāja izrieztām krūtīm. Mēs bijām uzzinājuši to, ko zināja tikai seno klosteru vadītāji, un tas bija daudz vairāk nekā mēs jebkad bijām sapņojuši. Es kārtējo reizi brīnījos par Senseja smalkajām zināšanām senajās tehnikās. Un savā dienasgrāmatā, minot, kas gan “Viņš” ir,

ierakstīju, ka droši vien Sensejs vēl arī ir talantīgs austrumu pazinējs vai arī labi zināja tās vietas, vai arī izauga tur. Savādāk, kā gan viņš ieguva šīs zināšanas? Viens minējums radīja vien nākamo minējumu. Sensejs nenoliedzami zināja ļoti daudz, sākot no filozofijas un beidzot ar precīzajām zinātnēm. Un tas viss balstījās uz kādu man nezināmu fundamentālu zinātņi par cilvēku, sākot no mikrokosmosa ar bezgalīgi dalāmu atomu un beidzot ar neredzamo, bet man pilnīgi sajūtamo dvēseli, precīzāk sakot, ar tās radīšanas noslēpumu. “Kas gan viņš tāds ir?!” – es kārtējo reizi sev jautāju.

N

ākamajā dienā mani sagaidīja diezgan nepatīkama ziņa. Manai mammai atkal uzradās asas, spēcīgas sāpes mugurā. Pēdējā laikā viņa stipri nervozēja, jo viņu kā labu speciālistu burtiski apkrāva ar darbiem. Turklāt viņai vēl vajadzēja paveikt to, kas bija sakrājies viņas prombūtnes laikā. Un vēl kaut kāda pārbaude ieradās. Vispār, pateicoties tādai sēdošai centībai, kā arī iedzimtam godīgumam un kārtīgumam, viņas mugura kopā ar nerviem neizturēja tādu pārslodzi. Šajā dienā viņa ar smagām pūlēm piecēlās no gultas, ar asām, neizturamām sāpēm jostas daļā.

Man ar tēti tas, protams, bija šoks. Mēs ļoti uztraucāmies. Katrs no mums centās viņai palīdzēt kā spēja. Tētis sāka apzvanīt visus paziņas un konsultēties, kur gan vēl var labi padakterēties, jo uz operāciju galda mamma kategoriski negribēja gulties. Drīzāk gan viņu baidīja nevis pati operācija, bet gan tās sekas, kuras viņa bija saskatījusies neiroķirurģijā un saklausījusies no ļaudīm, kad atradās neiroloģijā. Perspektīva kļūt par invalīdu uz visu atlikušo dzīvi mamma pilnīgi neapmierināja. Bet kaut kādā mirklī sāpes kļuva tik nepanesamas, ka viņa jau bija gatava uz visu.

Tikmēr tētis jau zvanīja savam tiešajam priekšniekam – ģenerālim, lai lūgtu brīvu nākamo dienu. Tētis stāstīja, ka šis ģenerālis bija labs vīrs. Viņš tēvišķi rūpējās un raizējās par visiem saviem padotajiem un vienmēr palīdzēja viņiem un viņu ģimenēm, kā vien varēja. Un arī šajā reizē nepārkāpa savus principus un neatstāja savu vietnieku nelaimē. Uzklusījis tēti, viņš ieteica tam kādu labu kaulu licēju un iedeva tā adresi. Kā arī palūdza nomierināt savu sievu, jo viņam bija gandrīz tāds pats gadījums, stipri vilka uz kāju. Paārstējās pie tā kaulu licēja un jau otro gadu skraida, un pagaidām viss normāli.

Pēc šī zvana mamma ar tēti vienprātīgi nolēma doties uz turieni jau nākamajā dienā. Bet es, godīgi sakot, šaubījos. Līdz manai apziņai nenonāca tas, kā mammu var izārstēt vienkārši ar kailām rokām, ja viņai pat potes un tabletes nepalīdzēja. Es nolēmu mammu “ārstēt” pa savam, kā Sensejs stāstīja. Viņš taču stāstīja, ka “veselības matricu” var veidot jebkurš cilvēks ar savu dziļo, iekšējo Mīlestību, ja ļoti, ļoti tai tic.

Pirms miega, kad izpildīju visas meditācijas, es sakoncentrējos uz māmiņas veselīgo veidolu. Iedomājos viņu pilnīgi veselu, jautru, dzīvespriecīgu, ar viņas skaisto, mīļo smaidu un labsirdīgajām acīm. Es klusi palūdzu piedošanu Dievam par visiem saviem grēkiem, ja man tādi bija, pēc Viņa domām. No sirds palūdzu viņai palīdzēt, jo ļoti mīlu savu mammu. Es tik stipri lūdzu, ka no sirds apraudājos. Man tik ļoti gribējās,

lai mamma ātrāk top vesela, ka pēc šīs savdabīgās meditācijas mana persona aizskrēja uz vecāku istabu paskatīties, vai jau kaut kas nebija mainījies.

Tētis pie galda strādāja ar kaut kādiem papīriem, bet mamma jau gulēja. Viņas seja bija nedaudz savilkta. Redzams, ka mugura sāpēja pat miegā. Es atgriezos savā istabā un nodomāju: “Droši vien mana spēka vien ir par maz. Es, protams, turpināšu šo “veselības matricas” tehniku, bet būtu jauki, ja tai pievienotos arī Sensejs. Tad rezultāts būs tiešām garantēts. Viņam ir tāds garīgais spēks, tāda spēcīga iekšējā ticība un tādas zināšanas, kuras droši vien var visu, ja jau viņš spēja ar savas domas spēku izglābt mani no bojāejas. Vajadzēs ar viņu parunāt tuvākajā nodarbībā. Viņš ir labsirdīgs, viņš palīdzēs”. Ar šīm labajām domām es arī aizmigu.

Nākamajā dienā es kopā ar mammu braucu pie kaulu licēja. Ģenerālis mums gādīgi izsniedza savu melno “Volgu” un personīgo šoferi, kurš labi zināja apkaimi un ceļus. Kad mēs braucām, es iedomājos pēc Volodjas “plāna” kā šis, manā iztēlē sačākstējušais večuks-kaulu licējs, paskatījies uz mammu, paziņo, ka ar viņu viss ir kārtībā, ka tā ir kļūda un viņa ir vesela. Šajā brīdī es ievēroju, ka šoferis nogriezās uz rajonu, kur mēs devāmies uz garīgajām nodarbībām. “Pazīstamas vietas,” es pie sevis pasmejtos. “Vajag taču, tāds panīcis rajons, bet tā izslavēts ar saviem ļaudīm”. Un atsāku koncentrēties uz vēlamo rezultātu.

Mēs atbraucām uz kādu privātmāju sektoru. Māju, kur acīmredzami pieņēma kaulu licējs, es

pamanīju jau no tālienes. Precīzāk sakot nevis pašu māju, bet gan milzīgu cilvēku pūli, kas stāvēja pie nelielas, akurātas mājiņas. Cilvēku bija ļoti daudz. Šoferis knapi spēja novietot “Volgu” starp daudzām citām automašīnām, pievērsdams savu profesionāļa uzmanību tam, ka daudzi mašīnu numuri bija ne tikai no dažādām pilsētām, bet pat no dažādām republikām. Es biju nedaudz pārsteigta, ka šis nostūris ir tik slavens.

Cilvēki stāvēja, cieši piespiedušies viens otram klāt, kopējā rindā. Mums pat nelīdzēja tas, ka atbraucām ar melnu “Volgu”, un lai kā arī mēs centāmies izlauzties cauri pūlim, tas neizdevās. Nācās stāties rindā tāpat kā visiem citiem. Tikmēr mamma atradās pusguļus stāvoklī mašīnā. Mūsu numurs bija četrsimt septiņdesmit trešais. Bet, kad ļaudis uzzināja, ka mammai ir asas sāpes, mums teica, ka ar tādām sāpēm kaulu licējs pieņem bez rindas un mums ir nepieciešams ieņemt citu rindu, kas ir priekšā. Mēs pasteidzāmies pievienoties pie bezrindniekiem, kas bija aptuveni piecdesmit cilvēku liela. Mammai pat atbrīvoja vietu uz soliņa tie, kuri vēl varēja kaut kā noturēties uz kājām. Un mēs sākām gaidīt.

Es biju pamatīgi pārsteigta par tik milzīgu cilvēku skaitu un pat nedaudz apjuku. Cilvēki rindā bija dažāda vecuma, sākot no pavisam maziem bērniņiem un beidzot ar vecīšiem. Bet priekšpusē stāvēja sieviete ar zīdainīti, pavisam mazītiņu. Runāja, ka viņam no dzimšanas ir pagājušas tikai piecas dienas, bet jau bija pleksīts – rociņa necēlās,

kaut kāda dzemdību pataloģija. Vispār šeit bija savākusies publika ar dažādām mugurkaula traumām, par kurām es pat nekad nebiju dzirdējusi.

Vecmāmiņa, kas sēdēja līdzās mammai, stāstīja, ka kaulu licējs pieņemot tā: divdesmit sievietes, divdesmit vīriešus, bet tad desmit ārpus rindas. Sak, tas nav ilgi, pēc viņas aprēķiniem, pēc divām stundām tiksīm. Es nodomāju, ja jau tāda lieta, tad paspēšu vēl kārtīgi sakoncentrēties uz savu atveseļojošo meditāciju mammai. Desmit minūtes es cītīgi centos to izdarīt. Bet koncentrēšanās neizdevās, jo rinda klusi zuzēja nepārtrauktā sarunā, radot neuzbāzīgus “trokšņu traucēkļus”. Negribot arī es pati sāku ieklausīties sarunās.

- Bet mums bija tāda nelaime, tāda nelaime, - stāstīja kāda padzīvojusi sieviete, stāvēdama blakus meitenei, kas bija aptuveni piecpadsmit gadus veca. Nav lielākas bēdas uz pasaules kā slimis bērns. Manai mazmeitiņai bija šausmīga kifoskolioze, visīstākais kupris. Ārsti mums pareģoja invaliditāti uz visu dzīvi. Meitene no skolas katru reizi nāca raudādama. Lai arī sejiņa skaista, bet vienaudži par “kropli” apsaukāja. Kur tik mēs nebijām, pie kādiem ārstiem tik negriezāties, pat pie ekstrasensiem gājām – viss velti. Pavisam izmisām. Bet reiz knapi paspējām, Dievs palīdzēja, meiteni no cilpas, var teikt, izvilkām. Viņa asarās, kāpēc, sak, viņai tāda dzīve, viņu taču neviens nekad nemīlēs. Viņa raud, mēs raudam, tāda bēda, vārdos neizteikt...

Sievietei balss iedrebējās un viņa nemanāmi noslaucīja uzradušos asaru.

- Nevajag, vecmāmiņ, - mazmeitiņa teica. – Viss taču jau ir garām.

- Jā... Tad lūk, aizgāju es tajā... dienā uz baznīcu, palūdzos Dieviņam. Bet nākamajā rītā saņēmu rīta avīzi, un tur raksts par mūsu kaulu licēju. Mēs, protams, sākumā šaubījāties attiecībā par to, vai ir vērts braukt un uzticēt bērnu vēl vienam dakterim. Jo viņu tomēr jau bija apsekojuši daudzi speciālisti. Bet... visi šie pēdējie notikumi... Gala rezultātā nolēmām, ja jau Tas Kungs dod mums vēl vienu iespēju, mums nav jāatsakās, jo sliktāk jau vairs būt nevarēja...

Mēs ar uztraukumu devāmies uz pieņemšanu. Bet cilvēki rindā labi atsaucās par viņu. Un kad ienācām un es ieraudzīju viņa acis, visas šaubas nez kāpēc izgaisa. Viņam tādas starojošas, zilas acis, tāds labsirdīgs, mierpilns skatiens, ka sirdī palika viegli...

- Jā, - teica cita sieviete. – Acis viņam patiešām tādas neparastas, tādas dziļas. Tā it kā tās visu zinātu, it kā justu tavu sāpi.

- Es arī tādas acis nekad dzīvē nebiju redzējusi, tādas mierīgas, gudras, - noteica kāda jauna sieviete, kas stāvēja blakus runātājai.

Sievietes sāka māt ar galvām, piekrītot teiktajam.

- Bet kāda viņam patīkama, melodiska balss un nomierinoša sarunas maniere. Cik viņš pieklājīgi pret visiem attiecas!

- Es kā ar viņu parunāju, man vienmēr noskaņojums uzlabojas. Pēc visām šīm pārciestajām kaitēm pat dzīvot gribas.

- Man arī tāda sajūta rodas.

- Lūk, ko nozīmē labs cilvēks.

Klausoties šajos vārdos, man sirdī kaut kas salēcās. Es apstādināju savus nesekmīgos mēģinājumus koncentrēties un sāku jau uzmanīgi ieklausīties sarunā.

- Es arī par to pašu, - noteica tā padzīvojušī sieviete. – Viņā bija kaut kas tik neparasts, kas iedvesa cerību. Viņš apskatīja meiteni un teica, ka muguru salabos, bet nāksies pabraukāt un mājās precīzi pildīt viņa rekomendācijas. Jūs pat iedomāties nevarat, cik atdzīvinoši viņa vārdi iedarbojās uz meitiņu. Mēs braukājām uz ārstēšanos ilgi, gandrīz gadu. Bet dzīvojam citā novadā. Dažreiz laiks nelabvēlīgs un grūti bija nokļūt, bet Aņuta vienmēr uzstāja: “Braucam!”. Viņai parādījās tāda mērķtiecība, ka mēs tikai priecājāmies un metām krustus. Mājās viņa katru dienu centīgi pildīja visu ārstnieciskās vingrošanas kompleksu, ar kuru mūs iepazīstināja kaulu licējs. Un pēc gada no viņas kupra nebija palicis nekādu pēdu! Jūs iedomāties nevarat, kāda mums tā bija laime. Aņuta uzplauka, precinieki uzreiz uzradās tik daudz, skraida viņai pakaļ bariem... Tagad uz pārbaudi atbraucām. Oi! Dod Dievs viņam veselību. Viņa zelta rokas radīja brīnumu!

- Jā, rokas viņam tiešām no zelta, - apstiprināja kāda cita sieviete, aptuveni četrdesmit gadus veca. –

Profesionālis - vislabākajā šī vārda nozīmē. Reti satiksi tādu speciālistu, kurā savienotos Dieva dots talants un tādas smalkas zināšanas medicīnā... Es desmit gadus mocījos ar galvas sāpēm. Kādās tik slimnīcās pa lieliem blatiem negulēju, bet rezultāts nulle: bezmiega nakts un galvas sāpes līdz pat samaņas zudumam... Bet divus gadus atpakaļ, pat šausmīgi atcerēties tās dienas, es pārstāju staigāt. Ienaidniekam savam nenovēlēsi izbaudīt to garīgā apjukuma un bezpalīdzības stāvokli, tādas spēcīgas sāpes jostas daļā, kājās. Atkal bezmiega nakts, potes, bet rezultāta kā nav, tā nav. Bija tik briesmīgi izmisuma mirkļi no sāpēm un mokām, lai gan pēc dabas esmu spēcīgs cilvēks un vienmēr esmu bijusi līdere. Visa dzīve negaidīti apstājās, viss it kā sastinga, tikai vienas sāpes un mokas.

Ārsti, saprotams, uzstāja uz operāciju. Un centās pārliecināt, ka nekas, izņemot operāciju, man nepalīdzēs. Bet arī garantēt pilnīgu izveseļošanos viņi nevarēja. Vienā vārdā, invaliditāte uz visu dzīvi... Bet tad pie manis atbrauca mamma un sāka stāstīt par mūsu kaulu licēju, pierunāt, lai es pie viņa aizbraucu. Es pakonsultējos ar saviem ārstiem, bet viņi pasmējās man sejā un teica, ka vēl neviens pasaulē, pat starp izcilākajiem ārstiem, diska trūci, turklāt vēl kakla, neizārstēs bez ķirurģiskas iejaukšanās. Sak, gribat, brauciet, tik un tā pie mums atgriezīsieties. Bet mamma tomēr uzstāja uz savu.

Kad mani veda uz šejieni, cerību pēc tāda ārstu “sprieduma” nebija nekādu. Tomēr pēc pirmajiem

septiņiem seansiem, pārsteidzoši, bet sāka kustēties viens kājas pirksts un sāpes nedaudz pierima. Un tad man patiešām parādījās ticība uz izveseļošanas, lai gan kaulu licējs vēl pirmajā dienā teica: “Grūti un ilgi, bet izdarīsim”. Un tālāk ar katru dienu man sāka parādīties nelielas, bet stabilas pārmaiņas uz labo pusi. Maz pamazām es sāku pārvietoties, patstāvīgi ģērbties. Bet pēc pusgada atgriezos normālā cilvēka dzīvē. Tagad vēl nedaudz jāpaārstējas. Man pašai grūti noticēt, ka šis murgs būs beidzies un viss iegrozījās tik veiksmīgi. Izārstēt tik nopietnu un briesmīgu slimību bez operācijas – tas patiešām ir brīnums!

Kad es atgriezos normālā dzīvē, tad aizbraucu uz savu dzimto pilsētu un speciāli devos pie mūsu ārstiem, lai parādītu rezultātu, kam tie neticēja. Viņi tikai noplātīja rokas. Un iedomājaties, neviens no viņiem pat nepainterēsējās, kā es atguvu savu veselību. Kaut gan visi reiz korī kļiedza, ka tas nav iespējams... Lūk, šeit ir šīs zināšanas, iedziļinieties! Cik daudziem cilvēkiem ir iespējams palīdzēt! Tak nē, tukša lepnība neļauj... Līdz pēdējai stundiņai būšu pateicīga Igoram Mihailovičam par visu to, ko viņš ar savām zelta rokām paveica! Un cik gan daudz cilvēku viņš ir piecēlis uz kājām! Es kamēr braucu uz šejieni, tādas lietas redzēju. Cilvēki brauc uz šejieni tik tiešām ar pēdējo cerību uz atveseļošanas. Un tie paši ārsti un profesori arī savus bērnus un mazbērnus ved uz šejieni.

Es pat salecos, kad pieminēja kaulu licēja vārdu. “Vai tiešām tas ir... Nu nē, nevar būt!” – es

nodomāju, svārstoties minējumos. Manī viss iekšēji saspringa un pārvērtās vienā kopīgā klausīšanās mehānismā. Te rinda iezuzējās nākamajā vilnī.

- Jā, cilvēks ar lielu dvēseli! – kāda sieviete teica. – Ļaudis runā, ka viņa vecvectēvs arī bija slavens kaulu licējs Orlovščinā. Saka, ka Dieva apdāvināts cilvēks bija un slimību nekļūdīgi noteica.

- Bet mūsējais ar', cik stiprs, kā ar rentģenu aplūko. Man disks nobīdījies, viņš uzreiz pateica – 6mm. Pēc tam sataisīja bildes, un tiešām – viss sakrīt.

- Tas tāpēc, ka viņam rokas ir īpaši jutīgas. Es lasīju avīzē, ka viņš noslēptu bērna matiņu, kas līdzinās cilvēka nervam, zem četrdesmit papīra lapām atrod. Žurnālisti veica šo eksperimentu. “Tas pielīdzināms tam,” viņš saka, “ja vajag atrast precīzu nerva saspiešanas vietu un ar roku manipulācijām atbrīvot to no sažņauguma”.

Paldies, Kungs, ka ir tāds cilvēks. Paldies, ka Viņš mūs uz šejieni atveda, - pārmeta krustu sieviete, kas bija stāstījusi par savu Aņutu.

- Jūs zināt, es pagājušajā gadā pie viņa osteohondrozi ārstēju, - teica kāda padzīvojusi sieviete ar baltiem, sirmiemiem matiem. – Bet šajā gadā smagumus pacilāju un atkal muguru sarāva. Tik ļoti saķēra, ka divas nakts negulēju, neko negribējās. Tikai urbjošas sāpes... Tā es vai nu ģībonī nokritu, vai pavisam spēkus zaudēju, bet vakarā pilnībā atslēdzos. Un sapņoju, it kā mūsu kaulu licējs pienāca pie manis, paglaudīja pa galvu un saka: “Nebaidies, tūlīt kļūs vieglāk, bet rītā

brauc pie manis. Viss būs labi". Tak' ko jūs domājat, no rīta piecēlos kā būdama pavisam cita, pat sāpes nedaudz atkāpās. Tagad būs jau trešais seanss, un es pavisam jau esmu atdzīvojusies. Savādāk vietu atrast sev nevarēju... Bet, kas dīvaini, sapnī dakterim mati bija līdz pleciem kā eņģelim un acis tādas labsirdīgas, labsirdīgas...

- Jā mati viņam tādi neparasti, tik gaiša matu krāsa reti gadās.

- Nu ko gan mēs bez viņa darītu? Tik tiešām, droši vien Dievs mums eņģeli atsūtīja.

Pēc šiem vārdiem veca, veca vecenīte, kas līdz šim snauduļoja uz soliņa malas, negaidīti visiem, nočerkstēja savā balsī:

- Nevis eņģeli, bet erceņģeli.

Un atkal iegrīma savā snaudā. Viss bars bija neizsakāmi pārsteigts... Te kāds ogļracis, spriežot pēc melnajiem riņķiem ap acīm, nezturēja un teica:

- Nezinu, kas viņš par eņģeli vai erceņģeli, bet vīrs viņš ir pa pirmo! Viņš mani uz kājām uzcēla, lai gan es neticu Dievam.

- Es arī neticēju, - iespraucās spēcīgs večuks. – Trīsdesmit gadus ar partijas biļeti staigāju, bet tagad, - viņš izņēma sev zem drēbēm krustiņu aukliņā un parādīja, - ar krustu staigāju. Viss tikai pēc viena notikuma, bet tādu mūžam neaizmirsīsi... Es vispār fabrikā strādāju, pie domnas stāvu. Tajā neaizmirstamajā dienā vajadzēja doties uz maiņu. Bet naktī pirms tam man sapnī parādījās mūsu Mihaličs, un saka: "Rīt obligāti esi pie manis, neej uz darbu. Ja iesi - neatgriezīsies". Es pirms tam pie

viņa ārstējos, bet tad man, var teikt, bija pārtraukums ārstēšanā. No rīta ceļos, mugura sāp. Nu domāju, tā droši vien man naktī sāpēja, tādēļ arī viņš sapnī rādījās. Jau sataisījos doties uz darbu, bet tad padomāju, nu kāpēc iet, jo tad vajadzēs smagumus staipīt, nu kur man? Tur, kamēr paraugu paņēmsi, visu sev sarausi. Nu un nolēmu braukt pie kaulu licēja. Atpasījos no darba. Tak iedomājaties, mums tajā dienā domnā sprādziens bija, gandrīz visa mana brigāde aizgāja. Bet ja es tur būtu bijis, es taču turpat stāvu... Un kā lai parasts mirstīgais to saprot... Es gribēju par to pateikt Mihaličam, bet viņš pirkstu pie lūpām pielika, sak, klusē. Un viss... Un kā lai pēc kā tāda Dievam nenotic?

- Oi, jūs zināt, mūsu kaimiņam arī līdzīgs gadījums bija, - sarunai pievienojās sieviete ap gadiem trīsdesmit. Viņš man, starp citu, arī iedeva kaulu licēja adresi, jo arī šeit ir ārstējies. Pagājušajā gadā kaimiņš nogruvumā iekļuva. Ja ir kāds vietējais, vai atceraties to sprādzienu šahtā? Tad lūk, viņu toreiz apbēra kaut kur zem balsta. Viņš stāstīja: "Guļu viens tumsā, apbērts ar rūdu. Uznāca neapraķstāmas bailes būt dzīvam apraktam. Jau no dzīves atvadījos, no visiem tuviniekiem... Redzu acu priekšā, tā it kā no miglas, mūsu kaulu licēja tēls parādās un tā mierīgi savā melodiskajā balsī mierina: "Nebaidies, nebaudies. Agri vēl tev mirt. Es pabūšu ar tevi, kamēr tevi izglābs..." Un, kad atjēdzās, saka, ka viņu jau glābēji vilka laukā. Tā viņš viens no visas brigādes arī izdzīvoja. Pēc šī gadījuma vīrs pavisam izmainījās. Dzert atmata,

Dievam pievērsās, sieva ar bērniem nevar vien nopriecāties par viņu. Zelta cilvēks kļuva!

Šajā brīdī rinda priekšā sakustējās. Un no tās, cauri pūlim, baltā halātā iznāca... Man no pārsteiguma gandrīz soma no rokām izkrita.

- Sensejs, - es klusi nomurmināju un jau nākamajā mirklī iebļāvos pilnā kaklā. – Sens... oi, Igor Mihailovič!!!

Sensejs pagriezās un, ieraudzījis mani, padeva zīmi, lai pienāku. Es knapi izspraucos cauri rindai. Sirds tā vien daudzījās krūtīs. Pasveicinājis mani, viņš jautāja:

- Bet ko tu šeit dari? Vai kaut kas notika?

- Jā, mammai stipri muguru sarāva...

Es pagāju ar viņu nostāk kādā stūrītī, kur Igors Mihailovičs aizsmēķēja cigareti.

- Mums tēta ģenerālis šo adresi iedeva, - es vienā elpas vilcienā atklāju visus “valsts noslēpumus”. – Rau, pat savu “Volgu” piešķīra.

Sensejs palūkojās uz to pusi, kur stāvēja mašīnas.

- Ak, Aleksandrs Vasiļjevičs... Kā viņam veselība?

- Nu, kā viņš tētim stāstīja, jau divus gadus skraida bez problēmām.

- Labi. Bet kas mammai notika?

Es sāku sīkumos stāstīt visu, ko vien zināju, no uztraukuma pastiprināti žestikulējot ar rokām. Uzklusījis mani, Sensejs noteica:

- Tā, ņem mammu, nāksiet kopā ar mani.

Es no priekiem aizskrēju pie mātes un teicu, ka Igors Mihailovičs pieņems mūs bez rindas.

Mamma, protams, nopriecājās, un viņas pārsteigumam nebija gala. Viņa ar pūlēm piecēlās, un mēs devāmies pie kaulu licēja, kurš atkal bija gatavs darbam.

- Tas ir mans Sensejs, Igors Mihailovičs, - es ar neaprakstāmu lepnumu iepazīstināju viņu ar mammu.

Mēs iegājām mājas dziļumā, kas bija piepildīta ar gaidošajiem cilvēkiem. Pieņemamajā telpā atradās kušete, bet stūrī bija neliela ikoniņa ar iedegtu lampiņu. Es palīdzēju mammai izģērbties līdz jostas vietai un apgulties uz kušetes. Un, izejot no istabas, redzēju, kā Igors Mihailovičs noliecās pār mammas muguru un iztaustīja ar roku viņas mugurkaulu. Jau atrodoties aiz aizkara, blakus istabā, es dzirdēju Senseja balsi:

- Jā, jūs zināt, jums te ir nopietna problēma, dorzolaterāla velvēšanās līdz 7mm segmentā L4-L5, kas izsauc starpskriemeļu spraugas stenozi, kā rezultātā notiek muguras smadzeņu saknīšu saspiešana.

- Kā tas skanētu vienkāršāk?

- Vienkāršāk sakot, tā ir diska trūce. Diska bojājuma rezultātā, tā sekvestri, proti, šī diska gabaliņi iekrita mugurkaula kanālā uz mugurkaula starpskriemeļu atveres pusi un spiež uz muguras smadzeņu saknīti. No tā arī ir šīs sāpes... Tas, protams, ir nopietni, bet labojami.

Aiz biežā aizkara bija dzirdama viegla mugurkaula krakšķēšana un dažī neparastas skaņas plaukšķi. Pēc kāda laiciņa Sensejs pasauca mani, lai

es palīdzu mammai apģērbties. Norunājuši par nākamo seansu, mēs atvadījāmies un lēnām devāmies uz mašīnu.

- Nu kā? – es jautāju mammai.

- Ciešami, - viņa atbildēja.

Kad mēs braucām atpakaļ, es visu ceļu nespēju nomierināties, domādama par Senseju. Es viņu uzskatīju par viskautko: fiziķi, ķīmiķi, filozofu, vēsturnieku, austrumu speciālistu, fiziologu, bet parasts kaulu dakteris – tas jau bija par traku! Nu labi, ne parasts, pat diezgan izslavēts... Bet tik un tā, ar viņa neticamo zināšanu potenciālu, ar viņa fenomenālajām spējām un, galu galā, ar tik neparasti tīru cilvēcisko morāli, viņš varēja būt izcils zinātnieks, politiķis... Vienalga kas, ieņemt ar savu zināšanu līmeni sabiedrības augstākās nišas... Kam gan viņš iznieko savu potenciālu?! Un ja ne arguments par labu manai mammai, manas smadzenes vēl pietiekami ilgi turpinātu sašust.

Šajā laikā, braucot pa kādu apvedceļu no šīs nomales, mēs pabraucām garām vecai, pussabrukušai baznīcai, acīmredzami celtai vēl pirms revolūcijas. Manas domas pārslēdzās apcerē par mūžīgo, par Dievu, par ticību, par Diženajiem. Un te es atskārtu: “Sensejs taču tik tiešām palīdz cilvēkiem! Viņš taču ar savām rokām izārstē tūkstošiem sāpju nomocītus ķermeņus, kas izkropļoti dvēseles mokās, atgriežot cilvēkiem veselību, ticību un dzīvesprieku... Ak Dievs, tā taču rīkojās visi Diženie! Katrs no viņiem taču nāca pie cilvēkiem ar atvērtu dvēseli un darīja labu. Un

Sensejs arī to pieminēja... Nevar būt, ka Viņš arī ir... Tas nu gan!”

Es drudzaini sāku atcerēties visus momentus, kas apstiprinātu manus minējumus. Bet atbraukusi mājās, es pārlasīju visas dienasgrāmatas lapas, kurās tika skarta Senseja personība. Jā, tas fakts, ka viņš ir kaulu dakteris, aizpildīja galveno izlaisto posmu manā loģisko pierādījumu ķēdītē manam saprātam. “Jo pats galvenais – viņš izārstē miesu un dvēseli dažādiem cilvēkiem. Tā, kontaktējoties ar tik milzīgu tautas daudzumu, kurā katram bija konkrēts liktenis, problēma, cilvēciskā sāpe, viņš labāk par visiem politiķiem zina cilvēku noskaņojumu, viņu attieksmi pret dzīvi, kā arī garīgā līmeņa attīstību. Labāku profesiju priekš Bodhisatvas zemes dzīves nemaz neizdomāsi”. No tādiem atklājumiem man pat tirpas pa ādu sāka skriet, bet saules pinums sāka kņudēt no kaut kādām spirālveidīgu viļņu pārejām.

Bet tikko kā šī domu ažiotaža sāka noklust, vakanto vietu pasteidzās ieņemt mans “veselais saprāts”. “Bet no otras puses,” es nodomāju, “kāpēc es viņu esmu pacēlusi tādos augstumos? Varbūt tās visas ir tikai manas iedomas. Noguru, sanervozējos, saklausījos rindā visādas sarunas, un še tev - pārsteidzīgi, kaut kādi fantastiski pieņēmumi... Nu jā, palīdz cilvēkiem, nu ir viņam tāds talants un spējas, nu un kas? Vienkārši viņš ir labs profesionālis, kā teica tā sieviete no rindas. Tas arī viss. Un pēc skata parasts cilvēks, ar parastu seju, kas līdzīga visām citām cilvēciskajām sejām. Ar

izskatu ne ar ko neatšķiras no citiem. Tāds pats kā visi...”

Un te es ievēroju, ka jo dziļāk es attīstīju “veselā saprāta” teoriju, jo vairāk manī radās kaut kas nelabs - tādas kā dusmas vai tāda kā melna skaudība, ka, lūk, Sensejam piemīt tāds talants un dotības, bet, redziet, man – nē. Tad manās domās sāka līst tādas nejaucības, ka es pati par sevi nobijos: “Stop, stop, stop! Kas te tagad vētru ūdens glāzē taisa? Biedri, tā taču neesmu es! Vai tad dvēsele var tik slikti domāt? Nē. Viņa taču ir pati labsirdība. Bet no kurienes visa šī netīrība? Tas taču nav mans viedoklis. Kaut kādas uzbāzīgas domas, kuras nekaunīgi atgriežas atkal un atkal, modinot manī dusmas un naidu... Tie taču ir dzīvnieciskās sākotnes instinkti!” Un te es galīgi uz sevi sadusmojos: “Kā gan man tie ir apnikuši! Nu cik ilgi gan vēl var būt par neaptēstu, stūrgalvīgu lopu?! Apnicis. Vienkārši apnicis. Tā arī visa dzīve palidos ļaunos nodomos un godkārē...”

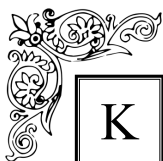
Tad mani apciemoja cita doma: “Bet varbūt sava uzpūstā egoisma dēļ mēs arī nepamanām, kādas lieliskas iespējas piedāvā mums Liktenis. Bet dvēselei, klejojošai cauri gadsimtiem kā pa tumsu, varbūt tāda iespēja vispār paveras reizi tūkstošgadē. Kas zina, ko mēs neredzam savas skaudības un ļaunuma dēļ... Ak, Kungs, kāpēc mēs esam tik akli! Kāpēc pa īstam sākam kaut ko novērtēt tikai tad, kad to zaudējam? Kāpēc mēs pieņemam Diženos tikai pēc viņu nāves?”

Lūk, arī Kristu piesita krustā kāda uzpūstās lielummānijas un mūsu pašu egoisma dēļ. Bet cik gan Dižens Cilvēks viņš bija un cik cēlu darbu vēl cilvēku dvēselītēm spētu paveikt! Ja vien viņš būtu dzīvs un ja cilvēku sirdis kaut mazliet būtu atvērtākas, varbūt cilvēciskā sabiedrība tādu izrāvienu savā attīstībā veiktu, ka mēs – tālie pēcteči - jau kur tie laiki dzīvotu īstā, vienotā, brīvā sabiedrībā, kur nebūtu ne robežu, ne valstu, ne vardarbības un terora, bet tikai miers un harmonija... Tak nē, pat Jēzus dzīves laikā reti kurš Viņam īsteni ticēja. Bet vairums, iespējams, apskauda Viņu, ļauni priecājās un lādēja savā dzīvnieciskajā godkārē, rupjībā, naidā un vienaldzībā. Toties pēc Viņa nāves, visi uzreiz sāka ticēt!

Teiksim, mūsu pašu līdzgaitnieki, izcilas personības, kad viņi visi tiks atzīti? Vairumā pēc nāves. Turklāt pēc tam par viņiem visi labi atsaucas, pat tie, kas dzīves laikā darīja daudz ļauna tiem. Bet savās domās droši vien priecāties nenopriecājās, ka tika vaļā no sava sāncenša. Lūk, cilvēka zemiskā un zvērīgā daba.

Kad gan mēs atmodīsimies, kad gan mēs domāsim ar dvēseli, nevis ar ķermeni? Tad taču visa pasaule mainīsies un kļūs pavisam citādāka! Tā vien gribas to izkliegt visai pasaulei. Bet kāda jēga?! Vajag nevis kliegt, bet rīkoties un pašam mainīties. Un nepielaist šos apziņas parazitētus pat tuvumā saprāta laukam. Jā, ja vien to saprastu vairums, tad, iespējams, mēs kopēji iemācītos

cieņīt un novērtēt tos ģēņijus, kurus tik reti daba nosūta uz mūsu pasauli! Kā teica dižens klasiķis: “Māte daba, ja tu tādus cilvēkus ik pa laikam nesūtītu pasaulē, iznīktu dzīves druva.

K

ad nākamajā dienā kopīgi devāmies uz garīgajām nodarbībām, es visu ceļu stāstīju draugiem savu satriecošo jaunumu par to, ka mūsu Sensejs ir izslavēts kaulu licējs, un par to, ko redzēju un dzirdēju pie viņa pieņemšanā. Viņiem tas arī izrādījās kas pavisam negaidīts. Brīnišķīgajā pļaviņā bija ieradušies tikpat kā visi. Sensejs sasveicinājies laipni painteresējās man, kā jūtas mamma.

- Paldies, nedaudz labāk. Sāp, protams, vēl stipri. Bet šodien viņa kaut naktī mierīgi gulēja.

- Tas ir labi. Nekas, pamazītēm atjaunosim veselību.

Par to es nemaz nešaubījos. Un būtībā biju ļoti priecīga, ka viss notika tieši tā. Manai mīļajai mammai labāku dakteri nemaz nevarēja vēlēt. Tagad mana dvēsele bija mierīga.

- Bet jūs zināt, - turpināja mana persona, - es biju tik pārsteigta, kad jūs ieraudzīju. Es domāju, ka ar kaulu likšanu nodarbojas tikai sačākstējuši vecīši un vecenītes.

- Tā daudzi uzskata.

- Kāpēc tā?

- Tāpēc ka kaulu likšanā patiesās zināšanas un pieredze nāk ar gadiem, tāpēc arī sanāk, ka ar vecumu.

Es ievēroju, ka neviens no klātesošajiem vecākajiem puisiem, ne arī Nikolajs Andrejevičs pat neizbrīnījās, izdzirdot vārdus “kaulu licējs”, iespējams, ka viņi jau sen par to zināja.

- Sakiet, - es turpināju, sajūsmā lūkodamās viņam acīs, - bet vai ar ticības palīdzību var mugurkaula kaites izārstēt?

- Ticība spēj kalnus bīdīt, mugurkaulu bīdīšana vispār tai tāds nieks. Tomēr ne katram tā patiesā ticība ir.

- Kāpēc?

- Šaubas moka, nomāc mūsu dzīvnieciskā sākotne. Tāpēc cilvēkam ir ļoti grūti iegūt patiesu ticību. Lai gan priekš saprātā valdošas dvēseles, tas ir ļoti vienkārši.

- Bet, teiksim, ja cilvēks paļāvībā “akli” tic, ka viņš izveseļosies vai izveseļosies viņa tuvinieks, vai tad ārstēšanās notiks ātrāk?

- Protams. Un ne tikai ātrāk, bet arī daudz vieglāk un efektīvāk.

- Atvainojiet, - sarunā iesaistījās Nikolajs Andrejevičs. – Es jau sen gribēju pajautāt jums, kāpēc jūs izvēlējāties tieši šo profesiju?

- Nu, kā lai saka, - atbildēja Sensejs. – Kā jebkurš cilvēks, kad man radās jautājums par profesijas izvēli, es aizdomājos. Piekritīsiet taču, kas var būt uz pasaules labāks, kā palīdzēt atgūt cilvēkiem veselību, un kas var būt organismā

sarežģītāks par mugurkaulu, ja nu vienīgi galvas smadzenes... Bet kas ir mugurkauls? Jūs paskatieties anatomijā bildīti ar tā nervu pinumiem – tas taču ir “dzīvības koks”, kas ar savu vainagu ieslēgst galvas smadzenēs, bet ar saknēm savienojas ar visiem cilvēka orgāniem. Tēlaini izsakoties, šis “dzīvības koks” “baro” visu organismu ar veselību. Un ja, nedod Dievs, tajā notiek kādi bojājumi, tas uzreiz atspoguļojas orgānu darbībā un visā organismā kopumā. Praktiski vairāk nekā deviņdesmit procentu no visām slimībām rodas no funkciju traucējumiem mugurkaulā, no pašām “nenozīmīgākajām” līdz letālām. Problēmas rodas praktiski katram cilvēkam savas dzīves laikā... Šodien mugurkauls zinātnei paliek noslēpumu noslēpums. Un tas, tāpat kā galvas smadzenes, ir maz izpētīts.

-Vispār tiesa kas tiesa, - noteica Nikolajs Andrejevičs. – Ja godīgi, es par to nekad nebiju aizdomājies... Bet, ja jau tas ir tik svarīgs un sarežģīts organisma orgāns, tad, lai to ārstētu, man šķiet, jābūt pamatīgai zināšanu bagāžai.

- Pats par sevi saprotams. Mugurkauls – tā ir ļoti interesanta, pilnīga biomehāniska struktūra. Tā ārstēšana ir liela atbildība, jo ir jābūt precīzi noteiktai diagnozei, jānolasa informācija, vecums, masa un vesela virkne dažādu faktoru, bet pēc tam jāpieņem pareizais lēmums, kā arī jāizskaitļo atbilstošā ārstēšana un pielietojamās “dozas”. Jo tā ir savdabīga mikrooperācija, tikai bez atvēršanas. Turklāt jāņem vērā, ka ekspluatācijas procesā

notiek revitalizācija. Kaulu likšana – tā ir ļoti nopietna profesija. Te cilvēkam līdz pamatiem jāzina viss: biomehānika, anatomija, pataloģija, ģenēze, morfoģenēze, fizika, šūnu ķīmija. Īsāk sakot, cilvēkam jāzina un lieliski jāorientējas vertebraloģijā.

- Kur, kur? – pārjautāja Ruslans. – Kas tā par... broloģiju?

- Nevis broloģija, bet vertebraloģija, - ar smaidu atbildēja Sensejs. – Tā ir zinātne par mugurkaulu, kas ietver visu šo zināšanu kopumu un specifiskas zināšanas par mugurkaulu.

- Kādas specifiskas zināšanas? – painteresējās Nikolajs Andrejevičs

- Te vēl jāzina dažādu vertebrālģo pataloģiju manuālo paņēmienu ārstēšanas veidi un nianses, osteopātija, hiropaktikas un tā tālāk, iepriekšējo paaudžu pieredze kaulu ielikšanā. Jo kaulu likšana – tā tomēr ir diezgan sena un interesanta profesija, - un, it kā starp citu Sensejs piebilda, - nu un, protams, tā ir kontaktēšanās ar milzīgu skaitu dažādu cilvēku.

Nezinu kā citi, bet es skaidri apjautu, ka tieši pēdējie Senseja vārdi bija galvenais iemesls viņa profesijas izvēlē. Es tajā biju pārliecināta par visiem simts procentiem.

Tikmēr Sensejs novirzīja sarunas tēmu uz meditācijām. Mēs sākām apspriest savus mājas rezultātus un pēc tam atkal mēģinājām cītīgi strādāt ar sevi, maziem solīšiem tuvojoties savam tālajam un slepenajam sapnim – kļūt par Cilvēku.

E

s ievēroju, ka dienas sāka lidot vēja spārniem. Un man radās tāda sajūta, ka laiks visām manām iecerēm manāmi nepietiek. Līdz ar to es pat pametu dažus pulciņus, lai vismaz kaut ko kaut kā paspētu... Mūsu nodarbības un treniņi turpināja mani priecēt ar savām svaigajām dvesmām un neatkārtojamību. Kārtējā treniņā Sensejs sāka skaidrot jaunu tēmu:

- Šodien mēs iepazīsim un kā parasti daļēji apgūsīm stilu taidzi-cjuaņ, kas ir pieskaitāms pie “ušu” skolas maigā novirziena. Šis stils radās vienā no slavenajiem Ķīnas klosteriem, kas atrodas Udaņšaņ kalnos. Zīmīgi, ka vietējos kalnus agrāk sauca par Varenā Miera kalniem. Bet reiz tur, sasniedzis Dao (kas daoismā skaitās kā iekšējais dievišķais spēks un kā sākotnējā substance, no kuras Visumā radīts it viss), skaidrā dienas laikā uzkāpa debesīs cilvēks, kuru sauca Čeņ U. Viņam par godu arī nosauca kalnus par Udaņšaņ.

Saskaņā ar vienu no leģendām, XII gadsimtā tajā pašā klosterī dzīvoja mūks Čžan Saņfen. Kādu reizi, izdzirdējis pagalmā nesaprotamu troksni, viņš palūkojās pa logu. Mūks ieraudzīja kokā sēdošu žagatu un čūsku uz zemes, kuras lūkojās viena uz

otru. Katru reizi kā žagata nolaidās no koka, lai uzbruktu čūskai, tā veikli pagrieza pret to galvu un izlocījās tā, ka žagata nevarēja tai ieknābt. Tās vērojot, Čžans atskārta: ienaidnieku ir iespējams uzvarēt, izvairoties no uzbrukuma.

Savukārt pēc citas leģendas, viņam šo gudrību nodeva pats Čžeņ U, kas parādījās tam sapnī. Kā vēstīts parunā: “Svētais nodeva, viedais saprata”. Izpratis cīņas mākslas galveno principu, Čžan Saņfen pēc daudzu gadu treniņiem izstrādāja “maigās novirzīšanas” stilu, kas ieguva nosaukumu “varenā pārdale” (taidzicjuaņ). Ja šo vārdu iztulko burtiski, tad “tai” nozīmē vārdu “varenais”, “dzi” – “pārdale”, “cjuaņ” – “dūre”.

Vēl pēc kādas citas versijas, šī stila izstrāde tiek piedēvēta citam Čžan Saņfenam no Udanas, dzīvojošam XIV gadsimtā, slavenā meistara Ho Luna (Ugunīgā Drakona) skolniekam. Eksistē, protams, arī citas šī stila rašanās leģendāras versijas. Bet, lai kā arī būtu, taidzicjuaņ pamatprincips nav mainījies un ir iekļauts sekojošos postulātos: statika rada dinamiku, pakļāvība uzveic stingrumu; ar lēnumu uzveic ātrumu, ar īsumu – garumu. Piemēram, uz strauju uzbrūkošu pretinieka kustību atbild ar maigu pakļāvību, ar to pašu amortizējot sitienu, vienkāršāk sakot, palaižot tukšumā. Rezultātā pretinieks zaudē stabilitāti. Un tad pietiek ar dažiem grammiem, lai uzveiktu tonnu smagu spēku. Par šī stila tehniku seno taidzicjuaņ meistarū rakstos vēstīts: “Kustības mazas, bet izmaiņas lielas, pakļāvīgums uzveic stingrību;

aizņēmies spēku no pretinieka, izmanto to; uzbrūk negaidīti, iedarbojoties uz punktiem”.

Taidzicjuaņ līdzinās līganai dejai. Meistarības augstākajā līmenī neeksistē kustību uzstādījumi un kompleksi, saglabājas vien pamatprincipi. Ķermenis kustās it kā pats no sevis, izpildot dinamiskā meditācijā savdabīgu, patvaļīgu deju.

Bet, lai nonāktu pie kā varena, ir jāsāk ar mazām lietām. Tāpēc mēs sāksim ar pašu vienkāršāko vingrojumu – “stumjošo roku”. To izpilda pārī. Šeit ir nepieciešams, viegli saskaroties ar rokām, maigi pēc kārtas grūst vienam otru, iesācējiem – pa zināmo kustību trajektoriju, vairāk pieredzējušie – improvizējiet. Šis vingrojums attīsta reakciju uz pārinieka darbībām, paredzot viņa nolūkus. Proti, “ieklausoties”, kurp viņš vēlas kustēties, jums vajag censties viņu apmānīt – atrauties no viņa “pielipušajām” rokām. Ja partneris ir veicis neprecīzas kustības, teiksim, ja viņš ir kustējies strauji vai pazaudējis stabilitāti, jūs ar vieglu kustību varat noguldīt viņu gar zemi. Kustībām jābūt atbrīvotām, bet apziņai jā saglabā modrība. Tāpat es jums parādīšu attiecīgu elpošanas kompleksu.

Šos un nākamos vingrojumus var izmantot arīdzan veselības atgūšanai. Taidzicjuaņ ir īpaši noderīgs ārstnieciskos nolūkos cilvēkiem, kas atrodas pastāvīgā nervu saspringumā, tā kā līganās kustības ar vienmērīgu tempu izlīdzina galvas smadzeņu garozā potenciālu, pasargājot to no pārslodzēm. Turklāt, neskatoties uz jau iepriekš

minēto, domas koncentrācija uz kustību novērš cilvēku no ikdienas problēmām, atjaunojot viņa nervu sistēmu. Nu un, protams, šie vingrojumi trenē visas locītavas un saites. Tā ir noderīga jebkuram. Atnākot mājās, varat tajā apmācīt savas mammas un tētus, vecmāmiņas un vectētiņus, lai viņi nekad neslimotu.

Vēlos pievērst jūsu uzmanību faktam, ka senie taidzicjuņ vingrošanas meistari uzstājīgi pieprasīja no saviem skolniekiem “attīrīšanos, mieru, brīvību no nepareizas rīcības, sirds tīrības saglabāšanu, atturību savās vēlmēs”. Šajā gadījumā cilvēks ne tikai uzvarēs savas slimības, bet arī iznīcinās savu ego, ar to pašu atbrīvojot ceļu gara pilnveidei. Viņi bija cieši pārliecināti, ka Debesis redz cilvēka de (garīgumu, mīlestību) un, atkarībā no viņa de, apbalvo. Meistaru viedums, saglabājies cauri gadsimtu dziļēm, ir aktuāls vēl šodien. Katrs no klātesošajiem var maksimāli izmantot iegūtās zināšanas, un ne tikai aizsardzībai, bet arī lai atvērtu savu iekšējo pasauli, izprastu dabas un visuma noslēpumus. Vienmēr ir vērts atcerēties, ka cilvēks ir spējīgs sasniegt visu, ja vien ir skaidri noteikts mērķis... Bet tagad pāriesim pie praktiskās daļas...

Mēs sastājamies, un Skolotājs parādīja mums elpošanas vingrinājumus “Lipīgajās rokās”. Vēlāk, pēc Senseja individuālas paņēmienu demonstrēšanas, gandrīz ikviens pēc dažām sekundēm piezemējās uz sēžamvietas, biedriem skaļi smejojoties. Tiesa gan, jau pēc minūtes viņi paši

sēdēja tādā stāvoklī. Nopietnāki cīkstoņi, nepareizi veicot vingrinājumu, aizlidoja no sitiena 3-4 metrus tālāk. Pats interesantākais, ka pirmās desmit minūtes visi smējās viens par otru, pēc divdesmit minūtēm mēs, jau klusējot, krekšķēdami cēlāmiem augšā, bet jau pēc pusstundas sākām tik tiešām nopietni strādāt, pilnīgi koncentrējoties uz darbības kustībām un precīzu izpildījumu. Nevienam jau vairs negribējās būt par ākstu, lieku reizi nokrītot.

Sevišķi skaisti darbojās “fiksie zēni”, tajā skaitā Stass ar Žeņku. Bija redzams, ka arī ar šo mākslu viņi nodarbojas jau sen. Viņu pilnīgi neatkārtojamā kustību improvizācija bija līdzīga grandiozai dejai, pilnai neparedzamu un tajā pašā laikā racionālu kustību. Un, ja kāds no viņiem kļūdījās, tad tas momentāni aizlidoja kā pudeles korķis, pa ceļam nogāžot vēl kaudzi tautas. Turpmāk, lai nesavainotu apkārtējos, šos puisus palūdza doties uz zāles galu, gandrīz pie pašas izejas. Bet arī te Žeņka ar Stasu pārspēja paši sevi. Strādājot sparinga režīmā, Žeņka uz sekundi novērsās uz atvērtajām durvīm un tūlīt pat saņēma no Stasa spēcīgu sitienu, kas ne tikai aizmeta viņu līdz šīm nelaimīgajām durvīm, bet vēl nogāza viņu uz ceļgaliem pret izeju. Šajā brīdī zālē iegāja respektabls, nenosakāma vecuma vīrietis ar majestātisku seju - līdzīgu Ramzesam. No viņa vēdīja tāds kā izsmalcināts austrumu aromāts. Viņš bija apģērbts luksusa mētelī, zem kura vīdēja dārgs kostīms. “Ramzess” izbrīnījies paskatījās uz Žeņku, bet šis arī šoreiz neapjuka un, pieskāries ar pieri pie grīdas, rituāli noteica:

- O, sveicam jūs, dižais Čžeņ U, visgaidītākais mūsu cilts viesis!

Tālāk ātri pielēcis kājās un paklanījies viņam vēl reizi kā cīnītājs, pagriezās un devās pie Stasa, kurš knapi valdījās, lai neļautos skaļai smieklu vētrai. Sensejs smaidot pienāca un sasveicinājās ar atnācēju.

- Un cik sen jau viņš atstrādā tādu sasveicināšanās veidu? – ar stipru akcentu, lauzītā krievu valodā jautāja “Ramzess”.

- Jūs nedusmojieties uz viņu. Jauns un zaļš vēl. Vienmēr kaut ko sajauc.

“Ramzess” vēl vairāk izbrīnījās un ar vieglu aizvainojumu balsī noteica:

- Vai tiešām es līdzinos ķīniešiem?

- Nē, protams, bet... – un te Sensejs pateica frāzi kaut kādā neparastā valodā.

“Ramzess” iesmējās un kaut ko atbildēja. Tā, sarunādamies šajā melodiskajā, dzirdei tik patīkamajā valodā, viņi aizgāja uz atsevišķu kabinetu, paredzētu pasniedzējiem. Es pievērsu uzmanību, ka gaita viesim bija tāda pati kā Sensejam.

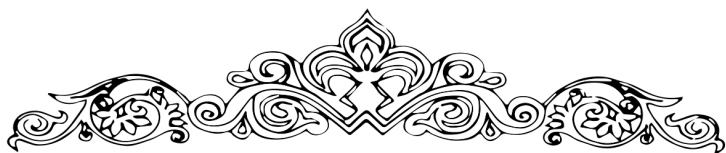
Tikko kā durvis aiz viņiem aizvērās, Stass neizturēja un sasmējās, par ko uzreiz saņēma no Žeņkas atbildes sitienu. Ar troksni nokritis uz soliņiem, viņš piecas minūtes tā arī nejaudāja piecelties, jo vārtījās smieklu lēkmē. Iespējams, ka viņš ar Žeņku tā arī zvieltu līdz treniņa beigām, bet vecākais sempajs, kurš bija atbildīgs par disciplīnu Senseja prombūtnes laikā, parādīja tiem iespaidīgu

dūri, un puīši ātri pārtrauca šo lietu un turpināja strādāt.

Ziņkāre vai plēsa pušu mani no vēlmes uzzināt, kas gan ir šis noslēpumainais viesis. Bet mani mēģinājumi to uzzināt no vecākajiem puīšiem nevainagojās ar panākumiem. Viņi lika man skaidri saprast, ka Senseja lietās nejaucas.

Pēc minūtēm trīsdesmit, jau uz treniņa beigām, no kabineta iznāca “Ramzess” ar Senseju, pa ceļam vēl kaut ko smaidīdami apstiprinot. Viņi šķīrās kā seni, labi draugi, silti paspiežot viens otram rokas. Pēc noslēpumainā viesā aiziešanas, Sensejs ar tādu pašu vieglumu pārgāja uz krievu valodu, tā, it kā nekas nebūtu bijis, un sāka skaidrot pamanītās puīšu kļūdas. Noskaņojums viņam acīmredzami bija pacilāts.

Mājās es kā parasti pierakstīju dienasgrāmatā visu pašu interesantāko. Šī neparastā ārzemnieka vizīte radīja daudz neatbildētu jautājumu. Un es nolēmu atlikt šī noslēpuma atklāšanu uz nenoteiktu “pēc tam”. Kā pats Sensejs mīlēja atkārtot: “Nav uz zemes tāda noslēpuma, lai kaut kad tas netaptu atklāts”. Ar šo optimistisko nākotnes prognozi es turpināju sava novērotāja darbību.

Garīgajās nodarbībās mēs spodrinājām iepriekš apgūtās meditācijas. Viss bija kā parasti, ja nu vienīgi Nikolaja Andrejeviča nebija gandrīz visu nedēļu, kas pēc viņa neizskatījās. Beidzot gan mūsu psihoterapeits ieradās, pilnīgi vesels un pat pacilātā noskaņojumā. Viņš atnāca pirms nodarbības sākuma, kad pļaviņā jau stāvēja mūsu jaunā kompānija kopā ar Senseju, Žeņku un Stasu. Acis Nikolajam Andrejevičam spīdēja neparastā priekā un sajūsmā.

Ātri ar visiem sasveicinājies, viņš uzrunāja Senseju un sāka satraukti tam stāstīt:

- Mēs beidzot pabeidzām eksperimentu, viss apstiprinājās. Rezultāti ir vienkārši satriecoši... Šī apziņas stāvokļa izmaiņšanas tehnika, ko jūs man iedevāt, - tas taču pašā saknē maina visu pasaules iekārtas bildi, visus pieņēmumus par mūsu eksistenci... Bet visu pēc kārtas.

Mūsu puīši pārsteigti skatījās uz neparasti dzīvīgo Nikolaja Andrejeviča uzvedību. Sensejs uzmanīgi viņā klausījās, smēķēdams cigareti.

- Es izvēlējos, manuprāt, daudz-maz atbilstošu kandidatūru. Pie mums ārstējās viens vīrs, rūdīts alkoholiķis. Divu klašu izglītība, un tās pašas

internātā. Uzauga patversmēs. Viņš ir pēckara bārenis. Armija, šahta un nepārtraukts alkoholisms – lūk, arī visa viņa dzīve. Bet, kad es ievedu viņu izmainītā apziņas stāvoklī, viņš pastāstīja ko tādu, turklāt vēl kaut kādā senkrievu valodā. Visi mani kolēģi, kas piedalījās eksperimentā, bija vienkārši satriekti no viņa atbildēm. Mēs visu ierakstījām lentē un aiznesām pazīstamam profesoram, vēsturniekam, lielam speciālistam šajā nozarē. Rezultāts pārspēja visas cerības. Tas pārsteidza pat pašu profesoru. Izrādās, šis alkoholiķis runāja senslāvu valodā. Kā mums pastāstīja profesors, reiz dzīvoja tāda austrumslāvu cilts. Mūsu aizbilstamais pastāstīja satriecošas nianšes un sadzīviskus sīkumus no septītā gadsimta, no kuriem daudzi ne tikai sakrita ar liecībām, kas iegūtas izrakumos, bet bija pat līdz šai dienai zinātnei nezināmi. Viņš arī pieminēja ģeogrāfisko apvidu, kurā viņš it kā reiz dzīvoja, upi Sluča. Bet beigās par kādu savu konfliktu ar cilvēku no dregoviču cilts. Tas viss ar apbrīnojamu precizitāti saskan ar esošajiem datiem... Jūs iedomāties nevarat, kas tas ir par grandiozu izrāvienu zinātnē! Tikai eksperimenta skaidrībai ir nepieciešams šīs ziņas apstiprināt vēl dažas reizes. Nepieciešams zinātniski pamatot. Es atradu vēl vienu kandidātu...

- Pagaidi, pagaidi, mēs taču ar tevi sarunājām. Es tev iedošu, tu pamēģināsi. Un viss, - kategoriski noteica Sensejs.

- Bet saprotiet mani pareizi. Tas taču ir tik vērtīgi pasaules zinātnei...

- Es visu saprotu, - mierīgi atbildēja Sensejs. – Bet runa bija ne jau par pasaules zinātņi, bet konkrēti par tevi. Tu gribēji pārliecināties – pārliecinājies. Bet pasaules zinātņei vēl nav pienācis laiks.

Nikolajs Andrejevičs apklusā un, nedaudz nomierinājies, noteica:

- Žēl... Bet eksperiments patiešām bija pārstaidzošs. Lai arī cik kvēls ateists es biju, pēc šī... Tas taču pierāda... Ko tur, tas ļoti daudz ko tagad mainā...

- Tas ir labi. Galvenais, ka tu saprati.

- Saprātu?! Tas ir pārkā maigi teikts... Tas taču ir pilnīgs apvērsums apziņā, tā ir grandiozā prāta revolūcija. Es ne tikai vienkārši pārliecinājos par tavu vārdu patiesumu, bet noticēju tev tik ļoti, ka esmu gatavs par tevi dvēseli atdot!

Sensejs pasmaidīja un domīgi noteica:

- Kaut kad es jau to biju dzirdējis... Ak jā... Patiešām. Tāpat Pēteris teica Jēzum, bet vēlāk viņu trīs reizes noliedza.

Tomēr Nikolajs Andrejevičs kaismīgi sāka pierādīt pretējo, pārliecinot Senseju ar saviem “smagajiem” argumentiem. Sensejs tikai klusējot smaidīja, bet pēc tam vispār pārvirzīja sarunas tēmu uz meditācijām.

P

akāpeniski garīgās nodarbības manā dzīvē ieguva arvien lielāku nozīmi. Tik vienkāršas un pieejamas, tajā pašā laikā tās pakāpeniski mainīja manu dzīves redzējumu. Manī dzima jaunas jūtas. Es visu sāku uztvert savādāk, jo sāku atklāt sev jaunu realitātes pusi.

Pat daba, tas pats gaiss, ko agrāk vispār neievēroju, pārvērtās īpašā materiālās dzīves telpā, kas bija jūtama ar savu maigo spiedienu no visām pusēm, lai ko es darītu. Šī sajūta ar kaut ko atgādināja ūdens pretestības sajūtu, kad nirsti tajā. Tikai gadījumā ar gaisu viss bija daudz vieglāk. Apkārtējā daba kļuva spilgtāka, krāsas piesātinātākas, it kā no manām acīm būtu noņemts neredzams putekļains priekšskars.

Bet uz ielas jau pilnā sparā trakoja pavasaris, kas pilnībā atdzīvināja pilsētas ielas ar savu svaigo salātzaļo nokrāsu. Dabas pasaule eksistēja pēc sava cikla, it kā vēloties nodemonstrēt neatkarību un varenumu pār sīkajām būtnēm, kas to apdzīvoja. Šai dzīvajai radībai bija pašai savs dzīvības un nāves noslēpums, kas tika rūpīgi glabāts savas ilgstošās eksistēšanas gaitā.

Kontaktējoties ar Senseju, laiks aizlidoja tik ātri, ka nemanot pienāca laiks gatavoties izlaiduma eksāmeniem. Bet, godīgi sakot, man negribējās tērēt tik dārgo laiku tam visam. Lai gan es skaidri apzinājos, ka eksāmeni un tālākā mācīšanās – tie nav nekādi nieki, tas ir nepieciešams un vajadzīgs. Kā teica Sensejs, cilvēkam ir nepieciešams pastāvīgi intelektuāli attīstīties un paplašināt savu redzesloku, paplašināt savas zināšanas visur un it visā, kur vien tas ir iespējams, tiekties uz zinātnes iepazīšanu. Tāpēc ka tieši caur izzināšanu, sevis un apkārtējās pasaules iepazīšanu, cilvēks nobriedis nonāk pie Dieva.

Garīgajās nodarbībās un treniņos Sensejs turpināja mūs pārsteigt ar savu personīgo piemēru, kā arī ar savu zināšanu dziļumu un plašumu. Kopīgajos treniņos viņš vairāk deva to, ko mūsu smadzenes viegli spēja pieņemt, tā teikt, bez skandāla. Tie bija sitieni, paņēmieni no dažādiem stiliem, atvесеļojošie vingrinājumi, kas viņa stāstos tika izgaismoti no dažādiem skatpunktiem: medicīniskā, stratēģiskā, filozofiskā.

Un papildnodarbībās, kad lielākā daļa jau bija prom, mums bija tā laime redzēt viņa noslēpumainās demonstrācijas. Bet reiz notika neparedzēts gadījums.

Vienā no treniņiem, kad lielais vairums darbojās pie sitienu veikšanas pārī, Sensejs kā reiz stāvēja netālu no mums un rādīja Andrejam sarežģītu sitienu ar aizciršanu. Jāpiebilst, ka Skolotājs šajā dienā bija tāds aizdomājies un pārņemts ar savām

domām. Negaidīti viņš pārtrauca savas darbības un strauji apgriezās, satraukti skatoties uz zāles pretējo pusi. Tur sparinga režīmā strādāja Volodja un Viktors. Bet sparingš viņiem sākās kaut kā dīvaini. Volodja devās agresīvā, nežēlīgā uzbrukumā, ātri un veikli uzbrūkot ar rokām un kājām sparinga partnerim. Turklāt Vitja kaut kā izklaidīgi knapi paspēja izvairīties, aizvien biežāk un biežāk caurlaižot sitienus. Sensejs tūdaļ asi sasita plaukstas, nokliedzies “Jame!”, kas nozīmē “Stop!”. Bet Volodja, acīmredzami aizrāvies ar sparingu, to nedzirdēja, kaut gan viss pārējais bars pagriezās uz Senseja pusi pēc šī kliedziena. Un te notika kas tāds!

Strauji novicinājis roku, Sensejs veica kustību gaisā, imitēdams sitienu. Un tajā pašā mirklī Volodja aizlidoja stūrī ar tādu spēku un trajektoriju, it kā Sensejs stāvētu viņam līdzās, nevis pie mums. Mums visiem pat elpa aizrāvās no redzētā. Zālē iestājās klusums. Jāteic, ka Skolotājs iejaucās tieši laikā. Jo vēl viens tiešs Volodjas trāpījums, un Viktoram klātos bēdīgi. Viktors jau tā saliecās no sāpēm, cenzdamies atjaunot elpošanu pēc smagajiem sitieniem ar īpašu tehniku, ko bija devis Sensejs papildus nodarbībās. Tikmēr Volodja, kurš, metot kūleņus, bija aizlidojis piecus metrus tālāk, arī centās atjēgties no negaidītā lidojuma, pastiprināti berzējot to vietu, kur, pēc maniem pieņēmumiem, būtu trāpījis Senseja sitiens, ja viņš būtu bijis blakus.

Tas viss notika dažās sekundēs simtdaļās kolektīva acu priekšā. Lai gan es to redzēju savām acīm, tomēr nespēju noticēt. Mans prāts vienkārši “uzkārās”, neskatoties uz to, ka bija daudz-maz gatavs tamlīdzīgiem Senseja pārsteigumiem. Burtiski minūti pēc notikušā pūlis uzsprāga vētrainās emocijās. Andrejs, neatraujot acis no Volodjas, parāva blakus esošo Žeņku aiz piedurknes:

- Dzirdi, kas tas bija?

Žeņka acīmredzot pats bija šokā:

- Pacieties, dēls, arī mans gars manī trīc no dīvainā redzējuma.

Tikmēr Skolotājam izmainījās seja, it kā viņš dusmotos pats uz sevi par šo izgājienu. Piegājis pie Volodjas, viņš izdarīja virkni kustību ar rokām pār viņa ķermeni, pie viena arī kaut ko ātri tam sakot, acīmredzot sašutis par uzbrukumu. Volodja kaut ko atbildēja, raustot plecus un kaunīgi slēpjot acis. Pūlis turpretī gaviļēja, atrodoties redzētā iespaidā. Senseju burtiski apbēra ar jautājumiem, uz kuriem viņš diezgan negribīgi atbildēja.

- Kas tas bija par sitienu? – puīši, viens otru pārtraukdami, jautāja.

- Nu, kā lai jums saka, - ar nopūtu atbildēja Skolotājs. – Tas ir saistīts ar cilvēka psihisko enerģiju. Nekā ievēribas cienīga šeit nav. Tas ir tikai viens no cīņas mākslu garīgās attīstības pakāpieniem.

- Tātad to ir iespējams iemācīties?

- Protams, ka ir iespējams... ja vien pietiks pacietības.

Sensejs ātri atjaunoja pārtraukto nodarbību, lai, kā man šķita, pēc iespējas ātrāk aizmirstu šo incidentu. Lielākajai daļai no klātesošajiem šis treniņš beidzās ar paaugstinātu adrenalīna līmeni asinīs un atbilstoši optimistiskām savas nākotnes prognozēm.

Atšķirībā no citiem, mūsu kompānija klusējot vēroja ažiotažu. Jo mēs bijām pārliecināti, ka papildus nodarbībās Sensejs no mūsu tieši uzdotajiem jautājumiem nekur nespruks.

Pirms papildus nodarbībām Skolotāja noskaņojums nedaudz uzlabojās. Savukārt viņa labais noskaņojums – tā ir laba zīme. Vecākie biedri pasteidzās to izmantot. Papildus nodarbības laikā viņi vienkārši “terorizēja” Senseju ar savu izjautāšanu un vēlmi “redzēt savām acīm” vēl kaut ko tamlīdzīgu. Sensejs sākumā tielējās, bet pēc tam, viņu uzstājības iespaidots, nolēma parādīt tā saucamo “aizsargekrānu”. Viņš teica, lai mēs sākumā atrodam sev kādus priekšmetus.

Mēs aizskrējām uz sporta inventāra istabu, apbruņojušies ar ko nu kurš. Puiši pakampa šķēpus, basketbola bumbas. Andrejs pat paņēma savus nunčakus. Bet es ilgi domāju, ko gan man tādu izvēlēties. Un beigās izlēmu par labu tenisa bumbiņai. Jo man likās, ja nu gadījumā Sensejam kaut kas nesanāks un šis priekšmets trāpīs viņam, tad ar bumbiņu vismaz nebūs sāpīgi. Tiesa, Sensejs vēl ne reizi, nekad savās darbībās nebija pieļāvis

nevienu kļūdu. Un tas iedvesa īpašu bijību pret viņa spējām.

Kad mēs “apbruņojāmies”, Sensejs nostājās no mums aptuveni 7-8 metru attālumā. Sakoncentrējies viņš pacēla rokas uz priekšu, nedaudz novietojot tās uz sāniem. Mēs pēc kārtas sākām mest viņam ar dažādiem priekšmetiem atbilstoši mūsu spēka spējām. Pārsteidzoši, bet lai kā arī mēs centāmies, visi priekšmeti vienkārši aizlidoja Sensejam garām, mainot trajektoriju burtiski pusmetru no viņa plaukstām. Viktors, Stass, Volodja nolēma apiet Senseju no citas puses, lai pamēģinātu mest priekšmetus no aizmugures. Bet Sensejs pat nenomainīja pozu, tikai vēl vairāk izplēta rokas uz sāniem. Īsāk sakot, lai kā arī mēs neeksperimentētu, neviens priekšmets Sensejam tā arī netrāpīja.

Es tā arī nesapratu, vai mums visiem pēkšņi uzradās “šķības rokas”, vai viņam apkārt tik tiešām bija kāda neredzama, taču iespaidīga siena. Tieši par pēdējo pieņēmumu mans prāts pretojās un sašuta, cenšoties pierādīt, ka tas nav iespējams. Un tieši šis prāta slēdziens lika man atkal un atkal mest tenisa bumbuņu jau bez jebkādas žēlsirdības šajā neredzamajā sienā, lai kaut uz sekundi pārliecinātos, ka tur patiešām eksistē kāds šķērslis. Domāju, ka līdzīgas sajūtas bija arī pārējiem biedriem, jo viņu azarts pakāpeniski pārauga apjukumā.

Manās acīs Sensejs atkal no parasta cilvēka sāka pārtapt neparastā, pārdabiskā būtnē. Un mans prāts sāka acīmredzami “vārīties” no šīs neticamās

ticamības. Pa to laiku Sensejs “noņēma ekrānu” un sāka skaidrot tā darbības principu, ar to pašu atgriežot mūsu apziņas loģikas darbību normālā, dabiskā ritmā. Un te es pamanīju, ka klausoties Sensejā, manī atkal sāka iespraukties skaudības notis, proti, dzīvnieciskā būtība. Sākumā it kā netīšām, bet pēc tam stiprāk un stiprāk. Tālāk manā apziņā sāka rasties šaubas, lai gan Sensejs skaidroja visu vienkārši un saprotami, turklāt vēl balstoties uz to, ko mēs paši savām acīm tikko kā redzējām.

Beigās es pieķēru sevī domu, ka klausoties Sensejā par garīgajām spējām, pati tikmēr domāju netīras domiņas, kas uzpūta manu egocentrismu. “Oho!” es nodomāju. “Ar tādu apslēptu egoismu tieši visas vērtīgās zināšanas palido garām. Jo mans prāts izvēlēsies no Senseja vārdiem tikai to, kas ir vajadzīgs dzīvnieciskajai sākotnei, nevis garīgajai. Tādā veidā man nekas tā arī nekad nesanāks... Tā, vajag koncentrēties uz labo... Šīs zināšanas man ir nepieciešamas tikai cēliem mērķiem, lai iepazītu savu būtību. Es ar tām nevēlos darīt nekādu kaitējumu. Lai visi cilvēki dzīvo mierā un Mīlestībā. Man pilnīgi pret viņiem nav nekāda naida un skaudības. Viņi visi ir labi un savas dzīves cienīgi. Man galvenais ir savas dvēseles pilnveidošana”. Tamlīdzīgā veidā noskaņojot sevi, es sāku uzmanīgi klausīties Sensejā. Šajā laikā saruna jau ievirzījās par sitienu no attāluma.

-... šis sitiens ir ļoti jaudīgs, - stāstīja Sensejs, - te ir iesaistīti cilvēka psihiskie spēki.

- Bet kā notiek pats sitiens, kādā attālumā? – jautāja Stass.

- Principā attālums – tā ir tikai ilūzija, tāpēc jūsu sapratnē notiek tāda kā sitiena projekcija. Bet faktiski šeit ir nedaudz cita fizika un telpa, kā arī laiks saspiežas. Tāpēc tas, kurš veic sitienu, tāpat kā tas, kurš to reāli saņem, sajūt nepastarpinātu ķermeņa kontaktu.

- Vai šīs zināšanas ir no “Beļao Dzi”? – pajautāja Viktors.

- Jā. Tā ir īpaša “Lotosa” tehnika no “Šambalas Tiesājošā zobena” Mākslas. Šo Mākslu pārvaldīja un pārvalda Šambalas cilvēki... Kaut kad ļoti sen “Lotosa” Meistari diezgan bieži iznāca pasaulē. Viņi pilnībā pārvaldīja ne tikai “Vecā lamas” stilu, bet arī “Tiesājošā zobena” Mākslu. Tāds Meistars spēja vienatnē uzvarēt veselu karaspēku. Austrumos vēl joprojām klīst leģendas par Karotājiem, kuri ieradās nez no kurienes un nav zināms uz kuriem aizgāja. Bet tur, kur tie apstājās, viņi baudīja lielu cieņu un godu no vietējiem iedzīvotājiem, jo labāku aizsardzību tolaik vietējie iedzīvotāji iegūt nevarēja. Šie Meistari pārvaldīja enerģētiku, kas ir daudz nopietnāka nekā jebkurš mūsdienu ierocis. Cilvēkiem, kuriem nebija zināšanu par šo Mākslu, saņemt tādu graužošu sitienu nez no kurienes – tas ir vairāk nekā šausmīgi.

Ar laiku tāda nepieciešamība kā Meistaru iznākšana pasaulē noplaka. Bet tas, protams, nenozīmē, ka “Tiesājošā zobena” Māksla izzuda. Šambalas priekšnamā atrodas speciāli apmācīts

cilvēks, kurš izpilda Bodhisatvu padomes lēmumus. Ja jūs atceraties, reiz es jums stāstīju, ka Šambala nekad nepieļaus, lai kāds sagrabtu visu pasauli un izmantotu garīgās zināšanas par postu cilvēcei. Tad lūk, tieši šis Meistars arī izpilda šādus lēmumus dzīvē, turklāt neizejot no celles. Priekš tā viņam ir pietiekami īpašā apziņas stāvoklī pavicināt “Lotosa ziedlapiņu”, īpašu rituālo zobenu, kas atgādina saīsinātu turku zobenu. Starp citu, zobena dēļ arī radās Mākslas nosaukums “Tiesājošais Šambalas zobens”

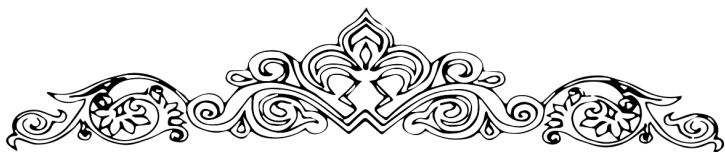
Liecības par šī meistara darbībām retumis ir sastopamas arī mūsdienu pasaulē. Daži mistiski nāves gadījumi joprojām ir noslēpums, un ne tikai pataloganatomiem. Piemēram, sekcijā atklāj, ka sirds ir pāršķelta uz pusēm kā ar asu priekšmetu, kaut gan āda un tuvākie orgāni ir neskarti. Vai arī, ir bijuši “neizskaidrojami” gadījumi, kad daudzskaitlīgās apsardzes acu priekšā ķermenis tika sagraizīts gabalos kā ar zobenu, tomēr apgērbs bija palicis neskarts. No šī soda, lai cik arī aizsargāts būtu vainīgais (ar jaunākajām tehnoloģijām un kaut vai ar veselu armiju), viņam nekur nesprukt. Tas ir visu tirānu baiļu no Šambalas cēlonis. Tāpēc arī visi meklēja un meklē kontaktu ar to, jo zina, lai cik arī viņi būtu vareni un ietekmīgi, bet Šambalas priekšā viņi ir bezspēcīgi.

Sensejs apklusa, bet es sajutu, kā manās ausīs vēl skan viņa vārdu atbalss. Visi biedri stāvēja aizdomājušies un droši vien tāpat kā es bija dzirdētā satrikti. Neviens neuzdrošinājās pārtraukt

klusumu, jo cerēja, ka Skolotājs vēl kaut ko piebūvē pie šīs neordinārās informācijas. Beidzot Volodja neizturēja un noteica:

- Jā, šim “Tiesājošā zobena” Meistaram spēks līdzinās atomenerģijai, ja viņa sitenam attālumam nav nozīmes.

- Atomenerģija, salīdzinot ar šo spēku, ir vien bērnu šļupsti. Cilvēce, tādēļ ka tajā valda dzīvnieciskā sākotne, pat nenojauš par savām reālajām iespējām un reālajiem spēkiem...

Pēc tāda treniņa mūsu emocijas par dzirdēto un redzēto trakoja vēl vairākas dienas. Domas par savām spējām nedeva mieru. Gribējās sasniegt visu uzreiz. Tāpēc turpmākajās dienās šis optimistiskais noskaņojums atspoguļojās centīgos miesas un prāta treniņos. Un, kad pienāca laiks kārtējai garīgajai nodarbībai, mēs vienkārši apbērām Senseju ar dažādiem jautājumiem. Lūkojoties uz visu šo mūsu ažiotažu, Skolotājs teica:

- Draugi, sitiens no attāluma, visi Ci enerģijas efekti un, kā jūs sakāt, visi tie “brīnumi”, kurus es jums rādu, – tas viss ir nieki, kas nav cienīgi īstas uzmanības. Īstenais spēks ir garā. Lūk, ko ir nepieciešams attīstīt un iepazīt, lūk, ko vajag apbrīnot. Dvēseles Dievišķā Mīlestība, savienota ar cilvēka saprātu, – lūk patiesi Brīnums. Bet tas viss, ko jūs redzējāt, - ir tikai dažādu garīgās attīstības līmeņu blakusefekti. Tas viss ir tukšs, nevajag uz to ieciklēties.

- Nu kāpēc gan tukšs, - noteica Nikolajs Andrejevičs. – Brīnumi taču rada ticību.

- Jā, brīnumi rada ticību. Bet tiksim skaidrībā, kādu tieši ticību. Kas notiek ar cilvēku, kad viņš

redz brīnumus, proti, viņa smadzenēm neizskaidrojamas parādības. Pirmām kārtām tas spēcīgi satricina viņa psihi. Psihe vienkārši sāk “pārkarst” no tā, ka tai nav informācijas, kas izskaidrotu šo parādību. Un tā kā mūsu smadzenēm ir pārsteidzošs pašsaglabāšanās un aizsardzības mehānisms, tad momentāni ieslēdzas kompensatoriskās funkcijas, smadzeņu aizsargfaktors. Izsakoties fizioloģijas mēlē, smadzeņu zonas, nervu šūnu grupas nevar pilnvērtīgi pieslēgties domāšanas darbībai. Un te notiek svarīgs moments. Ja cilvēkā dominē dzīvnieciskā sākotne, viņš vai nu sāk iekšēji noliegt dotās parādības fakta eksistenci, noveļot visu uz notiekošā nerealitāti, kaut kādiem māņiem, vai arī viņam rodas vēlēšanās to visu apgūt savu personīgo, merkantilo interešu dēļ, lai apmierinātu savu lielummāniju.

Cilvēks, kuram šīs divas sākotnes ir līdzsvarotas, domās sāk mētāties no vienas galējības otrā. Proti, šodien viņš tam visam “akli” tic, taču rīt sāk šaubīties un parīt viņš atkal sāk svārstīties savās šaubās, un tā tālāk. Īsāk sakot, viņa prātā aktīvi notiek divu sākotņu cīņa.

Bet cilvēkā, kurā dominē garīgā sākotne, ticībā dzimst šīs parādības izpētes gars, savu iespēju un dabas noslēpumu izzināšana paša šī izziņas procesa dēļ, savas dvēseles pilnveidošanas dēļ. Viņa pirmreizējās bailes no dotās parādības neziņas ir pieklusinātas, bet iepazīšanas procesā tās vispār

izzūd, pārvēršot “aklo” ticību zināšanās, kas ir patiesa ticība.

Jo kāpēc, draugi, es jums to visu stāstu? Lai palūkotos uz jūsu domām, uz jūsu dzīvnieciskās sākotnes līmeni attiecībā pret garīgo. Un pats galvenais, kāpēc es tik daudz laika veltu katra fenomena izskaidrošanai? Lai jūsu prātu kaut drusciņ izkustinātu no materiālās sadzīves slazdiem un liktu jums aizdomāties par mūžīgajiem dabas noslēpumiem, par savu neiepazīto dvēseli, par Dievu. Jo vairāk jūs iepazīsiet sevi, jo tuvāk jūs būsiet pie Dieva, pie tā mūžīgā un negrozāmā, kas reāli eksistē vienmēr.

Kas ir jūs fiziskā dzīve kosmosa mērogos – nekas. Salīdzinot ar Visumiem, planētām, cilvēks praktiski neeksistē. Viņa dzīve – tā ir nereāla realitāte, vienkārši mirklis Dieva domā...

- Kā tas ir? – Žeņka nesaprata.

- Kādreiz es par to jums pastāstīšu daudz vairāk... **Jūsu miesas eksistē noslēgtā laika ciklā, kur jums, proti, dvēselei ir doti apstākļi, lai pilnvērtīgi nobriestu. Bet jums tas ir jāaptver ar savu saprātu un jāsavieno tas ar savu dvēseli kopīgā tieksmē. Lūk, tad jūsu dzīve iegūs patiesu jēgu.** Jo kopumā Dievam, kosmosam ir vērtīga tikai jūsu nobriedusī dvēsele, nevis materiālo ķermeņu pīšļi, kurus tā maina savas attīstības procesā...

Patiesa, īstena ticība dzimst no zināšanās. Bet zināšanas atnāk caur vārdu, caur sava prāta pārliecināšanu par notiekošās parādības patiesumu. Bet brīnumi būtībā - tā ir savdabīga

indivīda iekšējās attīstības līmeņa pārbaude. Šo pārbaudes metodi savā zemes praksē izmantoja tie, kuri pārvaldīja “Beļao Dzi” mācības patiesās zināšanas... Lai gan, jā, patiešām, mums ir pietiekami unikāla personība – Satja Sai Baba, kurš nolēma ar pastāvīgu brīnumu demonstrēšanas palīdzību pievērst cilvēkus Dievam.

Nikolajs Andrejevičs aizdomājās:

- Kaut kur dzirdēts vārds... Vai viņu gadījumā nerādīja pa televizoru, viņš vēl Gorbačovu svētīja, ar pēdu tam glaudot galvu?

- Jā, jā, jā, - Sensejs nosmējās.

- Viņu vēl dēvē par Dieva iemiesojumu uz Zemes... Avataru.

- Avatara, - Sensejs izlaboja. – Bet vispār “avatara” no sanskrita tulkojas kā “nokāpšana” vai “nolaišanās”.

- Jā, Avatara. Stāstīja, ka Avatars pieņem cilvēcisko veidolu, lai paceltu cilvēka attīstības līmeni par pakāpienu augstāk, lai ievestu to jaunā laikmetā.

- Pilnīgi pareizi. “Lai izglābtu slīkstošo, nepieciešams ielēkt ūdenī - tas ir - iemiesoties”, - kā viņš mīl atkārtot.

- Kas viņš tāds ir? – mūsu kompānija ziņkārīgi jautāja.

- Nu Sai Baba – tā ir diža dvēsele. Un, tā kā cilvēciskā civilizācija pašlaik atrodas uz globālu pārmaiņu sliekšņa savā garīgā attīstības līmeņa pārvērtēšanā un no tā izrietošajiem notikumiem, tad Sai Baba arī nolēma veikt savu ieguldījumu šajā

lietā. Viņš nolēma pārsteigt pasauli ar saviem brīnumiem. Sai Baba ilgi gatavojās šai misijai, izstrādājot savu teoriju, kā brīnumi ietekmē cilvēka garīgo attīstību. Sākumā viņš Upanišadās pareģoja savu trīskāršo inkarnāciju tehnikas laikmetā. Bet pēc tam, kad pienāca laiks, sāka pārbaudīt savu teoriju praksē. Sākotnēji viņš pārdzima Sai Babas veidolā Indijā 1872. gadā, Širdi ciematā. Visu savu dzīvi viņš veica brīnumus, lasīja domas, spēja pārvarēt telpu, pieņēma jebkuru materiālu formu un tamlīdzīgi. Viņš nomira 1918. gadā, pirms nāves pareģojot, ka atkal nonāks uz Zemes pēc astoņiem gadiem Indijas dienvidos.

Tā arī notika. 1926. gadā Putaparti, nomaļā ciematiņā Indijas dienvidos, piedzima Satja Sai Baba. 1940. gadā viņš tika pasludināts par Avatara. Un līdz šai dienai dara brīnumus. Bet, kad pienāks laiks aiziet, viņš atkal iemiesosies kā Prema Sai. Jau tagad Sai Baba ir pareģojis ne tikai precīzu datumu un vietu savai nākamajai pārdzimšanai starp pilsētām Bangaloru un Maisuru, bet arī savu nākamo vecāku vārdus.

- Bet vai tiesa - kā viņš teica pa televizoru, ka it kā spēj levitēt, parādīties vairākās vietās vienlaicīgi un, pats interesantākais, materializēt neiedomājamā daudzumā visu, ko vien vēlas, - no briljanta līdz cepumam. Runā, ka viņš to vienkārši izvelk no zila gaisa? Vai tās ir tikai baumas? – pajautāja Nikolajs Andrejevičs.

- Nē. Tā tas patiešām ir.

- Bet tas taču nav reāli!

- Vēl kā reāli! Bet brīnumu demonstrēšanā, proti, tajā, kas cilvēcei vēl ir noslēpums, arī slēpjas viņa galvenā kļūda. Tie, kas redzēja viņa brīnumus, brīnās un aizdomājas, bet tie, kas neredzēja, smejas kā par triku rādītāju. Diemžēl pēdējo ir vairākums. Savu misiju viņš, protams, pilda godprātīgi, un dod Dievs, lai tas palīdzētu pēc iespējas lielākam daudzumam cilvēku vismaz pamosties. Un tomēr īstena dvēseles atklāsme notiek caur vārdu.

- Un kas, vai viņš patiešām ir Dievs? – pajautāja Ruslans.

- Tu zini, ļaudis samērā bieži uzdot šo jautājumu. Un atbilde ir pietiekami vienkārša un patiesa. Kā saka Sai Baba: “Arī tu esi Dievs. Vienīgā starpība starp mani un tevi ir tā, ka es zinu, ka esmu Dievs, bet tu - nē”.

U

z nākamo treniņu ieradās tik daudz cilvēku, ka nebija vietas, kur ābolam nokrist. Spriežot pēc tā, no kurienes ieradās daži jaunieši, tad runas par enerģētisko sitienu bija izplatījušās ne tikai mūsu pilsētā. Tādā šaurībā mēs vēl nekad nebijām trenējušies. Andrejs ar Kostjiku sāka bubināt par šo cilvēku drūzmu, kas tik pēkšņi bija saskrējusi uz “viņu” sporta zāli. Bet vecākais sempajs ātri vien nolika pušus pie vietas, atgādinot, ka vēl pavisam nesen viņi abi bija tādi paši jaunieši no pūļa un nevienam par to nebija iebildumu, kā arī, pārmetot ar Skolotāja vārdiem, atgādināja, ka **vajag cienīt cita cilvēka tiekšanos pretim zināšanām, nevis uztvert to ar sava egoisma pīķiem.** Pēc tā puši sakaunējušies apklusā un vairs nebilda neviena slikta vārda turpmākās nodarbības garumā. Bet Andrejs, acīmredzot nolēmis kaut kā rehabilitēties vecākā sempaja acīs, pat sāka cītīgi palīdzēt tikko atnākušajiem jauno kustību apgūšanā.

Kad tauta nodarbojās ar brīvās programmas paņēmieniem, Senseju pasauca uz izeju. Tajā brīdī es ar Tatjanu atrados kā reiz pie atvērtajām durvīm, jo sporta zālē bija ļoti sutīgs, kaut gan logi bija plaši atvērti. Trīs pazemīgi vīrieši, viens ap gadiem

piecdesmit un divi pārējie zem trīsdesmit, pieklājīgi pieklauvēja pie atvērtajām durvīm, ar to pašu piesaistot mūsu uzmanību. Un tā kā mēs bijām viņiem vistuvāk, tad viņi pieklājīgi apjautājās, kā sauc mūsu Skolotāju un vai ir iespējams pasaukt viņu. Mēs, saprotams, izpildījām viņu lūgumu. Un, kad pienāca Sensejs, tad sāka ar viņu par kaut ko diskutēt.

Es sākumā neieklausījos šajā sarunā, jo nodarbojos ar savām lietām. Bet vārdi, atlidojuši līdz manām ausīm, aizvien vairāk un vairāk sāka kairināt manu ziņkāri. Izrādījās, šie vīrieši bija kaut kādas reliģiskas sekas pārstāvji, kuras pēdējā laikā mūsu pilsētā auga kā sēnes pēc lietus. Acīmredzot, redzēdami sporta zālē tik daudz jauniešu, viņi nolēma piedāvāt Sensejam kopā ar viņa skolniekiem apmeklēt šīs dienas sanākumi kinoteātrī, kur par velti demonstrēs filmu par Jēzu Kristu. Sensejs tikpat pieklājīgi pateicās par viņu piedāvājumu, nesolot neko konkrētu. Bet galvenais no viņiem, vecākais vīrietis, kurš, kā vēlāk izrādījās, bija viņu prezbiteris, sāka uzdot Sensejam uzvedinošus jautājumus par to, ko viņš zina par Jēzu un kā attiecas pret Viņa mācību.

Sākumā Sensejs atbildēja pieklājīgi un lakoniski, liekot saprast, ka notiek treniņš. Bet prezbiteris negrasījās šķirties no Senseja, cenzdamies uz katru viņa īso atbildi ar daudzvārdību paskaidrot tieši viņu baznīcas priekšrocības, viņu “patieso” skatījumu uz Kristus Mācību. Pēc desmit minūtēm Sensejam šī saruna laikam galīgi apnika, jo viņš

sāka skaidri un argumentēti saberzt viņu valdzinošos pieņēmumus pīšļos un putekļos, balstīdamies uz datumiem, skaitļiem un notikumiem, kuri acīmredzot prezbiterim nebija zināmi. Tīkmēr jau mūsu ziņkārīgā komanda bija izgājusi no sporta zāles, lai paklausītos par ko ir runa. Pēc mums iznāca arī Žeņka ar Stasu. Vēl pēc tam - Ruslans un Jura, kas arī darbojās turpat netālu.

-... vai tad jūs nevēlaties dzīvot mūžīgi uz zemes paradīzē, Dieva Valstībā, - noteica prezbiteris mierpilnā balsī.

- Mūžīgi uz zemes, paradīzē?! – nosmējās Sensejs.

- Nesteidzieties noliegt mūžīgo dzīvi kā nepiepildāmu sapni, - pārtrauca viņu prezbiteris. – lūk, pievērsiet uzmanību tam, kā ir veidots jūsu organisms. Jūs taču par to praktiski neko nezināt. Tajā it viss ir brīnišķīgi pārdomāts. Mums ir dzirde, redze, garša, oža, tauste. Uz zemes ir tik daudz kā, kas mums sagādā prieku, pateicoties mūsu maņu orgāniem, piemēram, garšīgs ēdiens, draudzīgas attiecības, gleznainas ainavas un tā tālāk. Bet to visu baudīt mēs varam, pateicoties mūsu brīnumainajām smadzenēm. Vai jūs zināt, ka mūsu smadzenes ir pilnīgas un pārspēj jebkuru skaitļojamo mašīnu, jebkuru superkompjūteru?! Un vai tiešām jūs domājat, ka mūsu Radītājs vēlas, lai jūs nomirtu un zaudētu to visu? Tas taču ir loģiski saprotams, ka viņš vēlas, lai viņa taisnie cilvēki dzīvotu mūžīgi?

- Laimīgi un mūžīgi uz zemes ķermenī?! Jūs kaut padomājiet par to, ko jūs ļaudīm stāstāt, - noteica Skolotājs. – Kāda gan mūžīga paradīze var būt ķermenī? Jebkurš ķermenis tāpat kā jebkura bioloģiska struktūra pieprasa pastāvīgu jūsu uzmanību. Te tam gribas ēst, te tas slimo, te tas ir piekūsis, te tas vēlas baudas. Un jūs šo matēriju saucat par paradīzi un vēlaties ar tā bioloģiskajām vajadzībām dzīvot mūžīgi?! Tā taču ir mūžīga elle, kas tā par paradīzi?!

- Nu, ja reiz jūs tā uzskatāt, tad kāpēc, pēc jūsu domām, Dievs radīja cilvēka ķermeni?

- Dievs radīja cilvēka ķermeni kā visērtāko formu un aizsardzību nenobriedušās dvēseles pieaugšanai. Pat Bībelē, kuru jūs turat rokās, ir teikts: “Un Dievs Tas Kungs radīja cilvēku no zemes pīšļiem un iedvesa viņa nāsīs dzīvības dvasi; tā cilvēks tapa par dzīvu dvēseli”.

- Jā, bet šo vārdu patiesā jēga ir citāda, - pamācoši noteica prezbiteris. – Bībeles sastādītāji, lietojot vārdu “gars” šādā kontekstā, nedomāja par nesataustāmo dvēseli, kura turpina dzīvot pēc nāves.

- Jā?! – Sensejs izbrīnījās. – Bet no kurienes jūs zināt, kāda ir šo vārdu patiesā jēga? No tās literatūras un instrukcijām, kuras jums piedāvā un iekāļ jums galvās jau gatavā veidā jūsu sekta vadītāji? Bet vai jūs pats esat aizdomājies par to? Vai jūs personīgi pazīstat savus īstos vadītājus, viņu iekšējo pasauli? Vai jūs esat aizdomājies, kāpēc

viņiem ir vajadzīga šī neierobežotā vara pār jums? Viņiem un viņu specāgentiem...

No tā, kā Sensejs runāja, prezbitera nāsis uzpūtās arvien lielākas un lielākas.

- Mēs pašlaik par to nerunājam, - viņš asi pārtrauca Senseju, bet pēc tam, acīmredzot atjēdzies, maigi piebilda, - Mēs runājam, ka gars, pēc Bībeles skaidrojuma, ir dzīvības spēks. Un, kad cilvēks nomirst, tad šis dzīvības spēks pārstāj uzturēt dzīvību viņa ķermeņa šūnās. Tas ir tā - it kā nodzistu gaisma, kad atslēdz elektrību. Kad dzīvības spēks pārtrauc uzturēt cilvēcisko ķermeni, cilvēks – dvēsele – nomirst. Tas rakstīts Salamana Mācītāja grāmatā 12:1,7; Psalmus...

- Salamana Mācītāja grāmatā 12:1 ir teikts: “Piemini savu Radītāju savā jaunībā, pirms tās ļaunās dienas nāk un tie gadi tuvojas, par kuriem tu vēlāk sacīsi: tie man nepatīk!” Šiem vārdiem šajā mirklī nav nekāda sakara ar mūsu sarunas tēmu. Bet Salamana Mācītāja grāmatā 12:7 tiek apstiprināts tas, ko es jau jums teicu: “Tiešām, pīšļiem būs atkal atgriezties atpakaļ zemē un kļūt par to, kas tie iepriekš bijuši, un garam atkal atgriezties atpakaļ pie Dieva, kas to ir devis”, – pēc atmiņas nocītēja Sensejs, – un, ja jūs aplūkotu dažādu reliģiju senos rakstus, tad ieraudzīsiet to, ka visur ir izsekojamas vienas un tās pašas mūžīgās patiesības par dvēseles attīstību ķermenī, par tās daudzkārtējām reinkarnācijām, lai sasniegtu pilnību. Paņemiet, palasiet, izņemot Bībeli, kaut vai hinduisma senāko svēto grāmatu “Vēdas”, II tūkstošgades beigās – I

tūkstošgades sākums pirms mūsu ēras; vai vienu no tās komentāriem “Upanišadu”, kas ir visu Indijas ortodoksālo reliģiski-filozofisko sistēmu pamatā; vai arī budistu kanonu “Tripitaka”; islāma svēto grāmatu “Korāns”, uzrakstītu aptuveni mūsu ēras 650. gadā; sintoisma svēto grāmatu “Nihongi” mūsu ēras 720. gadā, vai, galu galā, Džuandži gudrības grāmatu, Laodzi traktātu “Daodedzin”, Konfūcija darbus, radītus 6. - 5. gadsimtā pirms mūsu ēras. Un jūs ieraudzīsiet tur kopīgus vieduma graudus, kuri tika doti dažādos laikos dažādiem cilvēkiem priekš cilvēciskās formācijas dažādiem līmeņiem.

- Visas pasaules reliģijas ir no Sātana, tāpēc tās pat nav mūsu uzmanības vērtas, - ar dusmu noti balsī noteica prezbiteris. – Tieši Sātans veic ietekmi uz politiskajiem spēkiem un veicina reliģiju rašanos, kurās cilvēki, paši to neapjaušot, pakļaujas viņam, nevis Dievam. Un tikai mūsu ticība ir patiesa ticība, vienīgais cilvēces izglābšanas ceļš

- Nu, to, ka tieši viņu ticība ir tā patiesā, uzskata jebkura reliģija un sekta, jo savādāk viņi neveidotu atsevišķu organizāciju. Bet vai jums nešķiet, ka te ož pēc egocentrisma no reliģiozo vadītāju puses. Jo viņi taču smeļ zināšanas no vienām un tām pašām grāmatām un vienkārši pārveido tās saskaņā ar savas tikumiskās uztveres līmeni, sava šaurā pasaules redzējumu viedokli.

Un par to, ka visas pasaules reliģijas nāk no Sātana, jums pilnīgi nav taisnība. Jā, reliģijas tika radītas uz diženo Mācību bāzes, un tās radīja cilvēki

no sava skatupunkta un, ja vēlaties, sava izdevīguma pēc. Jā, reliģija no laika gala bija spēcīgs politisks instruments pasaulē un tāpēc veica milzīgu ietekmi uz pūļa apziņu. Jā, katrā reliģijā ir savi pārspīlējumi, sarežģījumi un pat kļūdains uzskati. Tomēr kopumā daudzu gadsimtu garumā tieši caur reliģiju tika veikti Dieva darbi ar cilvēci. Jo pasaules reliģijas, lai arī stipri sarežģīta, tomēr bāzējās uz tām zināšanām, kuras tika dotas cilvēkiem savu dvēseļu glābšanai. Un tajos laikos tieši caur reliģiju daudzi cilvēki spēja izlolot sevī kaut vai “aklu”, tomēr patiesu ticību Dievam, un ar to pašu kaut nedaudz pilnveidot savu dvēseli. Tajos tumšajos laikos, kad sabiedrības apziņa atradās pavisam zemā līmenī, reliģija tik tiešām bija vienīgais cilvēces progresā dzinējs.

- Bet vai tad tagad tā nav? – ieinteresēti pajautāja viens no jaunajiem prezbitera “brāļiem”.

- Tagad “aklās” ticības laiks ir pagājis. Pienācis globālo pārmaiņu laiks. Un par pamatu nākotnes progresam Dieva iepazīšanā ir zinātne.

- Kāda gan zinātne, ja tā oficiāli noliedz Dievu? – pārsteigts jautāja tas pats puisis.

- Tagad pastāv tāds kļūdainais viedoklis, jo cilvēce vēl maz ko ir iepazīsusi. Ja zinātne vēl joprojām nespēj izskaidrot elektromagnētiskā lauka impulsīvā spēka pirmcēloni, tad par ko te vispār var runāt. Tās pašreizējo attīstības līmeni var salīdzināt ar gadu veca bērna attīstības stadiju, kurš rāpo pa vecāku ierobežotu teritoriju, lai nesatraumētos, un iepazīst pasauli caur rotaļlietām, kuras tam iedod.

Bet tas taču nebūt nenozīmē, ka viņam nav perspektīvas uz izaugsmi un īsteno pasaules vērtību patiesu izpratni.

- Interesants apzīmējums. Un kas gan, pēc jūsu domām, ir šie vecāki? – painteresējās jaunais sarunu biedrs.

- Tēvs visiem ir viens – Dievs. Bet bez radītāja vēl ir arī audzinātāji, kas pieskata bērnus un izsniedz viņiem šīs rotaļlietas.

- Vēl interesantāk... Bet kas tad ir šie audzinātāji?

- Šīs būtnes dēvē dažādi. Kristietībā tās sauc par eņģeļiem, erceņģeļiem, kuri atrodas blakus Dievam un rūpējas par cilvēkiem. Austrumos tos uztver krietni reālāk un sauc par Bodhisatvām no Šambalas...

- Mans brāli, tu krīti ķecerībā!!! – dusmīgi iekliedzās prezbiteris uz savu “brāli” un, jau vērsoties pie Senseja, bargi piebilda: - Jūs esat dziļi apmaldījies cilvēks. Jums absolūti nav taisnība. Cilvēki nevar pārvērst pasauli, turklāt vēl tiekties iepazīt Dievu caur zinātņi. Zinātne – tās ir Sātana intrigas, kas ar saviem atklājumiem pārlicina, ka Dievs neeksistē. Sātans pār pasauli izmeta tehnoloģiju tīklus, lai sapītu tajos cilvēku un apmiglotu viņu prātu ar televīziju un sātanisku literatūru, lai caur tiem ļaudis pakļautos tikai viņam, jo šodien viņš ir šīs zemes Valdnieks. Un tikai Dieva vārds, kas ierakstīts vienīgajā svētajā grāmatā Bībelē, ir paties un pareizs. Un tikai caur to jūs spēsiet iepazīt Dievu...

- Aha, jūsu pašu instrukcijas interpretācijā, - pasmīnēja Sensejs. – Kā gan zinātne var būt no Sātana?! Ko jūs cilvēkiem jaucat galvu ar šādām muļķībām?! Sātans vispār cilvēkiem neko nevar dot. Jūs kaut spējat iedomāties, kas ir Dievs un kas ir velns? Sātans ir nekas cits kā katram cilvēkam piemītoša zvērīga, dzīvnieciska būtība, kas rada negatīvās domas. Pat tulkojot vārdu “satan” no senebreju valodas, no kā arī radās vārds “sātans”, tas nozīmē “pretinieks”. Velna izpausme – tas kā reiz ir tas, ko mēs novērojam sevī un savās sliktajās domās. Mums vienkārši liekas, ka mēs esam tādi labiņie. Bet patiesībā pavērojiet, cik gan reižu ikdienā mēs savā rīcībā un nodomos modinām sevī dzīvniecisko sākotni, ar to pašu piesaucot velnu, nevis Dievu. Cik reižu dienā mēs savās domās lolojam patmīlību un miesu?

- Velns – tās nav domas, tā ir briesmīga būtne, zvērs...

- Būtne? To jau paši cilvēki ir sagrozījuši un attēlojuši to zvēra veidolā, sataisot no viņa grēkāzi. Ļaudis baidās, ka tas varētu uzbrukt no ārienes. Bet viņš atrodas mūsos iekšā, ir neatņemama mūsu sastāvdaļa un veic uzbrukumu no turienes, no kurienes mēs negaidām, - no mūsu domām. Uzvarēt velnu – tas nebūt nenozīmē atteikties no visa pasaulē. Uzvarēt velnu – tas nozīmē uzvarēt savas negatīvās domas, savest kārtībā savu prātu. Kā teica senči: “Pats lielākais sasniegums, kas iespējams katram

cilvēkam strādājot ar sevi, – ir nogalināt sevi pūķi.” Vai esat dzirdējis tādu izteicienu: “Iepazīstot sevi, tu iepazīsi visu pasauli”? Visas ievērojamās personības nonāca pie Dieva apzināšanas caur sevis iepazīšanu... Bet Dievs – tā ir visuresoša substance, piemītoša it visam. Dievs – tas ir vienots, saprātīgs, visu varošs spēks. Un it viss, kas tiek Dieva dots, tiek dots par labu cilvēcei. Kāpēc, piemēram, tiek dota zinātne un tehnoloģijas? Lai cilvēks būtu informēts, lai cilvēki spētu kontaktēties savā starpā, bez pūlēm nodot viens otram uzkrāto pieredzi, lai cilvēks pastāvīgi pilnveidotos un viņam būtu vairāk laika visu iespējamo, daudzpusīgo dabas noslēpumu izzināšanai, kas neizbēgami novedīs pie paša Dieva un Viņa eksistences reālā fakta aptveršanas.

Bet ko jūs darāt? Jūs ierobežojat cilvēku apziņu: to nelasi, šito nedari, tur neej, ar šito nenodarbojies! Cilvēki, nedariet postu! Neejiet savu merkantilo ambīciju pavadā. Jūs taču bremzējat cilvēka dvēseles attīstību, atkal iemetot to reinkarnācijas ellē...

- Reinkarnācija dabā neeksistē!!! – iekliedzās no dusmām sarkanais presbiteris.

- Brāli, brāli, nomierinieties, - sarunā pasteidzās iejaukties tas puisis. – Jūs taču pats teicāt, ka dusmas – tas ir ļaunums.

Presbiteris nošņācās uz viņu, tomēr saņēma sevi rokās un turpināja sarunu:

- Jums ir nepieciešams vairāk lasīt Bībeli un attīrīties no grēcīgajām domām, jo jūs esat briesmīgs cilvēks. Atnāciet pie mums un nožēlojiet grēkus, kamēr nav par vēlu, jo sātans ir pārņēmis jūsu prātu. Mēs iemācīsim jums patieso Dieva izpratni, mēs jums iemācīsim, kā izglābties.

Prezbiterim pasakot šos pēdējos vārdus, Senseja seja kaut kā pārvērtās un viņš mierīgi, tomēr uzsverot katru vārdu, noteica:

- Paskaidrojiet man, kā purvā slīkstošais spēj izglābt krastā stāvošo?!

Bet acīmredzot prezbitera apziņā nospiedumu atstāja tikai pirmais vārds “paskaidrojiet”, tāpēc ka nākamās trīs minūtes viņš centās Senseju “vest pie prāta” ar savām pamācībām, lasot dažādus citātus no Bībeles.

-... un ja jūs stingri nolemsiet apmeklēt mūsu sapulces, tā būs visspēcīgākā aizsardzība no dēmonu uzbrukumiem. Ja uzklausīsiet padomus, kas tiek doti sapulcēs, tas jums palīdzēs izglābties no sadegšanas elles liesmās. Un esiet pārliecināts, Dievs ar uzviju atlīdzinās visu to, ko jūs ziedosiet savā pielūgsmē pret Viņu. Tas ir teikts Maleahija grāmatā 3:10. Jo Armagedona laiks ir tuvu, un tas iznīcinās grēcīgo cilvēci. Un paliks uz zemes dzīvot tikai taisnie cilvēki... Mums vajag ar pazemību un paklausību gaidīt to dienu, kad Jēzus Kristus Ķēniņš sāks rīkoties pret sātanu un viņa piekritējiem. Tas ir teikts

Atklāsmes grāmatā 20:13. Un, kad pienāks pēdējā Dieva un Sātana kauja...

- Nepietiek ar to, ka neklausījāties tajā, ko es jums teicu, jūs pat neaizdomājaties par to, ko pats sakāt. Jūs kaut nedaudz esat aizdomājies, kā sātans var ar Dievu cīnīties. Kas ar jums? Dievs ir visuvarens, viņa priekšā sātans – tas ir nekas. Viss kalpo Dievam, tajā skaitā arī Lucifers. Vienkārši ļaudis ir pārāk pārvērtējuši Lucifera varenību, lai būtu ko vainot savās muļķībās. Bet pats Lucifers, kā jebkurš cits eņģelis, atrodas Dieva kalpībā, pildīdams Viņa gribu...

Šie vārdi tik ļoti satracināja prezbiteru, ka viņš pat nedevis Sensejam pabeigt iesākto un trakumā iespiedzās:

- Kad atnāks sātans, tu būsi viņa kreisā roka!!!

Un strauji pagriezies, aizgāja prom.

Otrs puisis aizsteidzās pakaļ savam skolotājam. Bet pirmais, kurš uzdeva jautājumus, nedaudz saminstinājās, acīmredzot vēloties dzirdēt līdz galam Senseja stāstīto. Bet otrs “palīgs” pasauca viņu, un viņš aizgāja tiem pakaļ.

Tikmēr Žeņka, kas visu šo laiku knapi valdīja smieklus, redzamā labpatikā noteica, uzrunādams mūsu baru:

- Pareizi, pareizi, dzirdējāt, ko gudrs cilvēks teica? Es taču jums to arī reiz teicu!

Tad arī mēs vairs nenoturējāties un sākām smieties kopā ar vecākajiem biedriem, jautri atceroties Žeņkas joku, kad pirmo reizi bijām ieradušies mūsu pļaviņā. Mūsu bars smiedamies

ienāca sporta zālē, un tad Sensejs, viegli aizdomājies, vai pa jokam, vai arī nopietni noteica:

- Bet kāpēc tieši kreisā roka? Vai velns ir kreilis? Nebiju ievērojis.

Mūsu jaunā kompānija izbrīnīti paskatījās uz Senseju. Bet vecākie puisi atkal kopā ar viņu palaida vaļā smieklu vētru, papildinot ar dažādiem jokiem šo pikanto sīkumu. Mēs ātri vien atsākām pārtraukto treniņu un turpinājām vingrināties. Un tālāk jau viss norisinājās bez piedzīvojumiem.

Pēc papildus nodarbībām, kad kā parasti visi barā izgājām uz ielas, mēs ieraudzījām, ka pie kluba stāvēja tas pats puisis, kurš bija klāt Senseja sarunā ar prezbiteru. Ievērojis starp mums Senseju, viņš manāmi atdzīvojās un, pienācis pie viņa, pieklājīgi painteresējās:

- Atvainojiet, vai jums atradīsies pāris minūtes brīva laika?

- Jā, es jūs klausos, - mierīgi noteica Sensejs.

- Lieta tāda, ka mūsu sarunu pārtrauca... Un es nepaspēju uzdot jums dažus man interesējošus jautājumus. Jums ir diezgan neparasts pasaules redzējums, jebkurā gadījumā es nekur neko tamlīdzīgu nebiju dzirdējis. Un es jūtu, ka jūsu vārdi nav bez pamata, jo zināmā mērā saskaras ar manu izpratni par lietām. Un, ja tas jūs neapgrūtina, vai jūs varētu man atbildēt uz dažiem jautājumiem?

- Jā, lūdzu, - tikpat pieklājīgi atbildēja Sensejs.

Šie vārdi puisī iedrošināja, un viņš, jau pilnīgi saņēmis drosmi, noteica:

- Kas, jūsuprāt, ir patiesa ticība, ceļš pie Dieva?

- Īstena ticība ir zināšanas. Protams, ceļu pie Dieva ir daudz, bet var iet pa apkārtceļu, daudzkārtīgi līkumojot, un var doties pa taisnāko.

Tad lūk, taisnais ceļš pie Dieva – tas ir ceļš caur zināšanām un Mīlestību.

- Bet kā izpaužas šīs zināšanas?

- Caur daudzpusīgu pasaules iepazīšanu dažādos tās aspektos: no mikrodzīves līdz kosmisko sistēmu makroeksistencei; sevis izzināšanu gan kā bioloģisku, gan kā garīgu struktūru, kā arī - apkārt tev esošo lietu būtību. Protams, **izzināt visu nav iespējams, bet tiekties uz to vajag. Cilvēkam ir nepieciešams pastāvīgi augt savās zināšanās, attīstīties intelektuāli. Jo pats vērtīgākais ceļš ir Dieva iepazīšana caur prātu, kad patiesās zināšanas, pārvarot dzīvniecisko sākotni, atver zemapziņas vārtus ar Mīlestības atslēgas palīdzību.** Tā ir mūžīga, negrozāma patiesība, kas ir eksistējusi vienmēr, visos augsti attīstīto cilvēcisko civilizāciju laikos, kas jebkad ir eksistējušas uz Zemes.

- Atvainojiet, bet es līdz galam nesapratu. Vai jūs varētu to paskaidrot nedaudz sīkāk?

- Kopumā tas nozīmē cilvēka pilnīgu dvēseles nobriešanu, pilnīgu uzvaru pār savu materiālo būtību, tas ir – sātanu. Kristietībā, islāmā – to sauc par apskaidrību, svētību, kura pēc nāves ved uz paradīzi, budismā – pamošanās un izeja no reinkarnācijas ķēdes nirvānā, un tā tālāk. Bet patiesībā viss ir daudz vienkāršāk.

Es mēģināšu jums to paskaidrot vispārējos vilcienos. Tēlaini izsakoties, tas izskatās tā. Mēs uzskatām, ka mēs esam tas prāts, kurš redz, dzird, domā un analizē. Bet faktiski tas ir tikai neliels

apziņas lauka gabaliņš. Nosauksim to par Kaut ko. Šis mazais Kaut kas peld pa okeāna virsu. Okeāns ir mūsu zemapziņa, kur dažādos dziļumos glabājas visa mūsu ģenētiskā atmiņa, nosacījuma un beznosacījuma refleksi, tas ir – visa mūsu “uzkrātā” pieredze. Bet tas viss attiecas uz mūsu materiālo būtību. Tā arī ir mūsu dzīvnieciskā sākotne. Zem zemapziņas, okeāna dibenā, atrodas tādi kā “vārti”. Un visbeidzot aiz “vārtiem” atrodas dvēsele jeb Dieva daļiņa. Tā arī ir mūsu garīgā sākotne. Tas ir tas, kas mēs esam patiesībā un ko ļoti reti jūtam sevī. Tieši dvēsele reinkarnāciju procesā pārdzimst, pakāpeniski nobriestot caur mūsu mirstīgā Kaut kā zināšanām un Mīlestību, tā kā Kaut kas ir saistīts ar dvēseli. Bet visa problēma ir tajā, ka šis Kaut kas tāpat arī ir saistīts ar okeānu. Turklāt tas ārēji ir vairāk pakļauts okeāna iedarbībai. To pastāvīgi no vienas puses uz otru mētā viļņi, kas ir dažādas domas, emocijas, vēlmes un tā tālāk. Dažkārt tas tā pārņem, ka Kaut kas zaudē savu saikni ar dvēseli, bet pēc tam, pēc vētras, atkal cenšas to sataustīt. Un kad šis Kaut kas nostiprinās savā tieksmē pie dvēseles, nepievēršot nekādu uzmanību okeāna stihijām, un traucas caur biezajiem ūdeņiem dziļumā uz pašu dibenu, atteicies no bailēm, tad beigu rezultātā viņš sasniedz šos “vārtus”. Un ar Mīlestības atslēgas palīdzību atver tos, savienojoties ar dvēseli. Lūk, tad cilvēks saprot, kas viņš ir patiesībā, pilnā mērā aptverdams Brīvību, Mūžību un Dievu. Lūk, tad dvēsele atbrīvojas un

ieiet nirvānā, paradīzē, pasaulē, kur valda tikai Mīlestība.

- Tad sanāk, ka šis Kaut kas, proti, mūsu apziņa, it kā nosaka dvēseles likteni?

- Pilnīgi pareizi. Viss ir atkarīgs no mūsu izvēles un no mūsu tiekšanās.

Puisis nedaudz aizdomājās, bet tad klusi noteica:

- Tātad īstā paradīze nav ķermenī.

- Ķermenis nekad nespēs sniegt paradīzi, jo ķermenis – tās ir mūžīgas rūpes un problēmas. Paradīzi var sasniegt tikai caur dvēseles savienošanu ar Dievu.

- Jūs teicāt, ka mēs reti sajūtam savu īsteno “es”, to, kas mēs patiesībā esam, tas ir, jūtam savu dvēseli. Bet kā šī dievišķā klātbūtne tiek sajūta? Un vai caur šīm sajūtām var saprast, kas ir paradīze?

- Saprast dievišķo klātbūtni var tikai tas cilvēks, kurš raugās uz pasauli pilnībā caur Mīlestības prizmu. Bet saprast, kas ir paradīze... Lai jūs kaut pavisam nedaudz gūtu priekšstatu... Teiksim tā, ja iedomājas vislaimīgāko brīdi jūsu dzīvē, kad atnāk jūsu īstā Mīlestība, kad dzīve kūsā laimes staros, visaptverošā priekā, tad visas šīs sajūtas līdzināsies mazai Dievišķās Mīlestības pilītei, kura izšļakstoties skāra jūs. Bet, kad cilvēks ieiet nirvānā, paradīzē, tas ir, kad savienojas ar Dievu, tad tas, tēlaini izsakoties, pielīdzināms tam, kā cilvēks gluži kā delfīns peldēs bezgalīgā Dievišķās Mīlestības okeānā. Vārdos aprakstīt šo sajūtu pilnīgumu nav iespējams, tāpat arī pilnībā to

iztēloties nevar. Diemžēl cilvēciskais prāts ir ierobežots, bet ar to tas arī ir skaists. Tieši šeit, ierobežotajā prātā, arī vajag attīstīties neierobežotai Mīlestībai.

- Jā, viss ir tik vienkārši un skaidri saprotams... Bet jūs teicāt, ka sasniegt “vērtus” var caur Mīlestību un zināšanām. Bet cilvēki par svētajiem ir kļuvuši dažādos laikos. Caur Mīlestību, saprotams. Bet kā bija ar zināšanām? Jo tajos tālajos laikos cilvēkiem taču nebija pieejama visa šī informācijas pārpilnība, kas ir tagad.

- Cilvēki arī tagad pārvalda pārāk mazu informācijas daļu. Bet lieta tāda, ka tad, kad cilvēks sasniegs šos “vērtus”, tad caur tiem viņam būs pieejamas visas zināšanas. Te nav nekādu ierobežojumu.

- Bet es uzskatīju, ja ierobežo savu apziņu tā, kā mums stāstīja sektā, tad es nonākšu pie Dieva.

- Nu, pirmkārt, ierobežojot savu apziņu ar “aklu” ticību, ir nepieciešamas neiedomājamas pūles, lai vismaz kaut kā izturētu jūsu dzīvnieciskās sākotnes “uzbrukumus”. Kāpēc? Tāpēc ka “akla” ticība dod dzīvnieciskajai sākotnei darbības brīvību. Jebkurā brīdī tā var sagrabt visu jūsu prātu ar negaidītām šaubām, un visa jūsu ticība sabruks kā kāršu namiņš. Bet, ja jūsu ticība balstās uz stingra zināšanu pamata, kurš argumentēti un pamatīgi ļauj pierādīt jūsu prātam Dieva eksistences reālo faktu un ar to pašu var iedzīt jūsu dzīvniecisko sākotni stūrī un piekalt to pie ķēdes, tad jūs iegūsiet īstu Brīvību un spēsiet nonākt pie Dieva.

Un otrkārt, Jēzus neierobežoja savus skolniekus tā, kā to dara jūsu reliģiozajā sektā. Jūsu vadītāji cenšas uz mācības uzbūvēt savu, kaut mini, tomēr varas impēriju. Liek jums skūpstīt tiem rokas, klanīties to priekšā. Kas viņi tādi ir?! Pat Jēzus, neskatoties uz to, ka bija Dižena Dvēsele, vienmēr bija draugs saviem apustuļiem un, ja jūs atceraties šo epizodi, pat mazgāja tiem kājas. Viņš nesa cilvēkiem ne jau bara paverdzināšanu, bet pirmām kārtām personīgās izvēles brīvību. Viņš deva cilvēkiem Mīlestības bausli, to pašu “vārtu” atslēgu. Atcerieties Viņa vārdus: “Tev būs mīlēt Kungu, savu Dievu, ar visu savu sirdi, ar visu savu dvēseli un ar visu savu prātu.” Ar to viņš parādīja, ka augsta tikumība, dvēsele un prāts – lūk, trīs pamati dvēseles nobriešanai, lai savienotos ar Dievu... Par to, starp citu, ir teikuši visu Mācību Pravieši, jo zināšanu avots ir viens. Piemēram, kaut vai Muhameds...

- Muhameds?! Vai jūs uzskatāt, ka viņa reliģija tuvina Dievam?

- Reliģiju jau ir radījuši cilvēki, bet Muhameds sludināja Mācību. Un viņa patiesā Mācība ir balstīta uz tām pašām zināšanām, ko deva Kristus.

- Tas nevar būt!

- Nu kā gan nevar, jūs vispār vismaz kaut ko zināt par Muhamedu?

- Par viņu nē, bet ar viņa fanātisma pilnajiem sekotājiem man nācās sadurties aci pret aci, kad es strādāju par žurnālistu Afganistānas karadarbības

zonās. Ticiet man, tas manā dvēselē atstāja ne pašas labākās atmiņas. Es redzēju, kas ir islāms.

- Jūs neredzējāt islāmu, jūs redzējāt to, par ko Muhameda Mācību pārvērtā alkatīgie politiķi... Bet cilvēki, kas fanātiski tic, ir katrā reliģijā. Vai tad var pēc viņiem spriest par Mācības būtību? Akls un nikns fanātisms – tas ir pats sliktākais jebkuras reliģijas rādītājs, jebkuras Mācības vissliktākais izkropļojums, jo pilnībā pamodina cilvēkā dzīvniecisko sākotni, piesedzoties ar “labvēlīgu nodomu” vairogu. Tā jau ir politikas izpausme, vēlme pēc pasaules kundzības, kas ir raksturīga jebkurai reliģijas virsotnei... Jūs pats izstudējiet Praviešu Mācības un tad sapratīsiet, vai viņi uz kaut ko tādu mudināja. Visi viņi rosināja cilvēku garīgi attīstīties, visai pasaulei apvienoties kopīgā Mīlestībā uz Dievu, apspiežot pirmām kārtām sevī dzīvniecisko sākotni, sātanu, sauciet to kā gribat. Jo Cilvēks, būdams ar Dievu, nav spējīgs darīt ļaunu.

Bet Muhameds bija ļoti unikāla personība. Es iesaku jums palasīt par viņa dzīvi, raugoties no cilvēciskās pozīcijas, bez aizspriedumiem un ierobežojumiem. Viņš no agras bērnības tiecās iepazīt sevi, un pār viņu sākumā valdīja dabiskas cilvēciskās vēlmes. Viņš bija nabadzīgs zēns, bārenis, vienkāršs gans. Muhameds, būdams pusaudzis, uzskatīja, ja viņš kļūs bagāts, tad spēs sevi iepazīt pilnībā. No divpadsmit gadiem viņš sāka strādāt karavānu pavadīšanā. Pēc dažiem gadiem vienā no pārgājieniem viņš satika Viedo, kurš iedeva tam zināšanu graudus un apmācīja

meditācijām, kas vēlāk fundamentāli izmainīja viņa turpmāko likteni. Muhameds sāka nodarboties ar garīgo praksi, kas palīdzēja izprast Dieva būtību.

Pēc kāda laika piepildījās viņa vēlēšanās - veiksmīgas precības ar ievērojamu sievieti padarīja viņu bagātu. Un Muhameds saprata, ka bagātība – tas nav tas, uz ko tiecās viņa dvēsele. Tad viņš domāja, ka piepildījums ir varā, bet arī tur to neatrada. Tas viņu pamudināja meklēt jēgu sevī, cilvēciskās būtības iekšienē. Muhameds bieži daudzas nakts stundas pavadīja meditācijās, un beigu beigās tās noveda viņu pie apgaismības. Viņš saprata savas iekšējās būtības jēgu, visas cilvēces eksistences jēgu kopumā, viņš atrada Dievu – “alillah”, kas nozīmē “pielūgšanas cienīgs”, pateicoties tam, viņa dvēsele pamodās, atverot patieso zināšanu avotu. Tad lūk, kā stāsta leģenda, viņš saņēma atklāsmi no augšas ar erceņģeli Gabrieli jeb, kā viņu vēl dēvē Austrumos, Džabrieli. Muhameds ne tikai saņēma no viņa atklāsmi, bet arī kļuva par viņa mīļāko skolnieku. Tieši Gabriels atklāja viņam Mācības un apslēpto zināšanu noslēpumus. Un, lai parādītu šīs Mācības patiesumu un izzināšanas dziļumu, viņš pārnesa Muhamedu laikā un telpā, tajā skaitā arī uz pilsētu Jeruzalemi, kur sarīkoja tikšanos ar Bodhisatvu Isu un ar viņa apgaismotajiem mācekļiem – Ābramu un Mozu. Ar šiem ceļojumiem laikā Gabriels parādīja viņam visu materiālās pasaules ilūziju un laicīgumu, salīdzinot ar tām patiesajām zināšanām un to, ka tikai vienīgi Dievam ir reāls spēks un tikai

Viņš ir pielūgšanas cienīgs... Visas šīs zināšanas, iesētas nobriedušajā dvēselē, atnesa bagātus augļus. Krietnais skolnieks godam attaisnoja uz viņu liktās cerības, un šajā laikā Muhameds cilvēces labad paveica tik daudz vērtīga, cik nevarēja izdarīt neviens cits.

- Bet kā gan Jēzus?

- Jūs nejauciet, Jēzus bija Bodhisatva, jau piedzimis kā Dievs. Bet Muhameds bija cilvēks, kurš spēja sevī pamodināt dievišķo būtību... Tad lūk, kad erceņģelis Gabriels nolēma, ka Muhameds ir pietiekami labi sagatavots, viņš tam teica: "Tagad tev ir jāiet pasaulē un jānes šīs zināšanas cilvēkiem". Uz ko tas atbildēja: "Kā gan spēšu cilvēkiem ar vārdiem izskaidrot to, ko iepazinu no tevis ar garu?" "Ej un saki viņiem, ka Dievs ir vienots, Viņš kā saule apspīd visu ar savu Dievišķo Mīlestību. Es esmu kā mēness cilvēciskās dzīves naktī, kas atstaro Dieva gaismu un apgaismo ceļu apziņas tumsā. Bet tu esi kā ceļa zvaigzne, kas rāda ceļu uz dievišķo gaismu".

Iedvesmots no sarunas ar Gabrielu, Muhameds iznāca no alas, kurā meditēja, un pirmais, ko viņš ieraudzīja, bija elpu aizraujoša dabas ainava. Milzīgajās vakara debesīs spoži spīdēja jauns mēness, bet blakus tam spīdēja spoža zvaigzne. Tajā pašā mirklī pār viņu nāca atklāsme, un viņš saprata, kā pasniegt cilvēkiem Mācību. Viņš saprata, ka Dievs – tā ir Mīlestība, tā ir pastāvīga darbība. Dievs nerunā ar vārdiem. Tāpēc Viņš vēršas pie cilvēkiem caur starpniekiem –

ercenģeļiem, kuri nogādā Viņa gribu līdz cilvēka apziņai. Bet pats cilvēks var brīvi iepazīt Dievu caur savu dvēseli.

- Bet ko Muhameds izdarīja, vai viņš iedeva cilvēkiem ticību?

- Muhameds ne tikai sniedza cilvēkiem ticību, bet arī zināšanas. Diemžēl 600 gadu laikā cilvēki sagrozīja Kristus Mācību un pārvērtā to par reliģiju. Taču Muhameds no jauna pacentās iedot cilvēkiem nozaudētās zināšanas atjaunotajā Mācībā. Viņš stāstīja cilvēkiem visu, ko pats zināja un neko neslēpa. Palasiet vēsturi, kādā stāvoklī bija Arābija līdz 610. gadam, kad Muhameds sāka uzstāties ar sprediķiem. Tajā valdīja pilnīgs dažādu elku pielūgšanas haoss, uz kā pamata vadoņi bieži uzkurināja naidu starp arābu ciltīm. Muhameds veica varenu lietu – viņš apvienoja karojošo tautu – arābus kopīgā brālībā un ticībā uz Vienīgo, kas ir pielūgsmes cienīgs. Viņš pastāstīja par Dieva patiesumu, par to, ko mācīja Jēzus: ka Dievs ir mūžīgs, visu zinošs un visu varošs, ka visi cilvēki Tā priekšā ir vienlīdzīgi. Viņš stāstīja par dvēseles nemirstību, par to pašu reinkarnāciju – mirušo augšāmcelšanos, par tiesu, par aizkapa atriebi tiem, kas darīja ļaunu šajā pasaulē, par nepieciešamību ieviest tikumiskas saistības starp cilvēkiem, taisnīgumu un žēlsirdību. Pateicoties savam viedumam, Muhameds spēja izvest arābus no dziļas gara tumsības un politiskā haosa, un novirzīt tos uz civilizēta kultūras izaugsmes ceļa un tam sekojoša uzplaukuma.

- Iespējams, ka tas tā arī ir. Bet kā būt ar “svēto karu pret neticīgajiem”? Musulmaņi apgalvo, ka pats Muhameds to sludināja?

- Tajos tumšajos laikos Muhamedam nācās saskarties ar mežonīgām ciltīm, kuras saprata tikai spēku. Vārds “musulmanis” nāk no vārda “muslim” un nozīmē “padevīgais”, turklāt padevīgais Muhamedam. Nevis “īsteni ticīgais”, kādu nozīmi vārds “musulmanis” ieguva jau krietni vēlāk. Tajos laikos uzticamie ļaudis bija tie, kas bija padevīgi Pravietim un kuri viņam sekoja, nostiprinot Mācību citās Arābijas teritorijās, lai tur valdošais haoss pārvērstos kārtībā. Neticīgie – tie bija ļaudis, kas nesevoja Mācībai. Muhameds bija ne tikai Dižens pravietis, bet arī ģeniāls karavadonis un gudrs politiķis. Savaldīt mežonīgu karojošo cilšu degsmi nav viegla lieta. Bez tā visa Muhamedam vēl nācās pasludināt “svēto karu” pret tiem reliģiskajiem priesteriem, kuri tajā laikā bija nelikumīgi ieguvuši varu un kuriem nebija izdevīga arābu apvienošanās un turklāt vēl pielūgsme kādiem citiem Dieviem. Viņš cīnījās ar tiem, kas savu savtīgo nolūku dēļ nodarbojās ar māņiem, izmantojot ļaužu ticību un samaitājot cilvēku dvēseles. Tajā ziņā ar savu darbību viņš līdzinājās Kristus, proti, Pravietis cīnījās par to pašu ticības tīrību, par ko arī Jēzus, par pakļaušanos Vienotajam Dievam, par nepastarpinātu katra cilvēka garīgo saikni ar Dievu.

- Nu labi, pieņemsim, tad bija tumši laiki, mežonīgas ciltis. Bet tagad, cik jau gadu pagājis, taču joprojām norisinās kaut kāds nesaprotams

“svētais karš”. Ja jau Dievs ir viens, tad kāpēc notiek karš? Kā var saprast cilvēku, kurš viss aptinies ar sprāgstvielu, labprātīgi iet miermīlīgu cilvēku vidū, lai mirtu Dieva vārdā, aiznesot sev līdzīgu citu cilvēku dzīvības?

- Tāpēc ka Mācības vietā, kuru deva Pravietis, musulmanis saņēma reliģiju, kuras vadītājus vairāk interesē savtīgi mērķi, personīgā labklājība un politiskā ietekme pasaulē, nevis šī musulmaņa dvēsele. Viņi tam iepotē, ka pēc šī “dievbijīgā” akta viņa dvēsele nonāks pie Muhameda, paradīzē. Nu nenonāks viņa tur, jo katram, kurš dara ļaunu, ceļš pie Dieva ir slēgts. Un šim musulmanim vajag vēl ne reizi vien pārdzimt un atkal no jauna iziet visus zemes elles apļus, lai viņa dvēsele taptu vismaz tikpat tīra, cik tā bija pirms cilvēks pastrādāja šo ļaunumu. Šie apmānītie ļaudis ir reliģijas upuri. Bet vainīgi tajā ir tie, kuri sagrozīja patiesās Zināšanas. Tā arī ir sātana uzvara pār jebkuru reliģiju.

- Nu kā gan, es dzirdēju, ka Korānā ir dažas “sūras”, kas noliedz jūsu vārdus.

- Korānā? Bet vai jūs zinājāt, ka Korāns bija uzrakstīts pēc Dižā Pravieša nāves. Muhameda pieņemtais dēls Zeids ibn Sabits apkopoja visus sprediķu pierakstus un, ievērojiet, izveidoja noteiktu Korāna redakciju 651. gadā. Pats Muhameds sprediķoja mutiski. Bet sprediķu fragmentus un pamācību pierakstus veidoja viņa pirmie sekotāji, kuri daļēji atcerējās, daļēji bija pierakstījuši Muhameda vārdus... Bet, pat neskatoties uz tālāko Korāna apstrādi, kā mērķis

bija radīt reliģiju, tajā tomēr saglabājās arī līdz mūsu dienām zināšanas, kuras patiesi tika dotas Muhamedam no erceņģeļa Gabriela. Tagad zinātnieki ir vienkārši šokēti par to, ka atšifrējot dažus no Korāna “patiesajiem momentiem”, viņi tur atrod reālas zinātniskas atziņas...

Šajā brīdī Tatjana iebikstīja man sēnā un pačukstēja, ka vajadzētu pazvanīt vecākiem, lai neuztraucas. Es paskatījos pulkstenī, un tik tiešām, mums jau vajadzēja būt mājās. Mēs atvainojāmies un aizskrējām uz klubu, kur atradās vienīgais tuvākais telefons. Mēs diezgan ilgi un uzstājīgi klauvējām pie durvīm, līdz beidzot tās atvēra padzīvojis sargs ar miega pilnām acīm, kurš acīmredzot jau bija aktīvi sācis pildīt savus profesionālos pienākumus. Nedaudz paburkšķējis, sak, vazājas te visādi pa naktīm un nav no viņiem miera nedz dienā, nedz naktī, viņš tomēr atļāva mums piezvanīt. Kamēr Tatjana skaidrojās ar saviem vecākiem, es paspēju īsumā pierakstīt bloknotā Senseja vārdus. Pabrīdinājušas savus mājiniekus, mēs steidzāmies uz izeju, lai pievienotos mūsu kompānijai. Kad piegājām, Sensejs stāstīja, uzrunādams to pašu puisi:

- Jūs atsaucieties uz Bībeli kā uz pirmavotu pārāk neobjektīvi. Es saprotu, ka jūs tā mācīja jūsu sektā. Bet jūs taču esat žurnālists, jums jābūt daudz ziņkārīgākam nekā parastam cilvēkam. Bībeli, to pašu Korānu vai Tripitaku sarakstīja sekotāji. Turklāt šīs grāmatas tika pakļautas vairākkārtējām izmaiņām. Tas nozīmē, ka tās jau atspoguļo

religiozos uzskatus, nevis to pirmatnējo Mācību, ko sniedza Diženie. Akcentējot jūsu uzmanību, es atkārtosos, ka burtiski 600 gadu laikā Kristus Mācība bija tik stipri sagrozīta, ka nācās sniegt jaunu Mācību Muhamedam, bet principā, tas bija tas pats, ko vēstīja Kristus. Bet ar laiku arī šo Mācību ļaudis pārvērta par reliģiju, atstājot tikai formu, bet saturs tika izmainīts.

- Bet Bībeli, “Jauno Derību”, rakstīja Jēzus sekotāji pēc Viņa vārdiem.

- Ja jums būtu bijusi iespēja dzirdēt Mācību no paša Jēzus mutes un salīdzināt ar to, ko tagad lasāt Bībelē, jūs atklātu milzīgus, tumšus robus daudzās zināšanās, - skumjā balsī teica Sensejs. – Jūs apgalvojat, ka to rakstīja sekotāji, bet pat neaizdomājaties, kā tas notika. Tie taču nebija pirmie sekotāji, bet gan sekotāju sekotāji. Jo Kristus Mācība ilgu laiku tika sludināta mutiski. Tad sāka parādīties Jēzus izteicienu pieraksti. Viens no senākajiem ir Jāņa Evaņģēlija fragments, kas ir datēts 125. gadā mūsu ērā, bet visagrākais un saturā bagātāks manuskripts – mūsu ēras 200. gadā. Jūs iedomājieties, kā divsimts gadu laikā varēja viss mainīties? Viens tā saprata, otrs nesaprata, trešais noslēpa un tā tālāk. Turklāt 325. gadā Pirmajā Nīkajas Koncilā, imperatora Konstantīna vadībā, lai nostiprinātu baznīcu un savu personīgo varu, no daudzskaitlīgā saraksta tika izvēlēti un kanonizēti tikai četri Evaņģēliji, kas tika iekļauti Jaunajā Derībā. Tieši tad Kristus Mācību pilnībā pārtaisīja, padarot no tās spēcīgu varas sviru, lai pārvaldītu

masas. Tieši Koncilā, imperatora Konstantīna ietekmes rezultātā, tika apstiprināts ortodoksālais uzskats par miesisko augšāmcelšanos. Bet visus citādi domājošos kristiešus, garīgās augšāmcelšanās piekritējus, pasludināja par ķeceriem, pēcāk tos sāka vajāt un iznīcināt visā impērijā, kaut gan agrīnie kristieši sludināja reinkarnācijas ideoloģiju. Un pat Bībelē pavisam nedaudz, tomēr saglabājās tās pieminēšana. Rodas dabisks jautājums: kāpēc vara no tā tik ļoti baidījās? Kāpēc Konstantīns pilnībā pārmainīja Mācību, transformējot to par reliģiju? Kādēļ? Tādēļ ka Mācībā tika dotas zināšanas, kuras atbrīvoja cilvēkus no eksistences bailēm šajā laicīgajā pasaulē. Zināšanas atnesa cilvēkiem patieso Brīvību, dvēseles pamošanos. Viņi nebaidījās no nāves, viņi zināja par reinkarnāciju, par to, kas slēpjas aiz robežas. Un pats galvenais, viņi apzinājās, ka virs viņiem ir tikai Dievs, nevis kaut kāds tur imperators vai bīskaps. Bet tas savukārt ārkārtīgi baidīja politiķus un baznīckungus pazaudēt varu, par cik viņi bija vairāk pārņemti ar savām materiālajām interesēm. Jēzus Mācība, kurai vajadzēja darīt cilvēkus Brīvus, tagad reliģijas sagrozītā veidā tika iedzīta cilvēkos nāves baiļu iespaidā. Kristietības izplatīšanās notika ar vardarbību, tika rīkoti krusta karagājieni un tā tālāk...

Turklāt cik gan reižu Bībele vēl tika pārrakstīta no dažādu ļaužu rokām līdz pat 1455. gadam, kad tika nodrukāta Gūtenberga Bībele. Un tikai XIII gadsimtā kardināls Stafans Lengtons sadalīja tekstu

nodaļās. Bet nodaļu sadalīšanu pantos un to numerāciju veica Parīzes izdevējs Robērs Stefans, kurš 1553. gadā pirmo reizi izdeva pilno Bībeli. Un es vispār klusēju par to, ka, piemēram, katoliskā baznīca uzskata sevi par piltiesīgu ne tikai pēc saviem ieskatiem jebkādā veidā interpretēt Bībeli, bet arī papildināt to.

Tomēr, neskatoties uz visiem šiem labojumiem un pārveidojumiem, Jēzus ģenialitāte slēpjas tajā, ka dažas no viņa zināšanām, pateicoties to sākotnējai divējādajai nozīmei, tomēr spēja nonākt līdz pēctečiem. Tāpēc arī šodien Bībele modina cilvēkos interesi par Kristus Mācību. Un tieši šo zināšanu interpretācijas “pa savam” dēļ, kristietība nekad nav bijusi vienota un visos laikos tā eksistēja kā vairums savā starpā konfliktējoši novirzieni, baznīcas un sekta.

Puisis nedaudz aizdomājās un tad pavaicāja

- Bet kuri tieši Jēzus izteicieni, jūsuprāt, ir ar divējādu nozīmi?

- Piemēram, kaut vai pats izplatītākais Viņa izteiciens, ko bieži izmanto jūsu sektā: “Jo, kur divi vai trīs ir sapulcējušies Manā Vārdā, tur Es esmu viņu vidū.” Tās nav domātas vairākas personas, kā jums apgalvo jūsu prezbiteris. Tas ir viena indivīda kopums, kur ietilpst dvēsele, prāts un apziņa ar vienotu mērķi - iepazīt Dievu. Vai arī citi Jēzus vārdi, kurus reliģiozie vadītāji izmanto, lai piesaistītu tieši savā sektā: “Neviens nevar kalpot diviem kungiem: vai viņš vienu ienīdīs un otru mīlēs, jeb viņš vienam pieķersies un otru atmetīs.

Jūs nevarat kalpot Dievam un mantai.” Jēzus ar to domāja individuālo cilvēka eksistences mērķa izvēli: vai nu viņš tiecas pie Dieva, Brīvības, vai nu pēc mantas, tas ir – bagātības, materiālās pasaules. Viss ir ļoti vienkārši.

- Bet pie mums it kā arī tā traktē.

- Jā, bet sakot vārdus “tieksšanās pie Dieva”, jūsu reliģiozie vadītāji iepotē jums, ka tikai caur viņu sektas apmeklēšanu un viņu programmas iepazīšanu cilvēks obligāti nonāks pie Dieva. Bet patiesībā cilvēks var nonākt pie Dieva, ja pats iekšēji mainīsies, ja pietiekamā mērā izaudzēs savu iekšējo Mīlestību un nostiprinās ticību ar zināšanām.

Vai arī, teiksim, Jēzus teica: “Tā pēdējie būs pirmie un pirmie pēdējie. Jo daudz ir aicinātu, bet maz izredzētu.” Dzīve ir dota tamdēļ, lai augtu garīgi. Tās laikā jūs varat spert soli uz priekšu un progresēt vai arī spert soli atpakaļ – regresēt. Jēzus sacīja, ja Dievs šodien tevi ir izvēlējis kā pirmo, proti, padarījis tevi par brīvu cilvēku un devis tev iespēju vairāk veltīt laiku Viņam, tas nozīmē, ka iepriekšējās dzīvēs Tu to nopelnīji. Savukārt, ja tu šo dzīvi esi izmantojis dvēseles regresam, tad nākamajā dzīvē Viņš tevi nostādīs daudz smagākos apstākļos, lai tu saprastu. Tomēr iekšēji katrs cilvēks, ja vien sakoncentrējas savās dziļākajās jūtās, tad var sajust iepriekšējo dzīvju pieredzi.

- Jūs sacījāt, ka Bībelē joprojām ir pieminēta reinkarnācija. Kur tieši?

- Piemēram, Jāņa Evaņģēlijā, ja atceraties, ir moments, kurā tiek pieminēts Nikodēms, viens no

universitātes pasniedzējiem, kurš naktī slepeni atnāca pie Jēzus, lai uzdotu viņam jautājumus. Tad lūk, Nikodēms jautā Jēzum: “Kā cilvēks var piedzimt, vecs būdams? Vai tad viņš var atgriezties savas mātes miesās un atkal piedzimt?” Jēzus atbildēja: “Patiesi, patiesi Es tev saku: ja kāds neatdzimst ūdenī un Garā, netikt tam Dieva valstībā! Kas no miesas dzimis, ir miesa, un kas no Gara dzimis, ir gars”. Vēl arī ir saglabājušies tādi viņa vārdi: “Mana Tēva namā ir daudz mājokļu”, ar to domājot daudzo pasaulu eksistēšanu.

Kristus stāstīja saviem skolniekiem par atkārtotās pārdzimšanas likumu, kas ļāva saprast, ka dvēsele pārdzimst, lai pilnvērtīgi nobriestu. Viņš stāstīja par to, kā glābt savu dvēseli, sasniegt Dieva Valstību un iepazīt mūžīgo dzīvi. Tāpat Viņš stāstīja par to - jo cilvēks kļūst garīgi attīstītāks, jo smagāki pārbaudījumi no dzīvnieciskās sākotnes jeb sātana.

- Jā, spriežot pēc Evaņģēlija, pat Jēzus bija pakļauts sātana uzbrukumam. Es vienmēr biju domājis, kāpēc? Viņš taču bija Dieva Dēls.

- Dabiski, ka Jēzus bija Dieva Dēls, nobriedusi dvēsele. Bet viņš vēl arī sevi dēvēja par cilvēka Dēlu, jo Viņa Dižā Dvēsele iemiesojās parastā cilvēka ķermenī. Bet cilvēciskajam ķermenim pēc savas dabas piemīt dzīvnieciskā sākotne, tā ir viņa neatņemama sastāvdaļa. Tāpēc pat Jēzus, būdams Bodhisatva, bija pakļauts dzīvnieciskās sākotnes, savas miesas, savu negatīvo domu “kārdinājumam”. Viņš juta tās pašas sāpes, tās pašas emocijas, visu to pašu, ko izjūt parasts cilvēks. Isa atradās tādos

pašos - vienlīdzīgos apstākļos. Un Viņam bija tūkstoškārt grūtāk nekā jebkuram no mums. Tāpēc ka Viņš pazina Brīvību, Viņš pazina Dievu... – Man šķita, ka Sensejs šos vārdus teica ar tādām kā sirdi plosošām skumjām, viņa sejas izteiksme pārvērtās. – Bet šeit, izpildot savu misiju, Viņš nokļūst cilvēciskajā ķermenī ar visām tā problēmām, ar visām šīm domām, emocijām. Ar visu dzīvniecisko sākotni, kuru jāiedzen stūrī, savas apziņas dziļumā un kuru vajag visu dzīvi turēt kā suni pie pavadas, un viņš tāpat, maita, rej. Un jūsu prezbiteris vēl stāsta, ka tā ir paradīze?! – iebakstīja viņš savā ķermenī. – Ja tā nav elle, tad kas var būt vēl sliktāks par šo, galu galā!

Pēc šiem vārdiem iestājās gara pauze. Sensejs aizsmēķēja cigareti.

- Bet kāpēc Evaņģēlijā tiek pieminēts tikai viens Jēzus personīgās cīņas moments ar sātanu, kad Viņš bija tuksnesī? Jo, ja Kristus atradās vienlīdzīgos apstākļos ar cilvēkiem, bet sātans – tās ir negatīvās domas, tātad šīm domām vajadzēja būt viņā visu dzīvi.

- Pilnīgi pareizi. Tikai Kristus bija Dižena Dvēsele, piepildīta ar Mīlestības spēku. Tāpēc viņš sevī stingri kontrolēja visas negatīvās domas. Bet tas moments, kas tiek pieminēts Evaņģēlijā, tā bija Viņa domu cīņa sava prāta kaujas laukā, lai apliecinātu dvēseles varu pār miesu. Tas bija Viņa personīgais Armagedons, kas jāpārvar katram, kurš ir piedzimis ķermenī. Un Bodhisatva arī diemžēl nav izņēmums... Kādēļ! Viņš četrdesmit dienas un

četrdesmit naktis gavēja? Tādēļ, ka aptuveni šajā laika posmā organisms novājinās, novārgst un dzīvnieciskā sākotne pilnībā padodas. Jēzus atvērās garīgi, lai viņa apziņu pilnībā pārņemtu Dvēsele. Bet miesas dzīvnieciskās domas Viņu pastāvīgi kārdināja, cenšoties atgūt varu pār prātu. Tās teica izsalkušajā ķermenī: “Ja Tu esi Dieva Dēls, saki, lai šie akmeņi top par maizi”. Viņa domas no Dvēseles atbildēja: “...ne no maizes vien dzīvo cilvēks, bet no ikviena vārda, kas izskan no Dieva mutes”, ar to pašu uzsverot Gara milzīgo spēku, kas ir īstena cilvēka būtība, tas ir, dvēseles. Negatīvās domas no jauna Viņam uzmācās: “...Ja Tu esi Dieva Dēls, meties lejā, jo ir rakstīts: Viņš Saviem eņģeļiem dos pavēli Tevis dēļ, un tie Tevi uz rokām nesīs, lai Tu Savu kāju ap akmeni neapdauzītu”. Un viņš pats sev atbildēja: “...Bet ir arī rakstīts: nekārdini Kungu, savu Dievu”, ar to pašu parādot Gara stingrību un kontroli pār miesas blēdīgajām domām. Un, kad zvērīgās sākotnes domas sāka Viņu kārdināt ar varu pār visām pasaules valstīm, cenšoties pamodināt viņā savu pēdējo galveno trumpi – kāri pēc pasaules varas, radītu ar nepiesātināmu lielummāniju, Jēzus noraidīja arī tās, teikdams: “Pielūdz Kungu, savu Dievu, un Viņam vien kalpo”. Un Isa godam uzvarēja šo Armagedonu, viņš uzvarēja savu miesu, savas negatīvās domas ar sava Gara spēku, ar milzīgas Mīlestības uz Dievu spēku. Viņā pilnībā pamodās Bodhisatvas Dvēsele, un Viņš atrada sevi. Kopš tā laika Viņš pildīja savu misiju, jau pilnībā

izmantojot savas milzīgās dievišķās Mīlestības zināšanas un spēku. Tāpēc Viņš ar savu ticību darīja brīnumus, dziedināja slimos, modināja mirušos. Jo šim dievišķajam spēkam neeksistē nekādi šķēršļi nedz uz Zemes, nedz kosmosā.

Vispār visu savu atlikušo dzīvi Jēzus bija skaidri nodalījis dvēseles domas no “apseglotajām” miesiskajām domām. Piemēram, kaut vai viņa ķermeņa vārdi, kad Viņš lūdzās Ģetzemanes dārzā, pirms Jūda viņu nodeva. Jēzus lūdzās, Viņa Dvēsele tajā laikā izgāja no ķermeņa, bet miesa iekliedzās: “Mans Tēvs, ja tas var būt, tad lai šis biķeris iet Man garām, tomēr ne kā Es gribu, bet kā Tu gribi”. Un tā bija tieši miesas vērsšanās pie Dvēseles, jo Jēzus Dvēsele bija daļa no paša Dieva un tai piemita Viņa spēks.

Vai vēl piemērs, kad Jēzus jau karājās krustā, Viņš ļoti cieta, Viņš juta visu šo ķermeņa sāpi ar Dvēseli. Un, lai nekristu kārdinājumā, Isa pameta savu miesu. Kad viņa Dvēsele pameta ķermeni, tad prāts iekliedzās: “Eli, Eli! Lama sabahtani?”, kas nozīmē: “Mans Dievs, mans Dievs, kāpēc Tu mani atstāji?” Tas skaidri parāda, cik ļoti Isa kā Dižena Dvēsele valdīja ne tikai pār savu miesu, bet arī valdīja savā prātā.

Puisis nedaudz paklusēja un tad noteica:

- Bet sakiet, mani jau sen moka šis jautājums, vai tiesa, ka mēs jau no sākuma esam grēcīgi?

- **Cilvēks sākotnēji ir brīvs un viņam nav grēka.** Jo kas ir grēks? Grēks – tas ir tas, kas mūs apspiež no iekšienes, zemapziņas līmenī, tas ir tas,

kas atdala mūs no Dieva, liek baidīties un justies vainīgam. Tās ir dabiskas sekas mūsu psihi darbībā, kad ir pārkāpti vispārcilvēciskie morālitikumiskie likumi. Tas ir grēks. Šie likumi ir jūsu goda un jūsu sirdsapziņas kodekss. Un, ja jūs pats tos esat pārkāpis, ir nepieciešams pašam kļūt labākam un tīrākam savos nodomos un darbībās.

Bet jūsu reliģiozie vadītāji pastāvīgi borē jums, ka jūs esat dieva kalps, ka jūs jau no sākuma esat grēcīgs. Kāpēc? Tāpēc ka tas viņiem ir izdevīgi, lai cilvēks visu dzīvi uzturētu tos, izpērkot savus “grēkus”, pat tos, kurus tas nav darījis. Tas ir tāds savdabīgs triks priekš masām. Ja cilvēkam iestāsta, ka viņš ir vainīgs, jau no sākuma grēcīgs, viņā rodas bailes. Šīs mākslīgi radītās bailes izmanto jūsu reliģiozie vadītāji, lai tūlīt pat atlaistu jums jūsu grēkus, saprotams, līdz nākamajai reizei.

Bet savā būtībā cilvēks nav Dieva kalps, viņš ir Dieva dēls. Bet Tēvs nevar neieredzēt dēlu savu, Viņš to var tikai Mīlēt. Jo Dievs ir Mīlestība. Bet Mīlestībai nav un nevar būt bailu... Dievs deva cilvēkiem izvēles brīvību. Un tā ir Viņa visvērtīgākā dāvana cilvēkiem kā saviem bērniem.

- Bet kā tad leģenda par Čūsku-kārdinātāju, par to ļaunumu, ko tā pašā sākumā nodarīja cilvēkiem?

- Šī informācija tika ļoti sagrozīta. Bet tā leģenda, kas sākotnēji tika sniegta cilvēkiem, vēstīja sekojošo: kad Dievs izveidoja Cilvēku, tas ir, dvēseli, Viņš tīkminājās par savu veidojumu, jo tā bija veidota pēc Viņa tēla un līdzības. Toreiz

cilvēks nebija ķermenī uz Zemes, kā dažas reliģijas to tagad apgalvo...

- Kā nebija ķermenī? Viņš taču tika radīts pēc tēla un līdzības.

- Vai tiešām jūs pieļaujat domu par to, ka Dievs ir nemainīga persona matērijā, kas atrodas ķermenī, kā es vai jūs, un tajā pašā laikā ir it visur?

- Nu par to saka arī citas reliģijas.

- Kādas reliģijas? Izpētiet šo jautājumu kārtīgāk! Visas pasaules reliģijas stāsta, ka Dievs ir viens, Viņš ir visuresošs... Dievs līdzinās, kā lai jums saka..., enerģētiskajam, magnētiskajam vai jebkuram citam laukam. Tas ir vienots lauks, kurā eksistē itin viss. Dievs – tā ir varena domas enerģija, kura visu rada un visur izpaužas. Bet tas nekādā gadījumā nav Kaut kas ar bārdu, sēdošs tronī... Kaut gan, ja ir vēlēšanās, Viņš arī var uz laiku iemiesoties Cilvēciskajā Personībā. Dievs radīja mūs pēc sava tēla un līdzības, bet tos mūs, kas atrodas iekš šī ķermeņa. Viņa daļiņa – dvēsele – ir katrā no mums... Cilvēka “paradīze” bija debesīs, par to, starp citu, teica arī Jēzus.

Tad lūk, Būtne, kuru radīja Dievs, sastāvēja no dievišķās sākotnes, tas ir – dvēseles. Tā nezināja slikto, viņa zināja tikai labo, tāpēc ka tajā bija dievišķā Mīlestība. Dabiski, ka Būtnei piemita milzīgas spējas un viņai nebija itin nekādu šķēršļu... Šīs Būtnes, bez Dieva, iemīlēja arī Lucifers, Gaismas eņģelis, kurš ir Dieva labā roka. Un viņš teica Dievam: “Šīs Būtnes nesaprot, cik ļoti Tu tās mīli, tāpēc ka zina tikai labo”. Un Lucifers sāka

aizstāvēt Cilvēka individualitāti, viņa pozīciju izzināšanā kā brīvai Būtnei, lai tas iepazītu Dievu un patiesi Viņu iemīlētu, nevis tāpēc, lai tas vienkārši eksistētu Dieva priekšā kā augs, priecējot Viņa skatu. Dievs “pavēlēja” Luciferam: “Ja jau tu viņas mīli tāpat kā es, tad iemāci tām to”. Un Dievs izmitināja cilvēkus uz Zemes, kas tika speciāli radīta cilvēkiem, ar jūrām, sauszemi, augiem un dažādiem zvēriņiem. Lucifers radīja cilvēcisko ķermeni, kurā Dievs ievietoja dvēseli, ar to pašu radot viņā divas sākotnes: garīgo un dzīvniecisko. Un cilvēkam Dievs deva domas spēku, jo tas ir Viņa dēls. Prāts kļuva par kaujas lauku divu sākotņu domām. Tieši tas paskaidro, ka Dievs un Lucifers kopīgi radīja cilvēku. Tieši tas arī parāda, ka Lucifers bija un paliek Dieva labā roka, jo viņš aktīvi piedalījās cilvēka radīšanā un aktīvi darbojas viņa dvēseles audzināšanā... Tādā veidā Lucifers deva cilvēkiem iespēju pilnībā saprast un iepazīt, kas ir labs un slikts. Bet Dievs deva cilvēkiem izvēles brīvību starp šīm divām sākotnēm. Kopš tā laika Lucifers arī rūpējas par cilvēkiem.

- Bet kāpēc Lucifers sevi dēvē par Leģionu?

- Tādēļ ka darbojas caur mūsu dzīvnieciskās sākotnes domām. Bet šo domu, kā likums, ir leģioni. Jūs pats pasekojiet sev līdzi. Jums šķiet, ka jūs apdomājat tikai vienu, sev piederošu domu. Bet jūs pamēģiniet noturēt šo vienu domu kaut vai desmit minūtes, izkontrolēt to, un jūs būsit pārsteigts, cik daudz dažādu nevajadzīgu domu parādās jūsu galvā. Lūk, tas arī ir leģions. Tāpēc

Lucifers, tēlaini izsakoties, pastāvīgi mūsos ir klāt, pārbaudot mūsu pārliecību, noteiktību Mīlestībā uz Dievu.

Domas spēks, ko deva Dievs, ir milzīgs. Un šo spēku dēvē par Ticību. Cilvēks ticībā patiešām var radīt brīnumus. Un apstiprinājums tam ne tikai Jēzus, bet arī daudzie viņa sekotāji, un citu Dižo sekotāji, kuri radīja un rada līdz šai dienai. Bet āķis ir tajā, ka šis spēks, neatkarīgi no tā kam cilvēks tic, var virzīties gan uz labo pusi, gan uz slikto. Un lūk, uz kuru pusi sliecas jūsu apziņa, to cilvēks arī saņem. Ja jūs ar domām sliecaties pie sliktā, tas ir, jūsos kremt materiālā, zvēriskā būtība, tad jums dzīvē sāk rasties daudzējādas problēmas, turklāt visur: gan darbā, gan personīgajā dzīvē un ģimenē, un tā tālāk. Šīs problēmas jūs grauž. Tāpēc ka sliktās domas iegūst jūsu ticības spēku un cenšas visādi aizvest jūs no domām par Dievu. Bet, ja jūs novirzāt apziņu pie labām domām, sliktās domas, zaudējot šo spēku, atslābst, un mēs varam jau skaidri tās kontrolēt. Pastāvīgi atbalstot pozitīvās domas apziņā, arī dzīves ceļš top gludāks. Un galvenais, pats cilvēks garīgi attīstās un izzina Mīlestības spēku...

- Vai sliktās domas tad pilnībā pazūd?

- Nē, tās pastāvīgi ir mūsos, bet tām nav spēka uz mums iedarboties. Tēlaini izsakoties, sliktās domas gaida izdevīgu brīdi, kad jūs atslābināsi kontroli, lai mēģinātu atkal atkarot no jums uzmanības spēku. Šis modrais dzīvnieciskās sākotnes Sargs visu dzīvi atrodas ķermenī kā tā neatņemama daļa.

Tāpēc, kamēr dvēsele atrodas ķermenī, šie izturības pārbaudījumi notiks pastāvīgi. Toties tad, kad dvēsele pilnībā nobriest un iziet no pārdzimšanas cikla, arī Lucifers par viņu patiesi priecājas kā stingrs un vieds Skolotājs par savu Skolnieku. Jo dvēsele godam ir pārvarējusi visus pārbaudījumus un savienojusies savā patiesajā Mīlestībā ar Dievu... Bet Dievs ir tēvs. Viņš vienmēr priecājas par sava bērna panākumiem...

Tā ka mūsu dzīve – tā ir dvēseles skola. Tāpēc katrs cilvēks, atrazdamies ķermenī, pārdzīvo savu personīgo Armagedonu, pieņemot savu labo vai slikto domu uzvaras pozīciju. Tāpēc arī zināšanas, kuras tiek dotas cilvēkiem, var aizvest vai nu uz Brīvību vai verdzību. Bet neviens mums netraucē mūsu brīvajā izvēlē - ne Dievs, ne velns. Ja mēs izvēlamies Dievu, mēs ejam pie Dieva. Ja izvēlamies velnu, mēs ejam pie velna. Mēs paši brūgējam sev ceļu vai nu uz paradīzi, nirvānu, vai arī paši sevi iemetam reinkarnāciju ellē.

- Nu labi, ja jau cilvēks sākotnēji nav grēcīgs, tad kāpēc Kristus nāve ir cilvēcisko grēku izpirkšana?

- Jūs pats aizdomājaties šajā izteicienā! Kāda var būt izpirkšana? Ja tas tā patiesībā būtu, ja Kristus uzņemtos mūsu grēkus, tad viss, ko mēs tagad ar jums sastrādātu, mums viss jau ir piedots. Vai tā sanāk?! Muļķības! Katrs cilvēks pats atbild par saviem grēkiem Dieva priekšā.

Šodien Kristus nāve ir pataisīta par pašu varenāko noslēpumu, par kuru līdz pat šim brīdim

strīdas paši garīdznieki. Kāpēc Viņš ļāva sevi piesist krustā? Jēzus taču bija Dieva Dēls, Viņš varēja iznīcināt visu planētu, bet te kaut kāda kaudzīte nožēlojamas tautas... Viņam bija dots Dieva spēks. Un ļaudis to gribēja, kad sita krustā, tie teica: “Ja tu esi Dieva Dēls, nokāp no krusta!” Bet Kristus nekrita kārdinājumā, Viņš ļāva piesist savu ķermeni. Kāpēc? Tāpēc ka **visa Kristus atnākšanas jēga bija celta ne tikai uz Mācību, ko viņš deva cilvēkiem, bet, pats galvenais, viss balstījās uz pašu cilvēku izvēli. Jēzus pakļāvās šīm ciešanām, lai skaidri nodemonstrētu Dieva gribu, kuras jēga arī ir paša cilvēka izvēles Brīvība: vai nu viņš izlems iet pie Dieva, vai arī izlems palikt savas dzīvnieciskās sākotnes tumsā. Kristus nesa cilvēkiem izvēles Brīvību. Tā bija viscēlākā rīcība, kas bija apslēpta no lielākās daļas cilvēku. Un tas kopumā ir kristietības vislielākais grēks.** Jo gan pirms Viņa, gan pēc Viņa cilvēki darīja brīnumus un apliecināja Vienotu Dievu. Bet atmiņā palika tieši Jēzus krustā sišana, kaut gan Viņa dzīves otra daļa, kur Viņš, atrazdamies Austrumos, sprediķoja, darīja brīnumus, dziedināja slimos, daļēji pazuda laikā. Palika tikai norādījumi dažādos seno laiku avotos par Viņu kā par Isu pravieti, piemēram, tajā pašā “Bhavišja Mahapurāna”, kas uzrakstīta sanskritā.

- Vai tad Jēzus palika dzīvot uz zemes? – patiesi izbīnījās sarunu biedrs.

- Protams. Pateicoties Poncija Pilāta pūlēm, Kristus miesa palika dzīva, un Jēzum nācās

atgriezties ķermenī. Jo kā Bodhisatva, kas piedzimis ķermenī, viņam jāpaliek tajā līdz pēdējam elpas vilcienam.

- Pateicoties Poncija Pilāta pūlēm?! – puisis izbrīnījās vēl vairāk.

- Jā. Patiesībā Poncijs Pilāts saprata, Kas ir Kristus, par ko vēlāk no Jēzus arī ieguva Brīvību, tas ir, atbrīvošanos no reinkarnācijām. Viņa vārds tika iegravēts cilvēces vēsturē.

- Interesanti, interesanti. Un kad viņš saprata, ka Jēzus ir Dievs?

- Kad tikās ar Jēzu. Vēl vairāk, kad viņš atskāra, Kas stāv viņa priekšā, Pilāts visādi centās glābt Isu, mēģināja pārliecināt bēgt, brīdinādam, ka pūlis Viņu iznīcinās. Bet Jēzus atteicās, teikdams, ka, ja lemts viņa miesai iet bojā, tad tā tam arī jābūt, jo cilvēkiem ir jāizdara sava izvēle. Tālāk Poncijs Pilāts pat centās pārliecināt pūli par Jēzus nevainību, lai tie Viņu atbrīvotu, kā arī pienācās par godu lielajiem svētkiem. Bet ļaudis vēlējās tieši Kristu redzēt piesistu krustā un nogalinātu. Tā bija viņu izvēle.

Poncijs Pilāts tik un tā visu izdarīja pēc sava prāta, lai gan Kristum kā Bodhisatvam būtu bijis daudz vienkāršāk tādā veidā pabeigt savu misiju cilvēka ķermenī. Pilāts toties, Mīlestības vadīts un cenzdams, viņaprāt, pakalpot Dievam, izglāba Kristus miesu, domādams, ka tas ir pats Kristus. Kaut gan Jēzus tur vairs nebija. Viņš, būdams vēl pie krusta, pameta ķermeni, lai no smagajām

mokām nekristu kārdinājumā. Tomēr ķermenis vēl palika dzīvs.

- Nu kā gan ķermenis varēja palikt dzīvs, ja Bībelē ir rakstīts, ka “viens no kareivjiem iedūra Viņam sānos šķēpu, un no ievainojuma iztecēja asinis un ūdens”.

- Lieta tāda, ka to speciāli “publikai” izspēlēja Poncija Pilāta cilvēki. Šo dūrienu izpildīja viens no Poncija Pilāta labākajiem karavīriem. Viņš to izpildīja ļoti profesionāli, starp citu, viņš dūra starp 5. un 6. ribu no labās puses, pa kreisi uz augšu ar precīzi aprēķinātu leņķi, kas radīja ilūziju, ka viņš caurdūra sirdi. Bet patiesībā neviens dzīvībai svarīgs orgāns netika skarts. Ķermenis atradās bezsamaņā, kaut gan vēl bija dzīvs. Tas ir viens no svarīgajiem momentiem, kas apstiprina Pilāta dalību Jēzus glābšanā, lai pūlis pārliecinātos, ka Kristus nomira. Lai gan diviem citiem noziedzniekiem, kas krustā tika piesisti, vēl dzīviem esot, pārcirta apakšstilbus. Tas tika darīts tādēļ, lai viņi uz tiem nevarētu balstīties un nomirtu mokinā nāvē no nosmakšanas.

Turklāt tajā laikā piesistos nedrīkstēja glabāt atsevišķā kapā vai atdot apbedīšanai radniekiem, viņus meta kopējā kapā. Turpretī Jēzus ķermeni, atkal jau pēc Poncija Pilāta pavēles, noņēma no krusta un aiznesa uz alu... Gandrīz divas dienas rūpējās par Jēzus ķermeni, ārstēja to, pastāvīgi ieberzēja ar zāļu uzlējumiem, lai tas nāktu pie samaņas. Runājot mūsdienu valodā, centās to reanimēt.

Bet lieta vēl tāda, ka Jēzus pareģojumā tika teikts, ka Viņš augšāmcelsies no miroņiem un apspīdēts ieradīsies trešajā dienā. Jēzum vajadzēja trešajā dienā atnākt nevis ķermenī, bet gan Dieva Garā, lai izklienētu visas šaubas par to, ka Viņš bija Dieva sūtīts. Bet Poncijs Pilāts ar saviem atbalstītājiem neļāva nomirt Kristus miesai. Tāpēc Kristus bija spiests atnākt ķermenī...

Pilāts, protams, izglāba Jēzu savā saprašanā. Tāpēc Jēzus pienācīgi novērtēja viņa rīcību, atbrīvodams no reinkarnācijas važām. Pilāts bija pirmais, kurš runāja ar Kristu pēc Viņa “augšāmcelšanās”.

- Nu tas jau nu gan nav zināms.

- Tas ir zināms. Arī mūsdienās ir saglabājušies norādījumi par to. Un kāds tos rūpīgi glabā, lai nesabruktu viņa vara. Bet veltīgi. Toties par to viņš, ak, kā samaksās. Tad lūk, kad Jēzus atjēdzās, Poncijs Pilāts runāja ar viņu un lūdzās, lai Jēzus pamet šo valsti, lai pie varas esošie garīdznieki atkal neuzsāktu Viņa vajāšanu. Pilāts lūdza Viņam: “Pažēlo mani, neej pie cilvēkiem!”. Jēzus atbildēja, ka izpildīs Pilāta lūgumu, satiksies ar saviem mācekļiem un tad aizies. Un Viņš turēja savu vārdu. Tā kā galvenā misija bija izpildīta, Isa kopā ar māti un vienu no saviem mācekļiem devās uz Austrumiem. Jēzus nodzīvoja vairāk nekā simts gadu un tika apglabāts Šrinagāras pilsētā, Kašmiras galvaspilsētā, kur pēdējos gados Viņš bija apmeties. Šī gleznainā vieta atrodas starp ezeriem Himalaju

pakājē. Viņa kaps atrodas kapličā “Rozabal”, kas nozīmē “pravieša kaps”.

- Varbūt tas tā arī tiešām bija. Bet tas, ka šajā kapā guļ tieši Jēzus mirstīgās atliekas, tas šobrīd nav pierādāms.

- Kāpēc nav pierādāms? Pierādāms! Palika pēdas no krustā piesišanas. Tajā skaitā rētas uz plaukstu kauliem, kāju pēdām un pat pēdas no šķēpa uz ribām. Turklāt viņam vēl ir slikti saaudzis labās kājas lūzums lielā kaula diafīzes distālajā galā.

- Lūzums? Vai tad viņam nāvēssoda izpildes laikā salauza kāju?

- Nē, te nav nekāds sakars ar nāvēssodu. Tas notika daudz vēlāk, kad Jēzus jau bija diezgan cienījamā vecumā. Kāpēc gan es akcentēju uzmanību uz to, ka lūzums ir tipisks, slikti saaudzis? Tas apstiprina to, ka Isa nodzīvoja līdz sirmam vecumam...

- Bet kā tad tas, ka tiek pieminēta Jēzus augšāmcelšanās debesīs, viņam esot ķermenī?

- Acīmredzot kādam šāda piebilde bija ļoti nepieciešama, lai pastiprinātu savas draudzes ticību materiālās sākotnes labā... Vispār jūs pats uzmanīgi palasiet Bībeli: no četriem Evaņģēlijiem tikai divos tiek pieminēta augšāmcelšanās. Mateja un Jāņa Evaņģēlijā tiek stāstīts par Jēzus tikšanos ar mācekļiem kalnā. Bet Jāņa Evaņģēlijā pat tas, ka pēc šīs tikšanās Jēzus aizgāja kopā ar savu mīļāko mācekli. Turklāt vēl ir saglabājušās daudzskaitlīgas ziņas par to, ka Ješuā bija Austrumos jau pēc Viņa

krustā sišanas. Šīs ziņas glabājas ne tikai pašos Austrumos, bet arī Vatikāna bibliotēkā...

- Pieņemsim. Nu, bet ja toreiz bija tādi nemierīgi laiki, tad kāpēc tagad, ja jūs sakāt, ka ir daudzskaitlīgas ziņas par Jēzus dzīvošanu Austrumos, neizstāstīt cilvēkiem to patiesību, ko apstiprina šie dokumenti. Tagad taču ir pavisam citi laiki.

- Laiki citi, bet cilvēku alkas pēc varas palikušas tās pašas, kas bija arī tūkstoš gadus atpakaļ. Jūs kaut spējat iedomāties, ko nozīmē reliģiskās virsotnes vadītājiem izstāstīt cilvēkiem patiesību un parādīt pasaulei vēsturiskos dokumentus, ko viņi tik rūpīgi slēpj. Tā taču viņiem būtu pilnīga katastrofa! Tas nozīmē satricināt visus pamatus, ko tie paši reiz apstiprinājuši, iedragāt savu sekotāju un visas milzīgās draudzes ticību, kā arī sekojoši – savu varu. Tam neviens nepiekritīs... Bet cilvēks, kas atrodas pastāvīgos zināšanu meklējumos, agri vai vēlu obligāti saskarsies ar šīm ziņām.

- Vispār jā, iespējams, ka jums ir taisnība, - padomājis noteica sarunu biedrs. – Godīgi sakot, man bija šaubas attiecībā par augšāmcelšanos, bet par Ponciju Pilātu... kas to būtu domājis!

- Jā, Poncijs Pilāts, lai arī nopelnīja Dieva labvēlību ar savu Mīlestību, tomēr viņš Jēzu, protams, pamatīgi iegāza, - domājot par kaut ko savu, noteica Sensejs. – Viņš To nolēma klejošanai ķermenī uz vairāk nekā astoņdesmit gadiem. Nu, acīmredzot tāda bija Jēzus maksa par Pilāta glābšanu.

Iestājās neilgs klusums, acīmredzot katrs sarunas dalībnieks iegrima savās domās. Mēs arī stāvējām klusēdami, neuzdrīkstoties pārtraukt tik aizraujošu sarunu.

- Bet interesanti, - atkal ierunājās tas puisis, - kāpēc Jēzus atnāca tieši pie ebrejiem, nevis pie kādas citas nācijas. Vai tā bija kāda dominējoša, Dieva izredzēta nācija? Un Bībelē visur, sākot no Ābrama, ir rakstīts, ka Dievs viņus sauc par mīļāko tautu.

- Saprotiet, Dievam nav starpības nacionalitātē, ādas krāsā un tā tālāk, jo visi cilvēki ir Dieva bērni, Dievs visus mīl vienādi. Bet, kad viens no jūsu bērniem saslimst, tad jūs visu savu uzmanību veltāt šim slimajam bērniņam, lai viņš ātrāk izvesētos. Tāpat arī Dievs. Atcerieties paša Jēzus vārdus: “Ne jau vesēlie ilgojas pēc ārsta, bet gan slimie”.

- Bet Viņa mācekļu skaits – vai tas ir kaut kā saistīts ar mistiku vai numeroloģiju? Viņu taču bija divpadsmit, bet Jēzus sanāk trīspadsmitais?

- Šeit nav nekādas mistikas. Viņš vienkārši meklēja mācekļus ar kaut cik nobriedušām dvēselēm cilvēku vidū. Un Viņam vēl paveicās, ka starp tā laika tautu spēja atrast vismaz divpadsmit cilvēkus, un tāpat viens... pārdeva.

Puisis pasmīnēja:

- Jā, ja balstās uz Jēzus vārdiem Bībelē, tad jums taisnība, ārsts ir nepieciešams slimajam, nevis veselajam... Kaut gan šodien, man šķiet, ārsts vajadzīgs visai planētai, nevis tikai vienai nācijai...

- Tā tas ir... Jūs palūkojieties, kas notiek kaut vai mūsu pašu valstī, kurā vairāk nekā septiņdesmit gadus lobēja materiālismu. Tikko kā parādījās neliela izvēles brīvība, tā cilvēki kā izbadējušies metās dažādās reliģijās, jo arī viņu garīgajai sākotnei ir nepieciešamība attīstīties. Jūs paskatieties, cik uzreiz parādījās un sāka uzplaukt dažādas sektas, novirzieni, reliģijas.

Labi, mūsu valstī, saprotams. Bet jūs paskatieties, kas darās visā pasaulē. Visur notiek dažādu reliģiju uzplaiksnījumi. Cilvēki kļūst no vienas pie otras. Ar prātu viņiem it kā patīk. Visur ir laba attieksme, visi viņiem smaida un laipni runā... Bet dvēsele atraida viņu mācības, jo tai ir nepieciešamas īstas zināšanas, jo tā vēlas Brīvību. Sektas un reliģijas ir pārāk ierobežotas. Tās vairāk dot barību prātam nekā dvēselei. Bet dvēseles jūt, ka zem šī ārišķīguma, ārēji “pareizās” garozas pats auglis ir satrūdējis. Tāpēc dvēsele trīc, bet cilvēks skraida, meklēdams veselu un nogatavojušos augli.

- Atvainojiet, bet jūs pieminējāt, ka laiks sāk saspīsties. Ko jūs ar to domājat?

- Nu to vēl senči paredzēja, un arī Jēzus teica: “Un, ja šīs dienas netiktu saīsinātas, tad neviens cilvēks neizglābtos; bet izredzēto dēļ šīs dienas tiks saīsinātas...” Kad visa cilvēce stāvēs izšķirošās izvēles priekšā vai, kā saka, eshatoloģijā, Dieva soda priekšvakarā, tad viena no galvenajām šī laika pazīmēm - tā arī ir tā saspiešanās... principā ārēji nekas neizmainīsies. Pulkstenis kā ritēs 24 stundas diennaktī - tā arī ritēs, kalendārs kā rādīs - tā arī

rādīs, gadā kā bija 365 dienas - tā arī paliks. Bet iekšēji cilvēkā dvēsele sāks trīcēt. Un cilvēks sāks just, apjaust šo laika trūkumu. Viņš sāks ievērot, ka laiks skrien ātrāk; diena palido kā mirklis, mēnesis – kā nedēļa, gadi – kā mēneši. Un jo tālāk, jo laiks saspiedīsies arvien vairāk, kļūs blīvāks. Tas ir tāds īpatnējs signāls, zīme dvēselei.

- Jā, - domīgi noteica sarunu biedrs, - laikam tiešām praviešu pareģojumi sāk piepildīties... Bet tas taču ir otrās atnākšanas pareģojums! Vai tiešām šis laiks pienāk?!... Interesanti, bet kā uzzināt, ka atnācis ir tik tiešām Jēzus? Jo atceraties, kad Jēzus ieradās pirmo reizi, viņam ilgi neviens neticēja, ka Viņš patiesi ir Dieva Dēls. Bet tagad, paskatieties, daudzi cilvēki sevi dēvē par Kristu vai par Kristus sūtītu Mierinātāju. No vienas puses, it kā visi viņi runā pareizi, saskaņā ar Bībeli, bet no otras puses, nav uzticības viņiem. Kā gan atšķirt īsteno Kristu no viltus glābēja?

- Elementāri. Bībelē taču teikts, ka Jēzus augšāmcēla no miroņiem, bet slimajam pietika tikai pieskarties Viņa drēbēm, lai tas kļūtu vesels. Ņemot to vērā, es domāju, ka vispareizāk būtu pielietot “Dzen” praksi. Tam pietiek paņemt kādu druknāku, izturīgāku nūju un tā kārtīgi iezvelt tam, kurš sevi sauc par Kristu. Un ja pēc tā nūjai uzplauks lapas, tā tad tas bija Kristus. Bet ja nē, tad tas ir tikai parasts avantūrists. Un tad ir vēlams iezvelt tam vēl reizīti, lai nākamreiz vairs nebūtu vēlēšanās piesavināties svešu vārdu.

Dažas sekundes mēs stāvējām klusēdami un sagremojām dzirdēto. Sākumā tas puisis Senseja sacīto uztvēra nopietni, bet, kad līdz viņam nonāca vārdu jēga, tas no sirids iesmējās kopā ar pārējo mūsu baru, kas dārdēja smieklos.

- Jāteic, tā ir pati iedarbīgākā metode, - viņš smaidot teica, – bet ja nopietni?

- Ja nopietni, tad nevajag gaidīt Jēzu kā Cilvēka Dēlu, jo Viņš atnāks kā Dieva Dēls cilvēku dvēselēs. Un valdīs tūkstots gadus kā Ķēniņš, sēdēdams ne tikai dvēseles “tronī”, bet arī mūsu prātos... Atcerieties viņa vārdus Jāņa Evaņģēlijā: “Jo Dievs ir gars”; “Es esmu ceļš, patiesība un dzīvība; neviens netiek pie Tēva kā vien caur mani”; “Un Es lūgšu Tēvu, un Viņš dos citu Aizstāvi, lai Tas būtu pie jums mūžīgi, Patiesības Garu, ko pasaule nevar dabūt, tāpēc ka viņa To neredz un To nepazīst; bet jūs To pazīstat, jo Viņš pastāvīgi ir pie jums un mājō jūsos”; “Tanī dienā jūs atzīsiet, ka es Savā Tēvā un Jūs manī, un Es jūsos”.

Puisis atkal nedaudz paklusēja, bet tad jautāja:

- Interesanti, kad tad īsti būs pasaules gals? Pēdējā laikā avīzēs ir sākuši parādīties visdažādākie datumi. Un arī mūsu sekta, cik es saprotu, cenšas pielāgot dažādu astrologu pareģojumus, nosaucot planētu parādes sākuma datumu... Tik interesanti, kad gan iestāsies Apokalipse, kad gan mēs stāsimies Dieva Tiesas priekšā?

- Ziniet, jau divus tūkstošus gadu cilvēki gaida Armagedonu un Jēzus otro atnākšanu. Faktiski

visas reliģijas ir uz to bŭvētas, ka bez maz vai rīt bŭs pasaules gals un kas nav viņu rindās, tas uzreiz ies bojā “elles ugunīs”... Ko es jums vēlos teikt šajā sakarā. **Katrs cilvēks dzīves laikā pārdzīvo savu personīgo Armagedonu. Bet ne jau katrs to uzvar. Un pat ne katrs saprot, ka viņš ir saskāries ar šo Armagedonu. Tāpēc nav jābaidās no Apokalipses, kura iestāsies visiem, jo bariņā mirt pat ir vieglāk. Galvenais – uzvarēt savu personīgo Armagedonu, lai pēc tam nevajadzētu atrasties tajā bariņā.**

- Tik tiešām! Es pats arī domāju, ka kaut kas jādara nekavējoties, jo nav zināms, kas bŭs rīt... Godīgi sakot, no tā, ko jūs teicāt, dvēselē kaut kā vieglāk palika... Savādāk šī pilnīgā neziņa... vienkārši nervi vairs netur no visām šīm “šausmenēm”... Es īsti nesaprotu, kādu reliģiju jūs pārstāvat?

- Es nepārstāvu un nesprediķoju nevienu reliģiju. Es pieradu tikai Dievam.

Pēc tam saruna pārgāja daudz atklātākā gultnē, kas skāra puisa personību. Man radās tāds priekšstats, ka puisis sarunājās ar Senseju tā, it kā būtu viens pats visā Visumā. Viņš aizvien vairāk un vairāk stāstīja Skolotājam par sevi, par savu dzīvi, it kā kā mūsu klusējošās sabiedrības vispār nebūtu, it kā tā būtu izgaisusi naktī. Man šķita, ka abi sarunu biedri ir divi nejauši satikušies, noguruši Ceļinieki zem zvaigžņotās bezgalības, viņi abi bija pārņemti ar šo sarunu par mūžīgo, par lietu būtību, it kā būtu pazudušas visas apstākļu, telpas un laika robežas.

- Pārsteidzoši... Zināt, man pēdējā laikā nez kāpēc neveicas ar garīgajiem skolotājiem. Vai nu mani neapmierināja viņu atbildes, vai arī viņus neapmierināja mani jautājumi. Un pastāvīgos strīdos mēs, kā saka, lējam ūdeni caurā mucā, tikai laiku velti tērējām. Bet tas, ko sakāt jūs... es vienkārši pieķēru sevi pie domas, ka nav par ko strīdēties ar jums. Jo tas viss saskan ar manu iekšējo izpratni par pasauli... Un man būtu gods uzskatīt jūs par savu Skolotāju, ja vien, protams, Skolotājs uzskatīs par pieņemamu tādu skolnieku.

- Tu zini, es tev ieteiktu nemeklēt Skolotāju nedz manī, nedz kādā citā. Un ne jau tāpēc, ka tu būtu necienīgs skolnieks, bet tāpēc ka tevī pašā ir daudz vairāk. Es redzu, tevī ir Dzirkstele. Es tev ieteiktu izstudēt visu pašam. Izstudē dažādu reliģiju svētās grāmatas un radi sev savu kopīgo tēlu, kas ir Dievs, kas ir patiesība, ticība un kas ir brīnumi, un tā tālāk. Jo, ja vienīgā pareizā būtu kāda viena reliģija, tad visi pārējie cilvēki neizglābtos un nebūtu citu brīnumu. Bet ticības brīnumi notiek arī citās reliģijās. Kā arī pēc iespējas dziļāk apgūsti cilvēka psiholoģiju, bioloģiju, anatomiju, morfoloģiju, vēlams vēl astronomiju, kvantu fiziku, ķīmiju... Vispār paplašini savu redzesloku smalko zinātņu nozarē tik, cik pietiks spēka. Un es esmu pārliecināts, ka tu sāksi saprast to, ko es tev vēlos pateikt. Pašlaik tu to tikai jūti, bet tad sāksi saprast. Kad tu sāksi saprast, tu sāksi saprast Dievu. Bet pats labākais Skolotājs – tas ir Dievs...

Šajā vakarā mēs devāmies mājup ar pēdējo dežūrtramvaju. Bija jau krietni pāri pusnaktij, bet es vienkārši nespēju aizmigt, jo biju saviļņota līdz dvēseles dziļumiem no šīs Senseja sarunas. Un mana dienasgrāmata kā labākais draugs un klusējošais sarunu biedrs pieņēma visus manas dvēseles saviļņojumus. Mana un tās domu-rakstiskā saruna turpinājās līdz pašam rītam. Un tikai tad, kad uzausa saule un pasaule sāka pamazām mosties, sen noilgojusies gulta uzņēma manu miesu savu pārklāju maigajos apskāvienos. Par laimi, bija svētdiena – vispasaules izgulēšanās diena.

Laiks nemanāmi aizlidoja. Sākās izlaiduma klases eksāmenu karstais laiks – daudzu cilvēku nervu sasprindzinājums un sviedri. Lai cik tas arī nebūtu dīvaini, bet šajā pēdējā manas skolas dzīves gadā es daudz mierīgāk sāku attiekties pret visu šo saspringto procesu. Pēc visa pārdzīvotā eksāmeni likās vien dabiska savu zināšanu pārbaude, nevis “smags likteņa pārbaudījums”, kā uzskatīja daudzi klasesbiedri. Kad tas viss bija aiz muguras un kad beidzot pienāca ilgi gaidītā izlaiduma balle, es vēl ilgi nespēju noticēt, ka mana dzīve turpinās un ka tas nav sapnis.

Ar visu klasi sagaidot saullēktu gleznainā dabas nostūrī, mēs ierunājāmies par ko katrs vēlas kļūt. Daudzi sapņoja kļūt par ārstiem, juristiem, ekonomistiem, uzņēmējiem. Bet, kad par to pajautāja man, es atklāti atbildēju:

- Es vēlos kļūt par Cilvēku.

Varbūt toreiz biedri tā arī nesaprata līdz galam šo vārdu jēgu, bet daudzu sejas kļuva nopietnas un domīgas. Jo patiešām mēs stāvējām patstāvīgas dzīves ceļa sākumā, sava likteņa personīgās izvēles priekšā. Kā dzīve ar mums izrīkosies – tas vēl ir

jautājums. Ja ielūkojas dažādu cilvēku likteņos, kas jau nodzīvojuši krietnu daļu savu gadu, tad var redzēt, ka vairums no dzīves ceļiem un taciņām beigās saplūst vienā – mēģinājumā kļūt par Cilvēku. Jo tajā, kā teica Sensejs, arī slēpjas mūsu dzīves patiesā jēga.

Man diemžēl nācās izlaist garīgās nodarbības izlaiduma vakara dēļ. Un, kad nākamajā dienā es piezvanīju Tatjanai, viņa man pavēstīja ļoti iepriecinošas ziņas. Izrādās, Sensejam ir paredzēts nedēļu ilgs atvaļinājums un puīši pierunāja viņu doties kopā ar visiem uz jūru. Pat Nikolajs Andrejevičs tādēļ nolēma paņemt darbā sakrājušās neizmantotās brīvdienas, taupītas tādām retam gadījumam kā “diennakts” sarunām ar Senseju.

- Es teicu, ka tu arī brauksi, - noteica klausulē Tatjana.

- Malacis, Taņušā, tu esi īsts draugs. To jau nu es tiešām garām nelaidīšu.

Tika nolemts braukt ar trim mašīnām: ar Senseja “Žigulīti”, Nikolaja Andrejeviča “Volgu” un vecu “Zaporožecu”, kuru Andrejs aizņēmās no sava vectēva. Visu nepieciešamo savācām kopīgi. Volodja apsoliņās sagādāt teltis, Stass ar Ženku, kā izrādījās, bija kaislīgi akvalangisti un uzņēmās apgādāt mūs ar visādiem makšķerēšanas piederumiem un pat ar piepūšamo laivu. Es ar Tatjanu uzņēmos atbildību par virtuves

piederumiem. Bet Kostjiks – par dzeramā ūdens
sagādi.

N orunātajā dienā piecos no rīta, skanot bļodiņām un karotēm klusajās ieliņās, es ar Tatjanu atnācu uz kopīgo satikšanās vietu. Tur jau stāvēja Ruslans un Jura. Vēlāk ieradās Stass ar Žeņku. Viņi pateica, ka Sensejs uz stundu aizkavēsies. Kā vēlāk noskaidrojās, Sensejs nostrādāja līdz pašam rītam. Puiši pastāstīja, ka parasti viņš nebeidz, kamēr nav pieņēmis pēdējo pacientu. Ņemot vērā milzīgās rindas pie viņa, tas vilkās kaut kur līdz diviem naktī. Bet tajā dienā, acīmredzot uzzinādami, ka kaulu licējs uz nedēļu brauc prom, cilvēki saradās krietni vairāk. Tāpēc Sensejs beidza pieņemt pacientus tikai ap pieciem no rīta.

Vēlāk vectētiņa “kastītē” piebrauca Andrejs kopā ar Slaviku. Šķiet, ka šai mašīnai bija tikpat gadu, cik Andreja vectētiņam. Bet mēs ar Tatjanu bijām priecīgas arī par tādu pārvietošanās līdzekli. Labā kompānijā arī “Zapiņš” nav sliktāks par “Mersedesu”. Mēs sākām krāmēt mantas “dzelzs rumakā”, piestūķējot bagāžnieku gandrīz līdz pašai augšai.

- Jā, Kostjikam nāksies starp kājām iestūķēt savu somu, - lietišķi noteica Andrejs, knapi aizvērdams bagāžnieku.

Bet tanī brīdī, kad atbrauca Kostjiks, vajadzēja redzēt Andreja atkārušos apakšžokli. Kostjika mantas ieradās ar “Volgu”, turklāt kopā ar piekrautu piekabi. Un, kad mēs sākām palīdzēt izkraut šīs nebeidzamās somas un maisus, Andrejs gandrīz zaudēja valodu. Bezpalīdzīgi pavicinājis rokas, viņš beidzot uzsprāga:

- Par ko tu vispār domā?! Tu uz Ziemeļpolu esi sataisījies, vai? Mēs taču uz nedēļu braucam, bet tu pārtiku vien trim gadiem uz priekšu esi paņēmis! Vēl šīs milzīgās kannas ar ūdeni. Sensejs tev taču teica vienu, ne jau četras. Tu vēl cisternu būtu sadabūjis!

- Godīgi sakot, gribēju, bet nevarēju. Tam piemērota transporta nebija, - smaidīdams atteica Kostjiks un pamāja ar galvu uz tēva “Volgas” pusi.

- Tu nu gan! Kur es tagad to visu likšu! Ko tu man liksi ar šīm kannām darīt?! Ja nu “Zapiņam” tās riteņu vietā ielikt, vai?!

- Nikolajs Andrejevičs solīja, ka varbūt ar piekabi atbrauks.

- Tieši tā, “varbūt”...

- Labi, nomierinies, kaut ko izdomāsim.

Andrejs vēl piecpadsmit minūtes sadrūmis staigāja, izsakot pretenzijas par Kostjika milzīgo mantu kaudzi. Bet Kostjiks tikai jokojās pretim teikdams:

- Es paskatīšos, kā pie jūras jūsu gaišība pateiksies manai augstībai par tik neaizmirstamu komfortu.

Kamēr Andrejam atkal sprāga vaļā kārtējā emociju vētra, Tatjana pajautāja Kostjikam:

- Bet tiešām, kāpēc gan tu tik daudz paņēmi visa kā?

- Bet kā Tu domā, ja atpūsties, tad atpūsties. Es taču ne jau sevis dēļ pūlējos, bet gan lai visiem būtu ērti un labi, - viltīgi attaisnojās "Filozofs". – Un vispār, tas viss ir tikai pīšļi un niecība...

Tad paņēmis viņu maigi ap vidukli, sapņaini noteica:

- Bet man par visu dārgākas ir tavas apburošās lūpas.

- Ai, nu beidz, - meitene viņu viegli atgrūda, pārplūdusi skanīgos smieklos.

Kostjiks sataisīja cietēja ģīmi un ar patosu noteica:

- Ak, sirds lepnība ir smagu ciešanu vērtā!

Un, pašķielējis uz Tatjanu, piebilda:

- Es stiegru esmu uzvilcis tik cieši,

Ka baidos, neizturēs mans loks!

- Nekur viņš no manis nespruks. Gan es viņam vēl rādīšu, kur vēži ziemo, - Andrejs, klusībā bubinādams, pat nepamanīja, ka to pasaka visiem dzirdot. Mēs sākām sirsnīgi smieties. Tikmēr atbrauca arī Sensejs ar Volodju un Viktoru. Paskatījies uz milzīgo mantu kaudzi, Sensejs neizpratnē jautāja:

- Draugi, jūs ko, uz Ziemeļpolu sataisījāties?

Visa mūsu kompānija atkal sāka vārtīties no smiekliem, bet Andrejs, atradis sev Senseja personā domubiedru, sāka tam kratīt savu sirdi.

Beidzot atbrauca Nikolajs Andrejevičs ar ilgi gaidīto piekabi. Un izrādījās, ka arī piekabe visiem Kostjika “labumiem” bija par mazu. Tomēr kaut kā sadalījuši mantas visās trijās mašīnās, mēs sākām tur stūķēt savas miesas. Slaviks pārsēdās Senseja mašīnā, savukārt es ar Tatjanu iekārtojos starp somām “Zapiņa” aizmugurējā sēdeklī. Bet Kostjikam kā “īpašajam vaininiekam” trāpījās pati “vakantākā vieta” – priekšā, blakus Andrejam, sēdeklī, kas bija ne tikai nestandarta un zemāks, bet vēl arī kustējās, piestiprināts ar vienu skrūves stiprinājumu. Tā ka Kostjiks, pateicoties savam garajam augumam, pilnībā izbaudīja visu trīs stundu ilgo “Zaporožeca” brauciena burvību. Bet mūsu puišu nebeidzamais humors nolīdzināja visu diskomfortu ar draudzīgiem un veselīgiem smiekliem.

Mūsu “Zapiņš” rībināja pa priekšu visai kolonnai. Andrejs centās izspiest no tā pēdējos spēkus, ar kāju atspiedies pret gāzes pedāli. Sensejs ar pārējiem puišiem brauca aiz mums, saglabājot distanci. Bet Nikolajs Andrejevičs, piekrāmēts līdz augšai, nesteidzīgi stūrēja kaut kur Sensejam aizmugurē... Andrejam acīmredzot likās par maz ar to, ka viņš vadīja visu kolonu, viņš nolēma mums nodemonstrēt, ka “Zapiņš” ir “viskrutākā” mašīna uz šī ceļa. Viņš palielināja ātrumu un sāka apdzīt vienu mašīnu aiz otras, lepni izriezis krūtis.

Kostjiks pie šiem manevriem jokodams pārmeta krustu, iekrampējies priekšējā panelī, un sāka skaitīt lūgšanu par visiem nabaga automobilistiem, lai tiek pasargāti no tāda kaislīga “ratu dzinēja”.

Mēs nedaudz izrāvāmies uz priekšu. Šosejas malā parādījās neliels ceļmalas tirdziņš. Tatjana, no tālienes pamanījusi uz zemes grozus ar zemenēm, motora troksnī uzkliedza pušiem, lai piestāj. Un, kad mēs beidzot apstājāmies, Kostjiks atviegloti nopūtās, cenšoties izlīst, kā viņš izteicās, “no šīs konservu kārbas, kas viņu salocījusi kā skumbriju trijos līkumos”. Lai mēs varētu izkāpt, Kostjikam no jauna nācās izcelt savu krēslu. Šo komēdiju vēroja viss tirdziņš. Vēl vairāk, kad Kostjiks aizcirta durvis, no tām nokrita sānu spogulis. Andrejs uz viņu paskatījās ar tādām acīm, it kā tas būtu aizskāris pašu svētāko:

- Tev ar Austrumu cīņu meistara kāju pa ģīmi vajadzētu! Kurš tā cērt?! Es taču šo mašīnu trīs dienas liku kopā. Tas taču ir vērtīgs antikvariāts! Pret viņu jāaizturas maigi, kā pret sievieti...

Un tālāk turpinājās vesela lekcija par šo tēmu. Draugi izklīda tirgū, izvēloties ogas. Bet es paliku pie “Zapīša” un gaidīju pārējos. Šajā brīdī piebrauca Sensejs ar pušiem, un, kad viņi izkāpa no mašīnas, notika kaut kas dīvains.

Viena no sievietēm, ap gadiem četrdesmit pieciem, kura līdz šim stāvēja nomaļus pie savām precēm tumšā lakatā un saraudātām acīm, ieraugot Senseju, steidzīgi pārkāpa pāri savām ogām, ar šo kustību praktiski izbārstot tās pa visu zemi.

Pieskrējusi pie Senseja, viņa nokrita tam pie kājām un sāka lūgt, asarās vaimanājot:

- Lūdzu tevi, Gabriēl, parūpējies par manu dēliņu. Kā es tagad lai bez viņa dzīvoju?! Lūdzu, Gabriēl, paņem mani pie viņa! Negribu es vairāk šo nolādēto dzīvi, negribu! Kungs, apžēlojies par mani, laid mani pie dēliņa...

Šajā brīdī es stāvēju viņiem pavisam tuvu. Un tad es ieraudzīju, kā Senseja acis izmainījās. Tajās parādījās tāds kā mirdzums vai, precīzāk sakot, maiga, viegla gaisma, kas pārveidoja Senseja sejas vaibstus. Šajā mirklī es sajutu, ka mans "lotosa ziediņš" sāka spēcīgi vibrēt. Un šis impulsīvais spēks nāca nevis no manām domām, bet, kā man likās, no Senseja. Viņš noliecās pār sievieti, piepaceldams to.

- Celies, sieviete, - viņš tai teica ļoti klusā, mierīgā balsī.

Man šķita, ka arī balss viņam kļuva tāda neparasta. Sieviete piepacēlās, bet no ceļiem necēlās, turpinot viņu lūgties par savu, bet jau daudz klusāk, lūkodomās viņam tieši acīs. Sensejs maigi uzlika tai roku uz galvas un teica:

- Neuztraucies, sieviete. Ar tavu Nikolaju viss ir kārtībā. Viņš ir krietns, par viņu jau parūpējās.

Sieviete pastiepa pret viņu savas rokas. Viņas acīs iemirdzējās tāda kā cerības uguntiņa, bet seja sastinga vienotā, nepārtrauktā lūgumā:

- Laid, laid, Gabriēl, mani pie viņa...

No tādiem izmisuma vārdiem man pat aukstums pār ādu pārskrēja. Šajā mirklī Senseja seja pārklājās

ar tādu kā vieglu dūmaku, no kā viņa veidols kļuva vēl skaistāks. Mans “lotosa ziediņš” sāka pulsēt vēl vairāk.

- Katram savs laiks. Tev vēl jāparūpējas par Oksanku. Izpriešanās viņas kāzās, sagaidīsi pirmdzimto, nedēļu paauklēsi. Bet devītajā dienā dosies pie sava Nikolašas, lai pastāstītu kāds viņam brīnišķīgs mazdēls, - mierīgi teica Sensejs.

Pēc katra Senseja izteiktā vārda sievietes acis kļuva aizvien gaišākas un labestīgākas. Viņas sejā iemirdzējās prieka asaras, un sieviete atplauka smaidā. Un nezinādama, kā pateikties, atkal sāka krist viņam pie kājām. Sensejs centās piecelt viņu no zemes. Tad atskrēja tantes, kas tirgojās blakus, un, piecēlušas viņu, aizveda aiz rokas uz ciemata pusi, teikdamas:

- Nu ko tu, Mašeņka, mīļā, iesim, iesim mājās...

Sievietei bija aizkustināta seja, un viņa mierīgi aizgāja, kaut ko murminot sev zem deguna un pastāvīgi metot krustu. Pārējās babiņas sāka vākt tās izmētāto preci. Viss šis atgadījums notika nepilnas minūtes laikā.

Šajā brīdī piebrauca Nikolajs Andrejevičs. Viņš kopā ar Juru un Ruslanu steidzīgi pienāca pie mūsu “sastingušās” kompānijas un painteresējās, kas noticis.

- Vienai tantei jumts aizbrauca, - noteica Žeņka, pirms tam stāvējis malā no Skolotāja, – krita Sensejam pie kājām, lūdzās par kaut ko...

Sensejs pēc visa šī notikušā klusēdams aizdedzināja cigareti. Bet, kad Nikolajs Andrejevičs

sāka iztaujāt, viņš pagrieza visu sadzīvīskās sliedēs un īsi atbildēja:

- Visādi dzīvē gadās... Nelaiمة cilvēkam.

- Skaidrs... Bet ko jūs te apstājāties, mēs taču nebijām plānojuši? – Nikolajs Andrejevičs pajautāja Kostjikam.

- Sagribējām, lūk, zemenes nopirkt.

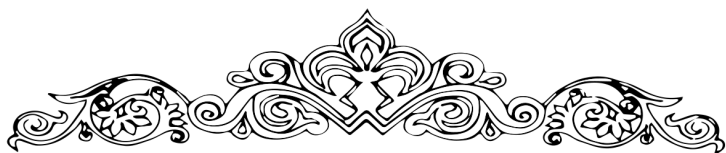
Mūsu kompānija kopā ar Senseju vēlreiz izgāja cauri tirgum. Un izvēlējies sulīgās ogas, Sensejs nopirka lielu grozu priekš visiem. Apmierinātā babiņa, iepakodama zemenes trijās kulēs, maigi teica:

- Jūs tik neapvainojieties! Nav pat pagājis mēnesis, kā šīs sievietes dēls - Nikolajs nositās. Viņš bija tās vienīgā cerība un balsts. Vīrs jau sen kā gāja bojā... Bet te tāda nelaime. Dēliņš pavisam jauns vēl bija. Meitiņa viņam palika, Oksana, pieci gadi... Grūts liktenis Mašai. Gandrīz viena pati savu dēliņu izaudzināja, tagad kopā ar dēla sieviņu par mazmeitiņu jāgādā... Bet kas viņai notika, nesaprotu. Droši vien no bēdām pavisam sašļuka.

- Jā, - Nikolajs Andrejevičs līdzjūtīgi piekrita, - pēcstresa stāvoklis... Stresi vēl ne tādus vien traucējumus rada psihē. Bija man viens tāds gadījums...

Noklausoties spilgtus piemērus no viņa prakses, mana apziņa nedaudz nomierinājās. “Nu jā,” es nodomāju, “nav brīnums, ka viņa metās pie nejauša garāmgājēja.” Jau pēc desmit minūšu brauciena draugi jautri pļāpāja par savām lietām, ēzdami sulīgās zemenes. Kostjika kārtējās anekdotes laikā

pār mani pēkšņi nāca apskaidrība. Šajā mirklī es skaidri atcerējos tās sievietes vaimanas un Senseja atbildes. “Stop! Viņa taču neteica sava dēla vārdu, turklāt vēl mazmeitas vārdu. Bet Sensejs skaidri nosauca: Nikolajs, Oksanka.” No tāda atklājuma es gandrīz aizrijos ar zemeni. Man pat pārgribējās tās ēst. “Vai tiešām...” Tādos minējumos, atceroties Senseja seju, mans “lotoss” atkal sāka vibrēt, raidot pār ķermeni tādas kā patīkamas trīsas. Es fiziski sajutu Senseja klātbūtni blakus. Precīzāk gan, nevis pašu Senseju, bet to spēku, kas nāca no viņa tanī mirklī. Un man kļuva tik labi un patīkami, it kā mani kāds ietītu maigās ziedlapiņās. Šajā dievišķajā stāvoklī es arī iesnaudos.

E

s pamodos no tā, ka kāds mani kratīja aiz pleca.

- Celies, miegamice, gandrīz jau esam klāt, - paziņoja Tatjana.

Kārtējā pieturā mēs izstaiplājām stīvās locītavas. Gaisā smaržoja pēc jūras un svaiguma. Kamēr Andrejs ar Viktoru un Volodju centās pielabot “Zapiņa” niķīgo motoru, mēs nedaudz iestiprinājāmies tuvējā vasaras kafejnīcā.

Pēc pusstundas mūsu svīta iebrauca kūrorta zonā, kur bezbēdīgi staigāja atpūtnieki, peldkostīmos un skaistiem, iedegušiem ķermeņiem. Mūsu kolonnas priekšgalā brauca Senseja mašīna. Andrejs nekādi nespēja koncentrēties uz ceļu, cenšoties vienlaicīgi skatīties pa malām un tajā pašā laikā nepārkāpt ceļu satiksmes noteikumus.

Braucot garām vienam no pansionātiem, Žeņka, caur logu ar zīmēm rādīja uz afišu. Tur milzīgiem, trekniem burtiem bija rakstīts: “Slavenais starptautiskās klases ekstrasenss, manuologs, pareģis, mags un burvis Vitālijs Jakovļevičs... vada ārstnieciski - atveseļojošos seansus. Seansa sākums 20:00 katru dienu”.

- Kas viņš tāds ir? – es ar Tatjanu apjautājos
puišiem.

- Nezinu, - paraustīja plecus Kostja.

- Dzirdi, tas gadījumā nav tas pats
“neandertālietis”, kurš uz sevis karotes lipināja?
Atceries?

- Ak, tas dīvainis?! Iespējams. Viņu taču arī,
šķiet, sauca par Vitāliju Jakovļeviču. Kā viņš tur
sevi dēvēja? Vai par “Visa Kosmosa un Zemes
Turētāju”?

Draugi vētraini sāka atcerēties to gadījumu, no
sirds smejojoties par “bomzīša-dieveklīša”
izdarībām.

Tikmēr, šķērsojuši kūrorta zonu, mēs
izbraucām uz piekrastes strēles. Tā stiepās
aptuveni 12 kilometru garumā. Šeit mašīna bija
viens no labākajiem līdzekļiem, lai nokļūtu no
cilvēkiem brīvā zonā un padzīvoties tur kā
“mežoņiem”, kā mēs to arī vēlējāmies.
Acīmredzot šajā apkaimē tādu asu sajūtu
cienītāju bija daudz, jo vietējās varas iestādes
bija nolikušas šķērsām vienīgajam ceļam milzīgu
cauruli. Bet tepat krūmos puīši atrada divus
platus dēļus, ko saviem bēdu brāļiem bija
atstājuši gādīgie automobilisti. Nolikuši tos uz
trubas, mūsu šoferi pilnīgi kā profesionāli
kaskadieri pārripināja pār tiem savas mašīnas uz
otru pusi. Tiesa gan, ar Nikolaja Andrejeviča
piekabi nācās pavazāties.

Nokļuvuši pie viena no skaistākajiem dabas
nostūriem, mēs noskatījām vietni, kuru

acīmredzami ne reizi vien bija izvēlējušies kādi no “mežoņiem”. Savākuši visus atkritumus, kas bija palikuši no nevīžīgajiem tūristiem, mēs sadedzinājām tos un ķērāmiem pie nometnes izveides. Sensejs arī te izrādījās talantīgs un pieredzējis vadītājs. Viņš ņēma vērā visus nometnes izveides sīkumus, pat iespējamo vētru. Visi bija nodarbināti un ar entuziasmu palīdzēja Sensejam, kā arī viens otram. Kostjika mantas tik tiešām noderēja, pārvēršot mūsu nometni mājīgā, komfortablā “pilsētiņā”. Un Kostjiks nelaida garām iespēju to uzsvērt, pa jokam atgādinot, ka šo mantu dēļ Andrejs – “sadists” visu ceļu mocīja viņu ar “elektrisko krēslu”. Es ar Tatjanu ķēros pie virtuves darbiem. Produktiem uzstādīja atsevišķu telti, bet ēdiena gatavošanai mums izsniedza pīrmusu.

Vispār dzīve mūsu nometnē gāja pilnā sparā. Jau pēc pusdienām, pēc sirds patikas izpeldējušies jūrā, mēs labsajūtā sildījām savus kauliņus karstajās smiltīs. Vecākie puisi aizpeldēja jūrā ar piepūšamo laivu. Nikolajs Andrejevičs lasīja kādu grāmatu, bet Sensejs snauda ēnā zem lietussarga, apsedzies ar dvieli. Mēs nolēmām uzspēlēt kārtis. Kostjiks centās iegaumēt, kādas kārtis ir izgājušas, un izskaitļot, kas kuram varētu būt, kaut gan praktiski to bija ļoti grūti izdarīt, jo cilvēku bija daudz un mēs spēlējām ar divām kavām. Pēc kārtējās neveiksmes Kostjiks sāka prātā skaitļot kāršu shēmu pēc kaut kādas savas īpašas aritmētikas.

Vienā no tādiem pārgudrajiem aprēķiniem viņš pacēla uz augšu uzacis, it kā būtu pārsteigts pats par sevi, un noteica:

- Sensej, kādu jūs varat prātā izskaitļot vislielāko no vienkāršajiem skaitļiem?

- Sensejs, neatvēris acis, atbildēja:

- Tev to pilnībā nosaukt, vai saīsināti?

- Saīsināti, protams.

- 2 pakāpē 13 466 917 mīnus 1, - Sensejs vienkārši noteica, it kā runa būtu par vienkāršu reizrēķina tabulu. – Šis skaitlis dalās tikai ar 1 un pats ar sevi. Un tas, šķiet, ir maksimālais no vienkāršajiem skaitļiem, ko es esmu spējīgs prātā izskaitļot...

Kostjiks pārsteigts pagriezās uz viņa pusi. Pēc tam viņš atkal sāka kaut ko intensīvi pie sevis rēķināt. Bet Sensejs, atvēris acis, piebilda:

- Bet, ja tu vēlies izskaitļot mana intelekta koeficientu, tad velti pūlies, tas ir daudz zemāks par tavējo.

Pasakot šos vārdus, Sensejs pagriezās uz otriem sāniem un atkal iegrīma snaudā. Kostjiks pat nedaudz apstulba:

- Nu Sensejs dod! No kurienes viņš par koeficientu uzzināja? Es taču klusēju.

- Jā, - noteica Andrejs, - šis jautājums palika viņa atmiņā kā nerasniedzams sapnis, kurš nosirmoja no vecuma, gaidīdams savu atbildi.

Draugi nosmējās, atstājot Kostjiku kārtējo reizi “mulķos”.

Šajā vakarā visām mūsu gaidām un cerībām uz to, ka Sensejs izstāstīs kaut ko neaizmirstamu pie ugunskura zem zvaigznēm, nebija lemts piepildīties. Sensejs uzreiz pēc vakariņām devās pie miera, droši vien uzkrātais nogurums lika par sevi manīt. Bet mēs vēl ilgi sēdējām pie ugunskura, bezbēdīgi smiedamies un stāstīdami viens otram dažādus stāstus.

No rīta, ap pulksten septiņiem, es pamodos no tā, ka pavisam netālu pilnā kablā brēca kaijas. Es dzirdēju puisu sarunu, kas acīmredzot bija iznākuši no telts trokšņa dēļ. Stass miegainā balsī teica Žeņkam:

- Skaties, vēl tik agrs, bet Sensejs jau zivis ķer. Interesanti, ko viņš jūras krastā cer noķert, turklāt vēl ar makšķeri? Ejam, paskatīsimies!

Mana ziņkāre kļuva daudz spēcīgāka par saldo miegu. Es pasteidzos izklūt no savas telts. Sensejs mierīgi sēdēja uz saliekamā krēsliņa ar makšķeri rokās. Blakus bija tukša trīslitru burka, līdz pusei pieļieta ar ūdeni. Apkārt viņam skraidīja dažas kaijas, sašutumā klaigādamas. Kad mēs pienācām, kaijas pacēlās spārnos un palika karājoties gaisā virs Senseja, ziņkārīgi pētot to no augšas.

- Sensej, tu ko, kaijas baro, vai? – pasmējās Stass, skatoties uz tukšo burku.

- Nē, viņas te mani māca, kā zivis jāķer, - bez jebkāda apmulsuma atbildēja Sensejs.

Mēs to uztvērām kā joku un paķiņinājām.

- Ko tu mūs ātrāk nepamodināji? Mēs būtu paņēmuši bridēni...

- Ai, ko te vēl to brideni staipīt. Es tāpat vien, zivju zupa sakārojās.

Žeņka, demonstratīvi paskatījās tukšajā burkā, pagriezis to pret gaismu, un ar humoru teica:

- Jā, no šīm zivīm trekna zivju zupa gan sanāks.

Šajā brīdī kaijai, kas lidoja virs mums, izkrita maza zivtiņa, tieši Sensejam pie kājām. Visi sasmējās.

- Redz, Sensej, te tev būs zivtiņa! Tieši zivju zupai pietiks, - ar humoru noteica Žeņka, liekot to traukā ar ūdeni.

Tad pienāca Volodja ar Viktoru:

- Kas par smiekliem?

- Skat, Sensejs ar savu makšķeri pat kaiju iežēlināja, - teica Žeņa. – Tām jau laikam apnika šajā tukšajā burkā lūkoties.

Mēs atkal sasmējāties. Bet Sensejs smaidīdams teica:

- Tā, kurš par visiem vairāk smejas, tas arī tūrīs zivis gan zupai, gan šašlikam.

Tad mēs vispār sākām vārtīties no smiekliem, iedomādamies sīkās zivtiņas sadali un lielo pūli, kas kāro pēc tās. Sensejs ar mums kopā pasmējās, bet pēc tam noteica:

- Labi, stāstnieki, pietiek, velciet laukā...

Viņš norādīja uz resnu auklu, kas ar vienu galu bija piesieta pie krēsla kājas, bet otrs gals iegrima jūrā. Un kāds gan bija mūsu pārsteigums, kad kaprona tīklā mēs atradām pārīti storu, uz četriem kilogramiem katru, un kādas astoņas milzīgas butes.

Mēs visi nesaprašanā saskatījāmies un gandrīz kori pajautājām:

- Un tas viss uz makšķeres?!

Sensejs pasmaidīja.

- Kāda makšķere?! Es vienkārši agrāk piecēlos. Skatos, no zivju fabrikas zvejnieki aizpeldēja tīklus pārbaudīt. Nu, es un padomāju, kamēr aiziešu, viņi tieši būs jau atpakaļ. Tā arī bija. Aizgāju un nopirku... Ja kaut viena būtu uz makšķeres pieķērusies, - ar nožēlu pasūdzējās Skolotājs.

Kad mēs jau stiepām zivis uz ķidāšanu, Žeņka puspajokam, puspanopietnam teica Stasam:

- Aha, gaidi vien, ies viņš tev! Te līdz zivju fabrikai vienā virzienā būs kilometri septiņi ko iet.

- Bet varbūt viņš ar mašīnu brauca, - es ieminējos.

- Kāda tur mašīna?! Pirmkārt, tā ir pie mūsu telts, mēs būtu dzirdējuši.. Otrkārt, pat pēdu smiltīs nav.

Līdz pamodās pārējie biedri, šis notikums jau bija apaudzis ar vēl lielākiem noslēpumainiem sīkumiem... Šajā dienā Senseja noskaņojums bija lielisks. Pēc vieglām brokastīm viņš piedāvāja paskriet gar strēles maliņu. Mēs atstājām brīvprātīgos dežurantus Kostjiku un Tatjanu, kā arī Nikolaju Andrejeviču, lai pavisam nepaliktu bez pusdienām.

Ceļā sataisījām dažas pauzes, lai pavingrotu ar intensīvu slodzīti muskuļiem. Nodarbības brīvā dabā, turklāt vēl uz tāda skaista fona, pat salīdzināt nevar ar smacīgo sporta zāli. Šeit, tā teikt, dvēsele un miesa saplūst vienā tieksmē.

Aizskrējuši gandrīz līdz galam, mēs ieraudzījām īstu kaiju “putnu tirgu”. Mūsu kompānija vairāk turējās pie krasta līnijas, kas stiepās gar jūras malu, lai pārāk netraucētu viņu mieru. Bet tāpat ļoti daudz kaiju uzstājīgi kļiedza un lidinājās pār mums, cenšoties aizbaidīt no savām ligzdām nelūgtos viesus.

Pēc kāda laiciņa mūsu skatieniem pavērās elpu aizraujošs skats, ko meistarīgi bija radījusi pati Māte Daba. Pašā strēles galā viļņi sanāca kopā precīzos rombos, kas stiepās vienotā ķēdītē gar krastu. To viļņveidīgās malas akcentēja baltās jūras putas. Un viss šis skaistums tika papildināts ar neparastām jūras ūdens krāsu gammas maiņām, sākot no maigi tirkīzzilas krāsas un beidzot ar tumši zilu. Savukārt debess pārsteidzošais zilums ar vienu vienīgu gaišu mākonīti radīja šo grandiozo bildi par neatkārtojamu šedevru.

Sensejs ļāva mums atpūsties piecpadsmit minūtes, bet pats tikmēr ar Volodju apsēdās “lotosa” pozā pašā krasta līnijas malā. Daži no mums pasteidzās sekot viņu piemēram un apsēdās blakus, tanī skaitā arī mana persona. Pūta viegls vējiņš. Piekrastes viļņi radīja melodisku troksni, ko papildināja kaiju sasaukšanās, kas skanēja no tālienes... Nezinu, vai nu tas no šī dievišķā skaistuma apcerēšanas, vai nu Senseja klātbūtnes dēļ, vai no tā visa kopā, bet mans “lotosa ziediņš” sāka manāmi izrādīt savu darbību, izplatot ķermenī patīkamus viļņu

uzplūdus. Uz īsu brīdi manī parādījās tāda neparasta sajūta, it kā es saplūstu ar visu šo neparasto skaistumu un kļuvu par tā neatņemamu daļu. Šī sajūta ilga tikai mirkli, bet bija neaizmirstami brīnišķīga. Šo dievīgo sajūtu pārrāva Sensejs, paziņodams par došanos atpakaļ.

Saule jau pamatīgi karsēja. Un Sensejs, lai “atvieglotu” mūsu ceļu, paziņoja, ka skriesim līdz krūtīm ūdenī. Tas izrādījās neticami grūti. Volodja un Sensejs aizskrēja pa priekšu kā divas torpēdas, apdzīdami viens otru. Tas deva iespēju mūsu kompānijai nedaudz pahaltūrēt: kāds skrēja līdz ceļgaliem ūdenī, bet kāds vispār līdz potītēm. Taču, kad mēs beidzot sasniedzām nometni, tieši tie, kas šmaucās, bezspēcīgi izklājās smiltīs, tajā skaitā arī mana persona. Bet Sensejs ar Volodju turpināja izstarot savu kvēlojošo optimismu, neizprotami, no kurienes gan gūdami tam spēkus. Pēc šī “maratonskrējiena” viņi vēl piedāvāja kompānijai uzspēlēt ūdenspolo. Un, lai cik tas nebūtu dīvaini, vecākie puīši labpatikā piekrita. Bet pārējās “bezspēcīgās miesas” aiztenterēja palīdzēt gatavot pusdienas.

Strādājot virtuvē, es vēroju Senseju. Viņš tāpat smējās, daudzījās un nēsājās ar bumbu kā visi pārējie biedri. Viņš ne ar ko no tiem neatšķīrās, tāds pats jauns, spēcīgs, jautrs un vesels puīsis. No vienas puses, it kā parasts cilvēks... Bet katrs no klātesošajiem redzēja viņā savu rozīnīti, savu valdzinājumu, atrada tieši priekš sevis apbrīnojami vienkāršus, bet tajā pašā laikā

izsmalcinātus momentus. Viņa Dvēsele bija kā daudzskaldņains dimants, par kuru katrs no mums tīksminājās no sava skatupunkta un caur savas iekšējās gaismas prizmu. Bet viņa būtībā neviens nevarēja iekļūt līdz galam, neviens nevarēja saprast, kas gan Viņš ir patiesībā.

Kad puīši beidzot pašā tveices karstumā norimās, mūsu nometne ieslīga saldā miegā. Es pamodos ap pulksten četriem, pie reizes pamodināju arī Tatjanu, lai pagatavotu kaut ko garšīgu mūsu lielajam kolektīvam. Kad mēs izlīdām no telts, es ieraudzīju, ka Sensejs ar Nikolaju Andrejeviču sēdēja smiltīs un par kaut ko sarunājās. Sensejs kaut ko skaidroja, sabēris no smiltīm trīs nelielas kaudzītes. Parunājuši Nikolajs Andrejevičs un Sensejs piecēlās un nesteidzoties devās uz mūsu pusi. Pēkšņi pirmā kaudzīte sakustējās, un no tās izlidoja nez no kurienes uzradies balodis. Es pat salēcos no pārsteiguma, neticēdama savām acīm. Tatjanai vispār no rokām izkrita kartupelis un mute palika plaši vaļā no pārsteiguma. Te otra kaudzīte sakustējās, un no tās atkal izlidoja balodis. Sensejs ar Nikolaju Andrejeviču vien nevērīgi pagriezās, turpinot savu sarunu, un nejutās necik apmulsuši. Tālāk sakustējās trešā kaudzīte. No tās izlēca... zvirbulis. No šausmām manī viss sastinga. Zvirbulis neaizlidoja kā baloži, bet aizlēca pakaļ Sensejam. Tādā veidā “aizskrējis” viņam priekšā, viņš viss sapūtās, izpleta spārnus un sāka skaļi čiepstēt, it kā būtu par kaut ko

sašutis. Sensejs apstājās, novērodams šī uzpūtīgā zvirbuļa izmisīgo čiepstēšanu, bet pēc tam smaidīdams teica viņam:

- Nu labi, ja tu tā vēlies, lai tā būtu!

Pēc šiem vārdiem viņš atkal apbēra zvirbuli ar smiltīm un izveidoja nedaudz lielāku kaudzīti par iepriekšējo. Es ziņkārībā pat piecēlos. Bet, tas kas sekoja pēc tam, mani spēcīgi atgrūda atpakaļ un pienagloja pie sola. Tikko kā Sensejs pagāja nostāk, kaudzīte sakustējās, un no tās izlidoja melns, varen liels klijāns, kurš tūdaļ pat aizlidoja strēles virzienā.

- Un kur paldies? – Sensejs pārsteigts iepleta rokas, lūkodamies tam pakaļ. – Bet par ko gan es brīnos, viss kā parasti...

Sensejs bezcerīgi atmeta ar roku un aizgāja uz savu telti pēc cigaretēm. Mēs ar Tatjanu sēdējām, ne dzīvas, ne mirušas. Un, kad Nikolajs Andrejevičs ar Senseju devās pludmales virzienā, tad es izdzirdēju sekojošu sarunu:

- Vai tā bija manu domu ilūzija? – Nikolajs Andrejevičs mierīgi jautāja, tā it kā runa ietu par ko ļoti ikdienišķu.

- Nē. Tā bija manu domu realizācija.

- Bet kāpēc mani mēģinājumi beidzās tikai ar halucinācijām?

- Tāpēc, ka tevī bija šaubas. Bet realizācijai ir nepieciešama ticības tīrība. To ir ļoti grūti panākt, jo vismazākās šaubas spēj visu iznīcināt...

Vēja plūsma aiznesa Senseja vārdus manai dzirdei nerasniedzamā vietā. Man ļoti gribējās iet viņiem līdzī un paklausīties tik ļoti interesanto sarunu. Bet tad Tatjana, kura bija atguvusies no šoka stāvokļa, steidzās dalīties savos iespaidos, kas plūda pār manu, jau tā apjukušo galvu.

J au tuvāk vakaram kāds no vecākajiem biedriem piedāvāja sarīkot izklaidējošu vakaru – aiziet palūrēt uz “varenā maga un burvja” ārstnieciski-atveseļojošajiem seansiem, kurš todien uzstājās ar savu pirmo seansu. Tiesa, vajadzēja iet ar kājām astoņus kilometrus. Uz ko tādu bija gatava tikai puse no mūsu kolektīva kopā ar Senseju un Nikolaju Andrejeviču. Bet es nevēlējos palaist garām ko interesantu sev un savai dienasgrāmatai, kas tā jau bija piepildīta no neparastiem pierakstiem, neskatoties uz to, ka mēs pie jūras bijām tikai otro diennakti.

Astoņos vakarā mēs ieņēmām vietas vasaras kinoteātrī, kurā jau bija sapulcējušies aptuveni septiņdesmit cilvēku. Blakus Nikolajam Andrejevičam apsēdās kāda jauna sieviete ar trīsgadīgu puisēnu. Citi bērni daudzījās starp solu rindām, skaļi spēlējot “ķerenes”, taču šis sēdēja klusu mātei uz ceļiem. Es pacienāju viņu ar konfekti, bet izrādījās, ka bērns to neredz. Māte teica, ka viņas dēls no dzimšanas ir akls. Nikolajs Andrejevičs sāka ar viņu sarunāties, noskaidrojot sev interesējošas profesionālas nianses. Drīz vien

sieviete izklāstīja viņam visu savu dzīvi. Izrādījās, šis puisītis pārstāja arī runāt pēc tam, kad divos gadiņos bija pārcietis kādu traumu. Taču bez viņa sievietei bija vēl vecāks dēls un meita, pilnīgi normāli bērni. Nikolajs Andrejevičs izrādīja līdzietību un piedāvāja viņai labāko speciālistu uzvārdus un adreses šajā medicīnas nozarē. Sieviete nopriecājās, pajokodama, ka vismaz nav par velti atnākusi uz seansu.

Šajā brīdī uz skatuves iznāca Vitālijs Jakovļevičs. Mēs knapi valdījāmies, lai nesāktu smieties, jo tas patiešām bija tas pats “mags un burvis ar karotēm uz punča”, ar kuru mums bija tas “milzīgais gods” iepazīties vēl rudenī. Tagad viņš izskatījās daudz solīdāk. Seja bija gludi skūta, un mati akurāti nogriezti. Viņš bija ģērbts tīrā, vasarīgā uzvalkā. Neskatoties uz ievērojamajām pārmaiņām viņa ārienē, augstprātīgais skatiens un gaiļa izgājieni palika tie paši.

Iznākot uz skatuves, Vitālijs Jakovļevičs pārlaida pāri pūlim savu “maģisko aci” un sāka lasīt lekciju. Vismaz četrdesmit minūtes viņš stāstīja faktiski visu to pašu, ko reiz sporta zālē, vien ar tādu atšķirību, ka tagad viņš nekarināja uz sevis karotes un viņa runa bija piesātināta ar dažādiem nesaprotamiem ezotēriskiem un medicīniskiem terminiem. Pārliecinoši vicinādamies ar rokām, viņš staigāja pa skatuvi lepni izriezis krūtis. Un, kad sakāmais bija beidzies, viņš palūdza pie skatuves pienākt cilvēkus, kas slimoja ar tām slimībām, ko viņš nupat bija nosaucis.

Interesanti, taču viņš bija nosaucis, kā man likās, gandrīz visas slimības no “Feldšera rokasgrāmatas”, kāds mums bija mājās, turklāt vēl tādā pašā alfabētiskā secībā. Pie skatuves piegāja aptuveni piecpadsmit cilvēki. Kāds teica, ka viņam ir slima sirds, kādam stipri sāpēja kuņģis, citam spiediens “lēkāja”, kādai večiņai uz kājām bija uzradušās trofiskās čūlas. Izgāja arī mūsu sieviete ar bērnu. Tanī brīdī Nikolajs Andrejevičs žēli noteica, ka cilvēki, nonākuši nelaimē, gatavi noticēt visādiem niekiem, cerot uz nezin ko.

Kad visi gribētāji bija atnākuši pie skatuves, Vitālijs Jakovļevičs sāka no augšas pastiprināti vicināties ar rokām un muldēt visādas “kosmiski-fluīdiskās” muļķības. Tad pēkšņi es, sev par milzīgu pārsteigumu, sajutu, ka mans “lotosa ziedīnš” atkal sāka spēcīgi vibrēt. Es paskatījos uz skatuvi un nevarēju saprast, vai tiešām visi šie Vitālija Jakovļeviča murgi manī izsauca šo sajūtu uzplūdu. Sakoncentrējusies es sajutu, ka visa šī vibrācija nāk nevis no skatuves, bet kaut kur no aizmugures, no labās puses. Tas bija vēl dīvaināk, jo Sensejs apsēdās man aizmugurē, pa kreisi no manis. Es atskatījos, bet Senseja vairs nebija savā vietā. Tad es paskatījos uz citu pusi, kur aptuveni pēc manām sajūtām atradās šis sajūtu avots. Tālu stūrī, pašās tukšo solu rindu beigās es ieraudzīju Senseju, kurš koncentrējies skatījās uz cilvēkiem, kas stāvēja pie skatuves. Ar katru sekundi es jutu, kā šī straume pieņemas spēkā. Pār manu ķermeni

jau plūda patīkamu sajūtu vilnis, taču tas arvien pieņēmās spēkā.

Vitālija Jakovļeviča runas plūdus iestājās pauze. Un tajā mirklī šis aklais zēns klusi, bet skaidri sacīja: “Mamma!” Sieviete izplūda asarās, cieši apskaujot savu dēlu. Viņa pievērsa sev visu pārējo uzmanību. Un tad sākās grandioza ažiotāža. Kāda sieviete teica, ka viņai pārgāja galvassāpes, vīrietim pārstāja sāpēt kuņģis, bet skaļāk par visiem spiedošā balsī blāva večiņa - viņas trofiskās čūlas sāka sadzīt taisni acu priekšā. Turklāt, neticēdama pati sev, viņa to centās parādīt vistuvāk stāvošajam cilvēkam. Daudzi cilvēki zālē piecēlās no savām vietām un steidzās uz skatuvi. Vitālijs Jakovļevičs pats apstulba, kad no visām pusēm sāka birt pateicības un lūgumi pēc palīdzības sev un saviem tuviniekiem. Tikmēr Sensejs atkal bija apsēdies savā vietā.

Jaunā māmiņa, piespiedusi bērniņu sev pie krūtīm un aizgūtnēm raudādama, nekādi nespēja tikt ārā no pūļa, par cik tur jau bija sākusies varena burzma un viņai vairs neviens nepievērsa uzmanību. Nikolajs Andrejevičs steidzās viņai palīgā. Tikuši ārā no kinoteātra svaigā gaisā, mēs apsēdinājām sievieti uz soliņa. Nikolajs Andrejevičs sāka viņu mierināt. Mazulis sēdēja viņai blakus un, dzirdot mātes šņukstus, sāka vilkt sejiņu no saviem pārdzīvojumiem. Sensejs notupās viņam pretī un maigi noglāstīja viņam galvu, kaut ko klusi čukstot sev zem deguna. Bērniņš nomierinājās un sāka ieklausīties. Tad sāka bieži

mirkšķināt ar savām garajām skropstiņām... Un tad mazulis, kā man likās, mērķtiecīgi paskatījās uz pulksteni, kas ik pa laikam iemirdzējās Sensejam uz rokas, kad viņš to glaudīja. Puisēns, iekrampējies Senseja rokā, ieķērās ar rociņām pulkstenī, cenzdamies to novilkt nost. Jautājoši paskatījies Sensejam acīs, viņš pateica īsu, bet pietiekami spēcīgu vārdu:

- Dod!

No visa redzētā mazuļa mamma zaudēja samaņu. Kamēr Nikolajs Andrejevičs kopā ar puisiem centās viņu dabūt pie samaņas, Sensejs noņēma savu pulksteni, atdeva to mazulim un smaidīdams sacīja:

- Ņem, bērniņ, paturi par piemiņu.

Tas, laimīgi smaidīdams, sāka darboties ap to, pētot un pārbaudot tā izturību... Kad sieviete atjēdzās, viņa vēl ilgi nespēja noticēt, ka viņas dēls ir kļuvis redzīgs. Viņa tam deva visu, kas vien bija somiņā, un šis ar acīmredzamu labpatiku to visu aplūkoja, tūlīt pat pārvērdams priekšmetus improvizētās rotaļlietās. Pietiekami pārliecinājusies, ka dēls vairs nav akls, sieviete no priekiem paķēra viņu azotē, un pateikusies Nikolajam Andrejevičam un visiem mums par sniegto palīdzību, aizskrēja uz savu viesnīcas numuriņu, lai paziņotu šo jaunumu vīram.

Dodoties atpakaļ uz mūsu nometni, Nikolajs Andrejevičs nevarēja vien beigt brīnīties:

- Kā gan šis Vitālijs Jakovļevičs varēja ar savu muldēšanu pamodināt cilvēkos tik daudz ticības, lai panāktu tādu terapeitisku efektu! Es taču pats

savām acīm redzēju, ka puisēns bija akls. Labi, iespējams, pārējie bija viltus slimnieki. Bet šis gadījums man vienkārši nav izskaidrojams!

Es paskatījos uz Senseju. Man bija interesanti, ko gan viņš atbildēs. Taču Sensejs tikai it kā jokojot, it kā nopietni noteica:

- Laikam jūs neuzmanīgi klausījāties viņa lekciju. Nākamreiz obligāti paņemiet līdzi bloknotu.

Pa ceļam mēs salasījām sausus zarus mūsu vakara ugunskuram. Bet vecākie puisi pakampa kādu mētājošos satrunējušu koka stubru, kas kādreiz bija kalpojis par balstu elektrolīnijai. Vispār, spriežot pēc Senseja labā noskaņojuma un savāktajiem malkas krājumiem, nakts solījās būt gara un neaizmirstama.

Vēl pa ceļam uz nometni starp Skolotāju un Nikolaju Andrejeviču izraisījās interesanta saruna. Psihoterapeits, atrazdamies visa redzētā iespaidā, pajautāja Sensejam:

- Nu labi, pieaugušie ar suģestijas palīdzību, pakļauti terapeitiskajai iedarbībai, var daļēji atvieglot slimības gaitas procesu. Bet bērni?! Tādā vecumā viņi praktiski nesaprot, ko tiem saka. Bet šajā gadījumā ir taču acīmredzams rezultāts. Es vienkārši nespēju saprast, kā tas varēja notikt?! Jo, ja trīsgadīgs akls bērns patiešām sāka redzēt, tad sanāk, ka loģiski būtu atzīt attālinātās ārstēšanas faktu.

- Ar tādiem faktiem ir pilna visa cilvēces vēsture, ja vien uzmanīgi to izlasa, - ar smaidu noteica Sensejs.

- Jā, bet izlasīt nav tas pats, kas ieraudzīt! Ja vien tā ir patiesība, tad es vispār neko nesaprotu.

- Nekā sarežģīta tajā nav, ja vien tev ir pilnīga pasaules uztveres aina un sapratne par to, kas patiesībā ir cilvēka ķermenis.

- Un kas ir cilvēka ķermenis?

- Cilvēka ķermenis tāpat kā visa pārējā matērija ir tukšums. Tā ir ilūzija, ko ir radījusi Dieva doma.

- Jūs gribat teikt, ka šis koks un es principā esam identiski, jo esam tukšums? – puspajokam, puspanopietnam pajautāja Nikolajs Andrejevičs, ejot garām lielam kokam.

- Principā jā, - Sensejs pasmējās, bet nākamajā mirklī jau nopietni piebilda: - Jūsu matērijas ir radītas ar vienu un to pašu pirmatnējo enerģiju, tikai katrā tā ir pārvērsta un izmainīta dažādos viļņveidīgos stāvokļos. Tāpēc arī katram materiālam ir tik dažādas īpašības. Redz, ja tā padomā, no kā tad sastāv cilvēka ķermenis? Ķermenis, kā jūs zināt, sastāv no orgānu sistēmas, orgāni – no audiem, audi – no šūnu grupām. Šūnas – no vienkāršiem ķīmiskiem elementiem. Turklāt lielākā daļa cilvēka masas, kas ir ap 98%, sastāv no skābekļa, oglekļa, slāpekļa un ūdeņraža, bet 2% no citiem ķīmiskiem elementiem.

- Es nesapratu, kā tas ir? – man nejauši izspruka.

- Nu kā. Piemēram, uz 50 kg tava svara šis sadalījums tevī izskatīsies šādi, - Sensejs dažas sekundes paskatījās uz manu ķermeni, tā, it kā kaut ko novērtētu, un tad teica: - Skābeklis dažādos izotopos – 30,481 kg, oglekļa izotopi – 11,537 kg, ūdeņraža izotopi – 5,01 kg un slāpekļa izotopi – 1,35 kg. Kopējais daudzums 48,378 kg. Bet visus pārējos elementus es vienkārši nesākšu uzskaitīt, to katra svars ir gramu robežās. Vispār tie sastāda 1,622 kg no kopējā svara... Bet, ja vēlamies būt pavisam precīzi un ja pieskaita klāt vēl nepārstrādāto - to, kas vēl nav sācis reaģēt ar tava organisma ķīmisko reakciju, – saldējuma, konfekšu

un izdzertā dzēriena paliekas, tad... kopumā tava ķermeņa svars sastādīs 50 kg 625 gramus.

Tik “zibenīgi” ķermeņa aprēķini pēc viena vienīga skatiena mani vienkārši satrieca. Es nekad iepriekš nebiju aizdomājusies par tāda veida savas matērijas uzbūvi. Bet tobrīd Sensejs jau turpināja, uzrunādams Nikolaju Andrejeviču:

- Tātad, kas tad ir mūsu ķīmiskie elementi? Molekulas, kas sastāda šūnu un eksistē pēc saviem bioķīmiskajiem likumiem. Ievērojiet, molekulai apkārt atrodas tukšums. Iedziļināties tālāk. Molekulas sastāv no atomiem, starp kuriem atkal ir tukšums. Atomi sastāv no kodola un no elektroniem, kas griežas ap to, starp kuriem – tukšums. Atoma kodols atkal sastāv no elementārdaļiņām – protoniem un neitroniem, ar to pašu tukšumu starp tiem. Jāpiebilst, ka ķīmisko elementu veidi atšķiras no atoma kodolā esošā neitronu skaita un tiem piemīt izotopu īpašības. Protoni un neitroni, kas formē atoma kodolu, arī sastāv no vēl sīkākām daļiņām. Un paskatieties, katru reizi kad fiziķi veic kārtējo atklājumu, viņiem paveras jauns zināšanu līmenis, virzot viņu nosacītās robežas aiz bezgalīgā izzināšanas horizonta. Vienkārši sanāk tā - cik cilvēkam pietika spēka pilnveidot mikroskopu, tik ļoti viņš arī iepazīna mikropasaules dabu. Es neturpināšu uzskaitīt, kas ar ko dalās, bet gala rezultātā dalīšana beidzas ar absolūtu tukšumu, no kura arī viss rodas. Tas eksistē it visur – gan mikropasaulē, gan makropasaulē. Tā arī ir tīrā enerģija, ko sauc par Po

enerģiju, kas veido visu dažnedažādo enerģiju kopīgo savstarpējās mijiedarbības lauku un, protams, arī matēriju, kas no tām rodas. Tāpēc arī saka, ka Dievs ir visuresošs. Tieši Po enerģijas impulsi rada viļņus, kas izmaina materiālās pasaules laika un telpas liekumu. Jebkuras matērijas dzīlēs ir noteikta veida viļņu kopums, un tas eksistē pēc viļņveidīgās dabas likumiem.

- Tas ir kaut kas jauns, - domīgi noteica Nikolajs Andrejevičs.

- Ne gluži, - iebilda Skolotājs. – Precīzāk būtu teikt – tas ir labi aizmirsts vecais. Tas fakts, ka matēriju ir radījis varenais tukšums jeb “Dao”, bija zināms indiešu filozofiem jau četrus tūkstošus gadu atpakaļ, bet divarpus tūkstošus gadu iepriekš to apjauta arī ķīniešu viedie. Jūs palasiet viņu traktātus. Tur uzskatāmi absolūto tukšumu iztēloja kā līdzenu ezera virsmu bezvēja laikā. No tukšuma radītā matērijas daļiņa tika salīdzināta kā vēja iespaidā radīta sīka ņirboņa uz ezera virsmas.

- Un kas gan tad tika attēlots kā “vējš”? – paineresējās Nikolajs Andrejevičs.

- Šajā gadījumā “vējš” – tā ir dievišķa būtība, tā ir Dieva doma, ar kuru Viņš visu rada un iznīcina. Un kā reiz mūsu dvēsele ir daļa no šī varenā spēka, kura spēj pārvaldīt Po enerģiju. Tāpēc, ja cilvēks ar savu apziņu izpratīs dvēseli un savienosies ar to vienā veselumā, viņa iespējas kļūs neierobežotas, tāpat kā viņa zināšanas.

- Tik un tā jaunums, vismaz man, - ar smaidu noteica “Mūsu kompānijas veselais saprāts”.

Tanī laikā mēs jau bijām atnākuši uz nometni. Palikušie biedri jau pilnām mutēm ēda stores šašliku, ko tie bija pagatavojuši uz mūsu atnākšanu un kas gandrīz mūs nemaz nesagaidīja. Padalījušies ar iespaidiem, kam bijām par lieciniekiem, un brīnišķīgi pavakariņojuši svaigā gaisā, mēs sasēdāmies ap ugunsgrūdu un priecīgi gaidījām tuvojošos sarunu. Nikolajs Andrejevičs pasteidzās atgriezties pie sev interesējošās tēmas:

- Tad sanāk, ka visa pasaule – ir ne kas vairāk nekā ilūzija?

- Pilnīgi pareizi.

- Bet kāpēc tad mēs visu tik reāli spējam sajūt, varam aptaustīt, pamēģināt, pārlicināties, izmantojot maņu orgānus, ka, piemēram, šis koks ir koks, nevis tukšums un ilūzija.

- Tāpēc ka mūsu smadzenes no dzimšanas ir noregulētas uz šīs realitātes frekvences uztveršanu. Bet tas nenozīmē, ka to iespējas ir ierobežotas tikai ar šo frekvenci. Tajās ir ieliktas dažādas programmas. Un ja tiks izmainīta uztveršanas frekvence, izmainīsies arī visa apkārtējā pasaule.

- Proti? – nesaprata Nikolajs Andrejevičs.

- Vienkārši. Aplūkosim, kas tad īsti ir galvas smadzenes. Principā centrālā nervu sistēma ir savdabīga raidīšanas - uztveršanas “ierīce” dažāda diapazona viļņiem ar atbilstošiem frekvenču raksturojumiem. Kā jūs zināt, viens no svarīgākajiem smadzeņu organizācijas strukturāli-funkcionālajiem elementiem ir neironi un gliālās šūnas, no kuriem ir izveidota CNS. Neironam

piemīt no citām šūnām atšķirīga spēja ģenerēt darbības potenciālu un nodot šo potenciālu lielos attālumos. Šī īpašā šūna ir sarežģīts mehānisms ar vairākiem stāvokļiem (miers un virkne uzbudinājumu dažādos frekvenču stāvokļos), kas būtiski palielina tās informatīvo ietilpību. Informācija par stimulu kodējas nervu šūnās kā potenciālo darbību frekvence, kas tiek aprēķināta īsā laika sprīdī. Tātad kopumā smadzeņu darbība – tā ir informatīvi-pārvaldošas ierīces darbība, kuras “valoda” ir frekvence. Sekojoši, psihe apziņas un zemapziņas procesu atspoguļojums notiek neironu grupas frekvenču līmenī. Izmainītā apziņas stāvoklī, piemēram, tajās pašās meditācijās, garīgajās praksēs, mainās arī impulsu biežums, kas rada organisma molekulārās struktūras izmaiņas kopumā. Tas ir, cilvēks noskaņojas pavisam uz citu realitātes frekvenci un tāpēc uztver šo pasauli vien kā zemu ilūziju... Ir tāds teiciens: “Kad Viedajam pajautāja, kas ir Dzīve, viņš atbildēja: “Izsmieklis tam, kurš to ir izbaudījis”. Un tā ir pilnīgi godīga atbilde.

Cilvēks, iestidzis matērijā un sasaistīts materiālās pasaules domās, ir ļoti ierobežots savā uztverē. Spriediet paši. Viņš saņem informāciju par apkārtējo pasauli caur savām smadzenēm, kas no dzimšanas atrodas noteiktā uztveres stāvoklī un kas savukārt ir raksturīgi dzīvnieciskajai sākotnei. Šīs smadzenes kā jebkuram citam dzīvniekam uztver informāciju caur maņu orgāniem. Un lai gan cilvēku apņem vesels okeāns elektromagnētisko

svārstību, visdažādākā raksturojuma un parametru frekvences, sanāk, ka viņš uztver tikai sīku daļiņu no visas šīs daudzveidības. Pamatinformācija viņam pienāk pa redzes kanālu, kura redzamā spektra apgabals – elektromagnētiskie viļņi no 400 līdz 700 nanometru garumā. Pārējo visu, kas atrodas aiz šī spektra robežām, cilvēks neredz, līdz ar to viņa smadzenēs neatspoguļojas tā realitāte, kas atrodas tālāk aiz šī diapazona. Tas pats attiecas uz skaņu, ko cilvēks dzird tikai no 20 hercu līdz 18 kilohercu diapazonā.

Kāpēc meditācijas un garīgās prakses vienmēr ir dotas cilvēcei un principā nekad netika slēptas? Tāpēc ka tās atklāja cilvēkiem pavisam citu - patieso Dieva pasauli un jaunu dvēseles nobriešanas pakāpi.

Cilvēks ir ļoti interesanta būtne, viņš piedzimst kā dzīvnieks, bet vienas dzīves laikā domas spēks spēj to pārvērst par Būtni, kas ir pietuvināta Dievam. Un pats brīnumainākais ir tas, ka viņam ir dota izvēles brīvība savā individuālajā attīstībā... Domas spēks – tas patiesi ir unikāls Dieva veidojums. Ir tāds sens teiciens, rakstīts vēl sanskritā:

“Dievs dus minerālos,

Atmostas augos,

Kustās dzīvniekos

Un... domā cilvēkā”.

- Bet kas ir nervu impulsa rašanās, tas ir, domas rašanās pirmcēlonis? – painteresējās Nikolajs Andrejevičs.

- Tā arvien ir tā pati Po enerģija. Tieši tā ir pirmatnējais impulss.

- Bet, ja Po enerģija ir dievišķā enerģija un tajā pašā laikā cēlonis, lai rastos jebkura doma, tad kā ir ar sliktajām domām, kas nāk no dzīvnieciskās sākotnes, tā teikt?

- Bet kurš jums teica, ka šīm domām nav viena un tā pati sakne? Domas piedzimšanu, kas nāk no dzīvnieciskās sākotnes, pārvalda Lucifers, tomēr viņš ir pats uzticamākais Dieva kalps. Pateicoties šīm domām, viņš arī mudina jūs uz dažādiem pārbaudījumiem, lai novērtētu jūsu patiesās ticības izturību. Viņš jūs kārdina uz ļaunu, lai jūs iepazītu labo. Bet jūs savā izvēlē esat brīvi, es vēlreiz uzsveru, brīvi! Jūs varat uztvert šīs domas kā instrukciju lai rīkotos, vai arī noraidīt un pagriezties labo domu virzienā, kas nāk no dvēseles. Kādas domas jūs pieņemsiet, ko izvēlēties jūsu apziņa, tas jūs arī patiesībā esat.

- Bet kas tad īsti ir dvēsele? Vai tā arī ir enerģija?
– pajautāja Viktors.

- Jā. Tā ir dievišķā enerģija, tā ir daļiņa no Dieva mūsos pašos. Pats galvenais, kāpēc eksistē visas šīs pārdzimšanas, visas šīs nebūšanas, kāpēc mums rodas kaut kādas problēmas – viss tāpēc, ka mēs atrodamies materiālajā ķermenī un 99,9% esam atkarīgi no materiālā ķermeņa. Bet, ja mēs no tā atbrīvosimies kaut vai par simto daļu un iegrimsim dvēselē, tad mēs iegūsim bezgalību un visvarenību. **Galvenais ir izrauties cauri savam iekšējam Sargam uz dvēseles “vārtiem”.** Tā kā tieši

dvēselē ir apslēpts galvenais spēks - Mīlestības spēks, kas rada visu un kas ir spējīga komandēt Po enerģiju. Visas pārējās enerģijas bāzējas uz to. Jo īstajā pasaulē eksistē tikai Mīlestība. Bet ļaunums eksistē tikai iluzorajā cilvēku pasaulē, lai audzinātu nenobriedušās dvēseles. Tāpēc ir ļoti svarīgi izveidot sevī tieši pastāvīgu Mīlestības un labestības enerģijas frekvenci, nevis svārstību starpību.

- Interesanti, - domīgi noteica Nikolajs Andrejevičs. – Sanāk, ka cilvēks lielākoties – tā ir būtne, kurai ir viļņveidīga daba.

- Absolūti pareizi, turklāt kā garīgajā plānā, tā arī fiziskajā.

- Kā tas ir fiziskajā? – pajautāja Viktors.

- Nu kā. Cilvēka organismā ir informatīvais tīkls, kurš vienlīdzīgās pozīcijās ar nervu, asinsrites un endokrīno sistēmu pārvalda fizioloģiskos procesus. Cilvēks ir it kā viss caurvīts ar viļņiem, pa kuriem ar biostarojuma palīdzību mikroviļņu diapazonā tiek pārraidīta svarīga informācija. Tas viss, saprotams, atrodas mijiedarbībā ar Zemes magnētisko lauku, kosmisko starojumu un tā tālāk... Bet lieta tāda, ka organisma informatīvo funkciju pilda tikai vājie lauki. Pretējā gadījumā šūnām nostrādā aizsargmehānisms un tās neuztver informāciju.

- Bet kādi lauki vēl ir piederīgi mūsu organismam? – painteresējās Kostjiks.

- Visdažādākie. Piemēram, dažādu diapazonu elektromagnētiskie starojumi, elektriskie lauki,

magnētiskie... Akustiskie starojumi, proti, dažādas skaņas, kas iznāk no organisma. Ķīmiskie izdalījumi, kurus nosacīti var dēvēt par ķīmisko lauku, un vēl daudz kas cits, ko pašlaik nav vajadzības uzskaitīt.

- Kāpēc es pajautāju? - turpināja Kostja. – Es nesen lasīju grāmatu par pareģošanas mākslu ar zemes palīdzību. Viņa saucās, ē... kā gan... ģeomantija, jā. Īsāk sakot, tā tika praktizēta Senajā Indijā, Ķīnā, Ēģiptē. Tātad tur tiek teikts, ka eksistē it kā kaut kāds lauks, no kura cilvēks smel informāciju par nākotni. Runā, ka senie pareģotāji iegāja kaut kādā īpašā stāvoklī, lai saņemtu šīs zināšanas.

- Tā tas patiešām ir. Šis lauks eksistē arī šobaltdien, un tā informāciju kā lietoja, tā arī lieto. Eksistē noteiktas tehnikas, kas ļauj ieiet šajā apziņas stāvoklī. Bet arī parasti cilvēki, intensīvi nodarbojoties ar prāta darbu, spējīgi spontāni ieiet šajā apziņas stāvoklī, kā likums, vai nu sapnī, vai dziļas koncentrēšanās stāvoklī, tas ir, tad, kad smadzenes ir atslēgtas no liekām domām... Šī informācija ir patiesa tikai attiecībā uz pagātņi vai tagadni, kā arī precīzajās zinātnēs. Bet attiecībā uz nākotni, piemēram, cilvēcei kopumā vai kādai atsevišķai konkrētai personai, tā nav stabila. Tāpēc ka nākotne atkarīga no personīgās individuālās vai kolektīvās pašu cilvēku izvēles.

- Tas ir kā?

- Vienkārši. Teiksim, ja cilvēks mainās iekšēji, tad līdz ar to mainās arī visa viņa dzīve un arī

nākotne. Tie ir dabiski dabas likumi. Jo uztveršanas frekvences izmaiņas noskaņo cilvēku uz pilnīgi citu vilni, tas ir, citu "realitāti". Tas pats attiecas arī uz cilvēci kopumā. Ja mainās tās attieksme pret dzīvi, tās balanss starp garīgo un dzīvniecisko sākotni, attiecīgi mainās arī kopējā enerģijas frekvence, sekojoši arī tās nākotne. Tāpēc cilvēks, kā arī cilvēce kopumā ar savu personīgo izvēli nosaka savu iespējamo nākotni, turklāt katru dienu.

- Bet kā tad pareģi pareģo?

- Ja tu ievēroji, diženie pareģi veica savus pareģojumus šifrētus un divējādus pēc nozīmes. Daudzi no viņiem kļūdījās, daudzi nepieminēja nozīmīgus notikumus. Tāpēc ka nākotne ir mainīga un tā eksistē laikā un telpā daudzos variantos. Pravieši spēja noskaņoties uz viļņa frekvenci, kas sevī nesa doto informāciju. Taču viņi smēla ziņas tikai no tās realitātes, kurā spēja iekļūt.

- Bet kā gan personīgie pareģojumi?

- Pareģojumi cilvēkam bāzējas uz tā viļņa, uz kura atrodas viņa apziņa konkrētajā momentā. Un ja cilvēks savā būtībā neizmainīsies, tad tie piepildīsies tā, kā ir ieprogrammēts šajā vilnī.

Mēs sēdējām pie uguns, klausoties Senseja pārsteidzošajā stāstījumā. Debesīs jau sen mirdzēja spožas zvaigznes, bet jūra melodiski glāstīja dzirdi ar vieglu piekrastes viļņu šalkoņu, harmoniski aizpildot pauzes. Tālumā parādījās kāda liela kuģa daudzās ugunis.

- Ak tu dienīņ, cik skaists! – iesaucās Ruslans, to ieraudzījis. – Skatieties, cik milzīgs! Eh, tagad varētu šiki pavizināties ar to.

Visi pagriezās uz to pusi.

- Nu, nu. Ko nu kurš, bet kašķainais par pirti, - smiedamies aizrādīja Žeņka. – Ej, ej, pavizinies ar šiku. Redz, “Titāniks” bija vēl lielāks par šo, lai viņam debesu valstība.

- Es jau tāpat vien, - Ruslans jokodamies taisnojās, bara kopīgo smieklu pavadībā.

- Starp citu, par “Titāniku”. Te taču arī ne viss ir tīrs, - noteica Nikolajs Andrejevičs. – Es lasīju, ka tolaik “Titānikā” veda sarkofāgu ar labi saglabājušos Ēģiptes priesterienes - pareģes ķermeni, kas dzīvoja faraona Amenhotepa valdīšanas laikā. Runā, ka šī mūmija arī bija liktenīga. To izraka 1895. gadā. Bet no 1896. līdz 1900. gadam nomira visi, kas piedalījās tās izrakumos. Dzīvs palika tikai lords Kannervills, kurš vadīja to projektu. Un tieši lords veda mūmiju uz “Titāniku” un plānoja izlikt pareģes ķermeni Losandželosas arheoloģisko izrakumu ekspozīcijā. Pats interesantākais, ka mūmiju novietoja nevis pie pārējās bagāžas, bet gan kajītē, kura atradās netālu no kapteiņtiltiņa, lai pasažieriem būtu ērtāk to aplūkot. Bet vēlāk oficiālajā izmeklējumā kā katastrofas iemeslu nosauca “sliktu kuģa vadīšanu”. Ko jūs domājat par tādām sakritībām?

- Tas vēl tā, - teica Sensejs, aizsmēķējot cigareti. – Vispārsteidzošākais, ka par “Titānika” bojāeju cilvēki bija brīdināti vēl 16 gadus pirms katastrofas.

- Kādā veidā? – painteresējās Stass.

- Tiešā. 1896. gadā Anglijā tika izdota Morgana Robertsona grāmata “Veltīgums”, kurā ir sīki aprakstīta milzīga pasažieru tvaikoņa “Titāns” bojāeja. Viņš precīzi norādīja laiku, vietu, bojāejas iemeslu, proti, 1912. gads, Atlantijas okeāns, ceļā no Anglijas uz Ameriku, aukstā aprīļa naktī kuģis saduras ar milzīgu aisbergu un cilvēki iet bojā. Turklāt Robertsons pat nosauca precīzu pasažieru skaitu – divi tūkstoši cilvēku, kas atbilda to skaitam uz “Titānika”. Tāpat arī norādīja visus kuģa parametrus un raksturojumu, kas arī tāpat sakrita ar “Titānika” raksturojumu. Atšķirības ir pavisam nelielas. Piemēram, viņš aprakstīja, ka kuģa garums ir 243 m, bet “Titānikam” tas bija 268 m; tonnāža – 70 tūkstoši tonnas, bet reālajam – 66 tūkstoši tonnas; ātrums sadursmes laikā 25 mezgli, bet tur – 22 mezgli. Viss pārējais: 4 skursteņi, 3 dzenskrūves – un tā tālāk – viss bija pareģots... Ja cilvēki būtu kaut nedaudz apdomīgāki, nebūtu aizgājis bojā tik daudz tautas.

- Jā, atcerējos, es arī lasīju par šo fenomenālo pareģojumu, - noteica Nikolajs Andrejevičs. – Bet atļaujiet, tas taču bija rakstnieks - fantast, turklāt nevienam nezināms. Un grāmata arī vairs ne reizi netika izdota. Kā gan ļaudis varēja zināt? Ja viņš būtu uzrakstījis, ka tas patiešām kaut kad notiks, tas ir, ja būtu to nosaucis par pareģojumu, cilvēki būtu pievērsuši tam uzmanību. Bet viņš taču nosauca savu romānu par fantastiku.

- Saproti, kas par lietu. Cilvēks saņem tīras zināšanas. Bet, lai pasargātu sevi no muļķu inkvizīcijas, viņš nosauc savas grāmatas par fantastiku. Tā bija fantastika gudrajiem, tiem, kas spēs to saprast. Gala rezultātā, kad viss jau bija noticis, to sāk saprast visi, tajā skaitā arī muļķi. Bet gudrie spēja saprast vēl tad un izlobīt no šīs “fantastikas” patiesības graudu.

- Vienkāršāk runājot, jūs gribat teikt, ka gudrs cilvēks, izlasījis šo grāmatu, nebūtu nekad pircis biļeti uz “Titāniku”.

- Pilnīgi pareizi... Un tas attiecas ne tikai uz konkrēto grāmatu. Jūs palasiet fantastiku. Visa fantastika tiek sadalīta gudrajā fantastikā un pasakās pieaugušajiem. Vienkārši ir neērti to dēvēt par pasaku, tāpēc arī raksta “fantastika”. Tad lūk, gudrās fantastikas rakstnieki vienkārši nokopē informāciju no dažādu realitāšu laika līmeņiem, kuru nākotne, sakrītot noteiktiem viļņu nosacījumiem, pilnīgi reāli var pienākt. Viņi saņem zināšanas un apraksta tās. Tas savukārt gudru cilvēku, kurš izlasījis šīs grāmatas, psiholoģiski sagatavo gaidāmajiem notikumiem, formē vairāklīmeņu domāšanas iemaņas, kas ļauj orientēties ātri mainīgajos dzīves apstākļos. Tas viss ne tikai paplašina adaptācijas diapazonu, sagatavojot apziņu kvalitatīvi jaunam apkārtējās pasaules uztveres lēcienam, bet arī rada priekšnosacījumus paša cilvēka iekšējām izmaiņām, vienkāršāk runājot, pārejai uz citu “jaunās realitātes” vilni.

Atcerieties kaut vai Herberta Velsa grāmatas, kurš pareizi noteica un sagatavoja cilvēci nākamajam zinātniski-tehniskajam progresam. Vai Žilu Vernu, kurš pareģoja daudzus atklājumus un izgudrojumus, kas vēlāk patiešām piepildījās. Vai, piemēram, Alekseja Tolstoja grāmata “Inženiera Garina hiperbolīds”, kas uzrakstīta 1925. - 1926. gadā un kurā faktiski tiek pareģots lāzers. Kaut gan pirmais lāzers tika izgudrots tikai 1960. gadā. Bet Aleksandra Beļajeva grāmatas! Piemēram, viņa romāns “Zvaigzne KEC”, uzrakstīts 1936. gadā, kas praktiski ietver sevī reālus pareģojumus par kosmonautikas ceļiem. Un tādu piemēru ir lērums... Bet cik daudz patiesības graudi ir atspoguļoti tādu rakstnieku grāmatās kā Ivana Jefremova, Aizeka Azimova, Reja Bredberi, Artūra Klarka, Aleksandra Kazanceva, Staņislava Lema... Un tādu talantīgu cilvēku ir pietiekami daudz, lai sagatavotu gudru lasītāju gaidāmajiem notikumiem. Bet viņi ir spiesti rakstīt savas grāmatas fantastikas žanrā: jo gudrais tāpat sapratīs, toties muļķis neapvainosies.

Nikolajs Andrejevičs nosmējās:

- Jūs zināt, ja pavisam godīgi, tad es arī vienmēr esmu ļoti aizspriedumaini attiecies pret fantastiku. To lasīju, kā lai saka, kā pasaku pieaugušajiem. Bet reiz kādā žurnālā es izlasīju tādu piezīmi, ka Džons Kenedijs, būdams prezidents, pieaicināja savā “smadzeņu trestā” vairākus fantastus, lai prognozētu iespējamās nākotnes “scenārijus”. Tāpat tur tika minēts, ka dažiem visā pasaulē zināmiem talantīgiem zinātniekiem hobijs bija fantastikas

lasīšana. Un, ka daudzi zinātniskie termini pie mums ir nākuši tieši no fantastikas. Tas mani, godīgi sakot, pārsteidza.

- Tā ir dabiska parādība. Saproti, kad cilvēks aizraujas, lasīdams grāmatu, viņš it kā sāk dzīvot ar tās pasauli, tas ir – noskaņojas uz to pašu uztveres vilni, uz ko tās autors. Un te lasītājam var rasties pārsteidzošs fenomens – savdabīgs smadzeņu aktivitātes uzliesmojums. Sauciet to kā gribat: ideju ģenerēšana, zemapziņas atklāsme vai kā jums ērtāk. Bet tieši šis uzliesmojums ir īslaicīga pāreja uz atbilstošo šīs grāmatas uztveres vilni, kuru fiksē atmiņā. Bet pēc tam, balstoties uz personīgajām zināšanām un pieredzi, rodas atbilstošas idejas. Tāpēc daudzi talantīgi zinātnieki, politiķi un vienkārši cilvēki, kas tiecas iepazīt sevi un apkārtējo pasauli, smeļ idejas un nākamos izgudrojumus tieši no grāmatām, tajā skaitā arī fantastikas, no šīs savdabīgās nerealizēto realitāšu datu bāzes. Turklāt tas var uzpeldēt atmiņā jebkurā formā un jebkurā momentā, tūlīt pat lasot, vai nosapņot sapnī, vai pēkšņa atklāsme vēlāk...

Mēs nedaudz paklusējām. Ugunskurs lēni sprakšķēja no degošajiem zariņiem. Tā liesmas maģiski valdzināja ar noslēpumaini dzīvu daili, ar spilgtām savas gaismas gammas pārejām. Tā varētu nosēdēt veselu mūžību, klausoties bezgalīgi interesantajos Senseja stāstos un esot šajā brīnišķīgajā, brīvajā dabas nostūrī, kur, liekas, pat zvaigznes nolaidās zemāk no debesīm, lai labāk sadzirdētu mūsu sarunu.

- Bet interesanti, vai eksistē tādi viedie sapņi? – no jauna ierunājās Nikolajs Andrejevičs. – Vai tā ir vienkārši psihs darbība kā tālāko notikumu prognozēšana.

- Viedie sapņi, nenoliedzami, eksistē. Vienkārši, ja cilvēkam ir pietiekoši personīgā garīgā spēka vai arī viņš ir kaut kā saistīts ar lielās Mīlestības spēku, viņa smadzenes spēj spontāni pārslēgties uz to frekvenci, kura sakrīt ar gaidāmajiem notikumiem. Viņš saņem šīs ziņas sapnī, it kā pa “tiešo”, apejot analīzi. Bet vēlāk, izdodot šos datus, viņa psihe nepastarpināti piedalās informācijas apstrādē. Tāpēc arī notikumus mēs varam redzēt ne tīrā veidā, bet interpretētus, balstoties uz mūsu emocijām, pārdzīvojumiem, agrākajiem iespaidiem, tēliem un tā tālāk...

- Bet jūs zināt, es arī reiz nosapņoju viedu sapni,
- Stass iesāka stāstīt par savu dzīves atgadījumu.

Mēs vēl ilgi runājām par šīs pasaules dažādajām dīvainībām un tās brīnumainajiem notikumiem, atcerējāmies vēsturi, kas bija ar to saistīta, un klausījāmies vienkāršajos un tajā pašā laikā neparastajos Senseja stāstos par noslēpumaino cilvēka psihi un tās neierobežotajām spējām. Un tikai rīta pusē, kad debesīs jau parādījās rītausma, mēs devāmies gulēt.

Lai cik tas arī nebūtu dīvaini, vai nu no tā, ka saklausījos visu ko uzreiz, vai arī kāda cita iemesla dēļ, bet tieši tajā rītā es nosapņoju neparastu sapni – spilgtu, emocionālu. Pats galvenais, ka tamlīdzīgu sapņu man iepriekš nekad nebija: it kā mana apziņa

plivinātos virs zemes, novērodama no augstuma to, kas notika uz zemes. Sākumā viss bija klusi un mierīgi. Bet man kļuva kaut kā bažīgi un bailīgi, tā it kā es kaut ko gaidītu. Un tad es pamanīju Austrumos spilgtu sarkanu zvaigzni, kas nolaidās no augstu sniegbaltu kalnu virsotnēm. Šī zvaigzne sāka strauji tuvoties un augt plašumā. No tās stiepās tāda kā caurspīdīga sliede. Un jo tuvāk tā man tuvojās, jo vairāk šī sliede pārņēma apkārtni, izmainot pasauli un darot tās apveidus izplūdušus un pa pusei caurspīdīgus. Un kad es ciešāk ielūkojos, tad ieraudzīju, ka viss, kas nokļuva šajā sliedē, viss uzvārījās, it kā pati daba sacēlās pret cilvēku civilizāciju, uzņemot aizvien lielāku un lielāku spēku. Uzsprāgušie vulkāni satricināja Zemi ar savu dobjo troksni. Okeānu centros radās milzīgi viļņi, kuri strauji virzījās uz megapolēm. Ugunsgrēki plosījās tur, kur nebija pieejams ūdens. Vēji griezās milzīgos virpuļos, iznīcinādami itin visu savā ceļā. It kā daba pār cilvēci izgāztu visu to negatīvo spēku, ko cilvēki paši bija radījuši visas savas civilizācijas pastāvēšanas laikā. Man kļuva bail, es aizmiedzu acis. Un, kad tās atvēru, tad ieraudzīju sevi – es stāvēju brīnumskaistas pļavas vidū, un apkārt bija milzum daudz skaistu ziedu. Zvaigzne turpināja strauji tuvoties, izmainot visu apkārtni aiz sevis. Es atskatījos. Aiz manis atradās pilsētas, pārpildītas ar cilvēkiem, kas neko nenojauta. Un viss šis nepielūdzamais spēks virzījās uz viņiem.

Kad zvaigzne pietuvojās pavisam tuvu, es saskatīju, ka tas bija Jātnieks. Viņa tērps un bruņas bija veidoti no sarkana zelta, kas spilgti atstarojās un dega sarkanā liesmā. Pat Viņa zirgs bija pārklāts ar zirgu segu, kas bija taisīta no mazām sarkanām zelta plāksnītēm. Žilbinošais apģērbs pilnībā nosedza Jātnieku, atstājot atvērtas tikai acis. Rokā Viņš turēja šķēpu. Šķēpa galā plīvoja karogs, uz kura bija attēlots lotosa pumpurs, kam iekšā bija piramīda, acs un vēl kaut kādi hieroglifi un zīmējumi. Jātnieks jau traucās uz zirga pār milzīgo brīnišķīgo ziedu pļavu.

Bet pēkšņi, jādams pilnos auļos, Sarkanais jātnieks strauji pavilka pavadu, apstādinādam zirgu. Un te es ieraudzīju viņa skatienu, kurš man šķita līdz sāpēm pazīstams. Jātnieka uzmanību piesaistīja mazītiņa, vienkārša neaizmirstulīte ar piecām debeszilām ziedlapiņām. Viņš nolēca no zirga un noliecās pār ziediņu, it kā to aplūkodams un priecādamies par to. Un, kā tikko Jātnieks nolēca no zirga, visas stihijas sāka pieklust un rīties. Līdz pilsētām nonāca vien viegla atblāzma no tā milzīgā spēka, kas virzījās pēc Kareivja. Man tā bija mīkla, kāpēc tādu varenu Jātnieku apstādināja šis necilais ziediņš, apkārt taču bija vesela pļava ar brīnišķīgām, lielām puķēm? Un vai uz ilgu laiku Viņš apstājās?

Pat kad es pamodos, mani nepameta šī sapņa realitātes sajūta. Un šie divi jautājumi skaidri iespaidās manā atmiņā. Man, protams, arī agrāk bija sapņi. Bet tieši tik reālu, pilnu ar sajūtām,

emocijām, es vēl nekad nebiju redzējusi. Un pats galvenais, sapnī viss bija pilnīgi skaidrs, es skaidri zināju savas eksistences patieso jēgu, zināju, ka tas ir ļoti svarīgi. Bet, kad pamodos, tad nevarēju atcerēties, ko gan tas nozīmēja un kā to saprast. Palika tikai spilgti emocionāli iespaidi un šie divi jautājumi, kuri vienkārši iegravējās manā atmiņā.

Šis sapnis mani patiešām ieintrigēja ar savu neparastumu. Sākumā es nodomāju, ka manis pašas smadzenes vienkārši man šādā veidā attēloja vakardienas informāciju. Bet par to, ko es redzēju sapnī tādos sīkumos, neviens pat attālināti nepieminēja. Tas mani nedaudz samulsināja.

Es izvēlējos brīdi, kad visi draugi aizskrēja peldēties, un pienācu pie Senseja. Viņš stāvēja seklumā, pakāpeniski pierazdamas pie ūdens. Es izmantoju viņa vientulību un sāku stāstīt viņam savu dīvaino sapni, žēlodamās par to, ka nekādi nespēju atcerēties tā nozīmi, atceros tikai to, ka tas man ir ļoti svarīgi. Pretēji manis gaidītajai pilnīgai šī sapņa atšifrēšanai no fizioloģiskā un filozofiskā skatupunkta, Sensejs vien pasmaidīja un kaut kā noslēpumaini paskatījies uz mani, noteica:

- Pienāks laiks, un tu visu uzzināsi.

SENSEJA AFORISMI

1. Dzīve ir neparedzama un tajā var notikt jebkas, pat pats neticamākais, tas, ko tu pat iedomāties nevari.
2. Jauns ķermenis – tas vēl nebūt nav dvēseles vecuma rādītājs.
3. Viss diženais ir līdz smieklīgumam vienkāršs, bet tiek sasniegts ar smagām pūlēm.
4. Cilvēks ir domājoša būtne. Viņa galvenais darbības spēks ir viņa domās.
5. Galvenais – lai ir liela vēlēšanās, bet iespējas tiks dotas.
6. Uz katru Vidžaju atradīsies Radža.
7. Bailes, ko radījusi iztēle, saskata briesmas pat tur, kur to vispār nav.
8. Veselās domās – vesels gars, bet veselā garā – vesela miesa.
9. Jebkurš sitiens, ko jūs izdarāt dūsmās, gala rezultātā atgriežas pie jums pašiem.
10. Cilvēka iespējas ierobežo viņa fantāzija.
11. Nedrīkst pat domās citiem vēlēt ļaunu. Jo ar domas spēku tu gatavo lamatas pats sev, savam ķermenim un prātam. Un jo biežāk tu domā par to, jo stiprāki kļūst tās tīkli un jo ciešāk savelkas cilpa.

12. Kļūsti par draugu savam ienaidniekam un piedot viņa nodarījumus, jo arī tu neesi pilnīgs.
13. Dzīve ir īsa un jāpaspēj garīgo būtību sirdī izlolot.
14. Vajag pastāvīgi strādāt ar sevi, jo dārga ir katra dzīves minūte, un tā ir jāizmanto kā Dieva dāvana savas dvēseles pilnveidošanai.
15. Ja vēlies sasmīdināt Dievu, izstāsti viņam par saviem plāniem.
16. Nejaušības nemēdz būt. Nejaušība – tās ir tikai likumsakarīgas sekas mūsu nekontrolētajām domām.
17. Dzīvē daudz svarīgāka ir nodzīvoto mirkļu kvalitāte nekā bezjēdzīgi eksistences gadi.
18. Viedums – tā ir dvēseles bagātība, nevis vecuma.
19. Jebkuru darbību pirmām kārtām veido mūsu noformētā doma.
20. Vārda spēks atjauno domas spēku, bet domas spēks rada darbību.
21. Tam, kurš ar labām domām dara labus darbus, nav vajadzības skumt par zaudēto, jo viņš iegūst daudz lielāku spēku savas dvēseles iepazīšanai, nekā atrodoties bezdarbībā.
22. Fantastika – tā ir tikai nerealizēta realitāte.
23. Patiesa, īstena ticība dzimst no zināšanām. Bet zināšanas atnāk caur vārdu, caur sava prāta pārlicināšanu par notiekošās parādības patiesumu.

24. Vajag cienīt cita cilvēka tiekšanos pretim zināšanām, nevis uztvert to ar sava egoisma pīķiem.
25. Izzināt visu nav iespējams, bet tiekties uz to vajag.
26. Pats vērtīgākais ceļš ir Dieva iepazīšana caur prātu, kad patiesās zināšanas, pārvarot dzīvniecisko sākotni, atver zemapziņas vārtus ar Mīlestības atslēgas palīdzību.
27. Muļķis tiks atalgots par sapratni, bet gudrajam ir muļķīgi nesaprast.

Saturs

Prologs	4
1.....	6
2.....	8
3.....	12
4.....	17
5.....	29
6.....	31
7.....	36
8.....	46
9.....	67
10.....	98
11.....	101
12.....	115
13.....	121
14.....	125
15.....	148
16.....	152
17.....	155
18.....	162
19.....	182
20.....	190
21.....	211
22.....	216
23.....	221
24.....	223
25.....	244
26.....	250
27.....	266
28.....	272
29.....	282

30.....	294
31.....	305
32.....	308
33.....	314
34.....	333
35.....	337
36.....	344
37.....	347
38.....	357
39.....	363
40.....	376
41.....	415
42.....	417
43.....	419
44.....	428
45.....	433
46.....	441
47.....	447
SENSEJA AFORISMI.....	467

SSK “AllatRa” – tā ir to cilvēku globāla apvienošanās, kuri ar darbiem rada Labestību un Mieru visiem cilvēkiem. Kustībā “AllatRa” ir apvienojušies cilvēki no visas pasaules - neatkarīgi no statusa, sociālajām kategorijām, politiskajiem vai reliģiskajiem uzskatiem.

Īsā laika sprīdī par aktīviem kustības dalībniekiem kļuva simtiem tūkstošu domubiedru no vairāk nekā 200 pasaules valstīm.

Mūsu stratēģiskais uzdevums – pamodināt cilvēkos vēlmi aktīvi iesaistīties sabiedrības dzīvē, kopā ar labas gribas cilvēkiem no dažādām valstīm nodarboties ar pasaules sabiedrībai noderīgu darbību. Mēs esam ārpus politikas un reliģijas.

Mēs nedalām cilvēkus vadītājos un izpildītājos. Vadītājs un izpildītājs ir katrs no mums, bet kopā mēs esam spēks.

Mūsu galvenais noslēpums slēpjas tajā, ka mūsu ģenerāldirektors ir SIRDSAPZIŅA.

Ar mums kopā ir tie, kas grib un var, un kas rīkojas. Būt par labu cilvēku – tas ir aktuāli un moderni!

SSK “ALLATRA” Koordinācijas centrs:

E-mail: center@allatra.org

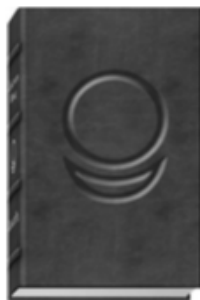
Skype: allatra-center

Mājas lapa: allatra.org

Allatra

“Mūžīgais Viedums ļauj cilvēkam pārveidot sevi garīgi, zināt pagājušo un tuvojošos notikumus apslēpto jēgu”. (No grāmatas “AllatRa”).

Grāmata “AllatRa” atklāj ekskluzīvas ziņas: par cilvēka Personību un viņa Dvēseli; par subpersonībām un ar tām saistītām parādībām; par cilvēka duālo dabu: par viņa Garīgās un Dzīvnieciskās sākotnes darbības procesiem; par dominējošā pasaules uzskata svarīgumu, tā ietekmi uz Personības izvēli, kas izšķir viņa pēcnāves likteni.

Grāmatā “AllatRa” pirmo reizi pasaulē tiek parādītas unikālas cilvēka dvēseles fotogrāfijas tās pārejas stāvoklī pēc fiziskā ķermeņa nāves; ietvertas sākotnējās zināšanas par cilvēka daudzdimensiālo konstrukciju neredzamajā pasaulē, par cilvēka sakariem ar citām dimensijām, par tā ārkārtējām spējām ārpus trešās dimensijas. Tā atbild uz jautājumiem, kāpēc cilvēkam nepieciešamas smadzenes ar tik plašām funkcijām un daudzlīmeņu apziņa, kas ir izmainīts apziņas stāvoklis un kā notiek pakāpeniska iegrimšana tajā.

Grāmatā tiek dotas senās garīgās prakses darbam ar sevi, un, lai savienotos ar savu Dvēseli, sestā prāta attīstīšanai un kontaktam ar garīgo pasauli. Tajā tiek pastāstīts par pārdabisko spēju dabu (gaišredzību, svešu domu lasīšanu, pareģošanu) un to divējādo izpausmi cilvēkā; par darbu ar sevi svarīgumu un neredzamās pasaules procesu izpratni. Kā arī par Personības duālo pozīciju un tās kā Novērotājas ietekmi uz pasauli.

Grāmata ietver sevī unikālas zinātniska satura zināšanas, kuru atklāšana mūsdienu zinātniekiem vēl ir priekšā. Tomēr tās ir spējīgas apgāzt cilvēka uzskatus par pasauli un pašam par sevi. Šī ir sensacionāla informācija par ārējās pasaules mākslīgumu, par informāciju, kas rada matēriju. Tā ir nākotnes astrofizika! Neapstrīdamas atbildes uz jautājumiem par Visuma izveidošanos un tā mākslīgo rašanos, par tā daudzdimensionalitāti, par melno

caurumu noslēpumu, ekskluzīvas ziņas par elektronu, par tā momentāno pāreju no daļiņas stāvokļa uz vilni; par telpas ģeometrijas ilūziju, par saistošām parādībām kvantu fizikā. Šīs zināšanas palīdz zinātniskā ceļā pierādīt mūžīgās Garīgās pasaules pārākumu pār laicīgo materiālo pasauli. “AllatRa” satur sevī arī citu satriecošu informāciju, kas apsteidz pat pašus progresīvākos mūsdienu pētījumus. Grāmata “AllatRa” dod vektoru nākotnes zinātnēi.

Grāmatā “AllatRa” tiek dota universāla atslēga seno zīmju atšifrēšanai, kas ietver sevī seno cilvēku garīgās zināšanas, fiksētas petroglifos vēl paleolīta laikos. Tā ir bagātīgi ilustrēta ar dažādu seno civilizāciju arheoloģisko artefaktu zīmējumiem (protoindiešu kultūru, Tripoles kultūru, dažādām Senās Eiropas kultūrām, Balkānu, Tuvo Austrumu, Urālu, Āfrikas kultūrām, Āzijas, Ziemeļamerikas un Dienvidamerikas), kas liecina par vienām un tām pašām garīgajām zināšanām dažādos gadu tūkstošos dažādās tautās, kas dzīvoja dažādos kontinentos.

Grāmata atklāj seno civilizāciju nezināmās vēstures lapaspuses, ietver sevī atslēgu, kas ļauj saprast senos zīmējumus, garīgās zināšanas, kas atspoguļotas kulta celtnu simbolikā: piramīdās, tempļos, pagodās un tā tālāk. Tā atklāj tūkstošgadu noslēpumus, vēsta par zīmēm un simboliem, kas aktivizē masās agresiju vai cerību jūtas nākotnē, par piemēriem, kā vēstures gaitā priesteri tos izmantoja karagājienos uz karogiem un vairogiem un arī mūsdienu kultūr-religiskās iestādēs. Grāmata “AllatRa” atklāj reliģiju manipulatīvās tehnoloģijas; seno zīmju un simbolu iedarbības mehānismus uz cilvēka zemapziņu, kas tiek aktīvi izmantoti mūsdienu patērētāju sabiedrībā.

Grāmata “AllatRa” sniedz vērtīgu atslēgu, lai izprastu vienoto Patiesības graudu, vienu un to pašu garīgo ceļu, kas ir dažādi aprakstīts pasaules reliģijās. Tā atklāj garīgās zināšanas, kas šifrētas dažādu reliģiju asociatīvajos skaidrojumos, unikālas, cilvēku aizmirstas zināšanas, kas bija visās pagātnes un mūsdienu reliģiskajās sistēmās. Tā norāda uz sākotnējām garīgajām Zināšanām bez politiskās ideoloģijas un priesteru pārvaldības pelavām, kas uzkrājušās laika gaitā. Tā sniedz atbildes uz

galvenajiem cilvēka garīgajiem jautājumiem par savas garīgās brīvības sasniegšanu bez starpniekiem.

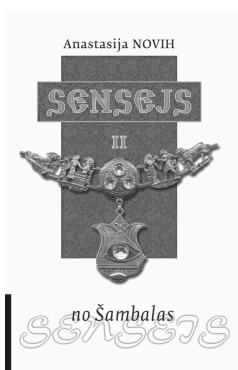
Grāmata “AllatRa” norauj maskas no patiesās pasaules politiskās un priesteru sistēmas sejas, pastāsta Patiesību par to, kas un kā krāpj un šķeļ tautas, manipulē ar to apziņu, un kas jādara, lai neuzķertos uz tādām provokācijām.

Šī ir neparasta grāmata it visos aspektos! Tā ir dzīva enciklopēdija ar sākotnējām garīgām Zināšanām par pasauli, sabiedrību un cilvēku. Tā ne jau vienkārši sarunājas ar katru par viņam visdārgāko. Tā atbild uz pašiem slēptākajiem, dziļi personīgiem jautājumiem, kas uztrauc cilvēku, kurus viņš slēpj sevī un neatklāj pat vistuvākajiem draugiem. Grāmata “AllatRa” iegremdē pārsteidzošā vispusīgā Patiesības izzināšanas stāvoklī, remdē dzīves jēgas meklējumu slāpes no mūžīgā dzīvīguma Avota. Grāmata dod galvenās atslēgas kā redzamo, tā arī neredzamo pasaulu procesu izpratnei. Tas ir sākotnējo Zināšanu fundamenta garīgai atmodai un kardinālai Cilvēka un visas cilvēces pārveidei.

Sensejs no Šambalas II

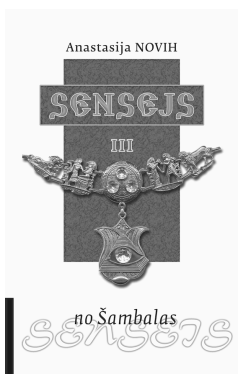
(drīzumā latviešu valodā)

Aizraujošs grāmatas “Sensejs no Šambalas” turpinājums, kurā aprakstīta jauniešu grupas draudzīgā kopā būšana ar Senseju pie jūras. Vienkāršās ikdienas raizes pazūd, kad blakus atrodas tāda unikāla, zinoša un nenogurstoši jautra Senseja Personība. Parasta atpūtas diena pārvēršas par informatīvi piepildītu un atgadījumiem bagātu notikumu: biedru piedzīvojumi, aizraujošie Senseja pasaules uzskati, viņa neparastās fenomenālo spēju demonstrācijas. Divas unikālas šīs grāmatas “rozīnītes” – neizmērojami vieda prītča par Bodhisatvu, kas, pateicoties savam zemtekstam, atklāj cilvēka dvēseles mūžīgos meklējumus, un stāsts par Kijevas Krievzemes Svēto – Pečoru Agapitu, ārstu bez atlīdzības, kura brīnumdarītāja pišļi joprojām glabājas Kijevas-Pečoru Lavrā.

Sensejs no Šambalas III

Ļoti neparasta, atšķirīga no iepriekšējām grāmatām (acīmredzot ar to arī saistoša!), kura turklāt ir turpinājums grāmatām “Sensejs no Šambalas” un “Sensejs no Šambalas II”. Te tiek aprakstīta “nejauša”, ļoti bagāta jauniešu telšu “pilsētiņas” ciemiņa – Arimana – dzīves pozīcija un filosofija, kas ir pilnīgi pretēja Senseja pasaules uzskatiem. Tomēr aiz Arimana tēla ir paslēpts vesels slānis to materiālo vērtību, kuras mūsdienās valda vairumā ļaužu vēlmēs. Sākumā, lasot grāmatu, nav saprotams, kāpēc gan atklāt cilvēkiem tik slēptas dzīves “otras puses” niansas, kuras ir zināmas, ja nu vienīgi ļoti bagātai, bet ne pašai labākajai cilvēces daļai. Bet, izlasot grāmatu līdz galam, tu

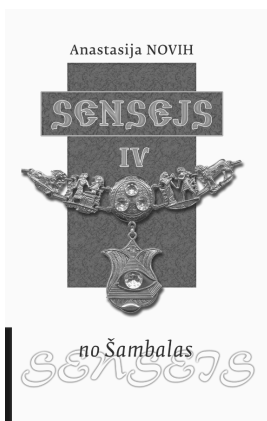

saproti, cik dziļu jēgu autore ielikusi šajā darbā. Satriecoša grāmata, kas norauj rozā brilles no mietpilsoņa acīm!

Sensejs no Šambalas IV

Grāmata, lai arī ir turpinājums iepriekšējai grāmatu sērijai, tomēr apjoma un ievietotās informācijas kvalitātes pēc, var tikt uzskatīta par patstāvīgu darbu. Tieši šajā grāmatā Sensejs nepiespiestā sarunā dalās ar saviem draugiem ar dziļām vispasaules vēstures zināšanām, kas ietver periodu no Senās Ēģiptes laikiem līdz mūsdienām. Tas un satriecošā Imhotepa vēsture, cilvēka no parastas ģimenes, kurš, pateicoties savām zināšanām un pūlēm, spēja ne tikai iegūt augstu valstisku posteni, kļūstot par otro cilvēku aiz faraona, bet arī tā pārveidot valsts pārvaldes sistēmu, ka, pateicoties tam, pašus atbildīgākos amatus valstī sāka ieņemt paši talantīgākie un tikumiskākie pilsoņi neatkarīgi no sava sociālā stāvokļa. Un kā rezultātā Ēģipte sasniedza tik augstu civilizācijas līmeni, kādu savā turpmākajā vēsturē nespēja vairs panākt.

Turklāt grāmatā ir pietiekami smalki izklāstīts par Arhontiem (pieminēti jau grāmatā “Sensejs no Šambalas III”) – nelielu ļaužu grupiņu, kas, pateicoties savai ideoloģijai un iespaidīgajam kapitālam, pretendē un visas pasaules augstāko pārvaldību. Tiek pastāstīta šī klana veidošanās vēsture, aprakstītas viņu destruktīvā darba metodes dažādās valstīs un dažādos laikos, viņu radītās slepenās organizācijas un tie izšķirīgie momenti dažādu valstu dzīvēs, kurus izprovocējuši viņu palīgi. Tiek atklāti visbiežāk pielietotie Arhontu darbības piemēri. ASV rašanās vēsture, par to, kas finansēja un kā tika izveidota “pati demokrātiskākā valsts pasaulē”, un ar kādiem mērķiem. Kā tika sagatavots un finansēts Pirmais un Otrais pasaules karš, un kurš patiesībā ieguva no šiem globālajiem kariem. Maz zināmi fakti, kā tika radīta Brīvības

statuja, par starptautisko politiku, kas saistīta ar Suecas kanālu, par dažādām liela mēroga Arhontu mahinācijām lielajā politikā. Informācija par to, kad Arhonti plāno uzsākt globālu Trešo pasaules karu.

Bez tā visa grāmatā ir ziņas par dižā zinātnieka Omāra Haijama dzīvi un darbību, par to, kā viņa atklājumus savos darbos savtīgi izmantoja Īzaks Ņūtons. Dažu slavenu cilvēku, kas ietekmēja vēstures gaitu, dzīves stāsti. Interesanta, izzinoša informācija fiziķiem un astronomiem. Nanotehnoloģiju iespējas. Par reālajiem cilvēces kosmiskajiem sasniegumiem.

Daudz interesanta par dažādu pasaules tautu mitoloģiju. Turklāt ir izzinoša informācija par kristietības reliģijas rašanās vēsturi, par Jēzus un Marijas Magdalēnas darbību, Pāvela un Pētera. Kādus pagātnes notikumus un mītus savā Atklāsmē par nākotni izmantoja Jānis. Par Templeišu Ordeņa darbību. Un visiespaidīgākā informācija par Svētā Grāla noslēpumu un tā nezināmo vēsturi.

Krustceles

Ļoti dinamisks, aizraujošs detektīvs, kas pastāsta par slepenas slāvu elitāras organizācijas, kuras sākums meklējams XX gadsimta sākumā, slepenu projektu, kas leģendāru specdienestu virsnieku vadībā nodarbojās ar Šambalas meklējumiem. Darbība notiek 1994.-1995. gadā. Šī projekta realizācija nospēlēja vienu no galvenajām lomām slāvu republiku attīstībā. Tika iesaistīts grāmatas “Sensejs no Šambalas” galvenais varonis – Sensejs. Pateicoties viņa profesionalitātei, personīgajiem pasaules uzskatiem, neordinārajām spējām un universāla analītiķa talantam, tika likvidēta bīstama problēma, kuru vadīja noziedzīgā pasaule un kas radīja nopietnus draudus šim projektam.

Līdztekus aizraujošajai dinamikai grāmatā ir ļoti daudz interesanta: par specdienestu darbību, par patieso pagātnes notikumu vēsturi, kuri atsaucas arī mūsdienās; noderīga, izzinoša informācija par cilvēku un viņa fenomeniem; noslēpumainiem pravietojumiem un neparasts cilvēces problēmu skatījums no pavisam cita, visaptveroša redzes leņķa. Un, protams, Anastasijas Novih daiļrades zelta pavediens, kas izpaužas galvenā varoņa – Senseja – vārdos un rīcībā, – jebkurā situācijā vispirms esi Cilvēks un nes šo vārdu-pa dzīvi ar Godu un Cieņu!

Ezoosmos

(drīzumā latviešu valodā)

Iespaidīga informācija par sabiedrības dzīves otru pusi, par tiem, kas bieži vien ir īstais iemesls daudzu nelaimes gadījumu provokācijām, pašnāvībām, cilvēku slimībām “bez iemesla”, negaidītiem depresīviem stāvokļiem. Galvenais varonis Sensejs atklāj unikālas ziņas par patieso šo spēku struktūru, to darbības iemeslus un metodes, kā arī pastāsta par tiem vīrišķīgajiem, augsti garīgajiem cilvēkiem (Geliāriem), kas pagātnē bija par pretsparu šiem “tumsas spēkiem”.

Anastasija Novih
EZOOSMOS

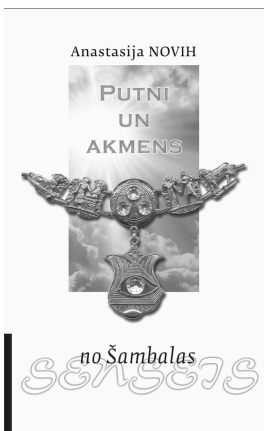

Putni un akmens

(pieejams latviešu valodā)

Trīs aizraujošus stāstus **“Dežūra”**, **“Viss ir tik vienkārši”** un **“Putni un akmens”** apvieno leģendārā Senseja personība.

“Dežūra” stāsta par vienu neparastu dienu majora Rebrova dzīvē. Viņš ir parasts cilvēks, apkrauts ar sadzīves raizēm, bet kurš vienmēr rīkojas cilvēcīgi, pēc sirdsapziņas, neaizdomājoties un riskējot ar savu dzīvību, lai palīdzētu citiem cilvēkiem. Šajā liktenīgajā dežūrā, nāves briesmu brīdī, viņš saskaras ar parādību, kas ir neraksturīga šai pasaulei, bet pateicoties kurai Rebrovs spēja ne tikai izglābt cilvēku dzīvības, bet arī pats izkļūt dzīvs no šīs situācijas. Kopš šī brīža viņš ieraudzīja pasauli ar pavisam citām acīm...

“Viss ir tik vienkārši” - stāsts par večuku, kas makšķerē upes malā. Viņam makšķerēšanā pievienojas neparasts kaimiņš - jauns puisis. Uzsāktajā sarunā večuks pastāsta tam par savu ne tik vieglo likteni, par brīnumainu gadījumu, kas notika ar viņu kara laikā, par savām pēckara gaitām. Un tā kā sarunu biedrs tam ir pa prātam, tad padzīvojušais vīrs padalījās tam ar savām domām un šaubām, kas to mocīja, par sevi un nodzīvoto dzīvi. Šādi jautājumi rodas jebkuram, kurš sasniedz vecumu. Uz ko “nejausais” paziņa pastāstīja viņam vienu viedu, senu austrumu prītču...

“Putni un akmens” - tas no šīs plejādes informatīvajā ziņā ir pats spilgtākais stāsts. Runa ir par neparastu Senseja un Maksa tikšanos, kurš savulaik ilgu laiku atradās Sensejam līdzās. Bet tagad šis cilvēks izskatījās nedaudz savādāk - kā meitene, kuras ķermenī bija nokļuvusi viņa dvēsele pēc autokatastrofas. Neparastā, atklātā saruna par iepriekšējo dzīvi, Maksa vērtību pārskatīšana saistībā ar

pārdzīvoto un esošo atstāj neizdzēšamu iespaidu un liek pavisam savādāk palūkoties uz savu dzīvi un to koriģēt. Turklāt grāmatā ir daudz vērtīgu ziņu par cilvēku no zinātniskās puses un seno laiku izpratnes, par to, no kurienes rodas domas un kā tās kontrolēt. Ir interesantas ziņas par “Jēzus lūgšanu”, kas ir viena no noslēpumainākajām un efektīvākajām garīgajām praksēm kristietībā. Vēl ir par svēto Agapitu - cauri gadsimtiem slavenu mūku-dziednieku no Kijevas-Pečoru klosterā, par mūsdienu garīgi bagāto mūku Antoniju. Un vēl daudz svarīga tiem, kas iet garīgo ceļu un tiecas kļūt par Cilvēku!

Šī grāmata ir universāla un aktuāla jebkuram vecumam. Tā atklāj unikālu pasaules redzējumu un satur vērtīgas zināšanas. Tajā rodams izskaidrojums pašam dārgākajam, kas ir cilvēkā. Pēc tās izlasīšanas jūtams neparasts dvēseles spēku pieplūdums. Par šo grāmatu saka, ka tā ir dzīva un dara brīnumus! Šī grāmata piepilda cilvēka dzīvi ar nenovērtējamu jēgu un maina viņa likteni uz labo pusi!

*Padalies ar labestību un
zināšanām ar citiem, un pasaule
teu apkārt izmainīsies!*

*Labestība
rada
labestību!*